

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bound

Can I live in a world of hell and death?

C o r a R e i l l y

Telif Hakkı ©2018 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

[Inkstain Design Studio](#) tarafından kitap tasarımı

Cora'nın bültenine abone olarak yeni kitaplarından, bonus içeriklerden ve çekilişlerden haberdar olabilirsiniz!

www.corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html

Kapak tasarımı: Romantic Book Affairs Design

İçindekiler

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Bölüm](#)

[10 Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Bölüm](#)

[13 Bölüm 14](#)

[Bölüm 15 Bölüm](#)

[16 Bölüm 17](#)

[Bölüm 18 Bölüm](#)

[19 Bölüm 20](#)

[Bölüm 21 Bölüm](#)

[22 Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Bölüm](#)

[25 Bölüm 26](#)

[Bölüm 27 Bölüm](#)

[28 Yazar](#)

[Hakkında](#)

bound
by love

Önsöz

ARIA

Bunu yapamam, Aria. Çıkmak istiyorum. Bu dünyadan. Anlaşmalı evliliğimden. Yeni çıktı.

Kız kardeşim Gianna'nın söylediği o sözler her şeyi başlattı. Luca'ya ilk ihanetime yol açtılar. O zamanlar bunu bir ihanet olarak görmemiştim. Sadece ona yardım etmek istemiştim, kocama ihanet etmek değil.

Yine de, kaçmasına yardım etmeye karar verdiğimde, ona karşı gelmem gerektiğini biliyordum.

İhanet.

Made Erkekler her itiraz sözünü ihanet olarak adlandırmakta her zaman çok aceleci davranmışlardır. Kadınların kocalarının sözünü kanun olarak kabul etmeleri gerekiyordu, özellikle de Kaptan'la evli olan benim.

Ancak ailemi, kız kardeşlerimi ve erkek kardeşimi korumak, sevdiklerimi mafya hayatının sert gerçeklerine karşı korumak bazen itaat etmeyi zorlaştırıyordu.

Luca'nın anlayacağını, aşkımızın her şeye göğüs gerebileceğini düşündüm.

Luca şimdiye kadar kimseye güvenmiş ya da sevmiş bir adam değildi - ta ki bana kadar. Belki de duygularına karşı hep temkinliydi.

Belki de her zaman temkinliliğini haklı çıkaracak bir şey bekliyordu. Ve ben ona bunu vermiştim.

LUCA

Matteo ve bana sadist babamız tarafından pek çok ders verilmişti, hepsi de bizden beklenen görevler için bizi güçlü ve acımasız kılmayı amaçlıyordu. Adamdan nefret ediyordum, hayatım boyunca nefret etmişim ve yanlış olmasını istediğim tek derste haklı olduğunun kanıtlanmasından nefret ediyordum.

Aşk bir zayıflıktır, Luca. En güçlü erkekleri bile dize getirmiştir. Kadınlar zayıftır ve bizi onları sevebileceğimize inandırmak onların bizi manipüle etme yoludur çünkü güç sahibi olmalarının tek yolu budur. Bir kadının senin üzerinde bu güce sahip olmasına izin verme. Capo olacaksın. Bir Capo zayıflığa izin veremez.

Aria bu sözlerin yalan olduğuna beni inandırdı.

Nazik gülümsemeleri, masum gözleri ve eşsiz güzelliğiyle beni kendine çekti ve ben de tuzağına düştüm. O lanet günü hala hatırlıyorum.

"Sen iyisin, Aria. Masumsun. Seni buna ben zorladım." Aria benim için kurşun yemiş, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye *a t m ı ş t ı* . Benim hayatım onunkinden çok daha az değerliydi.

Mavi gözleri benimkileri tutuyordu. O gözler, her zaman anlamakta güçlük çektiğim pek çok duyguyla doluydu. "Sen yapmadın, Luca. Ben bu dünyada doğdum. Bu dünyada kalmayı ben seçtim. Bizim dünyamıza doğmak, ellerimizde kanla doğmak demektir. Aldığımız her nefeste günah derimizin derinliklerine kazınır."

Başımı salladım. "Başka seçeneğin yok. Bizim dünyamızdan kaçmanın bir yolu yok. Benimle evlenirken de seçme şansın yoktu. Eğer o kurşunun beni öldürmesine izin verseydin, en azından evliliğimizden kaçabilirdin."

"Dünyamızda çok az iyi şey vardır Luca ve eğer bir tane bulursan, ona tüm gücünle sarılırsın. Sen benim hayatımdaki o iyi şeylerden birisin."

Nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Pek çok kişiyi öldürdüm ve bundan zevk aldım. Eğer bir Cennet ve Cehennem varsa, sonumun nerede olacağına hiç şüphe yoktu. "Ben iyi değilim."

"Sen iyi bir adam değilsin, hayır. Ama benim için iyisin. Kollarında kendimi güvende hissediyorum. Nedenini bilmiyorum, seni neden sevdiğimi bile bilmiyorum ama seviyorum ve bu değişmeyecek."

Bakışlarındaki aşka karşı gözlerimi kapattım. Aria beni seviyordu. Bana daha önce de söylemişti. Yaptığımı gördüğü onca şeyden sonra bunu nasıl yapabildiğinden emin değildim ve bu en kötüsü bile değildi. Bunu hâlâ ondan saklıyordum. "Aşk bizim dünyamızda bir risktir ve bir Capo'nun göze alamayacağı bir zayıflıktır," diye mırıldandım. Hayatım boyunca inandığım bir gerçek. Yaşadığım bir gerçek. Benimle birlikte mezara götürmeyi düşündüğüm bir gerçek.

"Biliyorum," diye fısıldadı, boyun eğmiş bir halde.

Ne hissettiğimi bilmiyor muydu? Göremiyor muydu? Matteo bile biliyordu, her ne kadar ondan ve herkesten saklamaya çalışsam da.

Ona baktım, göğsüm beni çok korkutan duygularla gerilmişti. Artık hiçbir şey beni gerçekten korkutmuyor olsa da korkutuyordu. İşkenceden ve dayanılmaz acılardan kurtulmuştum, kendim de işkence yapmış ve acı çektirmiştım, pek çok kişinin öldüğünü görmüş, pek çoğunu öldürmüştüm ve burada kendi duygularımdan korkuyordum. "Ama umurumda değil, çünkü seni sevmek hayatımdaki tek saf şey."

Aria dondu kaldı, gözleri yaşlarla doldu. Ağlamak ve yalvarmak kalbimi hiçbir zaman yumuşatmamıştı ama Aria'yla birlikte varlığından haberdar olmadığım bir parçamla konuştular. "Beni seviyor musun?" diye sordu, gözleri umut ve inançsızlıkla doluydu.

"Evet, yapmamam gerekse bile. Düşmanlarım benim için ne kadar önemli olduğunu bilselerdi, seni ele geçirmek, senin aracılığıyla bana zarar vermek, seni tehdit ederek beni kontrol etmek için her şeyi yaparlardı. Bratva tekrar deneyecek ve diğerleri de deneyecek. Bir Yapma Adam olduğumda, Famiglia'yı ilk sıraya koyacağıma yemin ettim ve yalan söylediyimi bildiğim halde Capo dei Capi

olduğumda da aynı yemini p e k i ş t i r d i m . İlk tercihim her zaman Famiglia olmalı. Ama sen benim ilk tercihimsin, Aria. Dünyayı yakıp yıkacağım.

Gerekirse. Öldürürüm, sakat bırakırım ve şantaj yaparım. Senin için her şeyi yaparım. Belki aşk bir risktir, ama almaya hazır olduğum bir risktir ve dediğin gibi, bu bir seçim değildir. Birini böyle sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama sana aşık oldum. Savaştım. Kaybetmeyi umursamadığım ilk savaştı bu."

Ve lanet olsun, bu sözler gerçektir. Doğru olduklarını düşünmüştüm. Aria'yı ilk sıraya koydum, onu korudum, ailemin hoş karşılamadığı şeylere izin verdim. Onun için her şeyi yapardım ama o bana ihanet etti. Sevgime ve güvenime ihanet etti.

Sevgiler.

Bir zayıflık.

Artık kendime izin vermeyeceğim bir zayıflık.

Bölüm 1

Daha önce, ARIA

Kolumu çok hızlı hareket ettirdiğimde omzum **hâlâ ara sıra** ağrıyordu ama doktor dün dikişleri almıştı ve ağrının yakında tamamen geçeceğini söylemişti. Köprücük kemiğimin altındaki kırmızı yara izine dokundum. Hâlâ hassastı. İlk yara izim.

Luca arkamdan geldi, bir başımdan daha yüksekti ve ellerini hafifçe omuzlarıma koydu, gri gözleri yara izinin üzerine yerleşirken öfkeyle karardı. Duştan sonra o da benim gibi tamamen çıplaktı ama vücudu sayısız yara iziyle kaplıydı. Artık mükemmel olmamamın onu rahatsız edip etmediğini merak ederek yüzünü inceledim. Yapma Adamlar yara izlerini cesaretlerinin bir kanıtı olarak taşırlardı ve Luca'dan daha cesur bir adam yoktu. Ama ben bir kadındım; güzelliği için teslim edilmiş bir kadın. "Doktor geçeceğini söyledi," diye fısıldadım.

Luca gözlerini kaldırıp aynada benimkilerle buluştu, kara kaşları birbirine yaklaştı. Beni çevirdi ve çenemi yukarı kaldırdı. "Aria, geçip geçmemesi umurumda bile değil. Yara izinin beni rahatsız etmesinin tek nedeni, benim gibi bir pislik için hayatını tehlikeye attığını hatırlatması ve bu gerçekten de yapmayı düşünmen gereken son şey."

Hiç tereddüt etmeden "Yine olsa yine yaparım" dedim.

Luca belimden kavradı ve beni lavabonun üzerine kaldırdı. "Hayır," diye homurdandı, yüzünü yaklaştırarak. Gözleri öfkeyle yanıyordu ve başkaları olsa bu öfkenin gücü karşısında sinerdi. "Hayır, beni duyuyor musun? Bu lanet bir emirdir."

"Bana böyle bir emir veremezsin," dedim usulca.

Sert bir nefes verdi. "Yapabilirim ve yapıyorum da. Kaptanınız ve kocanız olarak. Bir daha benim için hayatını riske atmayacaksın, Aria. Yemin et."

Ona baktım. Belki de bu kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Luca etrafındaki herkesi kontrol etmeye, adamlarının her emrine itaat etmesine alışkındı ama o bile bazı şeylerin kontrolünün dışında olduğunu, gücünün bile sınırları olduğunu fark etmek zorundaydı.

"Aria, yemin et." Capo sesiyle konuştu, adamlarının onu takip etmesini sağlayan ve düşmanlarının korkudan sinmesine neden olan ses.

Elimi boynuna doladım, siyah saçlarıyla oynadım ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Hayır."

Gözleri gerildi. "Hayır mı?"

"Hayır. Bu kelimeyi daha önce hiç duymadın mı?" Düğün gecemizde ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken onunla alay ettim.

"Oh, bunu sık sık duyuyorum," dedi, rolünü oynayarak.

Benim yüzümde bir gülümseme belirdi ama onunki karanlıkta kaldı.

"Aria, ben ciddiyim." "Ben de öyleyim Luca. Sevdiğim insanları korurum. Bunu kabul etmek zorundasın."

Başını iki yana salladı. "Yapamam çünkü ne zaman aşkla hareket etsen düşünmeden hareket ediyorsun."

Omuz silktim. "Ben böyleyim işte."

Alnını benimkine yasladı. "Seni bu yüzden kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye fısıldadım, avucumu göğsünün üzerindeki Famiglia dövmesine bastırdım.

Kanla doğdu. Kanla Yemin Etti.

Belki kan yemini etmemiştim ama beni ona bağlayan şey herhangi bir yeminden daha güçlüydü. Sevgiyle bağlıydım. "Her zaman senin yanında olacağım."

Gözleri yumuşadı. "Gelecek hafta balayımıza gidelim."

Şaşkınlık üzerime çöktü. "Gerçekten mi?" Heyecanım kabararak sordum. İki aydır evliydik ve balayından hiç söz etmemiştik, başlangıçta evliliğimiz aşktan değil, uygunluktan kaynaklandığı için, daha sonra da Luca'nın çok meşgul olduğunu düşündüğüm için.

"Peki ya Bratva? Tekrar saldırmayacaklar mı?" İki hafta önce Hamptons'daki

Vitiello malikânesine yaptıkları saldırı Luca'nın birkaç adamının hayatına mal olmuştu ve neredeyse benimkine de mal oluyordu. Çocukluk korumam Umberto'yu kaybetmiştim, başından vurulduğunu görmüştüm ve dul eşi ile çocuklarına mektup yazmak kalbimi kırmıştı. "Tekrar saldıracaklar ama yakında değil. Vitali'yi kaybettikten sonra toparlanmaları gerekecek. Uzun süre yok olamam ama adamlarım bensiz bir hafta idare edebilirler.

Matteo da en az benim kadar saygı görüyor. Bir süreliğine o devralabilir."

Gülümsememi engelleyemiyordum. "Nereye gideceğiz?"

Luca beni öptükten sonra kendi gülümsemesiyle doğruldu. Bu onun bana ayırdığı bir ifadeydi ve kalbimin sevgiyle kabarmasına neden oldu. "Babamın Palermo limanında bir yatı vardı ve artık benim. Akdeniz'de yatla bir hafta geçirebiliriz."

Babasının ölümünün onu rahatsız edip etmediğini anlamak için yüzüne baktım ama adam sadece birkaç hafta önce ölmüş olmasına rağmen Luca'da en ufak bir üzüntü belirtisi yoktu. Salvatore Vitiello başkalarında hayranlık ya da sevgi değil, korku uyandıran bir adamdı. Onu ölümüne üzülecek kadar iyi tanıımıyordum ve tanımış olsaydım da kesinlikle üzülmezdim.

"Bu harika olurdu," dedim sonunda. Sicilya'ya hiç gitmemiştim ve Luca'nın ailesinin geldiği yeri görmeyi çok isterdim.

"Daha önce İtalya'da bulundunuz mu?" diye sordu.

"Sadece bir kez," dedim üzüntüyle. "Babam amcasının cenazesi için bizi Bologna'ya götürdü ama Torino ve Milano'yu ziyaret etmeden önce orada sadece bir gün geçirdik. Çok güzeldi.

Hep geri dönmek istemiştim ama babam Consigliere olmakla çok meşguldü ve onsuz gitmemize izin vermedi."

"O zaman anlaştık," dedi. "Kendimize bir hafta ayıralım."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, ağzım Luca'ninkini bulduğunda. Dili içeri kayarken boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım. Eli önce omzumda, sonra yanımda ve kalçamda gezindi. Bu nazik hareket karşısında ürperdim.

Yaram yüzünden Luca sevişirken dikkatli davranmıştı ve bacaklarımı ayırıp ustaca hareketlerle beni okşarken dokunuşu yine dayanılmaz derecede nazikti. İki parmağıyla içime girerken bakışlarını üzerimde tuttum, sonra parmağının yerine kendi uzun parmağını geçirdi, ucu açıklığını dürtüyordu. Bacaklarımı onun etrafına sardım ve hala dolgunluğuna hayret ederek onu içeri aldım. Ağzlarımız birbirinin üzerinde hareket ederken, Luca yavaş bir tempoyla içime girdi. İçeri girip çıkarken tüm uzunluğunu hissedebiliyordum ve gerginlik merkezimde kıvrılmaya başladı.

Luca ağzını çekti ve kulağıma, "Benim için gel, aşkım," dedi.

İtişini yukarı doğru açarken inledim. Sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi ve dili lezzetli bir dansla beni okşadı. Gri gözleri benimkilere dikilmişti. Her zaman yaptığı gibi bana dokunmadı ve elimi klitorisime dokunmak ve kendimi uçurumun kenarına göndermek için aramıza uzatmak için hareket ettirdim, ama Luca nazikçe onu itti. "Hadi seni sadece benim sikimle boşaltmaya çalışalım."

Ek sürtünme olmadan boşalmayı hiç başaramamıştım ama bunu denemek istiyordum. Parmaklarımızı birleştirdi ve mermer yüzeye bastırdı. Daha önce olduğu gibi aynı açıyla tekrar içime girdi ve vurduğu tatlı noktadan aşağıya doğru titreşen zevkle nefesim kesildi. Sahiplenici bakışlarını üzerimde tutarken gözlerim kocaman açılmıştı. Her sevişmemizde, beni yeniden kendisinin olarak damgalıyor gibiydi. Luca tanıdığım en sahiplenici erkeklerden biriydi ve ben Made Men'ler arasında büyümüştüm.

Aynı noktaya vurdu ve nefesim kesildi. Harika bir histi ama bu şekilde boşalmamın ne kadar süreceğinden emin değildim, yine de Luca yavaş ve sert itişlerle aynı noktayı tekrar tekrar hedeflerken hiç acele etmiyordu.

"Nasıl bir his?" diye gürledi, göğsünde ter parlıyordu, bana tekrar çarptı, kıcımlı mermer tezgâha geri itti, ama eli beni kenara geri sürükledi ve bir sonraki hamlesi için beni yerinde tuttu.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Güzel," diye soluk soluğa haykırdım zevk tekrar yükselirken. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve duvarlarım spazm geçirmeye başladı.

"Evet aşkım," diye hırladı Luca. "Benim için gel."

Dilini dudaklarımın arasına daldırarak tekrar tatlı noktama vurdu ve gözlerim sıkıca kapanarak doğruldum. Luca'nın ağzından koptum, serbest bırakıldığımı haykırırken başım geriye düştü. Luca gerildi, bir çığlık atmadan önce bana daha sert çarptı.

Gırtlaktan inledi ve içime boşaldı. Ona karşı sarsıldım, uzunluğu içimde seğirirken orgazmım yoğunlaştı.

Tekrar konuşabildiğimde fısıldadım, "Vay canına. Bu inanılmazdı."

Luca sırtıttı, gözleri baskın ve memnundu. "Öyleydi. Sadece benim sikimle boşalabilmene bayılıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu normal değil mi?" Sesime bir parça güvensizlik karıştı. Luca'yla bir aydan uzun bir süredir yatıyorduk ama ben hâlâ deneyimli olmaktan çok uzaktım.

Luca yanağımı avuçladı ve tatlı bir öpücük için beni kendine çekti. "Sen normalden başka bir şeysin, Aria. Her açıdan." Kaşlarımı çatmayı bırakmadım. Kıkırdadı. "Bu iyi bir şey, inan bana. Böyle boşalabilmene bayılıyorum. Birçok kadın klitorislerine dokunulmasına ihtiyaç duyar ve o zaman bile bazıları seks sırasında rahatlayamaz."

"Ah," dedim şaşırarak. Herhangi bir kadının Luca'yla seks yaparken boşalmayacağını düşünemezdim ama Luca'yla birlikte başka kadınları düşünmek istemiyordum. O sadece benimdi.

Luca yavaşça içimden çekilmeden önce beni tekrar öptü. "Balayımız için her şeyi hazırlasam iyi olacak."

Sırtıttım. Eğer biri bana düğünümünden önce Luca ile bu kadar mutlu olacağımı söyleseydi, onu deli ilan ederdim.

Matteo'nun sesine odaklanmakta **zorlandım**. Tek düşünebildiğim Aria ve balayımızda onu nasıl boşaltmak istediğimdi.

"Luca, neden gitmiyorsun ve söylediklerim umurundaymış gibi davranmayı bırakmıyoruz?" dedi Matteo sırtarak, Sphere'deki ofisimdeki koltuğa uzanıp bir bacağı kolçağın üzerine atarken.

Gözlerimi ona diktim. "Dinliyorum. Her küçük ayrıntıyı bana sormak zorunda değilsin. Kendi kararlarını verebilirsin ve Romero'nun desteğine sahip olacaksın. Her gün can sıkıcı sorularla beni arama."

Başını iki yana salladı. "Sen Capo'sun."

"Ve sen de Consigliere'sin. Sadece bir haftalığına gideceğim. Ailemizi o kadar uzun süre kontrol edebilirsin. Amcalarımız ve kuzenlerimiz henüz bir saldırı riskine girmeyecektir. Hepsi Capo olmak istiyor. Birlikte çalışmazlar."

"Saldırımları konusunda endişeli değilim. Askerlerinizi ve ailemizi kontrol edebilirim ama içlerinden bir ya da ikisini öldürmeyeceğime söz veremem."

Gözlerimi devirmiştım. Matteo çok asabiydi. "O zaman en azından sorun çıkaranları öldür."

"Aria'nın seni bu şekilde büyüü altında tutabilmesi için mucizevi bir amcığı olmalı, yoksa bir tanrıça gibi kafa mı veriyor?"

Hiç düşünmedim. Saldırdım ve onu boğazından yakalayıp arkalığa yasladım.

Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti ve sağ eli henüz çekmediğı bıçağının üzerindeydi. Benden başka biri olsaydı, o bıçak göğsümün derinliklerine gömülmüş olurdu. Parmaklarımı çözdüm ve geri çekildim, boğazını ovuşturan, kahverengi gözleri keskin ve temkinli olan kardeşime bakarken derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Vay canına," diye homurdandı. Derisinde parmak şeklinde kırmızı izler oluşmaya başlamıştı. "Sevgili kuzenimizin boğazını ezdiğinde nasıl hissettiğini hep merak etmişimdir. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

bana bir tat ver."

Özür dilemedim. Bir elimi saçlarımda gezdirerek masanın yanındaki içki dolabına gittim ve ikimize de içki doldurdum, sonra bardakları Matteo'ya götürdüm ve koltuğuma çökmeden önce ona bir tane uzattım. Bardakları benden aldı ve viskiyi tıslayarak içti. Doğrulmuştu ama hâlâ beni izliyordu.

"Sanırım cevabımı aldım," dedi.

"Hangi soruya?"

"Beni öldürmeye çalışman için ne gerekiyordu?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Seni asla öldürmeyeceğim, Matteo. Sen benim etim ve kanımsın. Sana hayatım pahasına güvendiğimi biliyorsun."

Matteo bana köpekbalığı sırtıyla baktı. "Luca, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Biz katiliz. Eğer doğru teşvik verilirse ikimiz de birbirimizi öldürürüz. Seninki de Aria."

Bir şey söylemedim çünkü haklıydı.

"Birkaç edepsiz yorum seni şimdiden bu kadar kızdırdıysa, onu incitirsem ne olacağını biliyorum."

Camdaki parmaklarım gerildi ama bu sefer yerimde kalmayı başardım. "Ona zarar vermeyeceksin, bu yüzden tartışmaya gerek yok. Ve sen benim kardeşimsin, Matteo. Sen ve Aria önemsedığım tek insanlarsınız."

Başını salladı, sonra gerginliği geçti ve omzuma vurmak için öne doğru eğildi.

Ona izin verdim ve sırttım. "Lanet olası düğmelerime nasıl basacağını biliyorsun."

"En iyi yaptığım şey bu," dedi Matteo, sonra da nadir bir ciddiyetle, "Gianna'ya hakaret etseydin muhtemelen ben de aynısını yapardım."

İçimi çektim. Ona evlenme teklif ettiğini ve nişanlarının üç hafta içinde olacağını unutmaya çalıştım. Tam bir karmaşa olacaktı. Matteo dışında herkes bunu biliyordu. Hâlâ o şirret kızıyla evlenmenin lanet bir macera olacağına inanıyordu. Hiç şüphesiz cehennem ateşinde bir gezinti.

Cep telefonum çaldı ve arayanın üvey annem Nina olduğunu görünce inledim. Yata ihtiyacımız olduğunu söylemek için onu aramaya çalışmışım ama açmamıştı ve şimdi nihayet telefonuma cevap verdiği göre, her zamanki küçümsememin yeniden baş gösterdiğini hissettim.

Matteo ekrana baktı ve ayağa kalktı. "Benden selam söyleme. Ben gidip Alt Patronları ve Kaptanları selamlayayım." Kapının yanındaki aynada kendine baktı ve koyu renk saçlarını memnun olana kadar düzelttikten sonra uzaklaştı. Gözlerimi devirdim. Kibirli piç. Sanki *güzel* görünmesi askerlerimin umurundaydı. Telefonum çalmaya devam etti. Nina'yla konuşmak ve bütün akşam amcalarımı dinlemek zorunda kalmak, muhteşem bir kadın varken ne büyük bir zaman kaybıydı. yatağında bekliyordu. Telefonu ben açtım. "Nina." "Luca, canım, beni mi aradın?"

Sevgilim mi? İkimiz de aramızda boşa harcanmış bir sevgi olmadığını biliyorduk. Ben daha on yaşındayken babamla evlendiği andan itibaren ondan nefret etmişim. Sadist babam onu dövdüğünde bazen neredeyse ona acıyordum, ama hıncını hizmetçilerden çıkardığını gördüğümde bu duygum sona erdi. Arkadan bıçaklayan bir yaratıktı - çevremizdeki pek çok kadın öyleydi, ya kendilerini savunacak başka yolları olmadığı için ya da canları sıkıldığı için. Aria'yı tanımadan önce, tertemiz görünümünün ardında çirkin bir kişilik sakladığından endişelenmişim ama içi de dışı da mükemmeldi. Buna çok sevinmişim çünkü Nina gibi bir kadın yanımdayken her şey çok kötü sonuçlanabilirdi.

"Dört gün içinde babamın yatına ihtiyacım var. New York'a dönmek istemiyorsan önümüzdeki iki haftayı tatil evimizde geçirmen gerekecek," dedim.

"Sardunya kıyılarında turluyorum. Tatile ihtiyacın olduğuna karar verdin diye geri dönmemi bekleyemezsin," diye tersledi.

Üç hafta önce babamın ölümünden beri ona karşı çok yumuşak davranmışım. "Dediğimi yapacaksın Nina. Artık Capo benim ve babamın oğlu olduğumu hatırlasan iyi edersin, yoksa neler yapabileceğimi unuttun mu?"

Sessizlik. Kadınları incitmeyi sevmezdim ama babamla evlendikten kısa bir süre sonra onu Matteo'ya vururken yakaladım. Sadece on yaşındaydım ama şimdiden onun kadar uzun ve güçlüydüm. Onu boğazından yakaladım ve belki de babam o anda gelmeseydi bırakmazdım. Nina o anda gözlerimde bir katil olduğumu gördü. Babam oğullarına dokunduğu için onu öldüresiye dövmüştü, Matteo'ya ve bana bizi daha güçlü kılmak için sürekli işkence ettiğinde bile. Bir yıl sonra ilk erkeğimi öldürdüm ve bundan altı yıl sonra kuzenimin boğazını, kardeşime zarar verdiğinde Nina'nın boğazını ezmek istediğim gibi ezdim ve o bunu *biliyordu*.

"Hâlâ yas tuttuğumu bildiğin halde benden nasıl geri dönmemi istersin?" Sanki gözyaşlarının eşigindeymiş gibi sesine o sinir bozucu titreşimi ekledi, ki öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Bana yalan söyleme," diye tısladım. "Babamdan en az benim kadar nefret ediyordun. Onu kendin öldürmek istedin, o yüzden öldüğü için üzgünmüş gibi davranma. Ve hapisane kaçkını bir kaptanın babamın lanet yatında beynini sikmesine izin vermemiş gibi davranma."

Nina boğazını temizledi. Sicilya'da tanıdıklarım olmadığını mı sanıyordu? Büyük amcam orada Famiglia'nın kaptanıydı ve elbette adamlarından biri benim için ona göz kulak oluyordu. Yirmi yaşındaki kaptanla çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm ve güvertede yaptıkları şey yas tutmaya hiç benzemiyordu. Daha on dokuz yaşındayken babamla evlenmeye zorlandığından beri otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve bana sorun çıkarmadığı sürece birileriyle yatıp kalkması umurunda değildi. "Ve Nina, ben Capo'yum, senin yeniden evlenmen gerektiğine karar verebilirim. Benim saflarımda babamla aynı mizaca sahip yeterince erkek var."

Nefesini içine çekti. Onu başka biriyle evlendirmeye hiç niyetim yoktu. Ondan ne kadar nefret etsem de, babamın yönetimi altında yeterince acı çekmişti.

"Yatı alabilirsin ama ben New York'a geri dönmeyeceğim," dedi sessizce.

"İstersen İtalya'ya taşın Nina. Seni özlemiyorum, inan bana." Önce ben telefonu kapattım ve ekledim. "Ve biri yatın her santimini temizlesin. Hiçbir yerde sevişmenizizin izini bulmak istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Nefes nefese kaldı ama cevabını beklemedim.

Nina'yla yaptığım görüşmeden sonra o lanet tatile ihtiyacım vardı ama önce ikisi amcam, ikisi de halamın kocası olan Famiglia'nın Alt Patronlarıyla yapacağım toplantıdan sağ çıkmam gerekiyordu. Ofisimden çıktım ve Küre'nin arkasındaki en son kapıya yöneldim.

İçeri adımımı attım. Herkes oval ahşap masanın etrafında toplanmıştı bile. Matteo'nun ifadesi pek hayra alamet değildi. Onlara katıldığım iyi olmuştu yoksa yakında birini öldürebilirdi.

Adamlar ayağa kalktı, Matteo bile, çünkü yalnız olduğumuzda bana asla bir Capo gibi davranmasa bile nasıl görüneceğini biliyordu - ama Gottardo Amca sandalyesinden kalkmak için tatlı kıcını aldı, muhtemelen bana saygı duymadığını göstermenin bir yolu.

Bakışlarımı onların üzerinde gezdirirken oturmalarını işaret ettim. Babamın en küçük kardeşi olan ve Atlanta'nın müsteşarı olan Ermano Amca ile Washington DC'yi benim adıma yöneten Gottardo Amcam vardı. Onların karşısında Pittsburgh'u yöneten ve Crimella halamın kocası olan Durant Amca, onun yanında da Egidia halamın kocası ve Baltimore'un patronu olan Felix Amca oturuyordu. Charleston, Norfolk, Boston ve Philadelphia'yı yöneten Underboss'lar benimle akraba değillerdi, en azından aileden sayılacak kadar yakın değillerdi. Matteo ve ben hariç tüm erkekler kırklı yaşlarının sonları ile altmışlı yaşlarının sonları arasındaydı. Benim

Amcalarım Capo olmak için çok genç olduğumu düşünüyorlardı. Bunu açıkça söylemiyorlardı ama bakışlarından, ara sıra yaptıkları meydan okuyucu yorumlardan anlıyordum.

"Konuşmamız gereken çok şey var. Bunun sadece ikinci toplantımız olduğunu ve benim meseleleri ele alış tarzıma alışmanız gerektiğini biliyorum ama birlikte çalışırsak Rus tehdidini kontrol altına alabileceğimizden eminim."

"Babanızın zamanında, Bratva asla Vitiello malikânesine saldırmaya cesaret edemezdi. Saygı gösterirlerdi," dedi Gottardo. Gözlerinde küçümseme vardı. Altı yıl önce oğlunun boğazını sıktığım için benden hâlâ nefret ediyordu ama kuzenim konumunu güçlendirmek için Matteo'yu ve beni öldürmeye çalışarak hak ettiğini bulmuştu. Bana kalsaydı, Gottardo da onun kaderini paylaşacaktı. Gottardo'nun bu işe karışmadığından hâlâ şüpheliydim. Babam açıklanamayan nedenlerden ötürü onun masumiyet iddialarına inanmıştı ama ben adama güvenmiyordum. Kendimi Capo olarak kabul ettirmek için kanlı bir açıklama yapmam gerekseydi, işe onunla başladım.

"Babamın kafasına bir Bratva kurşunu isabet etti. Bu nasıl saygı göstermek oluyor?" Masanın önüne geçerken ölümcül bir sesle sordum. Oturmadım, bana bakmak için lanet boyunlarını geriye atmalarını istiyordum. Artık şehre kimin hükmettiğini, *onlara kimin hükmettiğini* görsünler. Sadece yirmi üç yaşında Capo olduğum için mutlu olup olmamaları umurumda bile değildi. İktidarda kalmamı sağlayacaksa odadaki her pislği öldürebilirdim.

Matteo bana sırtıttı. Gottardo konuşurken bıçağını çıkarmıştı ve şimdi ayaklarını masaya dayamış, elinde döndürüyordu. Kanlı bir ifadeyi kesinlikle takdir ederdi.

Gottardo ve diğer amcalarım ona gergin bakışlar fırlattılar. Babam olmasaydı asla Başçavuş olamazlardı. Bu pozisyonu hak etmiş olan diğer adamlar, yeteneklerim konusunda ikna etmem gereken kişilerdi, çünkü askerlerinin saygısını kazanmışlardı.

"Onlara başka bir mesaj göndermeniz gerekiyor," dedi Gottardo sert bir sesle.

Etrafında dolaştım ve sandalyesinin yanında durdum. Ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ama onu geri ittim. "Onlara Vitali'yi ısırik büyüklüğünde parçalar halinde gönderdim, kesilmiş aletine iştirilmiş bir uyarı mektubu. Sanırım mesajı aldılar. Asıl soru, benim senin Capo'n olduğum mesajını alıp almadığın, Gottardo." Bakışlarımla buluşabilmek için boynunu geriye doğru çevirmek zorunda kaldı. Sonra bakışları yardım için yanındaki Ermano'ya, oradan da diğer amcalarıma kaydı. İkisi de yardımına koşmak için bir hamle yapmadı.

"Büyüklerine saygı göstersen iyi edersin. Belki diğerleri bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkak ama sen Capo olmamalıydın. Güçlü ve zalim olabilirsin ama çok gençsin," diye mırıldandı gururunu kurtarmaya çalışarak.

Matteo ayaklarını masadan indirdi, sırtışı kayboldu.

"Peki benim yerime kim kaptan olacaktı, söyler misiniz? Sen mi, *amca*?" Alçak bir sesle söyledim. "Ne de olsa aileniz daha önce bir kez benim Capo olmamı engellemeye çalıştı ve oğlunuz bu ihanetin bedelini boğazının ezilmesiyle ödedi."

Gottardo ayağa fırladı ve bu sefer ben de ona izin verdim. Sadece burnuma ulaşabildi, yani beni böyle etkileyebileceğini sanıyorsa tam bir aptaldı. "O senden daha iyi bir kaptan olurdu. Ben daha iyi bir Capo olurdum. Sen de baban gibi bu onura layık değilsin."

"Gottardo, saçmalıyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandı Durant, gözleri Matteo ve benim aramda gergin bir şekilde gidip gelirken.

Gottardo'ya en soğuk gülümsememi verdim. "Bu bana çok yemin ihlali gibi geliyor.

Ben senin Capo'num."

"*Seni* takip edeceğime dair yemin etmedim."

Ermano kardeşini tutup aşağı çekmeye çalıştı ama Gottardo direndi. "Kapa çeneni, Gottardo, Tanrı aşkına. Ne oldu sana böyle?"

"Hayır," diye tükürdü. "Önce Salvatore, şimdi de o. Oğlum olabilecek birinin emirlerine uymayacağım. Eğer babası olmasaydı, Capo olamazdı. Unvanı miras aldı ama buna layık değil."

"Aile olmasaydık şimdiye kadar dilini kesmiştim," dedi Matteo arkamdan gelirken.

Gottardo'yu oracıkta öldürmek, lanet oğluna yaptığım gibi boğazını parçalamak istiyordum. Yıllar önce oğlunu beni öldürmesi için gönderdiğinden yüzde yüz emindim.

Alt patronlarımın her birine baktım. "Yüzbaşılarınızı ve askerlerini toplantı için ne kadar hızlı çağırabilirsiniz?"

Philadelphia'nın müsteşarı Mansueto, bastonuyla ağırlığını destekleyerek ayakta duruyordu. Üç ay önce geçirdiği ikinci kalp krizinden bu yana, tanıdığım adamın gölgesi haline gelmişti. Ailesi kemiklerine kadar sadıktı. Eğer ölürse, bu daha fazla soruna yol açacaktı. Philadelphia önemliydi ve oğlu Cassio benden sadece dört yaş büyüktü. "Bu gece. En geç yarın sabah."

Beni kuşkuyla izleyen Gottardo ve Ermano dışında herkes başıyla onayladı: "Atlanta'dan buraya gelmek en az on beş saat sürer. Ve herkesi o kadar çabuk uçurabilir miyiz bilmiyorum. Eğer askerleri de dahil etmek istiyorsanız yarın sabah daha iyi olur."

Matteo bana sorgulayan bir bakış attı ama ben Gottardo ile yüzleştim. "O zaman yarın sabah. Herkesi çağırın. Yarın Famiglia'nın her bir Made Man'inin bana yemin etmesini sağlayacağım."

Gottardo alay etti. "Bunu yapacaklarını sana düşündüren ne? Belki de başka birinin Capo olmasını istiyorlardır."

Başımı salladım. "Kim kendini daha layık görürse bana meydan okumasına izin vereceğim. Bana karşı yarışabilirsiniz. Eğer askerlerin çoğunluğunun desteğini alırsanız, istifa edeceğim."

Matteo bana aklıma kaçırmışım gibi baktı ama yaşımdan dolayı benden şüphe eden sesleri susturmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Yarın saat on birde, terk edilmiş Yonkers elektrik santralinde," diye emrettim. Adamlarım bakışlarını değiştirdi. Famiglia tarihindeki son katliam orada yaşanmıştı ve basın oraya Cehennemin Kapısı adını vermişti. Gottardo'ya bir sırtıma gönderdim. "İyi şanslar amca."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve onları şoklarıyla baş başa bıraktım. Bu lanet toplantıyla işim bitmişti. Famiglia'nın tam desteğini alana kadar Bratva'yı tartışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Matteo peşimden koştu. "Luca, sen Capo'sun. Neden her şeyi riske atıyorsun?"

"Riske atmıyorum," dedim. "Adamlarım bana sadakat yemini edecek."

Matteo elini omzuma atarak beni durdurdu. "Gottardo Amca'nın boğazını kesmeliydin. Bu şüphecileri de sustururdu. Biz Senato falan değiliz. Kaptanımıza oy vermiyoruz Luca."

"Ben tarihteki en genç Capo'yum ve tüm düşmanlarımı susturmam gerekiyor. Bu seferlik onlara konuşma şansı vereceğim."

"Ve yarın hâlâ Capo olacağından emin misin?" Matteo sessizce sordu.

"Famiglia'nın güce ihtiyacı var. Acımasız bir ele ihtiyaçları var. Adamlarım bunu biliyor." Ve

Herkes intikamını benden daha acımasızca alabilecek kimse olmadığını biliyordu.

Matteo başını salladı, sonra omzumu sıktı. "Umarım haklısındır, çünkü aksi takdirde işler kanlı bir hal alacak."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bir daha asla kimsenin emrine boyun eğmeyeceğim. Ya Doğu'ya hükmedeceğim ya da savaşarak öleceğim."

"Biliyorum. Yani işler planladığımız gibi gitmezse, çıkış yolumuzu bıçaklamak ve ateş etmek zorunda kalacağız. İkimiz de ölebiliriz ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama Gianna'yı en azından bir kez becerme şansı bulamadan ölmeyi hiç istemem."

Başımı salladım. "Belki de bizi öldürtürsem seni büyük bir beladan kurtarmış olurum."

Sırıttı. "Belayı severim," dedi, sanki ben bilmiyormuşum gibi. "Bunu Aria'ya söyleyecek misin?"

Durakladım. İşler kötüye giderse onu güvende tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Saflarımda onu ele geçirmek isteyecek pek çok erkek vardı ve bu asla gerçekleşmeyecekti. "Hayır," dedim. "Benim için endişelenmesini istemiyorum."

Bölüm 2

ARIA

Bir şeyler ters gidiyordu. Luca dün gece eve geldiği andan beri bunu **biliyordum** ve ertesi sabah silah ve bıçak kılıflarını takmasını izlediğimde şüphelerim doğrulanmıştı. İki bıçak önüne, iki bıçak sırtına, iki bıçak da altına bağlanmıştı. Baldırlarında iki bıçak daha vardı. Luca benden de hazırlanmamı istemişti ama nedenini söylememişti. Herhangi bir bilgi vermemişti ama tüm Famiglia'yı toplantıya çağırdığına göre dün Underboss'larıyla ilgili bir şey olmuş olmalıydı.

"Luca, endişelenmeye başlıyorum," dedim saçlarımı taradıktan sonra fırçayı yatak odasındaki makyaj masama indirirken sessizce.

"Merak etme," dedi sertçe, elimi tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. "Bu benim aşırı korumacılığım. Sabahı Romero ile geçireceksin. O sana göz kulak olacak."

"Senin için endişeleniyorum, kendim için değil," dedim kaşlarımı çatarak.

Yüz ifadesi yumuşadı ama sonra bana sırtıttı. "Beni öldürmek zordur."

Sarsıldım. "Bugün biri seni öldürmeye mi çalışacak?"

Dudaklarımı öptü, geri çekilmeden önce beni tutuşu neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı. Elini elime dolayarak beni Romero'nun beklediği aşağı kata götürdü, en az benim hissettiğim kadar endişeli görünüyordu. Beni fark ettiğinde duygularını çabucak gizledi ama artık çok geçti. "Luca," diye fısıldadım. "Neler oluyor? Bunun sadece Famiglia'nın bir toplantısı olduğunu sanıyordum."

Romero ve Luca birbirlerine baktılar ve Romero başını sallayarak giriş kapısına doğru ilerledi.

Luca yanaklarımı avuçladı, vücudu bizi Romero'nun bakışlarından koruyordu. Güven tazelemek için gözlerini aradım ama beni susturdu. Korku göğsümü tırmaladı ve gözlerime yaşlar doldu. Belki de beni mafya hayatının gerçeklerinden korumaya çalışıyordu ama ben Outfit'in Consigliere'inin kızıydım. Mafya benim kanımda vardı. Kurallarını, insanların biliyordum. Yeni bir Capo, gücün el değiştirmesi demekti.

Luca başını iki yana salladı. "Hayır," diye homurdandı. "Gözyaşı yok."

Gözlerimi kırptım ve derin bir nefes aldım. "Bana geri döneceksin." İfadeden çok soru gibiydi.

Luca'nın yüzünü karanlık bir kararlılık kapladı. "Her zaman. Bunu yapmak için binlerce adamı katletmem gerekse bile."

Aman Tanrım. Ona inandım. Bana bir öpücük daha verdi, sonra geri çekilmeye çalıştı ama beline sarılışımı sıkılaştırdım.

"Aria," dedi sessizce ama onu bırakmadım. Luca Romero'ya bir işaret verdi ve bir an sonra Romero üst kollarımı kavrayıp beni Luca'dan nazikçe ayırdı. Luca bana son bir kez baktıktan sonra apartmandan çıktı. Asansör kapıları onun güçlü sırtına kapandı.

"Hadi Aria," dedi Romero nazik bir sesle, beni serbest bırakarak. "Biz de gitmeliyiz."

"Başı belada mı? Genç bir Capo olduğu için mi?"

Romero başını salladı. "Luca ayrıntıları bilmeni istemiyor. Sana veremeyeceğim cevaplar isteme benden."

LUCA

Yonkers elektrik santrali, kırmızımsı kahverengi tuğla cephesiyle Hudson Nehri'nin yanında, amcalarım gibi geçmişin yıkık dökük bir kalıntısı gibi duruyordu.

Girişe yakın bir yere park ettiğimizde Matteo nefesinin altından "Cehennemin Kapısı" diye mırıldandı. Elektrik santralinin bakımsız çevresi düzinelerce arabayla doluydu.

Cehennem Kapısı... Basın son yıllarda çete savaşları yüzünden binaya bu adı vermişti ama son gerçek katliam Famiglia tarafından düzenlenmişti ve belki de bugün bir başkası onu takip edecekti. Romero bugün Aria'yı şehirde bir gezintiye çıkaracaktı. İşler kızırsa onu çatı katımızda ya da malikânede istemiyordum. Eğer Matteo ve ben ölürsek, Romero onu Chicago'ya götürecekti. Outfit onu koruyacaktı.

İki baca, silah namluları gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Göğsüme bağlı kendi silahlarım umarım bugün harekete geçmeyecekti. Matteo ve ben gıcırdayan kapılardan geçtik, pas tutmuş boruların yanından geçerek binanın katedral yüksekliğindeki ana salonuna girdik. Ben yanlarından geçerken yüzlerce adam başlarını bana doğru çevirdi. Ön taraf New York ve Boston'dan gelen askerlerden oluşuyordu, yıllar boyunca sık sık birlikte çalıştığım askerler, ama onların arkasındaki sıralarda daha az tanıdık yüzler gördüm: Washington ve Atlanta'dan, Cleveland ve Philadelphia'dan ve Doğu Yakası'nın benim yönetimim altındaki diğer şehirlerinden gelen askerler. Bazıları beni şahsen hiç görmemişti, sadece hikayeleri duymuş ve basın fotoğraflarını görmüşlerdi. Bana bakarken içlerinden bir mırıltı geçti. Babamın ve ondan önceki Capo'ların yaptığı gibi bu olay için üç parçalı bir takım elbise seçmemiştim. Koyu gri dar bir elbise gömleği giymiştim, kolları kıvrılmıştı ve çok çalışarak elde ettiğim kaslarımı sergiliyordu.

Konuşmam için salonun dudak uçuklatan manzarasını sunan yüksek platformlardan birini seçmedim. Mesafe, cüssemden kaynaklanan etkiyi azaltabilirdi.

insanlar üzerinde etkisi vardı. Adamlarımın beni yakından görmesini istedim, özellikle de beni daha önce görmemiş olanların. Toplanan Famiglia'ya dönmeden önce paslanmış cıvata kalıntıları olan alçak beton bir platformun üzerine çıktım. Matteo kenarda kalmıştı. Burada benimle birlikte olması onun desteğine ihtiyacım olduğunu gösterirdi ama bugün adamlarıma her şeyin üstesinden tek başıma gelebileceğimi göstermem gerekiyordu.

Elimi kaldırdım ve adamlarım hemen sustu. En öndeki Gottardo zorlukla gizlediği bir küçümsemeyle bana baktı. "Çağırma uyduğunuz için teşekkür ederim," diye gürledim. "Benden önceki Kaptanların böyle bir toplantı çağrısında bulunmadıklarını biliyorum ama zaman değişiyor ve her zaman saygı duyduğum gelenek ve kurallarımıza bağlı olsak da bazı şeylerin değişmesi gerekiyor. Famiglia'nın güçlü kalması, gelecekteki tehditlere göğüs gerebilmemiz ve daha güçlü çıkabilmemiz için uyum sağlamamız gerekiyor."

Genç askerlerin çoğu ve hatta yaşlıların çoğu başını salladı ama aralarında amcalarım Gottardo ve Ermano'nun da bulunduğu bazı yüzler şüpheyile bakmaya devam etti. "Hepinize duyduğum saygının bir göstergesi olarak, bana sadakat yemini etmeden önce endişelerinizi dile getirebilmeniz için bu toplantıyı düzenledim."

Şaşırmış fısıltılar.

Gottardo'ya elimle işaret ettim, o da hemen doğruldu. "Bu konuda ciddi olduğumu göstermek için, beni eleştirenlerden birine söz vereceğim, amcam Gottardo Vitiello, Atlanta Famiglia'nın müsteşarı. Bazılarınız onu duymuş olabilir."

Karşı koyamadığım bir şakaydı. Gottardo her zaman eylemlerden çok sözlere önem verirdi. Birçoğunun onu ofisinin dışında gördüğünden şüpheliydim.

Gottardo öne çıktı ve biraz zorlanarak platforma tırmandı. Son dövüşünden bu yana epey zaman geçmişti, takım elbisesinden görünen kesesi de bunu kanıtlıyordu. Bana belli belirsiz bir onay işareti yaptı ve bir kez daha Matteo'nun tavsiyesine uyup adamın boğazını kesmem gerekip gerekmediğini düşündüm ama o ailedendi ve ben de en azından bunu umursuyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Gottardo boğazını temizledi ve kollarını iki yana açtı. "Saygısızlık etmek istemem. Beni tanıyan herkes saygılı olduğumu bilir," diye söze başladı ve gözlerini devirmemek için kendimi zor tuttum. İnsanların arkasından kötü konuşmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bunun saygıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ancak Famiglia'nın iyiliği için bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor. Güçlü bir ele, bize rehberlik edecek deneyimli bir ele ihtiyacımız var. Luca güçlü ama çok genç, çok deneyimsiz."

Birkaç şaşkın fısıltı yükseldi. Yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyordu. Adamlarım Gottardo'nun sözlerinin üzerimde bir etkisi olduğunu düşündüyse, bunların doğru olduğunu düşünebilirlerdi.

"Onlarca yıllık deneyime sahip birçok yetenekli Alt Patronumuz var. Luca yaşlanana kadar onlardan biri Capo olabilir."

Saçmalık. Ben istifa ettiğimde, Gottardo ve diğer amcalarım ve oğulları, muhtemelen sırtıma bir bıçak saplayarak bu şekilde kalmasını sağlayacaklardı.

Elimi tekrar kaldırdım, yüz ifadem çelik gibiydi. "Kimin adı Outfit'e saygı aşıyor? Bratva bize saldırmayı düşündüğünde kimin intikamından korkuyor? Ben on iki yıldır Famiglia'nın bir üyesiyim. İki yüze yakın düşman öldürdüm. Korku içinde benim adımları fısıldıyorlar. Vice. Benden korkuyorlar çünkü eylemlerim yaşımdan daha yüksek sesle konuşuyor, çünkü ne kadar kanlı olursa olsun, ne kadar tehlikeli olursa olsun, ne kadar acımasız olursa olsun yapılması gerekeni yapabiliyorum. Sen daha yaşlısın Gottardo Amca, bu doğru, ama kaç kavgaya katıldın, kaç adama işkence ettin, kaç düşman öldürdün? Sen *yaşlısın*. Ve bugün seni kurtaran da bu. Kaptanına karşı konuştuğun için seni öldürmeyeceğim çünkü büyüklerime saygı duyuyorum. Onlar bana saygı duyduğu sürece ben de onlara saygı duyarım, bu yüzden bir dahaki sefere isyan etmeyi düşündüğünde ne yaşınsın ne de amcam olma statün bıçağımı kalbine saplamama engel olacak." Altımdaki yüzlerce adama odaklandım. "Benimle birlikte savaşmış olanlar, şu anda Famiglia'nın ihtiyaç duyduğu Capo'nun neden ben olduğumu bilirler. Zamanlarını masalarının ve korumalarının arkasına saklanarak geçiren geçmişteki pek çok Capo'nun aksine ben nasıl savaşılacağını biliyorum. Ancak Rocco Scuderini'nin kızıyla olan birlikteliğimin de kanıtlamış olması gerektiği gibi diplomatik olarak da hareket edebilirim."

"Outfit fahişesini Famiglia'da istemiyoruz!" diye bağırdı derin bir erkek sesi.

Gözlerim bağırışın geldiği yöne doğru döndü. Matteo bana o çarpık sırıtişını gösterdi. Cehenneme açılan kapı. Bu gece kan akacaktı.

"Kim söyledi bunu?" Ben sordum.

Birkaç kişi sağıma doğru kaydılar. Onlara odaklandım. Tanımadığım, muhtemelen Gottardo'nun adamlarından biri olan uzun boylu bir pislik bakışlarımı karşıladı.

"Kim?" Kükredim.

"Yaptım," diye itiraf etti, sesi sertti.

Platformdan atladım ve ayrılan kalabalığın arasından ona doğru yürüdüm. Matteo arkamdaydı. Adamlarım bana saygı ve hayranlıkla bakıyordu. Çoğu benden çok daha kısaydı ve Aria'yı kötüleyen pisliğin tam önünde durduğumda, o da altı üç yaşında olmasına rağmen başını hafifçe yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Çoğu insana nasıl görüldüğümü biliyordum, cehennemden çıkmış bir şeytan gibi.

"Öldürdüğüm adamların adını bilmeyi tercih ederim, peki senin adın ne?"

"Giovanni," dedi, ses tonunu bozmamaya çalışarak ama başarısız olarak. Ter üstünü kaplamıştı

dudağı ve eli belindeki silahın üzerindeydi.

"Giovanni," dedim en ölümcül sesimle, bizi daha da yakınlaştırarak, gözlerim ona önünde ne olduğunu söylüyordu.

Bir adım geri çekildi, sadece bir adım, ama herkes gördü. Gülümsemem genişledi. "Karıma ne dedin?"

Gözleri etrafta gezindi. "Ateşkes için ödeme yapıyordu. O bir fahişe," dedi ve hemen ekledi. "Böyle düşünen tek kişi ben değilim."

"Öyle mi?" Öfkeli bakışlarımın, çoğu Gottardo'nun askeri olan çevredeki adamların üzerinde gezinmesine izin vererek sordum. Hiçbiri Giovanni'nin söylediklerini doğrulamadı ama Gottardo'nun onlara ne söylediğini tahmin edebiliyordum. "Belki sana yardım ederler, Giovanni. Umarım bazıları eder de onları da doğrayabilirim."

Giovanni sarsıldı, parmakları silahının kabzasına dolandı. Elim öne doğru fırladı, boğazına dolandı ve onu yere ittim, dizimi göğsüne bastırarak onu tuttum. Parmaklarım oksijen akışını durdurduğu için boğuluyordu. Bakışlarını tuttum, ölümle savaşıırken gözlerindeki panikten zevk aldım. Doğrulup büküldükçe çırpınışları sarsılmaya başladı ama ben gevşemedim. Elimi Matteo'ya uzattım. "Bıçak."

Kendime ait bir bıçağım vardı ama altımda debelenen göt deliğı varken onu baldırımdan ya da sırt kılıfımdan kurtarmak epey çaba gerektirecekti. Matteo bana en sevdiği, kısa, keskin karbon bıçaklı, eti tereyağı gibi delip geçmek için yapılmış deri yüzme bıçağını uzattı. Giovanni'nin gözleri dehşetten ve oksijensizlikten açılmıştı.

Bilincini kaybetmeden kısa bir süre önce boğazını serbest bıraktım ve ağzı hava yutmak için ardına kadar açıldı. Açık tutmak için elimi üst ve alt çenesinin arasına sıkıştırdım, sonra bıçağı dilinin üzerine indirdim. Isırdı, kısık sesle çığlık attı ama

bıçak etini kesti. Kilitlenen çenesinden parmaklarıma acı yayıldı ama daha kötülerini de yaşamıştım. Bıçağı bıraktım ve yarısı kesilmiş diline uzandım, sonra sert bir çekişle kopardım. Ağzına kan dolunca gözleri geri yuvarlandı. Yana düştü, seğıriyordu. Yakında kan kaybından ölecek ya da kendi kanında boğulacaktı.

Sümüksü dil hâlâ elimdeydi, adamlarıma hepsini gördüğümü göstermek için bir daire çizdim, sonra işe yaramaz et parçasını yere bıraktım ve ön tarafa döndüm, elim ve ön kolum kan içindeydi. Platforma atladım ve kalabalığa baktım, kendimi temizleme zahmetine girmedim. Kanı görmelerine izin verecektim ama gözlerin çoğu yüzüme sabitlenmişti ve hastalıklı bir saygı yüz hatlarını çarpıtıyordu. "Karım onurlu bir kadındır, *benim kadınımdır* ve ona saygısızlık etmeye cüret eden herkesi öldüreceğim." I

bunun meseleyi kesin olarak çözeceğini umuyordu.

Matteo düşürdüğüm kanlı bıçağı tutarken bana sırtıttı. Ona başımı salladım ve o da konuştu. "Giovanni'nin asi dilini çözdüğümüze göre, Kaptanınıza sadakat yemini etmeniz zamanı geldi. Hâlâ Luca'nın Capo olmaya uygun olmadığını düşünenler öne çıkıp yemin etmeyebilir. Bu size kalmış." Onlara dişlerini gösterdi ve bıçağını pantolonunun paçasına sildi.

Kimse öne çıkmadı ve Matteo avucunu kalbinin üzerine koyup yeminimizin sözlerine başladığında, "Kanla doğdu, kanla yemin etti," kalabalık bir oldu. Derin bir nefes aldım ve adamlarımın bana bakışlarını izledim. Adamlarımı susturmuştum.

Şimdilik eleştiriler onları korkutup susturdu ama her zaman böyle kalmayacaklardı. Yine de şimdilik Capo'yum, babamın olduğundan daha güçlü bir Capo çünkü askerlerime beni seçtikleri hissini vermiştim. Daha sonra indiğimde, askerlerimin tebriklerini kabul etmeden ve el sıkışmadan önce Matteo'nun elimi temizlemek için uzattığı havluyu aldım.

Adamlarım, özellikle de benimle daha önce hiç tanışmamış olanlar, yakınlığımı aradılar. Şimdiye kadar sadece benim hakkımda konuşmuşlardı ve şimdi *benimle* konuşabiliyorlardı. Onlara aradıkları şeyi verdim. Konuştum, dinledim, omuzlarını sıktım.

Philadelphia'daki müsteşar Mansueto, ağırlığını bir bastonla taşıyordu, daha sonra bana yaklaştı, oğlu Cassio onun üzerinde yükseliyordu. Önce Mansueto'nun sonra da Cassio'nun elini sıktım. "Karınız New York'a ihtişam ve ışık getiriyor. Neredeyse yetmiş yıldır onunki gibi bir güzellik görmedim. Ateşkes olsun ya da olmasın, onu yatağınıza aldığınız için çok şanslısınız."

Gerildim.

"Baba," dedi Cassio uyararak ve bana özür dileyen bir bakış gönderdi.

Mansueto bana gülümsedi ve başını salladı. "Olman gerektiği gibi koruyucusun. Ben yaşlı bir adamım. Bana aldırma."

Aria'nın güzel olduğunu biliyordum. Geçmişte doğmuş olsaydı kraliçe olurdu, güzelliği için bir krala verilirdi ve şimdi bile sahne için yaratılmıştı, milyonlar tarafından hayranlıkla izlenmesi gerekiyordu. Milyonlarca genç oğlanın ıslak rüyası olacak, kendi karılarının görüntüleriyle tatmin olamayan milyonlarca evli erkeğin fantezilerine musallat olacaktı - eğer benim karım olmasaydı. Ama ben sahiplenici bir pisliktim ve bu yüzden o her zaman sadece benim olacaktı. Her santimi.

Mansueto, "Bugünün uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama sizinle halefîyetimi görüşmem gerekiyor," dedi.

Cassio'nun ağzı gerildi. "Bugün ölmeyeceksin baba."

"Ama belki yarın," dedi Mansueto.

Bakışlarımı Cassio'nun üzerine diktim. "Babandan görevi devralacaksın." Cassio başını eğdi. "Eğer onay verirsen. Ben gencim."

Sırıttım. "Benim kadar genç değil. Famiglia'nın genç kana ihtiyacı var." Mansueto'ya döndüm. "Alınma ama."

"Alınmaca gücenmece yok. Famiglia'da bizi geride tutan bazı güçler var. Ancak sorunu kökünden çözeceğinize inancım tam."

Mansueto'nun bakışları Giovanni'nin kan kaybından öldüğü salonun ortasına kaydı.

Kimse yardımına gelmemişti. "Geleceğim."

ARIA

Romero ve ben iki saate yakın bir süredir New York'ta araba **kullanıyorduk**. Ben huzursuzlanmaya başlamıştım ve Romero'nun direksiyonu tutuşu her geçen an daha da sıkılaşıyordu. Bu basit bir Famiglia toplantısı değildi, yoksa Luca bu tür önlemler almazdı. Trafikte yanından geçerken gözlerim Flatiron Binası'na dikilmiş, artan paniğimden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum
-Boşuna.

"Luca güçlüdür, Aria," diye tekrar güvence verdi Romero ama sözleri korkularımı yatıştırmadı. Ellerini sık sık saçlarında gezdirdiği için kahverengi saçları tamamen dağılmıştı ve onun bu bariz sinir belirtisi beni daha da germişti.

İki saat.

Ya bana dönmezse?

Romero'nun cep telefonu bipleli ve onu çıkardı, gözleri ön cama dönmeden önce ekrana kaydı ve üzerindeki gerginlik kayboldu. Gülümsedi. "Her şey yolunda. Eve gidebiliriz."

Koltuğa yığıldım, rahatlama gözyaşlarımla savaşmak için gözlerimi kapatırken bir elimi dudaklarıma bastırdım. Gözlerimi tekrar açtığımda Romero şaşkınlıkla beni izliyordu ama sonra tekrar ön tarafa döndü.

"Neden?" Sessizce sordum. "Neden şaşırdın?"

"Çok az kişi Luca'yla evli olmanın üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Birçoğu da onun ölümünü kutlayacağını düşünüyor," dedi dikkatle.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. Omuz silkti.

"Romero, sanırım gerçeği hak ediyorum."

"Henüz on beş yaşındayken seni ilk gördüğümde sana acı mıştım. Beni yanlış anlama. Luca'ya herkesten çok saygı duyuyorum. O benim Capo'm ama yıllarca onun yanında savaştım. Bu hayatın insanlara neler yaptığını biliyorum, Salvatore Vitiello'nun hem Luca'ya hem de Matteo'ya neler yaptığını gördüm. Luca Capo olmak için doğdu ve yetiştirildi."

"Onun ne olduğunu biliyorum," dedim kararlılıkla. "Ve onu seviyorum."

Romero bana küçük bir gülümseme verdi, kahverengi gözleri nazikti. "Biliyorum. Onun için o kurşunu yakaladığında bu oldukça netleşti ama yine de bazen beni şaşırtıyor."

"Ben de," diye itiraf ettim küçük bir kahkaha atarak, çünkü birkaç ay önce hala genç bir dul olmanın başıma gelebilecek en iyi şey olacağını düşünen insanlardan biriydim.

"Senin için her şeyi yapar, bunu biliyorsun değil mi?" Kaşlarını çattım. "Famiglia'ya zarar verecekse yapmaz."

Romero'nun dudakları ironik bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bir şey söylemedi.

Öğleden sonra Famiglia ile yaptığı toplantıdan döndüğünde **Luca'nın gözlerinde karanlık gizleniyordu.** Salondaki kanepede İtalya'nın güneyini anlatan bir seyahat dergisi okuyordum ama Romero asansörde kaybolur kaybolmaz ona doğru koştum, kollarımı ortasına doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Kan kokusu alıyordum ama bunun altında Luca'nın rahatlatıcı misk kokusu yatıyordu. Luca bana birkaç dakika sarıldı, ben geri çekilip yüzüne bakana kadar.

"Sen iyi misin?" Ona sordum, sesim soluğum kesilmişti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece saçlarımı okşadı. Gülümseyerek elini tuttum ve dudaklarıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. Geri çektiğimde parmaklarının arasındaki ince çizgilerde biriken kurumuş kanı fark ettim. Tepkimi kontrol edemedim kaskatı kesildim. Daha önce de kan görmüştüm. Luca'nın gömleklerinde, vücudunda ve Bratva saldırısından sonra malikânenin her santimetrekaresinde ama bu beklenmedik bir şeydi.

Luca yüzünü buruşturdu ve elini çekti.

Gözlerini aradım. "Ne oldu?" Bana anlatmakta isteksiz olduğu anlaşılınca, biraz kanın beni rahatsız etmediğini göstermek için tekrar elini tuttum ve ona yaklaştım. "Lütfen anlat bana. Bana güvenebilirsin."

"Hayatımın dehşetiyle seni lekelemek istemiyorum."

"Korkuların beni korkutmuyor. Onlarla başa çıkmanıza yardım etmek için buradayım."

İkna olmuş görünmüyordu ama yine de cevap verdi: "Bugünkü toplantıda kanlı bir açıklama yapmak zorundaydım."

"Kanlı ifade," diye yineledim. Bu terimi daha önce de duymuştum. "Askerlerinizden birini mi öldürdünüz?"

Diğer elini kaldırdı ve yanağımdan boğazıma, oradan da omzumun üzerinden geçirdi. "Çok masum," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

Dudaklarımı büzdüm. "Sayende artık o kadar da masum değilim." Bunu cinsel bir anlamda, ortamı yumuşatmak için söylemiştim ama Luca başını salladı, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

"Seni ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyorum. Kahretsin, daha çocuktun."

"O kadar da genç değildim Luca," diye karşı çıktım ona. "Ve sen benden sadece beş yaş büyüsun. Sanki yaşlı bir sürüngenmişsin gibi konuşuyorsun."

"Evlendiğimiz gün bile hala o çocuksu masumiyete sahiptin. Korunmuş, kollanmıştın. Sen saftın, bense hiç değildim. Belki o kadar da yaşlı değilim ama çok şey yaptım, çok şey gördüm."

Bir Made Man olarak yaptığı şeylerden mi yoksa aranan bir bekâr olarak yaptıklarından mı bahsettiğinden emin değildim. Birçok kadınla birlikte olduğunu biliyordum. Basına bir bakış ve

o kadar netleştii. Sözleriyle nereye varmak istediğinden de pek emin değildim. "Tecrübe eksikliğimden hiç rahatsız olmamış gibiydin..."

"Ben değilim. Ne kadar sahiplenici olduğumu biliyorsun. Geçmişte birlikte olduğun her erkeği öldürmek zorunda kalırdım, bu yüzden iyi ki sadece ben varım."

Öfkeli bir nefes verdim ama ruh halinin hafifçe yükseldiğini hissedebiliyordum. "Kaç kadınla yattın? İlkini on üç yaşındayken yaşadın, yani biz evlenmeden önce on yılın vardı." Cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da bir süredir bunu merak ediyordum ama bunun Luca'nın dikkatini toplantının çağırıldığı şeytanlardan uzaklaştıracağını biliyordum.

Luca'nın ifadesi kapandı. "Bu önemli değil. Geçmişte kaldı."

"Ama bilmek isterim."

"Senden önce yüz ya da bin kişi olması fark etmez, çünkü artık sadece sen varsın, Aria," dedi Luca kararlı bir şekilde.

İçimi çektim. Belki de haklıydı ama bu kadar kolay bırakamazdım. "Bin mi?" Gözlerimi büyüterek sordum.

Sırıttı. "İyi denemeydi. Sadece alabileceğimi aldım diyelim."

"Ve çok şey aldın," diye bitirdim.

"Önemli değil," diye mırıldandı beni öpmeden önce. Önemli olmaması gerektiğini biliyordum ama bu kadar çok kadınla birlikte olmaya alışmış bir adamın tek bir kadınla, özellikle de seks hakkında bildiği her şeyi ondan öğrenmiş bir kadınla yetinip yetinemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bölüm 3

ARIA

Palermo havaalanında park halindeki özel jetimizden indiğimizde **Ekim ortası güneşi** tenimi **öptü**. New York'ta hava gri ve yağmurluyken, Sicilya'da bizi güneş ışığı ve sıcaklık karşıladı.

Yüzümü yukarı kaldırdım ve güneş ışınlarının tenime dokunuşunun tadını çıkardım. Sıcak iklime hazırlık olarak, ombre efektli turuncu maksi elbisemi, belimi vurgulayan altın kemerimi ve en sevdiğim düz altın sandaletlerimi giymiştim.

Luca'nın eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve ona bir bakış attım, beni süzen pilotumuza tehditkâr bir şekilde kaşlarını çatıldığını gördüm. Elini çektiğimde bana odaklandı ve kaşlarını çatı. "Çok güzelsin."

"Doğru," dedim gülerek. "Hadi gidelim. Yatı görmek istiyorum." Bu ve Luca onu birkaç uzvundan kurtarmaya karar vermeden önce pilottan uzaklaşmak istiyordum.

Havaalanından çıktığımızda beyaz bir Maserati SUV'un yanında bir şoför bizi bekliyordu. "Sicilya Ailesi'nin bir askeri. Büyük amcam Capo'dur."

Gözlerim büyüdü. "Oh, gerçekten mi? Onunla daha önce tanıştınız mı?"

"İki kez. Babamın cenazesinde yoktu çünkü o sırada kalp pili taktırıyordu. Yetmişli yaşlarında, yani bir noktada torunu Alessandro görevi devralacak."

"Oğlu değil mi?"

"Öldü. Camorra tarafından öldürüldü. Napoli ve Campania'ya hükmediyorlar." "Peki ya Amerika'daki Camorra?"

"Batı'da kendi içlerine kapanıktırlar. Benedetto Falcone en az onlar kadar deli."

Arabaya vardık. Luca'nın yaşlarında, uzun boylu, siyah saçlı ve siyah sakallı bir adam olan şoförümüz Luca'nın elini sıktı ve kendisini İtalyanca Alessandro olarak tanıttı. Luca şaşırmış görünüyordu, sonra akıcı bir İtalyanca ile şöyle dedi: "*Sizi tanıyamadım. Uzun zaman oldu. Büyük amcamın beni karşılaması için kendi torununu göndermesini beklemiyordum.*"

Alessandro başını eğdi. "*Onurlu insanlar olarak bir saygı göstergesi Luca.*" Bana döndü ve gözleri beni boydan boya gezdi, bakışlarımı karşılamadan ve benimle aksanlı bir İngilizceyle konuşmadan önce belli ki şaşırmıştı. "Outfit ve Famiglia arasında ateşkesi sağlayan altın saçlı kadınla tanışmak bir onurdur."

Neredeyse homurdanacaktım.

Luca'nın dikkatli bakışları diğer adamın üzerindeydi. "O aynı zamanda benim karım."

İtalyanca konuşamayacağımı düşünerek benimle İngilizce konuşmaları beni rahatsız ediyordu. Belki güzelliğimle ünlüydim ama okulu sınıf birincisi olarak bitirmiştım ve olduğum kişi olmasaydım istediğim herhangi bir Ivy League üniversitesine gidebilirdim. Kızgınlığıma rağmen gülümsedim ve kusursuz bir

İtalyanca ile *"Ateşkes getirmedi, Luca yaptı çünkü o New York'un gördüğü en iyi Capo."*

İki adam da bana şaşkınlıkla baktı ve ben de Luca'ya kaşlarımı kaldırdım. Dikkatini Alessandro'ya vermeden önce bakışlarında bir takdir ifadesi belirdi. *"Büyük amcam bugün bir ziyaret bekliyor mu?"*

Alessandro başını salladığında iliklerime kadar rahatladım. *"Eşinizle balayınızın tadını çıkarmak isteyeceğinizi biliyor. Ama New York'a gitmeden önce bir görüşme yapmaktan memnun olur."*

"Elbette," dedi Luca. Alessandro Luca'nın bavullarımızı bagaja yerleştirmesine yardım ettikten sonra arabaya bindik. Luca ve ben arkaya oturduk, Alessandro buna pek aldırıyor gibiydi. Luca'nın diğer adama göz kulak olmak istediğini hissediyordum, bu yüzden Alessandro bizi limana bırakıp uzaklaştığında memnun oldum. Luca iki bavulumuzu uzun iskeleden siyah-beyaz bir yata doğru yuvarladı, beklediğim gibi küçük bir yat değildi. Luca tekneye tırmanmama yardım etti, sonra bavullarımızı güverteye çıkardı.

"Bu şeyi sürebilir misin?" Ben sordum.

Luca sırtıttı. "Evet. Araba kullanmak gibi bir şey."

Bundan şüpheliydim. Beni alt güverteye götürdü; burası lüks şıklığın bir örneğiydi ve tavanın bir kısmı gökyüzünü görebilmek için camdan yapılmıştı. Mobilyalar, duvarlar ve halılar beyazdan kremeye kadar değişen renklerde ve birkaç koyu ahşap unsur içeriyordu. Oturma alanı ve yemek masası en az sekiz kişi için inşa edilmişti. Luca, kendi banyosu olan ana yatak odasına varana kadar ilerlemeye devam etti. Kral boy yatakta krem rengi bir tente, başlığın üzerinde ve tentenin tepesinde aynalar vardı. Ona doğru yürüdüm ve yarı mahcup, yarı meraklı bir şekilde aynalara baktım.

Luca kollarını kavuşturmuş, yüzünde aç bir ifadeyle beni izliyordu. "İçine girdiğimde muhteşem vücudunu her açıdan görmek için sabırsızlanıyorum."

Yanaklarım yanıyordu. Bu şekilde izlenmekten ve daha da kötüsü kendimi izlemekten hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Luca bana doğru yürüdü ve yanağımı okşadı. "Hâlâ masumsun."

Kaşlarımı çattım. Tam olarak öyle değildi. Sadece vücudumun mümkün olan her olumsuz açıdan gösterilmesini istemiyordum. "Kendimi bu kadar çok görmem gerektiğinden emin değilim."

Luca güldü. "Bana utangaç olduğunu söyleme, Aria. Hay sikeyim. Az kalsın pilotu, yer personelini ve Alessandro'yu sarkıntılıkları yüzünden öldürecektim ve sen o vücuttan utanıyorsun." Bana eliyle işaret etti.

"Başkalarının benim kusurlarımı görmemesi, benim de görmediğim anlamına gelmez."

Tekrar güldü. "Her yerin mükemmel, Aria, bu konuda bana güven. O kadar çok kadını çıplak gördüm ki, hepsi senin yarısı kadar güzel olabilmek için sol böbreklerini verirdi."

"Bunu kocam olarak söylemelisin," dedim ama aynalara rağmen rahatlamaya başlamıştım. Luca benim güzel olduğumu düşündüğü sürece, görünüşümden memnun olmasam ne fark ederdi ki?

Belime dokundu ve kulağıma doğru eğildi. "Hiçbir şey yapmama gerek yok. Gerçek bu. Şimdi gel, seni yatağa atmadan ve benim için ne kadar seksi olduğunu sana göstermeden önce."

Bu benim için gayet iyi olurdu ama onu üst güverteye kadar takip ettim ve sonra da yükseltilmiş pilot kokpitine çıktım. "Vay canına," dedim.

Luca sırtıttı. "Bir saniye bekle. Demirleri serbest bırakmalıyım." Birkaç dakika sonra geri döndüğünde direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Düğmelere basışını ve hakkında hiçbir fikrim olmayan her türlü göstergiyi kontrol edişini hayranlıkla izledim. Luca yatı limandan çıkarıp açık sulara doğru yönlendirirken yüzünü konsantrasyon kaplamıştı.

"Hemen hemen istediğimiz her yerde durabilir ve burayı kendimize ayırabiliriz."

Bu fikir hoşuma gitmişti, çok hoşuma gitmişti, özellikle de Luca'nın bana ait olacağı düşüncesi.

Aria'nın da okyanusun ve تنها plajların bize ait olma ihtimalinden benim kadar heyecan duyduğunu söyleyebilirdim. Aria'yı kumsalda, okyanusta, güneşlenme terasında ve o büyük aynanın altında becermek istiyordum. Bunların hepsi Aria için ilk olacaktı ve sadece bunları düşünmek bile sikimin sertleşmesine neden oluyordu.

Alnı kırıttı. "Peki ya yemek?"

Belki de zihinlerimiz aynı karanlık yollarda dolaşmamıştı. Bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. "Ailemden buzdolabımızı ve dolaplarımızı yiyeceklerle doldurmalarını istedim."

"Yani yemek yapmamız mı gerekiyor?"

Aria'nın endişesi beni uçuruma sürükledi. Kahkahalarla kükredim. Aria da en az benim kadar yemek yapma yeteneğine sahipti. Kesinlikle geçmişin İtalyan eşleri gibi değildi.

"Açlıktan öleceğiz ya da gıda zehirlenmesi geçireceğiz," dedi başını sallayarak.

"Bir yolunu buluruz, zaten tek bir şeye açım," dedim kısık bir sesle, Aria'yı bedenime doğru çekerek.

"Şimdilik. Doğru dürüst yemek yemeden geçireceğin birkaç günden sonra nasıl hissedeceğini göreceğiz." Bana doğru bastırdı, yumuşak göğüsleri kaburgalarımın üstünüyordu ve ben de

hızlıca demirledik. Küçük bir koya geldiğimizde, Aria ve ben mutfağa girmeden önce yatı demirledim. Yeşil bir salata hazırladık ve tabaklarımızı ciabatta, pecorino peyniri, zeytin ve Parma jambonuyla doldurduktan sonra güneşlenme güvertesine geçtik, şezlonglara oturduk ve okyanusun üzerinde güneşin batışını izledik.

Aria iç çekti. "Bu inanılmaz."

En inanılmaz görüntü ise batmakta olan güneşin Aria'nın başında yarattığı altın haleydi. Ağzına bir parça ekmek attı, sonra bilinçsizce yutkundu. "Yüzünde tuhaf bir ifade var."

Başımı salladım ve birkaç dilim jambon yedim. Sonunda yemeğe olan açlığımın yerini bir başkası aldı, tabağı yere bıraktım, öne doğru eğildim ve elimi elbisesinin eteğinin altına kaydardım. Aria ağzına bir lokma daha peynir atarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Beni baştan çıkarma konusunda hâlâ utangaçtı ama artık gözlerini nadiren kaçırıyordu. Elimi daha yukarı, dizinin yumuşak kıvrımına doğru ittim. Gözleri çevredeki kayalıkları taradı.

"Sadece biz varız," diye onu temin ettim. Sadece benim görme ayrıcalığım olan bir şeyi kimsenin görmesi riskini göze alamazdım. Tabağını yere bıraktı ve daha da yaklaşarak elimin daha da yukarı uzanmasına izin verdi. Daveti kabul ettim ve elimi kalçalarının arasına kaydardım, parmaklarım yumuşak tenini okşadı. Usulca iç çekti, kollarına yaslanmış, başını arkaya yatırmış, saçları altın ipek gibi omuzlarından aşağı dökülüp salonun derisini okşarken gözleri ihtiyaçla doluyordu. Kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşemdi.

Daha yukarı çıktım ve ıslak kıvrımlarına sürtündüm. Kaşlarım havaya kalktı. "Külot yok mu?" Tısladım, sikim sarsıldı.

Loş ışıkta bile Aria'nın kızardığını görebiliyordum. "Yemekten önce onlardan kurtuldum."

İnledim. Kahretsin, bu işte gittikçe daha iyi oluyordu. Başparmağımı klitorisinin üzerine sürdüm ve o da kalçasını oynatarak bana doğru bastırdı. Boştaki elimle elbisesini yukarı ittim, zayıf bacaklarını ve amını ortaya çıkardım. Bir dizimin üzerine çöktüm ve onu bekleyen ağzıma çekmeden önce avuçlarımla kıcını avuçladım.

Aria inledi. "Evet, lütfen," diye miyavladı ve lanet olsun, neredeyse pantolonuma boşalıyordum. Henüz açık sözlü değildi ve bir şey söylemesi inanılmazdı. Onu yalamamdan hoşlandığını biliyordum ve ben de bundan çok hoşlanıyordum. Geçmişte kadınlara nadiren oral seks yapardım, onları sertçe sikmeyi ya da sikimi yalatmayı tercih ederdim ama Aria'nın amını ağzıma almak bir cennetti. Onu ilk kez yaladığımda yüzünde beliren şaşkınlığı asla unutamam.

Dudaklarım ve dilimle ona tapıyordum ve bir parmağımı içine sokmadan önce serbest kalmasına yakın olana kadar bekledim. En çok bu şekilde hoşlanıyordu. Klitorisini emerken sadece bir parmağımla onu uçurumun kenarına getirdim ve her zamanki gibi zevk çığlıkları ve tatlı suyuyla ödüllendirildim. Hay sikeyim. Onun tadını seviyordum.

Nefes alış verişi yavaşladığında geri çekildim ve doğrulmadan önce dizini öptüm. Aria şehvet dolu gözlerle bana baktı. "O elbiseden çık, *prenessa*. Mükemmel vücudunuzu görmeme izin verin."

Ayağa kalktı, elbiseyi başının üzerinden kaldırdı ve yere bıraktı. Tamamen çıplak kalmıştı. Ne tür kusurlar görüyordu? Hiçbir kusur yoktu.

Belinin etrafında döndüm ve onu serbest bırakıp kıyafetlerimi çabucak çıkarmadan önce meme uçlarının tadına bakmak için yaklaştırdım. Elini sikime doladı ama ben başımı salladım. "Seni becermek istiyorum, Aria. Kanepede diz çok."

Tereddüt etti ama sonra dediğimi yaptı.

Aria'yı önümde dört ayak üzerinde diz çökecek şekilde konumlandırımdım. Bu daha önce denemediğimiz bir pozisyondu. Bir kanepenin üzerine eğilmişti ama bu yeniydi ve kıcının görüntüsü hoşuma gitmişti.

Aria'nın omurgasındaki gerginliği fark ettiğimde kendimi hizaladım ve amının ucuma doğru kenetlendiğini hissettim. Tepkisine neyin sebep olduğundan emin olmadan sırtını okşadım ama rahatlamadı. Ona acı vermeden içine giremeyeceğim kadar gergindi. "Aria?" Dişlerimi sıktım. Taşaklarım patlamak üzereydi.

Tepki vermedi ama şimdi omuzları içe çöktü ve nefes alış verişi değişti. Ağlıyor muydu? Beline çember çizdim, onu kaldırdım ve çevirdim. Gözlerini bana dikti. Ağlamıyordu ama yüz ifadesinden bir şeye üzüldüğü anlaşıyordu. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Başka bir pozisyon deneyebilir miyiz?"

"Önce bana neden gerildiğini söyle? Dört ayak üzerinde olmanın nesi sorun?"

Gözlerini indirdi, bu kötüye işaretti.

"Bana seni Grace'le gördüğüm günü hatırlattı."

Hay sikeyim. Kendimi gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyordum. Çenesini kaldırırken eğildim. Gözlerime baktı, savunmasız görünüyordu. "Aria, sana onun geçmişte kaldığını söyledim. Benim için başka kadın yok. Sadece sen varsın."

"Biliyorum. Neden unutamadığımı bilmiyorum."

Onun acısıyla ne yapacağımdan emin değildim ve bu yüzden onu öptüm. Geri çekilirken fısıldadım, "Hadi içeri girelim. Seninle yatağımızda sevişeceğim." Tereddüt ettiğinde yanağını avuçladım ve yüzlerimizi yaklaştırdım. "Şimdiye kadar seviştığım tek kadın sensin, Aria." Askerlerim beni şimdi duyabilseydi, saygılarını geri kazanmak için daha kanlı bir açıklama daha yapmam gerekirdi.

Yine de Aria'nın ifadesi yumuşadığında söylediklerimden pişmanlık duymadım. Beni alt kata kadar takip etti ve yatak odamıza girdi. Sessizdi ve onu yatağa sırt üstü yatırıp parmaklarımı amının üzerinde gezdirdiğimde, eskisi kadar tahrik olmadığını söyleyebilirdim. Ya ayna yüzünden ya da duygularını benden saklamaya çalıştığı için gözleri kapalıydı. Yanına uzandım ve

yanağını okşadı. Gözlerini açtı ve acısı geçmişti, yani ayna konusunda utangaçtı. Bununla başa çıkabilirim.

Üstümüzdeki aynaya doğru başımı salladım ve o da bakışlarımı takip etti. Narin vücudu benimkine kıyasla kırılabılır görünüyordu, soluk teni benim yara izlerim ve sert kaslarım karşısında fazla mükemmeldi. Gözleri omzundaki küçük yara izine odaklandı. Aria'nın vücudundaki küçücük bir kusurdan rahatsız olacağına güvenin - ki bu kusur bile sayılmazdı çünkü aşkının kanıtıydı. Dikkatini dağıtmak ve tahrikini yeniden alevlendirmek için yola koyuldum. Elimle göğsünü kavradım, sonra bir meme ucunu baş ve orta parmağımın arasına sıkıştırdım ve yukarı aşağı kaydırdım. Aria bakışlarını indirdi.

"Hayır, *principessa*. Ellerimin vücudunuza tapınışını izlemenizi istiyorum."

Gözlerini kaldırdı ve bir daha aynadan ayırmadı. Elim aşağıya doğru inerken nefesi kesildi. "Bacaklarını aç," diye emrettim ve o da açtı. Başparmağım ve orta parmağımın kırımlarını ayırdım ve klitorisini çıplak bıraktım. Kalçalarını kaldırdı ve işaret parmağımı aşağı bastırıp küçük daireler çizmeye başladım. Pelvisini sallarken dudakları aralandı. Kısa süre sonra eskisi kadar hazırды. Geri çekildim ve bacaklarının arasına girdim, sonra onu daha da yaklaştırdım, bacaklarını daha da ayırdım ve kışını kaldırdım. Gözleri hala aynaya odaklanmıştı ve sırf yüzündeki ihtiyaç ve hayranlık ifadesi yüzünden boşalabilirdim.

"Evet, aşkım, sikimin amına sahip çıkışını izle." Ucumu açıklığına doğru bastırıp dar kanalına girerken arzuyla titredi. Vücudu beni içine aldı, baskıya boyun eğdi ve horozumun onun derinliklerine gömüldüğünü görmek taşaklarını sıkılaştırdı. Yavaş bir ritimle içine girerken kalçalarını tuttum. Vurulduğundan beri ona karşı yavaş ve nazik davranmışım ve buna aldırmamışım ama bugün daha fazlasını istiyordum. Yine de Aria'nın güneşlenme güvertesindeki tepkisinden sonra onu zorlamak istemiyordum.

ARIA

Luca'nın benimle **sevişmesi -hiçbir** şey daha iyi hissettirmemişti, ama gözlerindeki aılıktan, ağzının kontrollü kıvrımından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordum ve ben buna çok hazırdım. Onun yumuşak tarafını sevsem de, seks sırasında daha karanlık, daha sert tarafını da çok seviyordum. Topuklarını arkasına gömdüm ve aynadaki bakışlarıyla buluştum. "Daha fazla," diye nefes aldım ve o da hemen bana uydu. Öne doğru düştü, ağırlığını avuçlarına verdi, gözleri sahiplenici ve aç bir şekilde içime bakıyordu ve sonra daha sert bir şekilde içime girdi. Gözlerim tekrar aynayı buldu ve nefes nefese kaldı. "Evet, *principessa*. Bizi izleyin." Ve ben de izledim. İstesem de gözlerimi kaçıramazdım. Luca muhteşemdi ve beni sahiplenişini izlemek beni hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyordu. Sırtındaki kaslar bronz teninin altında güzelce hareket ediyordu ve sert yuvarlak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her itişte arka tarafı geriliyordu. O kadar güçlü ve kuvvetliydi ki. Tamamen erkek, tamamen alfa, tamamen benim.

Bana daha sert, daha derin bir şekilde çarptı, ondan önce bilmediğim bir noktaya vurdu ve ben serbest bırakıldığımı haykırdım. Luca ön kollarının üzerine düştü, daha sert iterek beni yatağın daha derinlerine itti. Pantolonu sıkıntılı bir hal aldı ve sonra inledi. Kıcı gerildi, içime boşalırken kürek kemikleri büküldü ve onu aynalarda öyle görünce neredeyse tekrar boşalıyordum. Luca'yı izlemek varken vücuduma dikkat edeceğimi nasıl düşünebilirdim ki? Ellerimi kaslarının üzerinde, güçlü arka tarafına doğru gezdirdim ve bu adamın benim olduğunu, sadece vücudunun değil kalbinin de benim olduğunu düşünerek hayretler içinde kaldım. Geçmişin artık bir önemi yoktu, en azından Grace'in. Ona balayımın bir saniyesini daha mahvetme gücünü veremezdim.

Luca üzerimde durdu ve yüzünü saçlarıma gömdü ama gözlerini kaldırdığında, gözlerinde dile getirilmemiş bir soru okuyabiliyordum.

"İyiyim," dedim, sonra kısık bir sesle, "Aynayı seviyorum," dedim.

Luca kıkırdadı, göğsünün derinliklerinden gelen karanlık bir sestir bu. "Yapacağımı biliyordum."

Üzerimden kaydı ve beni kendine doğru çekti. Bu balayımız için iyi bir başlangıçtı.

Ertesi gün erkenden, yaz aylarında turistlerin akınına uğrayan ancak yılın geri kalanında sessiz ve pitoresk olan küçük bir balıkçı köyüne doğru yola çıktık. Krep denememiz büyük bir başarısızlıkla sonuçlandığı için kahvaltı yapabileceğimiz küçük bir kafe aramaya koyulduk. Açlıktan ölmek üzereyken limana yakın küçük yuvarlak bir masaya yerleştik. Luca tahta sandalyeyi cüceleştirmişti ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama o rahattı. Evde olmasına izin verdiğinden daha rahattı. Elbette baldırında bir silah ve göğsündeki kılıfta bir bıçak vardı, bu yüzden sıcaklığa rağmen siyah bir gömlek giymişti. Buralarda silah sergilemek pek kabul görmediğinden Luca da buna uyum sağlamak zorundaydı. Yerel halk bu lezzetleri genellikle öğleden sonraya saklasa da ben bir cappuccino ve biscotti sipariş ettim. Daha sonra Luca ve ben hem yerel halkın hem de turistlerin meraklı bakışları altında kordon boyunca yürüdük. "Hadi, tekneye geri dönelim. Yalnız kalmayı tercih ederim."

Kabul etmek zorundaydım. Luca ve ben çok fazla dikkat çekiyorduk, bunun başlıca nedeni de Luca'nın cüssesiyle profesyonel bir futbolcuya benzemesiydi.

Luca bizim için güzel ve تنها bir koy daha bulmuştu. Gözlerim kristal suyun üzerinde, el değmemiş hilal şeklindeki kumsala doğru gezindi. Luca bir şnorkel ve bir şnorkel maskesi uzattı. "Yüzmeye ne dersin?"

İkisini de ondan aldım, şaşırmıştım. "Daha önce hiç şnorkelle dalmamıştım."

"Şimdi yapacaksınız," dedi. Zaten yüzme kıyafetlerimizi giymiştik, bu yüzden sadece maske ve şnorkeli takmamız gerekiyordu. Luca'yı böyle giyinmiş görünce sırtımdan kendimi alamadım. "Senin şnorkelle yüzen bir tip olduğunu düşünmemiştim. Ne de olsa suya silahla giremezsin."

Kara kaşlarını kaldırdı ve bacağına bağlamadan önce içinde eğri bir bıçak bulunan baldır kılıfını kaldırdı. Elbette yanına bir silah alacaktı.

Beni yatın ucundaki platforma doğru itti. Kenara oturdum ve yavaşça suyun içine süzuldüm. Daha önce hiç bu kadar uzakta yüzmemiştim ve ayaklarımın altındaki zemini görmemenin beni tedirgin edeceğinden endişe ediyordum ama Luca bana katıldığında içimi b i r güven duygusu kapladı. Luca beni koruyacaktı. O muhtemelen bu sulardaki en tehlikeli yırtıcıydı. Bu düşünceyle bir sırtımayı bastırdım. Başımı suyun altına sokup aşağıda yatanları, balıkları ve daha da aşağıda büyüleyici kaya oluşumlarını gördüğüm an endişelerimi unuttum. Luca ve ben neredeyse bir saat boyunca şnorkelle daldık, Luca her zamanki gibi korumacı bir tavırla bana yakın durdu.

Daha sonra Luca ve ben akşam yemeği yedik ve Luca bizi şişme bir botla plaja götürdü. Kumların üzerine bir battaniye serdi ve ben battaniyenin üzerine uzandım, o da soğutucu çantadan şampanyayı alıp yanıma yerleşti. Tuzlu okyanus havası burnumda tütüyordu.

İki bardak doldurdu ve birini bana uzattı. Bardakları tokuşturduk ve bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum almadan önce öpüştük. Yıllar geçtikçe tadına alışmış, ekşiliğini ve dilimde patlayan baloncukları takdir etmeyi öğrenmiştim. Luca bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve güneşin okyanusun üzerinde pembe ve turuncu tonlarda batışını izledik.

"Böyle olacağını hiç hayal etmemiştim," diye fısıldayarak itiraf ettim. Luca bana döndü. "Tam olarak ne?"

"Biz, evliliğimiz," dedim. "Düğünümüze kadar geçen üç yıl boyunca bana nasıl davranacağını hayal ettim. Umberto'nun kavgalarınızla, bir adamın boğazını nasıl sıkığınızla, on bir yaşında ilk erkeğinizi nasıl öldürdüğünüzle ilgili hikâyelerini dinledim ve tek düşünebildiğim, onun ve herkesin anlattığı gibi bir adam olsaydınız hayatta kalamayacağımdı."

Sessizliğe gömüldüm, gözlerim dalgalara dikilmişti. Korkularım zihnimde hâlâ tazeydi; üç ay önce gecelerimi hâlâ dolduruyorlardı ve şimdi Luca'nın yanında şampanyayla otururken kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar güvende hissediyordum. Luca dikkatle beni izliyordu ama ben devam ederken sözümü kesmedi: "Babamız ara sıra bize vururdu, Gianna Lily ve benden daha çok vururdu ama senin daha kötüsünü yapmandan endişelendim." Luca'nın belimdeki eli gerildi ama ben yine de devam ettim. "Korunaklıydım, doğru, ama kadınlar konuşur ve birçoğunun Made Men'in eşlerine nasıl davrandığı hakkında söylediklerine kulak misafiri olduğum şeyler beni dehşete düşürdü ve bu adamlara Vice bile denmiyordu. Uzun süredir evli olmadığınızı biliyorum ama bana şu anda davrandığın gibi davranmaya devam edersen, düşündüğümde çok daha mutlu olacağım."

Kendimi şanslı sayabileceğimi biliyorum. Diğer kadınlar bana teselli sözleri söylediğinde ve senin karın olduğum için bana şefkat dolu bakışlar gönderdiğinde bunu biliyorum."

Sonunda bakışlarıyla karşılaştım. Gölgeler keskin yüz hatlarında oynaşıyordu ama gözleri duygularla ıslıl ıslıl yanıyor gibiydi. "Benimleyken neden herkesin korktuğu canavar sen değilsin?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece derin bir nefes aldı. Soruma cevap vereceğini umarak bekledim. "Çünkü öyle olmak istemiyorum. Hayatımın o kısmının iyi ve saf olmasını istiyorum. Hayatımın geri kalanı hep şiddet ve ölümle dolu olacak. Zalimlik damarlarımda dolaşıyor ve seninle olmadığım zamanlarda seve seve korktukları canavar oluyorum çünkü bu benim doğamda var ve bundan zevk alıyorum ama seninle değil, asla seninle değil Aria, yemin ederim."

Başımı öne eğdim. "Yapabilir misin? Böyle bir şey için yemin edebilir misin?"

Birkaç kalp atışı boyunca düşündükten sonra mırıldandı: "Evet, affedilmeyecek bir şey yapmazsan kendimi kaybederim."

"Ve sonra?" Ben sordum.

Luca boğazından kısık bir ses çıkardı ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "İşler asla o noktaya gelmeyecek."

Başımı salladım ve şampanyadan bir yudum daha aldım.

"Nişanlandıktan sonra baban sana hiç el kaldırdı mı?" Luca karanlık bir sesle fısıldadı.

Tereddüt ettim.

Luca'nın ihtiyacı olan tek cevap buydu ve kaskatı kesildi. "Sana elini sürmemesi için onu uyarmıştım."

Koluna dokundum. "O geçmişte kaldı, Luca. Bugünü mahvetmesine izin verme." Bu işin peşini bırakmak istemediği belliydi ve ben de kendi tavsiyeme uymaya karar verdim. Bardağımyı boşaltıp yere koydum, sonra Luca'nın elinden kurtulup ayağa kalktım. Elbisemi başımın üzerine çektim ve beni hevesle izleyen Luca'nın yanına, kuma bıraktım. Geriye kalan tek ışık yatımızın spot ışıkları ve Luca'nın battaniyenin üzerine kurduğu küçük güneş lambasından geliyordu. Ben Luca'ya gülümserken esinti saçlarımı yakalayıp savurdu. Ayağa kalkıp kendi giysilerini çıkardı ve çıplaklığını görünce sırtımdan bir ürperti geçti. Yaklaştı ve öpmek için eğildi. Ellerim göğsünde ve yırtık karnında dolaşırken, onunkiler de sırtımdan aşağı inip kıcımyı avuçladı. Çok geçmeden Luca'yı içimde hissetme ihtiyacım, o beni güçlü ve deneyimli parmaklarıyla okşarken diğer her şeyi bastırdı. Boyu ısrarla karnıma batıyordu. Geri çekildim, nefesim kesilmişti, söylemeden önce nefesimi tuttum: "Bu pozisyonu tekrar denemek istiyorum."

Luca başımı salladı ama battaniyenin üzerine yerleştığımızde endişeli olduğu belliydi. Ona sırtımyı döndüm, sonra dizlerimin ve ellerimin üzerine çöktüm. Sinirden karnıma ağırlar girdi. Nedense bu pozisyonun beni diğerlerinden daha fazla endişelendireceğinden korkuyordum.

Luca beni önceki sevgilileriyle karşılaştırdı. Grace'i nasıl siktiğini, Grace'in onu ne kadar sert sikmesine izin verdiğini, Luca'nın ne kadar dizginlenemez olduğunu görmüştüm. Bedenim hâlâ bazen istemediğim halde kasılıyor ve yeni pozisyonlar bazen bana rahatsızlık veriyordu.

Luca sırtımı okşadı, o kadar saygılı bir hareketti ki dokunuşuyla rahatladım. Bana doğru yaklaştı ama içeri girmedi. Onun yerine etrafıma uzandı ve beni okşamaya başladı. İnledim ve Luca'nın ucunun içeri kayması için biraz geri çekildim. Derinlere doğru ilerlemeden önce hafif bir nefes verdi ve beni tamamen doldurduğunda, bu pozisyonu neden tercih ettiğini anladım. Her zamankinden daha derindi ve bu yeni hissin etkisiyle yavaşça nefes almak zorunda kaldım. Kendimi çok gergin hissediyordum. Luca kalçalarımı kavradı ve aynı hızla geri girmeden önce yavaşça geri çekildi. Yavaş, yumuşak bir ritim buldu ve vücudum adım adım bu açığa alıştı. Luca hızlanmadı ve bunun neden olduğu sancıya rağmen kalçalarımı daha hızlı hareket ettirerek itişlerini karşıladım ve ona geri çekilmeme gerek olmadığını gösterdim. Yine de belimdeki parmakları sıkılaşıp beni dizginledi. "Hayır aşkım," diye homurdandı. "Benim yanımda hâlâ gerginsin."

"Umurumda değil," diye çıktım. "Daha hızlı hareket edebilirsiniz."

Luca öne doğru eğilerek daha da derine kaydı ve göğsünü sırtıma bastırırken nefesimi içime çektim. "Hayır, yapamam. Seni incitmeden olmaz."

"Zevk almanı istiyorum."

"Sana acı çektirmekten zevk almıyorum, inan bana," dedi tok bir sesle. "Hayatımız boyunca her pozisyonu denemek zorundayız. Belirli beklentileri karşılamak gerektiğini düşünerek kendini zorlama, çünkü benim için hepsini aşıyorsun."

Beni içinden çıkardı. İtirazım Luca beni çevirip kucağına aldığı anda kesildi. "Sür beni. Yüzüne bakmak istiyorum."

Gözlerine baktığımda bunu kastettiğini anladım ve kendimi onun boyuna indirirken gülümsedim. Kalçalarımı sallarken bakışlarımız kilitlendi ve zevk içime doğru yükseldi ve gerilim imkânsız seviyelere çıksa bile Luca'yı yavaş bir tempoda sürdürdüm. Belime yapışırken pantolonu derinleştirdi ve sonra orgazmım üzerimde dalgalandı ve Luca altımda gerildi, içime boşalırken başı geriye düştü. Boğazına bir öpücük kondurdum, nabzının dudaklarıma çarptığını hissettim. Hafifçe ısırdım ve Luca hırlarken siki içimde sarsıldı. Tenine karşı gülümsedim. *Benimkine.*

Yattaki **günlerimiz** çok çabuk geçti ve son günümüzde Palermo limanından ayrıldığımızda içimde bir hüznü hissettim.

Luca bunu anlamış gibiydi. "Önümüzdeki bahar geri döneceğiz, söz veriyorum."

Ona minnettar bir gülümseme verdim.

New York'a dönmeden önce Luca'nın büyük amcasını ziyaret etmemiz gerekiyordu ve Alessandro'nun arabasına bindiğimizde Luca'nın tavrının değiştiğini görebiliyordum - bizi limandan almıştı. Luca Capo olmaya, tetikte olmaya geri dönmüştü. Artık yüz ifadesinde yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Bazen başkalarına attığı bakışları gördüğümde geçmişteki kendi korkularımı hatırlıyor ve bunların sadece birer anı olmasından dolayı büyük bir rahatlama hissediyordum.

"*Balayınızdan keyif aldınız mı?*" Alessandro sordu - bu sefer İngilizce konuşmaya zahmet etmedi. Havadan sudan konuşuyordu ama bundan hoşlanmadığı belliydi.

"*Evet, teşekkür ederim,*" dedim. Alessandro dikiz aynasından Luca'ya baktı, sanki Luca'nın cevap vermemesine şaşırılmış gibiydi. Sorunun ikimize de yöneltildiğini düşünmüştüm.

"*Büyük amcamın benimle konuşmak istemesinin aile bağlarını yeniden canlandırmak dışında bir nedeni var mı?*" Luca asıl konuya girdi.

Alessandro kırpılmış bir sesle, "*Düşüncelerini seninle paylaşacak,*" dedi ve aralarında geçen bakış, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Hava onların hâkimiyetiyle kalınlaşıyor gibiydi. İki alfa kurtla birlikte bir kafese kapatılmış gibiydim.

Otuz dakika sonra geniş bir araziye vardık. Krem rengi cephesi ve sütunlarıyla bana Toskana'da gördüğüm villaları hatırlattı. Luca'nın ailesi ön girişten önceki avluda uzun bir masa kurmuştu. Bir dalga dolusu kadın tarafından öpücükler, sarılmalar ve saçlarıma şaşkın bakışlarla karşılandım. Hepsinin saçları Luca'nunki gibi siyahtı. Her zamanki gibi göze çarpıyordum. Luca hemen uzun boylu, bıyıklı, yaşlı bir adama yaklaştı. Bu onun büyük amcasıydı ve bir süre sonra ben de Sicilya Ailesi'nin kaptanını selamlamak için onların yanına gittim. Koyu renk gözleri her zamanki gibi saçlarımda gezinerek beni değerlendirdi, sonra gülümsedi. "*Sen Outfit'in gururu olmalısın.*"

"*Artık Famiglia'nın bir parçasıyım ama teşekkür ederim,*" dedim ve itirazımı yumuşatmak için ona kazanan gülümsememi gösterdim. Hırıltılı bir sesle güldü, sonra bir puroya uzandı. Luca'ya da bir tane uzattı, o da kabul etti. Bir ürperti bastırdım. Kokusundan nefret ediyordum. "Bana Adalberto diyebilirsin, sana Aria diyebilir miyim?" Adalberto onay için Luca'ya baktı. Luca başını eğdi.

Tabii ki benim görüşüm onları ilgilendirmiyordu.

"*Neden kızlarım ve torunlarımın b i z i m için yemek hazırlamasına yardım etmiyorsunuz?*" Adalberto dedi ki.

Luca'nın ağzı seğirdi ama benden başka kimsenin fark ettiğinden şüpheliydim.

"*Evet, Aria, neden y a p m ı y o r s u n ?*"

Hızlı yorum dudaklarımdan çıkmadı. Luca'ya bunu daha sonra yalnız kaldı ğ ı m ı z d a ö detecektim.

Kadınları büyük mutfağa kadar takip ettim ve bana üstesinden gelebileceğim bir görev vermelerini umdum. Ocağın üzerinde birkaç tencere vardı ve tavandaki bir kancaya derisi yüzülmüş, ölü gözleri bana bakan bütün bir kuzu asılmıştı. Kısa süre sonra kendimi, söyledikleri her kelimeyi anlamakta zorlansam da çok hızlı konuşan İtalyan kadınlarla çevrili buldum ve enginar hazırlama görevini üstlendim. Daha önce enginar hazırlayan birini görmemiştim ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bilgisizliğim ortaya çıkınca, Alessandro'nun on iki yaşındaki en küçük kız kardeşi Livia bıçağı elimden alıp nasıl yapılacağını gösterdi ve kısa süre sonra beceriksizliğim iki sebzeyi mahvedince işi tamamen devraldı. Sonunda bana tencerelerden birinde çorbayı karıştırma görevi verildi. İşe yaramazlığıma rağmen kadınlar nazikti ama yemek yapamadığıma şaşırdıklarını söyleyebilirim.

Adalberto'nun kırk yaşlarında yuvarlak hatlı bir kadın olan kızlarından biri, *"Sanırım Amerika'daki erkekler eşlerinden yemek yapmalarını beklemiyorlardır?"* dedi. Çoğu İtalyan erkeğinin eşlerinden mükemmel aşçılar olmalarını beklediğinden şüpheliydim ama bunlar mafya kadınlarıydı ve mafya geçmişte kalmıştı.

"Saçına baksana, yemek yapıbiliyorsa kimin umurunda?" Livia, ona gülümsediğinde yanaklarının kızardığını söyledi. Onun bu yorumu bir baş sallama dalgasıyla karşılandı. Aptal sarışın rolü bana pek uymuyordu ama kötü niyetli olmadıklarını biliyordum. Herkes Luca'nın benimle zekâm yüzünden evlenmediğini biliyordu. Ne ona ne de bana bu konuda bir seçim hakkı tanınmıştı.

Hazırladığımız yemeği daha sonra erkeklere servis ettiğimizde ve Adalberto nasıl yaptığımı sorduğunda, kadınlar yeteneklerimi övdü. Sadece Luca bunun apaçık bir yalan olduğunu biliyordu. Asla iyi bir aşçı olamayacaktım, ya da buna yakın bir şey. Gözlerinin etrafındaki gerginlikten, Adalberto ve onlarla birlikte oturan ama Luca'nın gözlerinden kaçan Alessandro ile yaptığı konuşmanın onu endişelendirmiş olduğunu anlayabiliyordum.

Daha sonra uçakta yalnız kaldığımızda ona bu konuyu sorma fırsatı buldum.

"Buralarda işler Famiglia için zorlaşıyor. Büyük amcam, işler kontrolden çıkarsa Alessandro ve kız kardeşlerini yanıma alıp alamayacağımı sordu."

"Peki ya sen?"

"Tabii ki. Biz bir aileyiz. Onur bunu yapmamı gerektiriyor ama Alessandro'nun kaderinde Capo olmak var. Benim yönetimime kolay kolay boyun eğmeyecektir. Umarım iş o noktaya gelmez." Yüz ifadesi endişeden daha rahat bir ifadeye dönüştü. "Duyduğuma göre birdenbire bir şefe dönüşmüşsün. Gelecekte özenle hazırlanmış akşam yemekleri bekleyebilir miyim?"

"Elbette," dedim tatlı bir sesle. "Marianna'nın dışarı çıkmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorsun."

Luca kıkırdadı. Konu yemek olduğunda hizmetçimiz hayat kurtarıcımızdı. Sık sık önceden birkaç öğün yemek hazırlar ve aç kalmayalım diye bunları plastik kutular içinde buzdolabımıza koyardı. "Sen korkunç bir ev kadınısın."

Öfkelendim. "Ben ev kadını olmak için yetiştirilmedim. Bir ödül eşi olmak için yetiştirildim." Bu sözler ağzımda acı bir tat bırakmıştı ama gerçek buydu ve bunu kabullenmem gerekiyordu.

Luca başını salladı, gözleri üzerimde gezinirken saygılıydı. "Sen kraliçe olmak için doğmuşsun."

Bölüm 4

LUCA

New York'a dönüşümüzün **ardından günler hızla geçti ve çok geçmeden** Kasım ayı geldi ve beraberinde Matteo ile Gianna'nın lanet olası nişan partisi geldi. Kız Matteo'yla evlenmek istemediğini saklamaya bile çalışmadı.

Bana kalsa, Matteo kahramanlık yapıp onu istemeden önce Scuderi'nin onu hangi yaşlı herifle evlendirmesine izin verirdim.

New York'a bela getirecekti ve düğüne daha altı aydan fazla olduğu için memnundum çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey daha fazla belaydı.

Dante, Scuderi ve kayıp bir köpek yavrusu gibi peşlerinden gelen dokuz yaşındaki Fabiano ile birlikte malikâneme girdi. Gianna ve Liliana daha önce anneleriyle birlikte gelmiş ve hemen üst kata çıkarak kutlamalara hazırlanmışlardı. Kadınların ikisi de benim yanımda kendilerini rahat hissetmiyorlardı.

Dante ve Scuderi geceyi benim çatım altında geçirmeyeceklerdi. Yakınlardaki bir oteli tercih ettiler ve ben de çok rahatladım. Belki babalarımız ateşkes konusunda anlaşmışlardı ama Dante ve ben birbirimize güvenmiyorduk. Onu Aria ile aynı çatı altında istemiyordum. Ona ilgi duyduğundan değil. Henüz resmi olarak patronluk görevini babası Fiore Cavallaro'dan devralmamıştı ama herkes Chicago'daki şovu onun yönettiğini biliyordu.

"Hâlâ lanet olası suratlarına dayanamıyorum," diye mırıldandı Matteo. "Özellikle Scuderi'nin suratını bıçağımla düzeltmek istiyorum."

Bir gün belki, ama bugün değil.

Onlara doğru yürüdüm ve geleneğin gerektirdiği gibi elimi Dante'ye uzattım. "Dante," dedim tarafsız bir ses tonuyla, ki elimden gelen en dostane ses tonuydu bu. "Duyduğuma göre kısa süre önce nişanlanmışsın. Tebrik ederim."

Dante başını eğdi. "Düğün Aria'yla yaptığınız gibi büyük bir olay olmayacak."

"Yine de katılmaktan onur duyarız." Elbette, bir davetiye almıştık ve Dante'nin evlenip evlenmemesi umurumda olmasa bile gitmem gerekiyordu.

Dante başını eğdi, gözleri soğuk ve temkinliydi. Daha sonra Scuderi'nin elini sıktım ve Aria'nın bana Sicilya'da anlattıklarını hatırlayarak, nişanlandıktan sonra, hatta ona benim olduğunu söyledikten sonra bile ona vurduğunu söyleyerek elini olması gerekenden biraz daha sıkı sıktım.

Kaşları birbirine çatıldı. "Luca."

Elini bıraktım. "Rocco." "Aria

nerede?"

"Yemek şirketiyle bazı son dakika değişiklikleri hakkında konuşuyor ama her an burada olabilir."

"Romero hâlâ onun koruması mı? Onun yaşına yakın çekici bir adamın onu korumasına nasıl izin verdiğinizi hiç anlamadım. Ben karıma böyle bir fırsat vermezdim."

Bu ateşkes biter bitmez onu avlayacak ve kendi kanında boğulmanın nasıl bir his olduğunu gösterecektim. Soğuk bir şekilde gülümsedim, sesim çelik gibiydi. "Adamlarım onun benim olduğunu biliyor. Kimse ona yanlış gözle bakmaya cesaret edemez. Yeğenin Raffaele gibi adamların New York'ta derileri yüzülür, ofisime güzel bir halı olsun diye kurumaya bırakılırdı."

Scuderi'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Dante bakışlarımı her zamanki gibi soğuk bir değerlendirmeye karşıladı. "Bir nişanı kutlamaya geldik, kimsenin derisini yüzmeye değil, sanırım." Gözleri ikincisini tercih edeceğini söylüyordu.

Başımı öne eğdim. "Tabii ki. Bağlarımızı ilerletmek istiyoruz, değil mi?" "Doğru," diye kestirip attı Dante ve ardından sessizlik geldi.

Yanımdaki Matteo, bıçaklarını çekip boğazlarına bir gülümseme saplamak için benden bir işaret bekliyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerim Scuderi'nin arkasında kocaman mavi gözlerle bizi izleyen küçük figüre gitti, Aria'nın gözlerine.

"Fabiano," dedim sesimi yumuşatmaya çalışarak ama çok az başarılı olarak. Fabiano bir adım öne çıkıp elini uzatmadan önce sarsak bir şekilde başını sallayan babasına baktı. Elini tuttum ve sıktım, sonra çocuk gözlerini kıstı. "Gianna ve Lily nerede?"

Genç sesinde korumacılık çınılıyordu ve bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Matteo sırtarak, "Onları arka bahçeye gömdü," dedi.

Fabiano sarsıldı ve Matteo'ya kaşlarını çattım. "Üst kattalar," dedim Fabiano'ya ve onu uyaran bir bakış atarak elimi hafifçe sıktım. Hâlâ bir çocuktuk ama kendi bölgemde onun küstahlığına müsamaha gösteremezdim.

Gözlerini indirdi ve ben de onu serbest bıraktım.

"Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum ama Gianna'yı dövüp forma sokman gerekecek. Sert bir ele ihtiyacı var," dedi Scuderi ve Matteo'nun cevap veren sırtışı beni alarma geçirdi.

Dante doğruldu. Üç yıllık ateşkes. Daha ne kadar sürecek?

Kapı açıldı ve Romero içeri girdi, Aria'nın içeri girmesine izin vermeden önce havanın temiz olup olmadığını kontrol etti. Aramızdaki gerginliği fark edince kaşları birbirine çatıldı ve Aria'nın yolunu kesmek için kolunu uzattı. Tabii ki Aria buna izin vermedi, gözlerini ağabeyine dikti.

Romero'nun kolunun altından eğildi. "Fabi!" diye seslendi, bize doğru koşarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Kendini kardeşinin yanına attı ve ona sıkıca sarıldı. Yüzündeki dizginlenemez mutluluk, aklımdaki tüm şiddet dolu düşünceleri kovdu. Geri çekildi, gözleri kardeşini tarıyordu. "Yine büyümüşsün. Ne zaman duracaksın?"

"Luca kadar uzun olduğumda," dedi Fabiano kararlı bir şekilde.

Ve Aria her şeyden çok sevdiğim o çan gibi kahkahasını attı. "O zaman seni çok beslememiz gerekecek." Bakışlarını bana doğru kaldırdı, o kadar mutluluk ve sevgi doluydu ki yüzümü duygusuz ve sert tutmakta zorlandım. Dante ve babasına döndüğünde yüzündeki ifade hafifçe düştü. Babasına yaklaşp yanaklarından öperken yüzünü nezaket ve zarafet kapladı. "Baba."

Sonra Dante'ye döndü. Omuzlarının gergin duruşundan Dante'nin onu korkuttuğunu görebiliyordum ve bu görüntü saldırmak istemem için yeterli olacaktı ama Matteo'nun ön kolumdaki eli, sessiz bir uyarı, beni durdurdu. Ona bir bakış gönderdim. Şimdi de ateşkesi bozmamı mı engelleyecekti, gerçekten mi?

Dante düşüncelerimin bir kısmını görmüş olmalıydı, çünkü Aria'nın elini tutup öpmeden önce gözleri biraz daha kısıldı. Onu çabucak bıraktı ve Aria geri adım attı. Yanıma geldi ve ben de beline dokundum. *Benimkine.*

"Pasta daha gelmedi mi?" diye sordu. "Yemek şirketi fırına ulaşamadıklarını söyledi, ben de aramaya çalıştığım da kimse açmıyor."

Bakakaldım. Pasta sipariş ettiğimizi bile bilmiyordum.

İç çekti. "Sanırım Romero beni oraya götürse iyi olacak." Kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Neden sen de bana katılmıyorsun?"

Gülümsememi bastırdım. Aria gergin ortamı fark etmişti ve kardeşini bu ortamdan uzak tutmak istiyordu.

Fabiano ona el sallayan babasına baktı. "Zaten sadece ayak bağı oluyorsun."

Aria bir kolunu koruyucu bir şekilde kardeşine doladı, gözleri sertleşti. "Hadi ama." Gözlerini benimkilere dikti. "Eğer Gianna ve Lily beni sorarlarsa, lütfen yakında döneceğimi söyle." Bana kısa bir gülümseme verdi ama beni öpmedi. Yalnız kaldığımızda bunun için zamanımız olacaktı.

"Aria'nın senin yanında şaşırtıcı derecede rahat görüldüğünü itiraf etmeliyim. Şöhretiniz göz önüne alındığında, sizin önünüzde sineceğini düşünürdüm," dedi Scuderi. "Ama sanırım bazı şöhretler yanıltıcı olabiliyor."

"Evlilikte korkuya yer yoktur," dedi Dante ve ona karşı saygı gibi bir şey hissettim.

Birkaç saat sonra, Gianna olay çıkarıp evlenme konusundaki isteksizliğini etrafta bulunma talihsizliğini yaşayan herkese açıkça gösterdiğinde **şüphelerim** doğrulandı.

Matteo bunu ağırdan aldı. O oyunların ustasıydı ve kız onun nihai zaferi olacaktı, ya da öyle düşünüyordu. Kızıl saçlı kızın sadece onun değil, benim de hayatımı cehenneme çevireceğine dair bir his vardı içimde. Tek umudum Aria'yı da kendisiyle birlikte belaya sürüklememesiydi çünkü kardeşleri söz konusu olduğunda Aria kendini koruma duygusunu yitiriyordu.

"Sylvester konusunda **ne** yapacaksın?" Matteo sordu.

Yüzümü buruşturdum. Şimdiye kadar bir karar vermeyi ertelemiştim. Aria ne zaman Sylvester konusunda ne yapacağımızı sorsa, henüz karar vermemiş gibi davranıyordum ama bu lanet bir yalandı. Her yıl olduğu gibi New York'taki sosyal etkinliğe, Senatör Parker'ın Sylvester partisine davet edilmişim. Famiglia uzun yıllardır onunla birlikte çalışıyordu ve şu anki Capo olarak benim ortaya çıkmam bekleniyordu.

"Ben katılacağım, sen de öyle."

"Peki ya Aria?"

Bu büyük bir sorun olacaktı. O benim karımdı ve elbette herkes onun da orada olmasını bekliyordu ve ben de onu yanımda istiyordum - tabii Grace'in de orada olması meselesi yoksa. Aria beni onunla yakaladığından beri onu görmemişim ve senatörü kızını İngiltere'ye göndermeye zorlamıştım ama beklendiği gibi parti için geri dönecekti. "O da bizimle gelecek."

Matteo, "Bunun bir skandal yaratma potansiyeli var," diye mırıldandı.

Sanki bunu bilmiyordum. Skandalı önemsediğimden değil ama Aria'nın duygularını önemişiyordum.

"Grace'in olay çıkarmayacağından emin misin? Onu hiç yüz yüze terk etmedin."

"Onu asla terk etmedim çünkü onunla çıkmıyordum. Onu ve başka kadınları becerdim." Elbette onu bir daha görmememin bir diğer nedeni de Rick'e Aria'nın içkisine hap koyması için para verdiği için **o n u** öldürmek istememdi. Eğer bir kadın ve daha da önemlisi bir senatörün kızı olmasaydı, kafasına bir kurşun sıkardım.

"Grace aynı fikirde olmayabilir."

"Umurumda bile değil. Çenesini kapalı tutsa ve Aria'ya gereken saygıyı gösterse iyi olur, yoksa onu pişman ederim."

O akşam Aria ve ben yatakta uzanırken, kaçındığım konuyu nihayet açtım. "Sylvester için bir partiye davetliyiz."

Aria başını göğsümden kaldırdı, kaşları birbirine yaklaştı. "Tamam. Ve sen bunu sadece beş gün önce mi öğrendin?"

Başımı salladım. "Bir süredir biliyordum."

Ayağa kalktı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ve bana söylemedin, neden?" "Senatör Parker'ın partisi var."

Aria kaskatı kesildi ve yataktan kalkmak için hamle yaptı, ama onu belinden tuttum. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bırak beni gideyim."

Onu serbest bıraktım. O kırık fısıltı kalbime sıkılmış bir kurşundu. Yataktan kaydı ve Manhattan'a bakan tavandan tabana pencereye doğru yürüdü, beni çıplak sırtına bakmak zorunda bıraktı. Yataktan kalktım, ona doğru ilerledim ve hemen arkasında durdum. Yüzü pencereden yansıyor ama bakışları sanki tam önünde duran şeyi görmüyormuş gibi mesafeliydi. Hangi anıları yeniden yaşadığını çok iyi hayal edebiliyordum.

Ellerimi kalçalarına, çenemi de başının üstüne koydum. "Aria-" "Grace orada olacak," dedi sessizce ve sonunda gözlerini benimkilere doğru kaldırdı.

Pencere.

"Evet."

Keskin bir baş hareketinin ardından elimden kurtulmaya çalıştı ama bu kez de beni atlatmasına izin vermedim. "Hayır," diye homurdandım, belindeki kavrayışımı sıkılaştırarak. "Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme."

Yüzünde öfke parladı ve dirseğini yan tarafıma çarparak beni şaşırttı. Şok içinde onu bıraktım. Gözleri öfkeyle dönmüştü. "Olduğundan daha büyük bir mesele mi?" Avuçlarını göğsüme dayadı ve sertçe itti. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bu yanlış bir mesaj verebilirdi. Gözlerindeki yaş izlerini fark ettiğimde, eğlencem sona erdi.

"Aria, Grace umurumda bile değil, inan bana. Partide olup olmaması önemli değil."

"Madem önemli değil, o zaman neden partiyi benden bu kadar uzun süre sakladın?"

"Çünkü nasıl tepki vereceğini biliyordum ve haklıydım," dedim. Kaşlarını çatı.

"Hadi," dedim, sonra elini tuttum ve onu yatağa doğru çektim. O da beni takip etti ve yorganın altına girdi. Ona katıldım ve onu üstüme çektim, ama vücudu her zamanki gibi yumuşamadı.

"Aldattığınızı yüzünüze vurmaya çalışacak."

Yumuşak sırtını okşadım. "Sana daha önce de söyledim. O bir kraliçeyi küçük düşürmeye çalışan lanet bir sıçan. Onu görmezden gel."

Aria iç çekti. "Yapabileceğimden emin değilim."

"Sen bir mafya prensesisin, Aria. Benim gibi cesur adamlar tarafından yetiştirildin. Grace gibi sefil bir fahişeye karşı durabilirsin."

Aria başını öne eğdi. "Madem onun hakkında bu kadar az şey düşünüyorsun, neden onunla vakit geçirdin?"

"Onunla çıkmış falan değilim. O bir seks arkadaşıydı."

"Bir şeyler hissetmediğim biriyle yatmayı hayal bile edemiyorum. Ben sadece seviştim." Sesi yumuşak bir nefes alıp veremeydi.

Parmak eklemlerimi omurgasında gezdirdim. "Senden önce sadece sevişirdim, Aria. O kadınların hiçbiri umurumda değildi."

"Ama onların varlığına katlanamıyorsanız, seksten sonra onlarla vakit geçirmek zor olmuyor muydu?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Sonrasında kalmadım."

Aria'nın gözleri kuşkuyla doldu. "Onlarla yattın ve işin bittikten hemen sonra gittin mi?"

"Onları *becerdim* ve ayrıldım, evet. Neden kalayım ki?"

Sanki gerekçemi anlaması mümkün değilmiş gibi bana baktı. "Ama... peki ya sarılmak? Hiç yakınlık özlemi çekmedin mi?"

Kıkırdadım. "Oh, *principessa*, benim hakkımda yanlış bir izleniminiz var. Bu halimi sadece siz gördünüz."

Kendini göğsüme yasladı ve bana baktı. "Ama benimleyken hoşuna gidiyor?"

Yine de sormak zorundaydı. "Hayır," diye mırıldandım. "Bayıldım."

Dudakları muhteşem bir gülümsemeyle yukarı kalktı, sonra bana yumuşak bir öpücük verdi. *Sanki Aria ile yarışabilecek biri varmış gibi.*

Matteo kaymağı yiyen **kedi gibi görünüyordu**. Belaya olan hastalıklı merakıyla, muhtemelen sonunda Gianna'yla evlenmekten hoşlanacaktı. Neyse ki onunla yaza kadar evlenmeyecekti, bu yüzden henüz onların sinir bozucu atışmalarına katlanmak zorunda değildim.

"Umarım partide benim için güzel bir kış parçası olur. İyi bir sikişe ihtiyacım var," dedi Matteo.

"Grace umurumda bile değil. Bir profesyonel gibi kafa yapıyor," diye mırıldandım.

Matteo bunu düşünmüş gibiydi. "Artıklarını istediğimden emin değilim. Sakıncası var mı?"

Homurdandım. "Umurumda değil, güven bana." "Sana bir hamle yapacaktır Luca."

Yapmamasını umuyordum ama Matteo'nun haklı olmasından korkuyordum. Grace'in gururunu incitmiştim. Her istediğini elde etmeye alışmış şımarık bir veletti ve ona yaltaklanmayan ilk erkek bendim. Küre'de Aria'ya yaptıklarından sonra hâlâ onu öldürmeyi diliyordum ama babam bunu yasaklamıştı ve Senatör Parker'la olan bağlantılarımız çok önemliydi.

Tam bir şey söyleyecektim ki Aria yatak odasından çıkıp sahanlığa adımını attı ve aklıma mantıklı bir düşünce gelmedi. Bacaklarının etrafına yumuşak dalgalar halinde düşen, yere kadar uzanan altın rengi bir elbise giymişti. Kolsuzdu ve mücevherli yüksek bir yakası vardı. Altın sarısı saçları dalgalı bukleler halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Şimdi bir kraliçe gibi görünüyordu.

Matteo alçak bir ıslık çaldı. "Grace küplere binecek."

Aria merdivenlerden aşağı süzüldü ve ben de ona doğru ilerleyerek elimi uzattım. Küçük bir gülümsemeyle elimi tuttu. Sinirden gözleri dolmuştu. "Çok güzelsiniz, *prenses*."

"Öylesin," diye onayladı Matteo.

Aria kızardı ve ben de onu rahatlatmak için elini hafifçe sıktım.

Senatör Parker'ın evine **vardığımızda** Aria'nın eli benim elimde gergindi, ama yüzündeki karmaşa bunu yansıtmıyordu. Onu Senatör Parker'ın kahverengi taştan yapılmış evine götürürken muhteşem ve zarif görünüyordu.

Sonra Grace'i fark ettim, daha da kötüsü o da beni fark etti.

Senatör Parker bana özür dileyen bir bakış attı ve Grace'in erkek kardeşi onu uzaklaştırmaya çalıştı ama o bize doğru yürüdü. Her şeyini ortaya koymuştu. Dar, altın rengi payetli mini elbisesi kalçalarının yukarısında bitiyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Yakası aşağıya inerek etkileyici göğsünü gösteriyordu.

Aria sertleşti ve ben de ona döndüm. Aria çok daha az açık elbisesi içinde Grace'in olabileceğinden çok daha seksiydi. Aria bir kraliçeydi ve Grace onunla aynı havayı solumaya layık değildi.

"Luca," dedi Grace tatlı bir sesle ve bana sarılacakmış gibi öne doğru eğildi, ama ona gönderdiğim kaş çatma hareketi geri çekilmesine neden oldu. "Aria," dedi dudaklarını büzerek.

"Seninle konuşmam gerek," dedi ağabeyi onu kolundan tutup adeta sürükleyerek götürürken. Belki de kadın olsun ya da olmasın kız kardeşini bitirmeyi ne kadar çok istediğini görmüştü.

Aria yanımda rahatladı ama ilk konuklar kısa sürede etrafımızı sardı, bu yüzden ona iyi olup olmadığını sorma fırsatım olmadı. Grace gece boyunca birkaç kez dikkatimi çekmeye çalıştı, ama ona bir bakış bile atmadım ve erkek kardeşi onun nerede olduğuna daha çok dikkat ederek bir daha yaklaşmadığından emin oldu.

Grace ilgisizliğimden dolayı gözle görülür bir şekilde sinirlendi ve benden bir tepki almak için son bir girişimde bulunarak, başka bir politikacının kızıyla flört eden Matteo'ya doğru yürüdü. Ona en iyi yatak odası bakışlarını fırlattı ve ona doğru eğildi. Matteo sırtı ama gözleri Grace'in başının üzerinde beni buldu.

Ona kaşlarımı kaldırdım. *Bir dene bakalım.*

Kulağına bir şeyler fısıldadı, kolunu beline doladı ve kışını avuçladı. Onu uzaklaştırmadan önce bana sert bir bakış fırlattı. Gerçekten umurumda o l d u ğ u n u mu sanıyordu? Ağabeyimin sikini yalayarak beni kazanabileceğini düşünüyorsa, sandığımdan da aptalmış.

"Lütfen bana görüldüğü gibi olmadığını söyle," diye fısıldadı Aria, midesi bulanarak.

Belini sıktım. "Matteo hayatının oral seksini yapacak." Bir an sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Aria'nın yanakları kızardı ve bana sarılınca sertleşti, ama sözlerimi yumuşatmaya fırsatım olmadı çünkü koruduğumuz bir restoran zincirinin sahibi yanıma geldi ve beni bir sohbe dahil etti. Aria'nın yüzü gecenin geri kalanında taştan oyulmuş gibi görünüyordu ve düşüncesizliğim için kendimi tekmeleyebilirdim. Aria yanımdan ayrılmıyor, görünüşe dikkat ediyordu ama bana tek bir bakış bile atmadı.

Neredeyse bir saat sonra Matteo partiye döndü, saçları dağınıktı ve yüzünde kendinden memnun bir sırıtış vardı. Son sohbet partnerim ayrıldığında bize doğru yürüdü ve ona bir uyarı bakışı gönderdim ama tabii ki Matteo bir pislik olarak bunu görmezden geldi.

"Onu neden bu kadar uzun süre yanında tuttuğunu şimdi anlıyorum. Kahretsin, bu kadının öğürme refleksi yok." Bir de kışına almıştı ama Aria'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Sertleşti, rengi soldu. Matteo önce ona, sonra bana baktı, kara kaşları alına tırmanıyordu. Ona ölümcül bir bakış gönderdim.

"İzninizle. Kendime çeki düzen vermem gerekiyor," dedi Aria resmi bir ses tonuyla.

Ben.

Grace'in babası o anda gelmeseydi onu durduracaktım ve herkesin içinde olay çıkarma riskini göze alamazdı. Aria topuklarının üzerinde döndü ve başını dik tutarak uzaklaştı. Matteo'yu öldürebilirdim.

ARIA

Tuvaletlere doğru ilerlerken **nefes almakta zorlandım**. Neyse ki kimse beni durdurmaya çalışmadı. Durdurmaya çalışsalar maskemi takmaya devam edebileceğimden emin değildim. Tuvalet adımımı attığım anda titreyerek nefes aldım. Ellerimi yıkadım çünkü makyajımı bozmadan yüzümü yıkayamazdım.

Yüzümü kaldırdım,

Aynada kendime baktım. Kibirli biri değildim ama insanların beni güzel bulduğunu biliyordum. Hayatım boyunca güzelliğimle ilgili övgüler almıştım ama Grace'in yeteneklerinden bahsedilmesi, bunun Luca'yı tutmaya yetmeyebileceğini fark etmemi sağladı.

O seni seviyor.

Gözlerimi kapattım ve partiye dönmek için gerekli gücü hissedene kadar ona kadar saydım. Grace geçmişte kaldı.

Banyodan çıktım ve Grace'in koridorda beni beklediğini görünce kaskatı kesildim. Gülümsedi ama hepsi sahteydi.

Gözlerimi kaçırma dürtüsüne direnerek bakışlarını doğrudan karşıladım. Yaklaştı ve beni aşırı tatlı parfümüyle sardı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla benden birkaç santim daha uzundu ama omurgamı dikleştirdim.

"Seninle konuşmak için bir şansım daha olur diye umuyordum. Düğününde fazla zamanım olmadı."

Seni kanlı bir şekilde becerecek. Böyle demişti ve benim dehşetimi körüklemişti. Benden o kadar da büyük değildi, belki yirmi yaşındaydı ama benden çok daha tecrübeliydi.

"Belki de Luca'nın senin ona verebileceklerinden memnun olduğunu düşünüyorsun," diye alçak sesle söze başladı. "Ama ben onu iki yıldır tanıyorum ve o asla bir yere yerleşmedi. Tüm bu süre boyunca geri döndüğü tek kadın bendim, çünkü ona ihtiyacı olan şeyi verdim."

İki yıl mı? Bu süre içinde başka kadınlarla birlikte olmuş olsa bile, neden onu yanında tutmuştu?

Grace'in gülümsemesi genişledi. "Hayal bile edemeyeceğin her türlü sapıkça şeyi yapmasına izin verdim, Aria. Onun sikini o kibirli, küçük, frijit kıcına almaya istekli görünmüyorsun."

Bu kadarı yeterliydi. Ona doğru bir adım atarak bizi çok yaklaştırdım ve gözlerimi ona diktim. Mafya dünyasında yetişmişim. Yırtıcı hayvanların arasında büyümüşüm. Bir Bratva üyesine bıçak saplamıştım. Grace beni tekrar korkutmasına izin vereceğimi düşündüyse, tamamen yanılıyordu. "Ondan uzak duracaksın," dedim sessizce ama kararlı bir şekilde. "Senin kıcını kullanmasının tek nedeni yüzünü görmek istememesiydi. Sen her zaman değiştirilebilirdin ve her zaman değiştirilebilir olacaksın. Birçoğunun arasında bir tanesin. Sen onun için bir hiçsin. Bir fahişeden daha ucuz olduğun kesin." Onun çirkinliğinin kendi gaddarlığını ortaya çıkarmasından nefret ediyordum ama daha fazla dayanamadım.

Bana tokat atmak için avucunu kaldırdığında üzerimize bir gölge düştü ve Luca'nın güçlü eli bileğini sıktı. Onu benden geriye doğru itti, böylece duvara çarptı ama onu bırakmadı. Bileğini kavrayışı kızın irkilmesine neden oldu ve bakışlarının gücü altında sinip kaldı. Öldürücü görünüyordu.

"O buna değmez," diye yalvarırcasına fısıldadım.

Grace'in bileğini bırakırken ağzı, onda gördüğüm en zalim gülümsemeye dönüştü. "Aria'yla bir daha asla konuşmayacaksın. Onun yanına bile yaklaşmayacaksın, yoksa çok az kişinin hayatta kalabildiği bir yanımı görürsün."

"Luca, lütfen," diye yalvararak kolunu tuttu ve ben kaskatı kesildim. "Senin için her şeyi yaparım. Seni seviyorum."

Onu tiksintiyle silkeledi. "Dokunma bana, fahişe. Az önce kardeşimin dölünü yuttun; kirli ellerini üzerimde görmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Bana döndü ve öfkesinin bir kısmı uçup gitti ama Grace'in işi henüz bitmemişti. Nefret dolu gözlerini üzerime dikerken yüzü buruştu. "Keşke Luca'nın kulübündeki o adam ben ona para verdiğimde sana tecavüz etseydi. Bahse girerim kanında uyuşturucu varken Luca'nın sikinin tamamını amına ilk kez o zaman sokabilmişindir. Muhtemelen seni becermekten zevk aldığı tek andı."

Nefesim kesildi ama şaşkınlığım sadece bir saniye sürdü çünkü Luca bıçağını almak için ceketinin altına uzandı. Yeterince hızlı değildim. Döndü ve Grace'e saldırdı, onu duvara yasladı ve bıçağı boğazına dayadı. Yüzündeki öfke beni sadece bir saniye durdurdu, sonra ona doğru koştum ve kolunu kavradım, aşağı çekmeye çalıştım ama direndi ve benim için çok güçlüydü. Bıçağı derisine dayarken nefret dolu gözleri Grace'i hiç bırakmadı. Grace pek umurumda değildi ama Luca onu burada öldürürse Senatör Parker polisi arardı ve polislerin hepsi Famiglia'nın maaş bordrosunda değildi.

"Luca, lütfen," diye mırıldandım.

"Beni dinle Grace. New York'tan tekrar ayrılacaksın ve geri dönmeyeceksin. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Bir daha asla karımı tehdit etmeyeceksin, yoksa canlı canlı derisini yüzeceğim ilk kadın sen olursun. Söz veriyorum." Bıçağın kabzasıyla göğsüne vurdu, tam Famiglia dövmesinin olduğu yere. Bakışları beni ürpertti ve Grace sonunda onun ciddi olduğunu anladı. Başını sallarken yüzündeki renk soldu. "Ve şimdi lanet odana gideceksin ve bu lanet parti bitene kadar dışarı çıkmayacaksın." Adam onu serbest bıraktı ve Grace odasının bulunduğu koridora doğru koşmaya başladı.

Luca bıçağını kınına sokarak bana döndü, yüz ifadesinde hâlâ canavarın kalıntıları vardı.

Nefes verdim. "Tanrım, ben bile senden korkuyordum. Korkutucu olabiliyorsun."

Canavarın bir parçası daha düştü, bana bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Bana öyle söylendi."

Ona doğru yaklaştım ve ellerimi göğsüne dayadım. Grace'in söylediği ya da yaptığı bir şey yüzünden Luca'yı cezalandırmanın bir anlamı yoktu. Yaptığı hata için onu uzun zaman önce affetmiştim. Dokunuşumla birlikte Luca'nın üzerindeki son karanlık da dağıldı ve sıcaklık gözlerine ulaştı. "Söylediği tek kelimeyi bile dinleme Aria. O kin ve yalanlarla büyür."

"İki yıl mı?" Sessizce sordum.

Luca başını salladı. "O pek çok kişiden biriydi, Aria. Ona döndüm çünkü..." Kendini durdurdu.

"Kayıp öğürme refleksi yüzünden," diye mırıldandım.

"Aria," dedi Luca neredeyse öfkeyle, elime uzanıp göğsüne, kalbinin üzerine bastırarak. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim, üstelik mükemmel dudakların sikime yaklaştığı anda boşalmamak için teyzelerimi çıplak hayal etmek zorunda kaldığım için değil, gerçi o da var ama beni güldürdüğün, nazik olduğun ve sana her baktığımda daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettiğim için: huzur."

Yutkundum.

Matteo koridora dalmak için o anı seçti. "Saat gece yarısına yaklaştı. Siz aşk kuşları yeniden ortaya çıkmalısınız." Birbirimize nasıl baktığımızı fark edince gözleri kısıldı.

Luca'ya iyi olduğumuzu göstermek için küçük bir gülümseme verdim ve o da elimi tutup beni partiye geri götürdü. Gece yarısından kısa bir süre sonra ayrıldık. Luca gergindi ve daha fazla kalması sadece öfkelenme riskini artıracaktı.

Birlikte çatı katımıza döndük ve üzerimizde onlarca meraklı göz olmadan yeni yıla tekrar kadeh kaldırdık.

Matteo ve ben kadehlerimizi ve bir şişe şampanyamızı alıp çatıya çıkarken Luca da atıştırmalık bir şeyler arıyordu. Havai fişekler hâlâ uzaktan gökyüzüne yükseliyordu. Matteo şişeyi açtı ve üç bardağa şampanya doldurduktan sonra birini bana uzattı. Beni süzerken koyu renk gözleri keskin bakıyordu.

"Grace seni partide köşeye sıkıştırdı."

Hiçbir şey söylemedim ama şampanyamdan bir yudum alırken başımı salladım. Sonra sesimin güçlü çıkacağından emin olduğumda alaycı bir şekilde, "Duyduğuma göre köşeye sıkıştırdığı tek kişi ben değilmişim," dedim.

Matteo sırtıttı. "Köşeye sıkışmaktan daha fazlası," dedi imalı bir şekilde. Başımı salladım ve tekrar ufuk çizgisine doğru baktım.

"İnan bana, hiçbir öğürme refleksi Luca'nın Grace'e, kimsenin izlemediğini sandığı anlarda sana gösterdiği kusma hissi uyandıran hayranlıkla bakmasına neden olmadı," dedi Matteo alametifarikası olan sırıtışıyla. "Kardeşim sana umutsuzca aşık ve dürüst olmak gerekirse onun üzerinde kullandığın ilaçların aynısını Gianna için de kullanmak istiyorum ki evlendiğimizde o da bana aynı şekilde bakabilsin."

Bir kakhaha patlattım ve şampanya ağzımdan Matteo'nun gömleğine sıçradı. Gömleğe baktı, sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bu inanılmaz seksiydi - Luca'nın ellerini senden uzak tutamamasına şaşmamalı."

Mahcup bir gülümsemeyle "Benim de bazı anlarım oluyor," dedim.

"Seksi olan neydi?" Luca elinde ekmek, peynir ve zeytin dolu bir tabakla yanımıza gelirken sertçe sordu. Tabağı Matteo'ya doğru itti, o da bana göz kırptı. "Sahiplenici koca modu devrede."

Luca koluyla belimin etrafını sardı. "Matteo, sanırım beni bir akşam için yeterince kızdırdın. Bugün tüm cephaneni harcamak zorunda değilsin."

Matteo kaşlarını oynatarak sırttı ve "Ben asla tüm cephanemi kullanmam Luca," dedi.

Utançtan ve şampanyanın etkisinden yanaklarımın ısındığını hissederek Luca'ya doğru bastırdım. Luca iç çekti ama bana baktığında, onu bütün gün gördüğümünden daha mutlu olduğunu söyleyebilirdim.

Matteo şampanyasını yudumlarken, "Ve bu bakış, dışarı çıkıp cephanemi ateşleyecek birini bulmam için bir işaret," diye mırıldandı.

Luca'nın bakışlarında bir tereddüt belirdi. Her Sylvester'ı birlikte geçirmişlerdi ve aralarındaki şeyleri de değiştirdiğimi fark ettim.

"Hayır, kal." Kolunu kavrayamadığım için uzanıp Matteo'nun gömleğini tuttum ve yarısını pantolonundan çıkardım. Onu hemen serbest bıraktım.

Kaşları havaya kalktı. "Luca, lütfen karına kıyafetlerimi parçalamamasını söyler misin? Karışık sinyaller gönderiyor."

Bir kahkaha patlattım ve Luca şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kardeşini itti. "Sen öyle san."

Gülümsedim. "Son Sylvester'ını nasıl geçirdin?"

Matteo başının arkasını ovuşturarak Luca'ya baktı, Luca da ona uyarıcı bir bakış gönderdi. Şampanyadan bir yudum daha aldım. "Sanırım bu, işin içinde kadınların olduğu anlamına geliyor."

"Birkaç tane, evet," dedi Matteo göz

kırparak. "Aynı anda mı?"

"Matteo hatırlayamayacak kadar sarhoştı," dedi Luca kararlı bir şekilde ve ben de ona gözlerimi devirdim ama konuyu kapatmaya karar verdim.

"Çocukluğunuzdan kalma eski fotoğraflarınızı hiç göremedim."

Matteo sırttı. "Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz?" Tekrar içeri girdi ve dolapları karıştırmaya başladı.

Luca içini çekti. "Tam bir baş belası."

Koluna dokundum ve kaşları birbirine yaklaştı ama bir şey söylemedim. Belki Luca benden önce kimseyi sevmediğini düşünüyordu ama farkında olmasa da kardeşini seviyordu. "Hadi," dedim. "Seni küçükken görmek istiyorum."

Luca beni oturma odasına kadar takip ederken, "Ben hiç küçük olmadım," diye itiraz etti.

Matteo eski bir fotoğraf albümü uzattı ve ben de onun yanına, kanepeye yerleştim. Luca yanıma çöktü ve ilk fotoğrafa yüzünü buruşturarak baktı. O ve Matteo üç yaşındayken çekilmişlerdi.

ve beş yaşında, takım elbise giymişlerdi. Luca şimdiden uzun boyluydu ama hâlâ cılızdı ve yüzünde o yaştaki bir çocuğun göstermemesi gereken bir sertlik vardı. Matteo kardeşinin elini tutuyordu.

"El ele tutuşuyorsunuz," dedim gülümseyerek.

Luca inledi. Sayfayı çevirdim ve hem Luca hem de Matteo gerildi. Fotoğrafta Matteo ve Luca, önceki gibi aynı takım elbiseleri giymiş, uzun siyah saçlı bir kadının yanında görülüyordu. Hayatımda gördüğüm en umutsuz ifadeyle kameraya bakıyordu. Neredeyse çaresizliğini hissedebiliyordum. Luca'nın annesi o daha dokuz yaşındayken intihar etmişti ve onun yüz ifadesini görünce hiç şaşırmadım. Luca'nın onlu yaşlarında, şimdiye kadar gördüğüm en korkunç bıyıklı fotoğrafını bulana kadar sayfaları hızla çevirdim.

"Porno bıyığını unutmuşum!" Matteo kıkırdarak söyledi.

"Porno bıyık mı?" Matteo'ya kaşlarımı kaldırarak tekrarladım. Luca kardeşine ters ters bakıyordu.

"Çünkü birçok porno oyuncusunun sakalı böyledir."

Zaten sarhoş olmama rağmen şampanyamdan bir yudum daha aldım.

"On dört yaşındaydım ve bunun beni yetişkin göstereceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı Luca ve sayfayı çevirip yatta sadece şortla çekilmiş bir fotoğrafına baktı. Bıyığı yoktu ve on altı yaşından büyük olmamasına rağmen kaslıydı.

Gözlerimin takdirle onun üzerinde gezinmesine izin verdim ve Luca sırtıttı. Yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

Bölüm 5

ARIA

Sylvester partisi olayından bir daha **bahsetmedik** ve birkaç gün sonra Dante'nin düğününe katılmak üzere Chicago'ya gitmek zorunda kaldık.

Kuzenim Valentina krem rengi payetli gelinliği içinde kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Düğün bizimki gibi büyük bir olay değildi ama yine de Outfit ve Famiglia'dan iki yüze yakın kişi katılmıştı. Dante ve Valentina'yı ilk dansları sırasında izlerken gülümsedim. Otelin balo salonu pembe ve al güllerle süslenmişti ve atmosfer neredeyse rahattı.

Luca kalçamı sıktı. "Düğün dansımız sırasında hiç bu kadar mutlu görünmemiştin." Güldüm. "Senden çok korkuyordum." Val Dante'den korkuyor gibi görünmüyordu ama benden beş yaş büyüktü ve daha önce de evlenmişti.

Sanırım

evliliğinin tamamlanması onun için aynı dehşeti taşımıyordu.

Dans pisti konuklar için açıldığında Luca beni kollarına aldı ve müziğe eşlik etmemi sağladı. Boyuna rağmen bu kadar iyi dans edebilmesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Ona gülümsedim ve başparmağı çıplak sırtımı okşadı, muhtemelen kendisinin de izin vereceği tek sevgi gösterisiydi bu. Hâlâ temkinliydi ama aldırmıyordum çünkü yalnız olduğumuzda sevgisini hiç esirgemiyordu ve önemli olan da buydu.

Beklendiği gibi, ben Dante'yle, Luca da Val'le dans etmek zorundaydı. Dante'yle daha önce de dans etmişim ve elimi tuttuğunda neredeyse hiç gerilmemişim ama beni kendine doğru çekip avucunu çıplak sırtıma dokundurduğunda, bu çok tanıdık hareketten ürperdim. O da tenlerimiz arasındaki eksik bariyerden dolayı gerilmişti. Sırtı açık elbiselerin sorunu buydu. Gözleriyle buluştuğumda yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi.

Bana çok küçük bir gülümseme verdi. "Özür dilerim," dedi resmen.

"Elbiseme yardım edemezsiniz. Elinizi uygunsuz bir şekilde aşağıya doğru hareket ettirmediğiniz sürece kumaşa ulaşmanız mümkün değil," dedim ortamı yumuşatmayı umarak.

Dante'nin yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi belirdi. "Eğer bunu yaparsam, kocan kan dökecek."

Bakışlarını takip ettim. Luca Val'le dans ederken bana sahiplenici bakışlar fırlatmaya devam etti. Val, Dante'nin yanında gayet iyi görünürken, Luca'nın elinde kesinlikle gergin görünüyordu.

"Val seninle dans ederken daha mutlu görünüyordu," dedim gülümseyerek. Dante'nin sırtındaki parmakları sıkılaştı ve yüz ifadesi karardı. Sahiplenici ve baskın, Luca'dan pek de farklı değildi.

Matteo Luca'dan görevi devraldı ve Dante beni serbest bıraktı. Luca'nın sabrını sınamak istemediğim, bir şeyler içmeye ve etrafımı saran sahiplenici hâkimiyete ara vermeye ihtiyaç duyduğum için bir Outfit askerinin dans teklifini hızlı bir bahaneyle reddettim ama sonra Val, Matteo'nun söylediği bir şeye yüksek sesle güldü. Uygun olandan daha yakın dans ediyorlardı. Luca gözlerini kardeşine dikti ama endişelendiğim kişi o değildi. Dante'nin gözlerinde Luca'dan tanıdığım bir bakış vardı.

Susuzluğuma aldırmadan dans pistine koştum ve Matteo ile Val'in yanında durdum. "Neden şimdi benimle dans etmiyorsun, Matteo?"

Val'in gözleri benden kocasına kaydı ve yüzünü bir farkındalık ifadesi kapladı. Elimi tutup beni kendine doğru çekmeden önce ona bir sırtıma gönderen Matteo'dan bir adım geri çekildi.

Kaslı göğsüne çarpınca nefesim kesildi. Öfkeli bakışım onun daha da sırtmasına neden oldu ve hiç tereddüt etmeden avucunu sırtıma bastırdı. O ve Gianna birbirlerini öldüreceklerdi, bu kesindi.

Matteo için her şey bir oyundu; provokasyon ve kaostan beslenirdi. Ondan başka biri olsa Luca'nın tepkisinden endişe ederdim ama Matteo olduğu için onun sıkı kucağında rahatladım ve dans pistinde bizi döndürmesine izin verdim.

Gianna kenarda duruyordu, Matteo ona göz kırptığında kaşları çatılmıştı. Tırnaklarımı omzuna geçirerek dikkatini tekrar bana çektim. "Ona zarar verme." İstedğimden daha keskin çıktı, neredeyse bir emirdi.

Matteo'nun yüzü temkinli bir hal aldı. "Yoksa ne olur?"

Elini sıktım ve ses tonumu yumuşattım. "Yoksa onu asla kazanamazsın. Çok güçlü görünebilir ama o da benim gibi korunaklı büyüdü. Lütfen ona nazik davran." Bu Luca'nın kardeşiydi ve nezaketin onun uzmanlık alanı olmadığına farkındaydım ama Luca bana karşı nazik olabiliyorsa Matteo'nun da Gianna'ya karşı aynı şeyi yapabileceğini ummalıydım.

"Gianna'yı incitmek gibi bir niyetim yok, tabii o bu tür sapıkça şeylerden hoşlanmıyorsa." Ona gözlerimi devirdim ama Gianna'ya tekrar baktığında, bakışlarında bir sıcaklık titreşimi olduğunu söyleyebilirdim. Onunkinde yoktu.

Kendisini doğramayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Onunla evleneceğime elimi çekerim daha iyi. Bu beni endişelendirdi.

LUCA

Yuvarlandım ve Aria'ya **uzandım** ama boş bir çarşafa dokundum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve doğrulup komodinin üzerindeki saate baktım. Bir Pazar günü sabah saat daha altı buçuktu ve Chicago'dan geç dönmüştük. O neredeydi? Neden hâlâ uyumuyordu?

Yataktan kalktığını fark etmemem bile onun yanında ne kadar derin uyuduğumu gösteriyordu. Hay sikeyim.

Bacaklarımı yataktan çıkardım, sendeleyerek ayağa kalktım ve Beretta'ya uzanıp onu eşofmanımın içine soktum. Birinci katın sahanlığına çıktığımda Aria'nın mırıldanma sesi kulaklarıma ulaştı. Merdivenlerden aşağı indim ve Aria'yı açık mutfagımızda buldum, yalınayaktı ve saten geceliğini giymişti. Tezgâhlar ve yerler beyaz pudrayla kaplıydı, Aria da öyle, sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının tepesine yığılmıştı.

Belirgin bir şekilde yanık kokuyordu. "Neler oluyor?"

Aria haykırdı ve elini kalbinin üzerine koyarak döndü, gözleri kocaman olmuştu. Burnunun ucu ve elmacık kemikleri de beyaza bürünmüştü ve bu manzara karşısında dudaklarım yukarı kalktı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senin için pasta yaptım." Bana doğru ilerledi. "Mutlu yıllar aşkım."

Kahretsin, doğum günündü. Unutmuşum. O günü pek kutlamamıştım. Aria parmak uçlarında durdu ve ben de eğilip dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Dudaklarında un tadı aldım, demek ki beyaz toz buydu. Gözlerimin dağınıklığı değerlendirmesine izin vererek geri çekildim. "Acımasız görünmek istemem ama geçmiş deneyimlerim senin mutfakta olmanın iyi bir fikir olmadığını kanıtladı."

Dudaklarını büzdü. "Sen etrafta yokken Marianna ile pratik yaptım."

"Pratik mi yaptın?"

"Doğum günü pastanın mükemmel olmasını istedim," dedi usulca. Gözlerimi diktim ve parmak uçlarımı kaldırıp yanaklarındaki unu sildim. Burnunun üzerindeki leke kalmalıydı. Kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşem görünüyordu. Geri çekildi, eldivenlerini aldı ve fırını açtı. Çıkardığı kek, koyu renkli olmasına rağmen hiç de fena görünmüyordu.

"Krem peynir dolgulu çikolatalı kek," dedi keki tezgâha koyarken. Bir bıçak aldı ve iki parça kesti, önüme koymadan önce bir tabağa koydu. Yanıma yaklaştı. "Umarım beğenirsin."

Çatalı elime aldım ve pastadan bir parça koparıp ağzıma götürdüm, en kötüsüne hazırdım ama pasta gerçekten de çok lezzetliydi, ılık ve çikolatalıydı. Tatlıya pek düşkün değildim ama Aria benim için yaptığı için hoşuma gitmişti.

"Ve?" diye sordu, gözleri kocaman ve endişeliydi. "Lezzetli."

Cevap olarak gülümsemesi kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden oldu. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Üç saat mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Pastanın bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum."

Kızardı. "Öyle değil ama bir şeyler planladığım gibi gitmezse diye erken kalktım ve ilk iki keki yaktım, çöpe attım."

Kıkırdadım ve bir ısırik daha aldım. Gözlerim narin boğazından aşağıya, göğüslerinin yumuşak kabarıklığına doğru kaydı.

Aria göğsüme dokunduktan sonra ellerini yavaşça karnıma doğru götürdü, ben de çatalı tabağıma geri koydum. Tenim onun dokunuşuyla gerildi, sikim canlandı. Aria belimdeki Beretta'ya uzanıp onu çıkarırken gözleri benimkilerle buluştu. Başka biri olsa vücudum alarma geçerdi ama onunlayken en ufak bir tedirginlik bile hissetmedim. Silahımı tezgâhın üzerine koymadan önce bir an için bana baktı. Yüzüne bakamıyordum. Ellerini belime soktu ve eşofman altımı yavaşça kalçalarımın altına indirdi. Sikimi sıyırdığında tısladım. Gözlerini yukarı dikti ve lanet olsun, gözlerindeki o bakışı tam aletimde hissedebiliyordum.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse o anda boşalıyordum. Öne doğru eğilip o mükemmel pembe dudaklarını ayırırken ve ucumu sıcak ağzına alırken yanaklarına yayılan kızarıklığa rağmen bakışlarımı tuttu. Kendimi ileri atılmaktan alıkoymak zorunda kaldım, ama topuzunu gevşettim ve sikimi ağzının derinliklerine sokarken ellerimi saçlarına doladım. Kahretsin, bunu görünce taşaklarım şişti.

Sikimin etrafında gülümsedi ve ben inledim, parmaklarım kafatasına karşı sıkılaştı. Yavaşça geri çekildi ve parmakları etrafımda kıvrıldı ve sonra o pembe dilini ucumun etrafında döndürmeden önce tabandan tepeye kadar yaladı. Sarsıldım, inledim. "Siktir, Aria, beni öldürüyorsun."

Mırıldandı, gururlu görünüyordu. *O kadın. Sadece benim.*

Ağzı sikimi okşarken azgın bir genç gibi birkaç kez dizginleri çekmek zorunda kaldım, ama Aria taşaklarımı avuçlarken diğer eli de sikimi okşadığında ve sikimin ucu boğazının arkasına çarptığında patladım. İçimden zevk fişkirirken tezgâhı kavradım ve ağzının içinde patladım. Etrafımda yutmakta zorlandım, bu yüzden biraz geri çekildim, aletim seğiriyordu. Geri çekilip beni bırakmasını ve ağzını silmesini gözleri kapalı izledim. Bu, hâlâ en çok kendine güvendiği andı. Eğildim ve koltuk altlarından tutup tezgâhın üzerine kaldırdım, sonra da ağzını öpmek istedim, dilimi içine soktum, kendimi onun üzerinde tattım ve bu yüzden kendimi sahiplenmiş hissettim.

Kalçalarını kavrayarak onu yukarı kaldırdım ve bacakları belimi çevreledi. Eğer o kadar un olmasaydı, onu hemen orada, tezgahın üzerinde becerirdim. Bunun yerine onu gövdemde tutarak döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm. Onu merdivenlerden yukarı taşıırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve karnıma bastırıldığı amcığıyla sikim hızla kendine geliyordu. Kahretsin, ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Sikimi emmekten ıslanmıştı.

"Bunun sadece seninle ilgili olması gerekiyordu," diye fısıldadı ama gözleri ihtiyaçla dolup taşıyordu.

"Bu hala benimle ilgili, güven bana, çünkü sana zevk vermek tüm bunların en iyi yanı."

Yatağıma vardık ve kendimi öne doğru bıraktım. Aria ciyakladı ama ağırlığımı avuçlarımla yakalayıp ona sııttım. Güldü ve sırtıma vurdu. "Beni korkuttun."

Onu tamamen indirdim ve sikimi girişine doğru yönlendirdim, onu benim için hazır buldum ve yavaşça içine kaydım. Kabzasına kadar gömüldüğümde dirseklerime kadar inerek vücutlarımızı aynı hizaya getirdim. Aria'nın başını kavrayarak yavaşça girip çıkarken onu öptüm.

Sevişmek. Yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi ama lanet olsun, Aria ile doyamıyordum.

Ne itişlerimi ne de öpüşlerimi hızlandırdım. Aria'nın kendini kaybetmesine neden olan o noktayı hedefleyerek her hamlede derine inmeye özen gösterdim. Nefes alıp verirken ve inerken gözleri benimkileri tutuyordu, muhteşem yüzünde şaşkınlık vardı. Onu yine sadece sikimle uçurumun kenarına götürmek istiyordum ve o da bunu başarıyordu. Kısa bir süre önce boşalmış olmama rağmen benim de boşalmam yakındı.

"Öp beni," diye fısıldadı, sonra derinlere indiğimde nefesi kesildi.

Ağzını yavaş ve tatlı bir şekilde aldım ve sonra yukarı doğru kamburlaştı, duvarları etrafımda kenetlendi ve kendi salıverilmem beni sert bir şekilde vururken taşaklarım sıkılaştı.

Daha sonra nefesimi tutarken burnumu saçlarına gömdüm. Kendimi yukarı itmeye başladım ama Aria omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve ben onun üstünde kalarak gözlerimi onunkilere diktim.

Sevgi. Bu duygu yüzünden okunuyordu ama yine de beni sevmesi imkânsız görünüyordu çünkü hiç kimse sevmemişti. Damarlarımda zalimlikle doğmuştum, başkalarını kırmak için yetiştirilmiştim.

"Mutlu yıllar Luca," dedi sessizce. "Birlikte ilk doğum günümüz."

"Birçoğunun ilki," diye mırıldandım çünkü ne olursa olsun onun gitmesine asla izin vermeyecektim. Aria gülümsedi. "Hediyeni açmalısın."

Kaşlarımlı kalktı. "Bunun benim hediyem olduğunu sanıyordum?"

"Seks ve pasta mı?" Aria öfkeyle sordu. Altımda kıpırdanmaya başladı ve ben sııttım, bir santim bile kıpırdamadım.

"Luca," dedi ama onu bir öpücükle daha susturdum ve altımda rahatladı. Sonunda merakım beni alt etti ve onu iterek ayağa kalktım, onu da yanıma çektim. "Ee, ne oldu?"

Başını salladı ve beni yatak odasından çıkarıp alt kata, oradan da misafir yatak odalarımızdan birine götürdü. Yaklaşık beşe on beş ölçülerinde dikdörtgen bir paket vardı.

Bir metre çapında. Durdum, kafam karışmıştı. Pahalı bir alkol ya da çoğu kadının kocasına aldığı gibi bir saat bekliyordum ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aria elimi çekiştirerek beni yaklaştırdı. "Paketini ımayacak mısınız?"

Elini bıraktım ve paketi aldım. Sadece birkaç santim kalınlığında ydı ve beklediğim kadar ağır değildi.

Aria güldü. "Isırmaz, güven bana."

Hediye paketini yırtıp attım ve donup kaldım. Üzerinde grafiti sanatı olan bir tuvaldi. Arka planda New York'un silueti, önde ise kırmızı harflerle Famiglia sloganı yer alıyordu.

"Bana Banksy ve diğer sanatçıların grafiti sanatını sevdiğini söylediğinde, Sphere'deki ofisin için sana böyle bir sanat eseri almanın güzel olacağını düşündüm."

Aria'ya baktım. Dudağını ısırdı. Noel'den kısa bir süre önce New York'ta birlikte yürümüştük ve ona en sevdiğim grafitileri göstermişim, hemen hemen umursadığım tek sanat eseri ydı, ama hatırladığını sanmıyordum.

"Nereden aldın bunu?"

"Romero ve ben Banksy'nin kim olduğunu bulmaya çalıştık ama bu imkansızdı, bu yüzden şehirdeki daha az gizli graffiti sanatçılarından birkaçıyla temasa geçtim ve onlardan benim için bir sanat eseri yaratmalarını istedim." Aria sustu. "Beğenmedin mi? Kişisel bir şeyin sana saat gibi pahalı bir şey almaktan daha iyi olacağını düşündüm, özellikle de tüm para senin olduğu için kendi hediyeni alıyormuşsun gibi hissettiğin için..."

Sendeleyerek ona doğru yürüdüm, yüzünü kavradım ve onu şiddetle öptüm. Geri çektiğimde kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bu bizim paramız Aria, benim değil. Sahip olduğum her şey senin de paran."

"Yani ben pratikte Capo'yum," dedi alaycı bir şekilde ve ben de kıkırdadım. "Kalbime hükmediyorsun, yani bazı açılardan evet."

Durakladım çünkü bunun gerçek olduğunu fark etmişim. Hiç kimse benim üzerimde Aria'nın sahip olduğu güce sahip olmamıştı ve bu dünyadaki en korkutucu şeydi çünkü kimse bunu öğrenemezdi.

"Hediyeni beğendin mi?"

"Evet. Bu mükemmel. Doğum günün için buna nasıl yetişebilirim ki?"

Aria sırtıttı. "Bir şeyler bulmak için hâlâ bir ayın var." "Harika," diye mırıldandım. "Baskı yok."

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Sen büyük bir çocuksun, sert bir gangstersin, kötü şöhretli bir çocuksun - sanırım başa çıkabilirsin."

Eğıldim, sesim alçak ve karanlıktı. "Kötü ocuk, hmm?"

Kollarıyla boynumu evreledi. "İnsanların senden neden korktuğunu gerçekten anlamıyorum, çok tatlısın."

Homurdandım çünkü daha önce kimse bana böyle hitap etmemiştii ve kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi kimse etmezdi. "Benden korkuyorlar çünkü ben kötü bir çocuğum, aşkım."

Kötü bile bunu anlatmaya yetmez.

Aria küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Biliyorum ve biliyor musun?" Sesini alçalttı. "Yatak odasında bazen kötü bir çocuk gibi davranman hoşuma gidiyor."

Tanrım, Aria. Onu sertçe öptüm.

Aria her zaman benim sadece uysal tarafımı görürdü.

ARIA

"Lanet olsun!" Luca'nın bağıırışı beni sarsarak uyandırdı. Yatak onun ağırlığıyla yerinden oynadı ve uykuya göz kırparak arkamı döndüm. Luca giyiniyordu, pantolonunu yukarı çekerken telefonu omzuyla kulağı arasına sıkışmıştı.

"On beş dakika içinde orada olacağım. Siktir!"

Endişeyle doğruldum. Luca telefonunu bıraktı ve silah kılıfının üzerine bir tişört geçirdi, sonra yüzünü buruşturarak bana döndü. "Birisi Famiglia'nın genelevlerinden birine molotof kokteyli atmış. İki fahişe feci şekilde yanmış ve tüm mobilyalar kül olmuş. Polis ve itfaiye orada. Gidip hasarı sınırlandırmam gerekiyor."

Hayal kırıklığımlı bastırarak yavaşça başımı salladım. Bana doğru ilerledi, hızlı bir öptükük verdi ve dışarı çıktı.

Dudağımı ısırdım, acımı bastırmaya çalıştım. Bugün benim doğum günümdü.

Yataktan kalktım, cep telefonuma uzandım ve Gianna'nın mesajını gördüm. Çevrimiçi olduğumu görür görmez telefonum çaldı. Gianna, Fabiano ve Lily ile konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim ve giyindim.

Luca'nın iyi bir Capo olmak istiyorsa Famiglia'nın işlerini halletmesi gerektiğini biliyordum ama yine de doğum günümü tamamen unutup unutmadığını merak ediyordum. Romero'nun tezgâhta oturduğu alt kata yöneldim. Beni görünce gülümsedi ve ayağa kalktı. "Mutlu yıllar, Aria."

Ben de ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ifadesi daha da yumuşadı. "Luca işi biter bitmez geri dönecek."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım ve kendime bir kahve doldurdum. Yalnızlık üzerime çökmüştü. New York'ta hiç arkadaşım yoktu. Capo'nun karısı olarak çevremizdeki insanlar bana normal bir insanmışım gibi davranmıyordu ve yabancılarla gerçekten arkadaş olamıyordum. Duygularımı yutarak kahvemden bir yudum aldım.

Asansör durdu ve Romero önüme geçti ama Marianna elinde bir pastayla içeri girince rahatladı. Koyu gri saçları her zamanki gibi bir saç filesiyle sabitlenmişti ve elbisesi dolgun vücudunu ve iri göğüslerini zorluyordu. Anne gibi

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve pastayı yere bıraktıktan sonra bana sıkıca sarıldı. "Mutlu yıllar, *bambina*. Senin için bademli kek pişirdim. Luca en sevdiğin pasta olduğunu söyledi." Romero'ya kaşlarını çatı. "Nerede o?"

Romero basitçe, "İş," dedi.

Marianna herhangi bir soru sormadı. "Luca senden pastayı yapmanı mı istedi?"

"O yaptı." Marianna pastadan üç dilim kesti, sonra tabakları çıkarıp Romero ve bana birer tane verdi, bir tanesini de kendine ayırdı. Kekin uzun zamandır yediğim her şeyden daha güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Marianna mutfakta bir tanrıçaydı.

Marianna yanağıma dokundu. "Üzgün görünüyorsun. Neden dışarı çıkıp Romero ile biraz eğlenmiyorsun?"

Günü Luca ile geçirmek istiyordum ama bu gerçekleşmeyeceği için başımı salladım. Romero beni öğle yemeği için güzel bir restorana götürdü ve sonrasında ben de Manhattan'daki en sevdiğim mağaza olan Century21'de binlerce dolar harcadım. Küçük bir bistroda hızlı bir akşam yemeğinden sonra çatı katına döndük. Alışveriş torbalarından yeni giysileri çıkarmakla uğraşmadım; bunun yerine bir yün battaniye ve bir kitap alıp terasa çıktım ve sandalyeye kıvrıldım. Romero bana katılmadı, muhtemelen karanlık ruh halimi anlamıştı. Bakışlarımın ufuk çizgisinde gezinmesine izin verdim, birkaç damla gözyaşı süzüldü ve bacaklarımı yukarı çekip kollarımı sıkıca sardım.

Kapının sürgüyle açılma sesi gözlerimi Fransız pencerelerine çevirdi ve Luca terasa çıktı, gözleri yüzüme yerleşirken yüz ifadesi pişmanlıkla çarpıldı. Gözyaşlarımı hızla sildim ve ayağa kalktım ama Luca beni kaldırdı ve öptü. "Doğum günün kutlu olsun, *prens*. Keşke bugünü sizinle geçirebilseydim."

"Romero beni meşgul etti," dedim omuz silkerek.

Luca başını salladı. "Yeterince iyi değil." Beni daireye ve yatak odamıza kadar taşıdı. Gözlerim yatağa takıldı. Üzerinde bir buket beyaz gül ve bir paket duruyordu. Gülümsedim ve beni yatırmadan önce Luca'nın boğazını öptüm. Gülleri kokladım, sonra paketi aldım ve açtım. İçinde kırmızı kadife bir kutu vardı, onu açtım. Gri bir yastığın üzerinde pembe altın bir çubuk bilezik duruyordu. Pürüzsüz pembe altın yüzeye on dokuz elmas gömülmüştü.

"Arkanı dön," dedi Luca sessizce.

Yaptım ve bileziğin içine kazınmış kelimeler buldum.

En karanlık saatlerde ışığımsın

Yutkunarak Luca'nın sıcak gözlerine baktım. Gömleğini kavradı, başının üzerine çekti ve arkasını döndü. Kürek kemiğindeki Famiglia dövmesinin aynısı olan yeni dövmeyi gördüğümde donup kaldım. Derisi hâlâ kırmızıydı.

Karmaşık siyah mürekkepli harfleri okudum: *Yol ne kadar karanlık olursa olsun, senin gittiğin yere gideceğim.*

Düğünümüzden kısa bir süre sonra Luca'ya söylediğim sözler. Onları hatırlıyordu. Derin bir nefes aldım, dudaklarımı birbirine bastırdım ama ağlamamak kaybedilmiş bir savaştı. Kalbinin her iki yanındaki iki dövmesi. Luca döndü ve bana yaklaşarak gözyaşlarımı sildi. Avucumu kalbinin üzerindeki Famiglia dövmesine bastırdı. "Yeminim önce geldi ama sırtımdaki kelimeler daha anlamlı."

Yutkundum. Böyle bir şey söylememesi gerekiyordu. Bir Made Man için Famiglia her şeyden önce gelirdi, hatta bir Capo için daha da önce gelirdi. Başımı salladım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sırtındaki o sözlerde ciddiym Luca. Seni her yerde takip ederim. Karanlığın beni korkutmuyor. Seni seviyorum, gücünü ve sadakatini, şefkatini ve koruyuculuğunu. Nazik yanını seviyorum ama karanlığını da seviyorum. Seni en karanlık anında seveceğim, zayıf olduğunda bile seveceğim ve ışığın olmamı istersen olacağım. Senin her parçanı seviyorum Luca."

Beni göğsüne bastırdı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Onun sevgisi en büyük hediyeydi.

Lily ve **Gianna** ziyarete geldiğinde **Nisan ayıydı. Gianna'yı** gördüğüm andan itibaren bir şeyler olduğunu anlamıştım ama Luca ve Matteo'nun iş için dışarıda olduğu ve Romero'nun Lily ile Scrabble oynamakla meşgul olduğu bir akşama kadar konuşma fırsatımız olmamıştı. "Bir şeyler çeviriyorsun, değil mi?" Çatı katındaki terastan New York manzarasının tadını çıkarırken ona sordum.

Gianna hemen cevap vermedi ve bu onun için normal değildi. "Bunu yapamam, Aria. Dışarı çıkmak istiyorum. Bu dünyadan çıkmak. Anlaşmalı evliliğimin dışında. Sadece çıkmak."

Bu yönde bir şeyden şüphelenmiştim ama şimdi bunu yüksek sesle dile getirince içime endişe ve korku çöktü. "Kaçmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Emin misin?"

Gianna bana bir bakış attı. Yüzünde hiçbir şüphe belirtisi yoktu. "Kesinlikle. Bratva malikâneye saldırdığından ve Matteo'nun neler yapabileceğini gördüğümünden beri kaçmam gerektiğini biliyordum."

"Mesele sadece Matteo değil, bunu biliyorsun, değil mi? O diğer Yaratılmış Adamlardan daha kötü değil." Matteo komik ve çekici olabilirdi. Eminim Gianna ve

Ama onu tanıyordum, ne kadar inatçı olabileceğini biliyordum. Matteo'ya bir şans vermesi için onunla konuşmama izin vermedi.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Dünyamızdaki hemen hemen tüm erkeklerin korkunç şeyler yapabileceğini biliyorum ve bir gün Fabi bile öyle olacak ve bundan nefret ediyorum, bu berbat dünyada sıkışıp kaldığım her saniyeden nefret ediyorum."

"Matteo ile daha iyi anlaştığınızı sanıyordum. Bugün birbirinizin kafasını koparmaya çalışmadınız."

"Beni manipüle etmeye çalışıyor. Lily'ye onun yanında gerginliğini ne kadar kolay unutturabildiğini görmedin mi?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. Çoğu erkek onlara bu kadar zor anlar yaşattığın için seni affetmezdi ama o senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor." Luca'nın onunla bu şekilde uğraşmama izin vereceğinden emin değildim.

"Onun tarafında mısın?"

Taraf seçmeye hiç niyetim yoktu. "Ben onun tarafında değilim. Sadece sana kaçmanın bir alternatifini göstermeye çalışıyorum."

"Neden? Bu hayatı hiç istemediğimi biliyorsun. Neden kalmamı sağlamaya çalışıyorsun?"

Sinirlenerek bileğini kavradım. "Çünkü seni kaybetmek istemiyorum, Gianna!" "Beni kaybetmeyeceksin."

"Evet, öyle yapacağım. Bir kez kaçtın mı bir daha birbirimizi göremeyiz, hatta mafyanın izini sürme riskine girmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamazsak belki konuşamayız bile."

"Biliyorum," diye fısıldadı Gianna. "Benimle gelebilirsin."

Geçmişte içinde büyüdüğüm altın kafese sık sık içerlemiştim ve şimdi bile bazen Romero olmadan New York'ta dolaşmanın, üniversiteye gitmenin ve hayatı sadece kendi kurallarına göre yaşamanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. "Yapamam."

Bana sırtını döndü. "Çünkü Luca'yı seviyorsun."

Sesinde bir onaylamama belirtisi vardı ama duygularımı savunmayacaktım. Luca'yı sevmek asla kötü hissedeceğim bir şey değildi. "Evet ama tek neden bu değil. Fabi ve Lily'yi de arkamda bırakamam ve bu hayatla barıştım. Bildiğim tek şey bu. Ben bununla iyiyim."

"Gidersem onları terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Anlayacaklar. Herkes bu dünyada yaşamaya uygun değildir. Sen her zaman normal bir hayat yaşamak istedin ve onlar hala bana sahip olacaklar. Kendini düşünmek zorundasın. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Burada mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"Çünkü bir katille evlenmek istemiyorsun, çünkü Matteo'nun yaptıklarıyla yaşayamazsın."

"Hayır," dedi sessizce. "Çünkü kendimi bu konuda iyi görebiliyorum."

Yüzüne baktım. "Bunun nesi yanlış?" Luca'nın ne olduğunu, neler yapabileceğini biliyordum. Değişmeyeceğini biliyordum ve değişmesini istemiyordum çünkü şu anki halini seviyordum.

"Luca'nın yaptıklarından rahatsız olmuyor musun? Onun gibi bir adamla evli olduğun için geceleri hiç suçluluk duyarak uyumuyor musun?"

"Onun gibi adamlarla dolu bir aileden geliyoruz. Kendimi suçlu hissetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama normal insanlar suçluluk hisseder. Ne kadar berbat durumda olduğumuzu görmüyor musun? Ben böyle olmak istemiyorum. Hayatımı düşmanlarını doğrayan bir adamla geçirmek istemiyorum."

Luca her zaman saf ve masum olduğumu iddia ederdi ama değildim, normal standartlara göre değil.

"Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istemedim. Ben sadece... Risk almam gerektiğini biliyorum. Tüm bunlardan uzaklaşmaya çalışmalı ve şiddetin ve berbat ahlak kurallarının olmadığı bir hayat yaşamalıyım. Bunu yapmazsam her zaman pişman olacağım."

"Asla geri dönemeyeceğini biliyorsun. Bir kere kaçtın mı geri dönüş yok. Matteo ona bu şekilde hakaret ettiğin için seni affetse bile, evlenene kadar cezandan Outfit sorumlu olacak. Ve mafyadan kaçmak ihanettir."

"Biliyorum."

"Outfit ihaneti ölümle cezalandırır. Bir Made Man olmadığınız için, size yumuşak davranmaya karar verebilirler ve sizi genelevlerinden birine atabilirler ya da Matteo'dan çok daha kötü biriyle evlendirebilirler."

"Biliyorum."

Gianna'nın omzunu kavradım çünkü öyle olduğunu düşünmüyordum. "Gerçekten mi? Çok az insan mafyadan kaçma riskini göze alır ve bunun bir nedeni var. Çoğu insan yakalanır."

"Çoğu insan ama hepsi değil."

"Mafyadan başarıyla kaçan birini hiç duydunuz mu?"

"Hayır, ama kimsenin bize onlardan bahsedeceğinden şüpheliyim. Ne babamın, ne Matteo'nun ne de Luca'nın aklımıza fikir sokmak gibi bir derdi var."

İç çekerek ellerimi indirdim. "Bunu yapmaya gerçekten kararlısın." "Evet."

"Tamam," dedim çünkü Gianna'nın fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum ve benden sır saklamaya başlamasını istemiyordum. "Bunu tek başına yapamazsın. Eğer başarılı olmak istiyorsan benim yardımına ihtiyacın olacak."

"Hayır," dedi. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Kaçmana yardım edersem, Famiglia'ya ve dolayısıyla kocama ihanet etmiş olurum," diye fısıldadım. Luca bunu ihanet olarak görecekti. O, kocasının sözünün kanun olacağına, onun emirlerine uymamanın ihanet olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti.

"Haklısın. Ve bu riski almana izin veremem."

Elini tuttum. "Hayır, sana yardım edeceğim. Tek seçeneğin benim. Ve bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin. Tüm bunların bir parçası olmayı hiç istemedin."

"Aria, kendin söyledin, yaptığım şey ihanet ve mafya kendilerine ihanet edenlere çok sert davranır. Luca affedici bir tip değil."

"Luca bana zarar vermez." Gianna kuşkulu görünüyordu ama bu sözlerin doğru olduğunu biliyordum, üstelik sadece benim sözlerimi derisine kazıdığı için değil. "Vermeyecek. Eğer Salvatore Vitiello hâlâ hayatta olsaydı, her şey farklı olurdu. Onun yetkisi altında olurdum ama Luca Capo ve beni cezalandırmayacak."

"Belki adamları ona başka seçenek bırakmaz. O yeni bir Capo ve zayıf görünürse adamları isyan edebilir. Luca gücünü riske atmaz, senin için bile. Made Men için önce Famiglia gelir."

"Güven bana," dedim.

"Sana güveniyorum. Güvenmediğim kişi Luca."

"Ve eğer düşünürseniz, Famiglia'ya gerçekten ihanet etmiş olmayacağım. Matteo ile evlenene kadar hâlâ Outfit'in bir parçasısın. Bu da yaptığımın en fazla Outfit'e ihanet olduğu anlamına geliyor, ancak onlara bağlı değilim, bu yüzden onlara ihanet edemem."

"Luca bunu bu şekilde görmeyebilir. Famiglia'ya ihanet etmesen bile Luca'nın arkasından iş çeviriyorsun. Matteo'nun beni bulmak için yeri göğü birbirine katacağından bahsetmiyorum bile."

"Doğru. Seni avlayacak."

"Eninde sonunda ilgisini kaybedecektir."

Matteo'nun kız kardeşime olan takıntısını bildiğim için bundan şüpheliydim. "Belki. Ama ben olsam buna güvenmezdim. Seni bulamayacağından emin olmalıyız."

"Aria, bu konuda sana gelmemeliydim. Bu işe karışamazsın."

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışma. Sana yardım etmezsem ve yakalanırsan kendimi suçlu hissederim," dedim.

"Ve bana yardım ettiğin için başın derde girerse kendimi suçlu hissederim." "Sana yardım ediyorum. Hikayenin sonu."

Bölüm 6

Bir ay sonra, LUCA

"**Küre hala** güçlü, ama Pergola yaklaşıyor. Rusların göletimize işemeye çalışmasına rağmen, kulüplerimizle hala çok para kazanıyoruz. Ve Pergola gelecek yıl şehrin en gözde kulübü olacak, bunu hissedebiliyorum," dedi Matteo dans kulüplerimizin geçen ayki kazançlarını kontrol ederken.

Şehrin en gözde kulüplerine sahip olmamız umurumda bile değildi. Asıl işimiz uyuşturucuydu ve dizüstü bilgisayarındaki rakamlar bana olabildiğince çok satamadığımızı söylüyordu. "Eroin yavaşlıyor. İnsanlar bu yeni tasarım uyuşturucuların peşinde," dedim. "Distribütörümüzün zamanında teslimat yaptığından emin olmalıyız. Laboratuvarların olabildiğince hızlı üretim yapması umurumda değil. Yeterince hızlı değil. Onu bir ziyaret edin."

Matteo'nun dudakları tüyler ürpertici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yapacağım." Ben de kendi gülümsememle başımı salladım. "Seni hasta herif." "Birini tanımak için biri gerekir."

Telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve ekrana baktım.

Romero. "Evet, Romero?"

"Sandro mutfakta sızmış. Aria ve Gianna gittiler."

Nabız atışım iki katına çıktı. *Ruslar.* "Tekrar et." Dizüstü bilgisayarını kapattım ve sandalyemde doğruldum. Matteo'nun gözleri bana doğru kaymış, dikkati sırtışını yok etmişti.

"Uyuşturulmuş ve onu bantla bağlamışlar. Arabalardan biri gitmiş. Gianna ve Aria bavullarını toplamış olmalı çünkü gardıropta kıyafetler yok. Saldırı izi yok. Kaçmış olmalılar."

Kaçmak mı? Gözlerim Aria'nın dört ay önce bana verdiği ve masamın arkasındaki duvarda asılı duran grafiti resmini buldu.

"Neler oluyor?" Matteo dizüstü bilgisayarını kapatıp kaldırarak sordu.

Ayağa kalktım. Derimin altında öfke ve başka bir duygu kaynıyordu. Yer vermediğim zayıf bir duygu. Aria'ya kadar hiç rahatsız etmediğim bir duygu ve şimdi o gitmişti. *Gitmişti* amına koyayım. "Romero, Sandro'yu çatı katında uyuşturulmuş ve bağlanmış halde buldu. Aria ve Gianna gitmiş."

Matteo yavaşça ayağa kalktı. "Şaka yapıyorsun."

Yüzüne baktım, o kadar öfkeliydim ki içim yanıyordu. Kızgın ve endişeliydim. Endişeliydim çünkü karım gitmişti. Aria kaçmıştı. Benden kaçmıştı. "Böyle bir konuda şaka yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Aria'nın sana aşık olduğunu sanıyordum," dedi Matteo küçümseyerek.

Parmaklarım boğazını sıkmak için kaşınıyordu. Bir şeyleri ezmek için. Kahretsin, son adamın boğazını ezdiğimde çok iyi hissetmişim. Ama *Matteo* bana ihanet etmemişti. Benden kaçtığı için karımın canını yakmak istemeliydim ama yapmadım. Lanet olsun. Lanet olsun sana, *Aria*. Umursamamı sağladığın için sana lanet olsun.

Sphere'in bodrumundan hışım ile çıktım. Barda kalan adamlarımdan bazıları merakla beni izledi. Diğerleri ise her ne haçlı seferindeysem bana katılmak istercesine ayağa kalktı. Ama kendi karımın kaçtığını, yanımdaki kadını bile kontrol edemediğimi öğrenmelerini göze alamazdım.

Sevgi. Zayıflığın kökü. Lanet olası babamız böyle derdi. Adamı sevmezdim, varlığımın her zerresiyle ondan *nefret* ederdim ama belki de bir kez olsun haklıydı. *Aria* beni aptala çeviriyordu ve ben de buna izin vermişim.

Matteo arkamdan takip etti.

Eğer o lanet olası kızıl saçlıyı istemeseydi, bunların hiçbirisi olmazdı. Bütün bunlar hiç şüphesiz *Gianna*'nın fikriydi.

"Bu *Gianna*'nın suçu. Her sorunun kaynağı bu kız. Neden sana söylediğim gibi ondan uzak duramadın?"

"Muhtemelen *Aria*'nın seninle oynamasına izin vermenle aynı sebepten," diye mırıldandı *Matteo*. Sikerim böyle işi. *Matteo* benim kardeşimdi. Diğer erkekler de aynı şekilde düşünmeye başlarsa, lanet olası bir açıklama yapmak zorunda kalacaktım - yine. Hepsisi *Aria* yüzünden. Arabama bindim ve *Matteo* bisikletine bindi, sonra *Romero* ile buluşmak üzere yola çıktık.

Çatı katında, delirmiş bir *Sandro*'nun yanında bizi bekliyordu. O pislik *Aria* ve *Gianna*'yı izlemeliydi; bunun yerine iki eğitimsiz kadının onu bayılmasına izin verdi. Bakışlarına karşılık vermedi ve ben de o işe yaramaz herifi öldürmeden önce *Romero*'ya odaklandım. "Dökül bakalım," diyebilirdim boğazım düğümlenerek.

"On bin dolar ve iki pasaport gitmiş. Görünüşe göre bunu uzun bir süre boyunca planlamışlar."

Bu bilginin bende yarattığı etkiyi gizlemeye çalışarak başımı salladım. *Aria* beni sevdiğini söylemişti. Onu sevdiğimi söylemişim, ona bildiğim kadar iyi davranmışım, onu asla incitmemişim ve şimdi bu mu?

Yol ne kadar karanlık olursa olsun, senin gittiğin yere gideceğim.

Son birkaç ay lanet bir gösteri miydi? Ama kimse o kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Bu *Gianna*'ydı. Lanet olası *Gianna*'nın hatasıydı.

Matteo sanki bunu bilmiyormuşum gibi, "Onları aramaya gitmeliyiz," diye mırıldandı.

Ters ters baktım. "Peki nereden başlamak istiyorsun? Her yerde olabilirler. Lanet olası cep telefonlarını yanlarına bile almazlar."

Romero sessizce, "Yine de denemeye değer," diye önerdi.

Kendimi sakinleştirmeye ve doğru düşünmeye çalıştım, sonra telefonumu çıkarıp takip uygulamasını açmadan önce sıkı bir baş selamı verdim. Ve bir saniye sonra *Aria*'nın telefonu belirdi.

Önce şaşkınlık, sonra rahatlama ve ardından şüphe içimi kapladı. Şehrin dışına, kuzeye doğru gidiyordu.

"Sence bunlar onlar mı?" Matteo cep telefonuma baktı. "Telefonlarını yanlarında taşımayacak kadar akıllılar."

"Belki de bu bir oyun, ama şu anda elimizdeki tek şey bu," dedim. Matteo ve ben kadınlarımızı avlamak için yola çıkmadan önce Romero'ya "Haber alır almaz beni ara" dedim.

ARIA

Uzun bir süre arabayı önce bir yöne, sonra diğer yöne **sürdüm**. Şimdiye kadar Sandro'yu bulduklarından ve Gianna'nın kaçtığını bildiklerinden emindim. Luca onunla gittiğimi düşünür müydü? Ona söylediğim sözlerin yalan olduğunu mu? Emin değildim. Bunu düşündüğümde kalbim acıyordu. Luca kolay güvenen bir adam değildi, ya da hiç. Ama onun güvenini kazanmıştım. Belki de artık değil.

Gösterge panelindeki saate baktım. Gianna'nın Schiphol uçağı neredeyse bir saat önce kalkmıştı. Eve gitmem gerekiyordu. Eğer cep telefonumu takip ettilerse, şimdiye kadar yanlış iz üzerinde olmalılar ve Gianna'nın uçağa bindiğinden şüphelenmemeliydiler. Luca beni birkaç kez aramaya çalışmıştı. Muhtemelen çok kızgındı.

Arabayı döndürdüm ve Manhattan'a geri döndüm, evime yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

Yeraltı otoparkına girdiğim anda, monitörlerinden her şeyi izleyen resepsiyon görevlisi muhtemelen Luca'ya nerede olduğumu çoktan bildirmişti. Asansörle çatı katımıza çıktım. Kapılar açıldığında Romero beni bekliyordu. Başını salladı, yüzünde öfkeye yakın bir ifade vardı. Bana karşı öfkesini hiç açıkça göstermemişti.

Cep telefonunu kulağına götürdü ama gözlerini benden ayırma.

Kimi aradığını sormama gerek yoktu. Yanından geçip pencerelere doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Gianna özgürlüğe giden bir uçaktaydı. Birkaç saat içinde Amsterdam'a inecek ve orada yeni bir hayata başlayacaktı. Tüm bunlardan uzakta. Mafyadan ve görücü usulü evliliklerden uzakta. Altın kafeslerden ve insan yapımı kurallardan uzakta.

Gianna'nın peşindekilerden kaçacak kadar zeki olmasını umuyordum, çünkü babamın onu yakalamak için adamlarını göndereceğinden hiç şüphem yoktu. Ve Matteo'nun da onun parmaklarının arasından kolayca kayıp gitmesine izin vermeyeceğini hissediyordum. Ona yeni bir kimlik verebilecek birini bulmak zorunda kalacaktı. Bu ülkede Bratva dışında kimse mafyaya karşı gelemezdi ve onlarla iletişime geçmek

tabutlarımıza son çiviye çakacaktı. Ama en çok da Gianna'nın özlemini çektiği şeyi bulmasını umuyordum.

"Luca, o burada," dedi Romero sonunda. "Hayır, yalnız. Evet, yalnız. Yapacağım."

Romero yanıma geldi. Omzumun üzerinden onun uzun boyuna baktım. "Kaçmayacağım."

Bundan emin olmak için iki adım arkamda durmana gerek yok," dedim şakayla karışık.

Romero gülümsemedi. Bir adım daha yaklaştı, her zaman yaklaştığından daha yakındı, kahverengi gözleri sertleşmişti. "Luca Capo'dur. Ve gelmiş geçmiş en iyisi. Çünkü merhamet etmeden yönetir. Çünkü sadık olanları ödüllendirir. Çünkü korunmayı hak edenleri korur."

Ona tamamen döndüm, sözlerinin sertliği karşısında afallamıştım ve nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

"Ona ihanet ettin." Kelimeleri resmen yüzüme tükürdü.

"Ben yapmadım-"

Romero sözümü kesti. "Onun arkasından iş çevirdin ve kaçtın. Neden olduğu umurumda değil."

Bizim dünyamızda bu ihanet anlamına gelir ve sen bunu daha iyi bilmelisin, Aria."

Sarsılmış bir halde ona baktım. Luca da benim hareketlerimi böyle mi görüyordu?

"Başka biri olsa Luca ağır cezalar vermekte tereddüt etmezdi. İhanet ölüm demektir, en azından işkence demektir. Ama sen güvende olduğundan eminsin," dedi. Daha yakına eğildi ve bir kez daha karşımdaki adamın yumuşak başlı yapısına rağmen bir katil olduğunu hatırladım. "Luca'nın hâlâ adamlarının önünde itibarını koruması gereken bir Capo olduğunu asla unutma. Onu fazla zorlama. Onu ikinizin de iyileşemeyeceği bir şey yapmaya zorlamayın."

Yutkundum ve bileziğime baktım.

En karanlık saatlerde ışığımsın

Romero ilk düşündüğüm gibi beni tehdit etmiyordu. Endişeliydi. Bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Gianna'nın kaçmasına yardım edersem bunun ne kadar kötü olacağından şüphelenmiştim ama yardım edemezdim. O benim kız kardeşimdi ve onu seviyordum.

Misafir odasının kapısı açıldı ve Sandro tökezleyerek dışarı çıktı, gömleği pantolonundan sıyrılmış ve buruşmuştu. Solgun ve şaşkın görünüyordu. Gözleri bana takıldığında yüzünde bir öfke parladı, sonra yanımdaki Romero'ya baktı ve başını eğdi. Gururunu incitmiştim, bu da bir Yaratılmış Adam için olabilecek en büyük utançtı.

"İyi misin?" diye sordum. Ona ilaç verdiğim için kendimi kötü hissederek sordum ama Gianna ve benim gitmemize izin vermedi.

Kanepeye doğru yürüdü ve yere çöktü. Yavaşça arkasına yaslandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Yaralandı mı?" Sandro'nun beni görmezden gelmeye kararlı olduğu anlaşılınca Romero'ya sordum.

Romero omuz silkti. "Uyuşturucu sersemliği sorunlarının en küçüğü olacak. Yaptığı hata başına daha büyük belalar açacak, inan bana. Luca beceriksizliğe müsamaha göstermez."

Sandro gözle görülür şekilde irkildi.

"Luca onu cezalandırmayacak, değil mi? Onunla konuşmak zorundayım-"

"Hayır," dedi Romero sertçe. "Kendini korumayı düşünmeye başlamalısın, Aria. Dikkatli ol."

Ağzımı kapattım.

Asansör sarsılarak hareket etti. Gözlerim ekrana kaydı. Yeraltı garajına iniyordu. *Luca*.

Midem sıkışmıştı. Gergindim. Romero'nun sözleri bir etki bırakmıştı. Ama Luca'yı tanıyordum. O da beni tanıyordu. Anlayacaktır. Ona karşı gelmemiştim. Sadece Gianna'ya yardım etmiştim. Değil mi?

Dışarıdan farklı görünebileceğini fark ettim. Tanrım. Korku midemde fokurdamaya başladı. Yüz ifademi kontrol etmek için zamana ihtiyaç duyarak pencerelere döndüm.

Her şeyi berbat mı etmiştim?

Asansör bizim katta durdu ve Luca ile Matteo'nun bir tür tartışma içindeki sesleri bana ulaştı. Pencereden Luca'nın uzun boyunun kardeşinin üzerinde yükseldiğini görebiliyordum. Matteo uzun boyluydu ama Luca... Luca'ydı. Muhteşemdi. Bakışları pencerenin yansımada benimkini buldu.

Yutkundum.

Bana doğru geliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Tam özür dileyecektim ki güçlü parmakları ön kolumu kavradı ve beni çevirdi. Nefesimi tuttum. Tutuşu sıkıydı ama kendini tutmaya çalıştığını biliyordum. Ona baktım ve ürperdim. Yüzü zorlukla kontrol edilen bir öfke maskesiydi. Hâlâ bir şey söylemiyordu ve bu da durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu anlamamı sağladı.

Matteo bana doğru ilerledi. "Gianna nerede?" Luca'nın bakışlarına kapılıp onu görmezden geldim. "Cevap ver," dedi Luca sessizce.

Elini çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Birden içimde bir öfke alevlendi. Herkesin önünde gücünü gösteriyor, maço ve Capo gibi davranmaya çalışıyordu.

"O gitti," dedim.

"Gerçekten mi?" diye hırladı Matteo. "Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Ama o nereye gitti? Birlikte kaçtınız, her şeyi birlikte planladınız."

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bilmememin daha iyi olacağına karar verdik." "Saçmalık." Matteo zalimce gülümsedi. "Onun tam olarak nerede olduğunu biliyorsun."

"Aria." Luca dikkatimi tekrar kendisine çekerken sesi çelik gibiydi. "Şimdiye kadar kimse bunu bilmiyor. Baban ve Outfit bile. Yakında onlara kız kardeşinin benim korumam altındayken kaçtığını söylemek zorunda kalacağız."

Bu onu kötü gösterirdi. O Capo'ydu. Yenilmez görünmek istiyordu. Bu güç savaşlarından nefret ederdim. Neden erkekler bu işin peşini bırakamıyordu?

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Matteo homurdandı. "New York'taki tüm kulüpleri aramam gerekse bile onu yine de bulacağım. Beni kışkırtmak istiyor. Eğer onu başka bir adamla düzüşürken bulursam, pişman olur."

İçimde bir öfke kabardı. "Onu asla bulamayacaksın. O çok uzakta. Ve Gianna geri dönmeyecek. Asla."

Matteo Luca'ya bakarak, "Çok uzakta," dedi. "Yani onun nerede olduğunu biliyorsun." Gerildim. "Fark etmez. Sana söylemeyeceğim."

Sandro bir homurtu çıkardı.

Luca'nın ifadesi daha da karardı. Matteo bize çok yaklaştı. Kardeşine yalvaran bir bakış attı. "Onu bulmamız gerek. Sadece onu istediğim için değil, aynı zamanda Aileye de kötü yansıyacağı için." Matteo beni değerlendirdi. Yüz ifadesi beni korkutmuştu. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Belki de onun nasıl bir adam olduğunu, hem onun hem de Luca'nın nasıl adamlar olduğunu çok kolay unutmuştum. "Ondan bilgi almamız gerekiyor."

Yutkundum. Tam ona tekrar bir şey söylemeyeceğimi söyleyecektim ki, argümanlarının nereye gittiğini fark ettim.

Matteo yalvaran bir mırıltıyla, "Eğer sen yapamıyorsan Luca, bırak ben halledeyim," dedi. "Onu çok fazla incitmek zorunda kalacağımı sanmıyorum. Acıya dayanmaya alışık değil."

Luca'nın tutuşuyla sarsıldım. Gözlerim Matteo'dan Luca'ya kaydı. "Ciddi olamazsın," diye fısıldadım sertçe. Romero ve Sandro'nun beni ilgiyle izlediklerini görebiliyordum.

"Sessizlik," diye homurdandı Luca ve ben nefesimi içime çektim. Bakışlarını tekrar kardeşine çevirdi. "Ben senin Capo'num, Matteo. Kendi karımla ben ilgilenirim. Ona elini bile süremeyeceksin."

Matteo omuz silkti. "O zaman hallet onu, *Capo*," dedi meydan okuyan bir ses tonuyla. Luca'ya Kaptan olarak açıkça meydan mı okuyordu? Aklını mı kaçıırıyordu? Luca'yla olan ilişkisini bile riske atacak kadar Gianna'ya kafayı mı takmıştı?

Ama ben ne yapmıştım? Luca'yla olan ilişkimi Gianna için de riske atmıştım. Yine de, bunun farklı olduğuna inanmak zorundaydım. Ben bunu kardeş sevgisiyle yapmıştım. Matteo, Gianna'yı sahiplenme duygusuyla istiyordu.

Luca beni kardeşinden uzaklaştırıp ikinci kata çıkan merdivenlere doğru çekti. "Luca," diye başladım ama beni uyarırcasına elini sıktı ve ben de sustum.

Herkes bizi izliyordu. Söylenmesi gereken şey sadece Luca ve benim aramda olan bir şeydi.

Onu yatak odasına kadar takip ettim, sonra tekrar denedim. "Luca-"

Yatak odasının kapısını arkamızdan çarparak kapattı ve beni zorla kendine doğru çekti.

Kaslı gövdesine çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Eğer Luca'yla aylardır evli olmasaydım, kaşlarının altında ezilirdim ama onu seviyordum ve o da beni seviyordu. Buna güvenmek zorundaydım.

"Gianna nerede?" diye hırladı.

Sesindeki öfke akımı karşısında ürperdim. "Sana söylemeyeceğim. Ne yaparsan yap."

Boğazımı öptü ve beni kapalı kapıya yasladı. "Öyle söyleme." Başını kaldırdığında ifadesi değişmişti. Bariyerlerini kaldırmış, beni kapatmıştı. Bana baktı, sonra bileklerimi başımın üzerinde tuttu, tutuşu acı verici olmanın eşiğindeydi. İrkildim. Neşesiz bir gülümseme ağzını büktü. Gözleri sanki beni yeniden değerlendiriyormuş, beni ölçmeye çalışıyormuş gibi temkinliydi. Hesaplıyordu. Korku midemin çukuruna yerleşti. Ne yapacağından korkuyordum. Ama daha da kötüsü, onu kaybetmekten korkuyordum. Daha önce bana hiç izin vermemiş bir adamın güvenini kaybetmiştim.

Benim kadar birine güvenmek için.

Luca başıyla onayladı. "Gözlerindeki o bakış. Bunu başkalarının gözlerinde binlerce kez gördüm ama sende uzun zaman oldu."

Başparmağı bileğime bastırdı ve nabzımın ona çarptığını hissedebiliyordum ama buna karşı hiçbir şey yapamadım.

"Ben genç bir Capo'yum, Aria. Yaşlı patronların çoğunun sevdiğinden daha gencim. Birçoğu gitmemi istiyor. Bir zayıflık işareti için pusuya yatmış bekliyorlar." Başını öne eğdi. Taktığı maskenin arkasından bakmaya çalıştım ama ilk kez başaramadım. "O zayıflık sende olmasın."

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama o yerinden kıpırdamadı. Benden çok daha güçlüydü. Sonunda gözlerimi ona diktim. Onun askerlerinden biri değildim ve kesinlikle bir zayıflık da değildim. "Ben bir zayıflık değilim. Bırak gideyim ve zalim olmayı bırak."

"Sana karşı zalim değilim," diye hırladı. "Sen benim zalim tarafıma hiç tanık olmadın Aria. Buna yakın hiçbir şey görmedin. Eğer zalimliğimin bu kadar olduğunu düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir." Başını iki yana salladı. "Sen benim göze alamayacağım bir zayıflığımsın. Bunu değiştirmek kolay olurdu. Sırlarından vazgeçmen için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyorum. Onları saklamak istemediğin için değil, insanları kırmakta çok iyi olduğum için. Seni çok kolay kırabilirim."

Evliliğimizin ilk aylarında beni bu işten uzak tutmaya çalışmıştı ama ben aptal değildim.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Bunu yapmak için bana elini bile sürmene gerek yok.

"Bilmiyorsun, sorun da bu zaten. Yaktım, dövdüm ve kestim. İnsanları boğdum ve boğuldum. Sadece kâbuslarında gördüğün her korkunç şeyi yaptım, Aria. Eğer denersem Gianna'nın varış noktası bir dakikadan daha az bir mesafede."

Tanrı adına, biliyordum. Başkalarıyla uğraşırken neler yapabileceğinin ipuçlarını görmüştüm. Kanı görmüştüm, karanlığı ve gözlerindeki heyecanlı parıltıyı görmüştüm. Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordum. Ama Tanrı yardımcım olsun, tüm bunlara rağmen onu seviyordum. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. Hayatımda yaptığım en zor şey olmasına rağmen bedenimi onun pençesinde gevşemeye zorladım. Luca da bunu hissetti ve kaşları birbirine yaklaştı.

"O zaman yapman gerekeni yap Luca," diye fısıldadım ve bunu hiç tereddüt etmeden söyleyebildim çünkü ne kadar kızgın olursa olsun, ne kadar karanlık zamanlar yaşarsak yaşayalım beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Ona tamamen güveniyordum.

Neşeyle gülümsedi ve daha da yaklaşarak başparmağını bileğime bir kez bastırdı. "Bu senin gerçek duygularına ihanet ediyor, Aria. Korktuğunu biliyorum."

Bedenim senden korkuyor ama kalbim korkmuyor. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ama ne acıdan ne de senden." Bu bir yalandı - acı ihtimali beni çok korkutuyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk ama devam ettim, "Beni en çok korkutan şey bana bir daha güvenmemen, hayatımdaki en iyi şeyi mahvetmiş olmam, en çok sevdiğim insanı incitmiş olmam."

Luca'nın yüz ifadesi yoğunluğuyla dünyaları yerle bir edebilirdi. Beni yanmış gibi bıraktı ve arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama onu takip ettim. Lavaboyu tutmuş, yansımasına bakıyordu. Gri gözleri öfkeyle parlıyordu. Aynada beni görünce ellerini havaya kaldırdı ve lavaboyu duvardan söktü. "Lanet olsun sana, Aria. Kahrolası aşkına lanet olsun. Hepsine lanet olsun." Lavaboyu bıraktı ve lavabo yere düştü, kırılmıştı. Ona doğru bir adım attım çünkü onunlayken uzak duramazdım.

"Beni lanet bir aptala çeviriyorsun," diye hırladı.

Ve sonra üzerime geldi, uzun boylu ve heybetliydi. Kalçalarını kavradı ve beni yerden kaldırdı, sonra da kiremitli duvara doğru kaldırdı. Vücudu bana doğru bastırdı ve ağzı benimkine çarptı. Kanın tadını aldım, benim mi yoksa onun mu olduğundan emin değildim ve umursamıyordum. Dili hiç acımadan ağzımı kaptı ve ben de öpücüğe karşılık verdim. Beni tutarken parmakları acı verici bir şekilde kalçalarını sıktı. Eteğimi yukarı itti, sonra külotumu yırttı. Kemerini çözdüğünü ve pantolonunun fermuarını açtığını duydum ve sonra sert bir vuruşla içime girdi. Nefesim ağzı tarafından yutuldu. Her zamanki gibi vücudumun uyum sağlamasını beklemedi; onun yerine sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye başladı, elleri kıcımlı kavradı, ağzı acımasızdı. Ve ben ona tamamen teslim oldum. Luca beni her zamankinden daha sert bir şekilde içine alırken, acıya karışan bir coşkuyla boynuna sarıldım.

Uçurumun kenarına yaklaştıkça gözleri kızgın bir şekilde nefes nefese kalıyordu. Beni öpmeyi bıraktı ve şimdiye kadar gördüğüm en yoğun bakışla gözlerimin içine baktı. Beni hâlâ seviyordu. Onu kaybetmemiştim.

Sonra gerildi, siki içimde genişledi ve hırlayarak başı öne düştü. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve ona sarılıp sert nefes alışını ve düzensiz kalp atışlarını dinlerken ağlamama izin verdim. Misk kokusu burnuma doldu. Luca keskin bir nefes verdi, kasları ellerimin altında yumuşadı ve beni nazikçe kaldırıp yavaşça çekti. Elimde olmadan irkildim. Çok ağrım vardı. Luca beni yere bıraktı ve gözlerimiz buluştu. Bakışları yavaşça aşağıya, biraz pembeye bulanmış sikine kaydı. O an yüzündeki ifadeyi tarif edemem. Pişmanlık. Keder. Öfke. Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü karnıma bastırdı.

"Kahretsin, Aria," diye homurdandı. "Seni asla incitmeyeceğime yemin etmiştim." "Önemli değil," dedim.

Başını salladı ve bir süre öyle kaldık: yüzü bana yaslanmıştı, ellerim saçlarındaydı. "Ben senin kocan ve Capo'num," dedi sonunda, karnımın yumuşak etine bir öpücük kondurmadan ve gri gözleri benimkilerle buluşmadan önce. "Bana bir daha asla ihanet etme."

Yarı emir, yarı ricaydı. Bana olan sevgisi ancak bu kadar dayanabilirdi; bunu şimdi anlıyordum. O bir avcı, bir canavardı. O benimdi. "Yapmayacağım," diye söz verdim ve bu sözü tutabileceğimi umdum.

Bölüm 7

LUCA

Aria'ya **son bir kez baktım**. Sırtı bana dönüktü. Tepeden tırnağa çıplaktı, sadece benim dokunabildiğim o mükemmel porselen teninin her santimi sergileniyordu. Kürek kemikleri ve kalça yanakları onu becerirken fayanslara sürtündükleri için kızarmıştı.

Öfkeli sevişme. Bu Aria'yla asla yapmak istemediğim bir şeydi ama içimde bir şey kopmuştu ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Bir şey olmadığını söylese bile onu incittiğim için nefret ediyordum. O benim korumam altındaydı. O benimdi, sonuna kadar benimdi. Kaçmamıştı ve kaçmayacaktı da. Artık bunu biliyordum.

Arkamı dönerek yatak odasının kapısını açtım ve havaalanındaki birkaç kişiyi aramak için cebimden cep telefonumu çıkarırken aşağıya yöneldim. Hiç vakit kaybedemezdim. Gianna'nın uçuşuyla ilgili söylentiler bir yangın gibi yayılacaktı ve bunun kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşmemesini sağlamalıyım. Amcalarımın ve teyzelerimin kocalarının hepsinin gözü benim pozisyonumdaydı. Capo olarak daha iyi olabileceklerini düşünüyorlardı. Gottardo yüzüme karşı söylemişti. Henüz kimsenin harekete geçmemesinin tek nedeni kendi aralarında kavga etmeleriydi ama bunun sonsuza dek süreceğine güvenemezdim. Belki bir noktada anlaşmaya varırlardı. Adamlarımın onlara herhangi bir destek vermeyecek kadar bana sadık olduklarından emin olmam gerekiyordu. Zayıf görünmek işe yaramazdı.

Matteo beni gördüğünde hançer gibi bakıyordu. "Sakın bana ondan bir şey öğrenemediğini söyleme."

Ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim. O benim kardeşimdi ama beni kızdırmaya başlamıştı. Etrafında başkaları varken saygısızlık etmeyi bırakmalıydı. "Bildiğim tek şey Gianna'nın JFK'den bir uçağa bindiği. Aria bana hiçbir şey söylemiyor ama muhbirlerimiz çok yakında Gianna'nın nereye gittiğini bana bildirecek."

"Harika," diye mırıldandı, bana dönmeden önce gözleri tekrar yatak odasının kapısına kaydı. Bu bakıştan hiç hoşlanmamıştım. "Peki sonra ne olacak? Aria, Gianna'nın planını biliyor. Birbirlerine her şeyi anlattılar. Gianna'yı bulmanın tek yolu karından geçiyor."

Romero ve Sandro bizi izliyordu ve ben Matteo'nun yüzüne baktım. "Bana hiçbir şey anlatmayacak."

Şerefsiz herif yanımdan geçip merdivenlerden çıkmaya çalıştı. "O zaman onunla konuşmama izin ver."

Hırlayarak onu geriye doğru ittim. "Ondan uzak duracaksın, Matteo." Kardeşim olsun ya da olmasın, Aria'ya yaklaşırsa, vücudundaki tek bir tüye bile zarar verirse,

onu öldürürdüm.

"Paranızı, pasaportlarınızı çalmasına izin *verdiniz*. Adamlarımıza saldırmasına izin verdiniz." Hâlâ bakmakta olan Sandro'yu işaret etti. "Seni aptal yerine koymasına ve sana ihanet etmesine izin verdin. Onu cezalandırmak istemelisin. Sen Capo'sun."

Bizi göğüs göğüse getirdim, böylece Matteo başını arkaya eğmek zorunda kaldı. "Aria benim karım. Onunla nasıl ilgilendiğim seni ilgilendirmez. Sana Gianna'nın bela demek olduğunu söyledim ama sen dinlemek istemedin. Ondan asla elini istememeliydin ama sakinle düşünmek zorundaydın," diye hırladım.

Çatı terasına çıktı. Böylesi daha iyiydi. Yakında birbirimizin boğazına sarılacaktık.

Adamlarıma dönerek Sandro'ya dedim ki, "Gidin. Şu anda seninle uğraşacak vaktim yok. Bu konuda kimseye tek kelime etme." Hemen koltuktan kalktı ve asansöre doğru koşarak gözden kayboldu, bugün kışına tekme yemediği için çok rahatlamıştı. Sonra Romero'ya döndüm. "Git Sami'yi ara ve Gianna'nın nereye gittiğini öğren." Romero hızlıca başını salladı, sonra telefonunu çıkarıp mutfığa yöneldi.

İç çekerek telefonumu kulağıma götürdüm, şimdi yapmak zorunda olduğum şeyden nefret ediyordum. Birkaç kez çaldıktan sonra Scuder'i açtı. "Luca, aramanı beklemiyordum." Şerefsizin sesinde bir miktar şüphe vardı. Ve haklıydı da. Her şeyi berbat etmiştik. Ben batırmıştım.

"Kötü haberlerim var. Gianna kaçtı."

Diğer uçta sessizlik vardı. Sonra nihayet, "Kaçtı mı?" Scuder'i'nin sesi sanki telefona uzanıp beni boğmak istiyormuş gibi çıkıyordu. "Onu koruyacağına yemin etmiştin. Sözüne güvendim. Chicago'da bir Capo'nun sözünün bir anlamı vardır."

Siktir et onu. Sanki işler her zaman Dante'nin planına göre gidiyormuş gibi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi kızınızı korumak hiç de kolay değil. İlk kez yaramazlık yapmıyor." Sesimi medeni tutmaya çalıştım - ne de olsa çuvallayan ve kendine ilaç verilmesine izin veren benim adamlarımdan biriydi.

"Peki ya Aria, kız kardeşine yardım etti mi?"

Aria'nın bu işe karıştığını bilmesine gerek yoktu. Zaten yeterince kötüydü. Yangına körükle gitmeye gerek yoktu. "Hayır, hiçbir şey bilmiyordu. Matteo hemen Gianna'yı aramaya gidecek. Gitmesi uzun sürmez."

"Onunla birlikte iki adamımı göndereceğim. Bunu tek başına halledebileceğine güvenmiyorum."

Ona hakaret etmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Outfit ve Famiglia arasında barışa ihtiyacımız vardı. "Bu anlaşılabilir bir şey ama sizi temin ederim Matteo onu bulacaktır. Onunla evlenmeye çok niyetli."

"Hâlâ mı? Biz konuşurken o etrafta fahişelik yapıyor olabilir."

Gianna'nın uçak yolculuğunu rastgele bir adamla yatmak için kullanacağından şüpheliydim; bizden önde olmanın bir yolunu bulmakla meşgul olurdu. Ama sonra? Evet, bacaklarını açacaktı, buna hiç şüphe yoktu ama bu benim sorunum değildi.

Romero görüş alanımda belirdi ve fısıldadı, "Amsterdam. Schiphol."

"Amsterdam'a giden bir uçağa bindiğini biliyoruz. Matteo'nun gideceği yer orası.

bir sonraki uçakla."

"Adamlarımın mümkün olan en kısa sürede orada olması için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Dante bundan hiç memnun olmayacak. Bu konuda size söz verebilirim. Bunun derinlemesine tartışılması gerekecek." Dante umurunda bile değildi. Beni ilgilendiren New York'tu, Famiglia'ydı. "Elbette." Telefonumu duvara fırlatma isteğimi bastırarak kapattım. Onun yerine Matteo'ya bir sonraki uçakta yer ayırtmak için kullandım. En iyi askerimi kaybetmek için en kötü zamandı. Hepsi

Gianna ve Aria yüzünden. Yeni bir kör edici öfke dalgası üzerime çöktü ve gerçekten kendimi kaybedeceğimi düşündüm ama sakinliğimi korumam ve kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Ben Capo'ydum. Dışarı çıktım ve yüzünde kararlı bir ifadeyle tırazana dayanmış olan Matteo'nun yanında durdum. Gianna'yı yakalayacaktı. Bu sadece bir meseleydi.

zaman. "Scuderi'yi aradım. Çok öfkeli ve tabii ki bizi suçluyor."

"Elbette," dedi sessizce.

"Gianna'nın peşine iki adamını gönderiyor."

Hâlâ bana doğru bakmıyordu. Aria'nın canını bağışladığım için hâlâ kızgındı. Sanki bilgi almak için Gianna'ya işkence edecekmış gibi. Bizler katildik, hatta belki sadisttik ama kesinlikle değer verdiğimiz kadınlara karşı değil.

"Ben de onlarla gideceğim," dedi.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Scuderi'ye de söyledim. Onlarla Amsterdam'da buluşacaksın." Bu onun dikkatini çekti. Doğruldu ve bana döndü. "Amsterdam mı?"

Başımı salladım. "Schiphol'e giden bir uçağa bindiğini öğrendim." "Ne zaman gideceğim?" Avcı moduna girmeye başlamıştı. "Dört saat sonra."

"Daha erken gitmem gerek."

"İmkansız. Elimden gelen her şeyi denedim."

"Lanet olsun. Ben geldiğimde Gianna çoktan gitmiş olacak."

"Onu bulacaksın. Sen tanıdığım en iyi avcısın. Onun hiç şansı yok." Omzuma dokundu. "Bana burada ihtiyacın olmasına rağmen gitmeme izin verdin."

Famiglia'nın ona ihtiyacı vardı. Benim ona daha çok ihtiyacım vardı. Bratva tam bir baş belasıydı. Hain ailem ensemde soluyordu. "Tek düşündüğün Gianna ise bana pek faydan dokunmaz." Matteo'ya olan güvenimin bile bir sınırı vardı. Onun desteğine ne kadar güvendiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Haftalar sürebilir," dedi. "Onu yakalayana kadar geri dönmeyeceğim."

"Biliyorum. Eğer Aria kaçsaydı, ben de aynısını yapardım." Dünyanın öbür ucuna kadar onu takip ederdim. Evlenmek istememiştim ama Aria her şeyi değiştirmişti. O benim karımdı ve gitmesine asla izin veremezdim.

Başını salladı.

"Silahların Amsterdam'da size teslim edilmesi için bazı ayarlamalar yapacağım. Hollanda'daki ailesini arayabilmesi için Rolfo'yu bulup bulamayacağımı kontrol edeceğim. Sen de ihtiyacın olan şeyleri topla. İki saat içinde havaalanında olmalısın."

"Rolfo'ya bir cep telefonu almasını söylemelisin. Adam hâlâ 1970'lerde takılıp kalmış." "Neredeyse yetmiş yaşında. Bu dünyada hiçbir şeyin onu cep telefonu kullanmaya ikna edebileceğinden bir cep telefonu. Roma'ya gideceğim. Orada akşam yemeği yiyecektir. Sen gitmeden önce dönerim." Bununla birlikte içeri girdim. Geçerken Romero'ya dedim ki, "Birkaç saatliğine gideceğim. Aria'nın dairede kaldığından emin ol."

Asansöre adımımı attığımda, "Tamam patron," dedi. Romero kimsenin ona ilaç vermesine izin vermezdi.

ARIA

Yorgundum ve Luca'yı özlemiştim. Hızlı bir duştan sonra yatağa girdim. Hâlâ ağrım vardı ama umurumda değildi. Tek istediğim Luca'yla aramızdaki ilişkinin bugünden önceki haline dönmesiydi. Saat henüz o kadar geç bile değildi, sadece yedi civarındaydı ama gün boyunca yaşadığım olaylar beni çok yormuştu. Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında doğruldum. Bu hareket Luca'ya ait olamayacak kadar temkinli ve sessizdi. Matteo yatak odasına girdiğinde yataktan kaydım, sonra bana döndüm.

Omurgam sertleşti. "Burada ne yapıyorsun? Romero nerede?" Yatağın etrafında dolandım ama yatakla kapı arasında durdum.

Matteo'nun dudakları tehlikeli bir gülümsemeye dönüştü. "Dışarıda, Luca'nın telefonuna bakıyor."

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Ne yapacağımdan emin değildim. Romero'dan yardım istemek istemedim, henüz. Birincisi, çatı terasında beni duyup duyamayacağından emin değildim ve aşırı tepki vermek istemiyordum. Romero'yu şimdi ararsam Luca'ya bundan bahsetmek zorunda kalırdı ve o zaman Matteo'yla araları bozulurdu. Bunun benim yüzümden olmasını istemiyordum. Zaten yeterince berbat etmiştim.

Bana doğru ilerledi ve ben sendeleyerek geri çekildim. "Neden buradasın?" Zoraki bir sakinlikle sordum ama sesimdeki küçük titremeyi bastıramadım.

Matteo'nun gözlerindeki soğukluk midemi buz gibi bir korkuyla sıktı. "Luca'nın elde etmekten aciz olduğu bilgileri almak. İkimiz de her şeyi Gianna ile planladığımızı biliyoruz." Yaklaştı ve ben döndüm. Bu Luca değildi. Bu Matteo'ydu ve kana susamış bir adamdı. İstediklerini elde etmeye alışmış bir adamdı ve Gianna onun her

şeyden çok istediği tek şeydi. Ona doğru koştum.

silahın olduğu çekmeceye uzandım. Onunla ne yapacağımdan bile emin değildim. Matteo'yu zorlukla vurabildim ya da ona ateş edebildim. Matteo'nun elleri kalçalarım kenetlendiğinde parmaklarım kabzaya dokundu. Sırt üstü yatağa düşmeden önce bir saniye havada asılı kaldım, hava ciğerlerimi bir vınlamayla terk etti. Sonra üzerime çıktı ve ben donakaldım. Luca'dan başka biriyle hiç yatağa girmemiştim. Titremeye başladım.

Matteo'nun gözleri, bileklerimi yanlarımda sabitlerken, vücudu bacaklarıma yaslanırken hesaplıyordu. "Belki de en çok korktuğun şey acı değildir," dedi alçak bir sesle. Beni bir amaca ulaşmak için bir araç gibi değerlendiriyordu. Matteo da Luca gibi aynı canavarı barındırıyordu ama onunki benim varlığımla sınırlı değildi.

Şu anda en çok neyden korktuğumdan emin değildim. Matteo çok yüksek bir mevkideydi ama bunun Luca'yla ilişkisi için ne anlama geldiği korkusu da vardı. Luca'nın bunun için Matteo'yu affedeceğinden şüpheliydim; Matteo onu öldürecek ve bu da Luca'yı öldürecek. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce bırak gideyim," diye mırıldandım sahte bir kabadayılıkla. Tüylerim diken diken oldu. Matteo'nun gözleri tepkimi içine çekti. Hesapçı sessizliği beni korkutmuştu.

Hâlâ bir şey yapmamıştı. Kafası karışık. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Bu fırsatı kullanmalıydım. Matteo benden hoşlanıyordu, belki onu durduracak kadar değil ama Luca'yı seviyordu ve Luca da beni seviyordu. "Şimdiye kadar sadece Luca'yla birlikte oldum. İlk kez başka biriyle yatıyorum Matteo," diye fısıldadım.

Matteo bileklerimi serbest bıraktı. "Sen Luca'nınsın," dedi sessizce. "Seni asla bu şekilde onurlandırmam. Bunu yaparsam istediğim cevapları ne kadar kolay alacağım ortadayken bile. Burası Vegas değil ve ben o tür bir adam değilim."

Hâlâ üzerimde yükseliyordu, elini arkasına götürdü ve bıçaklarından birini çıkardı. Bu Luca değildi. Matteo beni sevmiyordu. Ve hikayeleri duymuştum. Neler yapabileceğini, neleri yapmaktan hoşlandığını biliyordum. Luca gibi o da merhamet nedir bilmezdi ama Matteo'da beni koruyan bir sevgi yoktu.

"Sana nerede olduğunu söylemeyeceğim," diye yalan söyledim, çünkü bu sadece bir yalan olabilirdi. O kadar güçlü değildim.

"Yapacaksın," dedi. Pencereleden içeri süzülen loş ışıktaki bıçak parlıyordu. "Ben onlarla uğraşırken kimse sırlarını saklayamaz."

"Eğer çılglık atarsam Romero anında burada olur. Beni koruyacaktır." "Deneyecektir. Sana çılglık atma şansı vereceğimi kim söyledi?"

İç çamaşırımın eteklerini kaldırdı ve ben başka birinin bu kadar yakın olmasına alışık olmadığım için kıvranmaya başladım. Bıçağın ucu göbek deliğimin altındaki derime dokunduğunda sustum. "Burası çok hassas bir bölge. Birçok sinir ucu var. Küçük bir kesik bile çok acı verici olacaktır."

"Matteo, lütfen," diye fısıldadım. Kafamın içindeki ısrarcı ses *çığlık atmamı* söylüyordu ama Luca için bir kez daha denemeliydim.

Gözlerini bıçaktan yüzüme doğru kaldırdı.

"Gianna kaçtığı için kızgın olduğumu biliyorum. Ona yardım ettiğim için bana kırgınsın. Onu geri almak için her şeyi yapacağını biliyorum ama Luca bunun için seni affetmeyecek."

"Beni öldürecek, öldürmesi gerektiği gibi," diye mırıldandı Matteo.

Matteo ve ben bir süre birbirimize baktık çünkü ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyorduk. Matteo bıçağı yavaşça kaldırdı ama yerine koymadı. Hâlâ oradaydı, hâlâ aramızdaydı, hâlâ etime çok yakındı.

"Sana güveniyor," dedim.

Matteo hâlâ üstümdeyken aşağıya baktı. Sözlerimin ona ulaştığını bildiğim için korkum azalmaya başlamıştı. Rahatlamaktan ağlayabilirdim.

Matteo'nun ağzı inceldi. "Bu ihanettir. Sen onunsun. Burada olmamalıydım."

Üzerimden indi ve ben de hızla doğrulup yatağın arkasına geçtim. Matteo beni izledi, yüzünde bir pişmanlık titreşimi belirdi ve sonra kayboldu.

"Bizler canavarız, Aria. Luca da ben de. Her zaman öyleydik. Her zaman da olacağız. Bunu unutmak gibi bir hata yapma. Herkes onun seni kıracağını, evlendikten birkaç hafta sonra kendini öldüreceğini düşünüyordu. Ama işte buradasın. Luca'nın sana böyle davranması, değer vermen ve çiğnememen gereken bir armağan."

Gitmek için döndü.

"Ona bundan bahsetmeyeceğim," demek için acele ettim, o kapıyı açmadan önce.

Matteo omzunun üzerinden bana baktı, kara kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Ona anlatmalısın. Yaptığım şey yanlıştı."

"Evet, öyleydi ama hayır, ona söylemeyeceğim," dedim, kararlıyım. "Seni kaybetmesini istemiyorum." Ve ikimiz de bunun olacağını biliyorduk. Luca bugün için Matteo'yu öldürmeye çalışacaktı ve bunu yapmasa bile, asla eskisi gibi olamayacaklardı. Luca'nın Matteo'ya ihtiyacı vardı. Bunu ondan alamazdım.

Matteo başını eğdi. "Yemin ederim seni bir daha asla tehdit etmeyeceğim." Cevabımı beklemedi; onun yerine dışarı çıktı ve ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

Nefesimi bıraktım ve bir elimi çarpan kalbimin üzerine koydum. Ellerim titriyordu. Yüce Tanrım.

Luca gecenin ilerleyen saatlerinde döndüğünde Matteo ile karşılaşmamın etkisinden **hâlâ kurtulamamıştım**. Olanlardan uzaklaşmak için kitap okumaya devam etmişim ama aklım sürekli geçmişe gidiyordu. Soyunup yatağa doğru geldiğinde gözleri hâlâ yaptığım şeyden dolayı öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu.

"Matteo şu anda Amsterdam'a doğru yola çıktı. Kız kardeşini yakalayana kadar haftalarca, hatta aylarca orada olmayabilir," dedi gergin bir sesle.

Matteo'dan bahsedilince kitabımın üzerindeki parmaklarım sıkıştı. "Havaalanına gitmeden önce onu gördün mü?"

"Hayır, döndüğümde çoktan gitmişti."

Luca'dan özür dilemek için dudağımı ısırđım, ama bunu tekrar yapacağımı biliyordum - Gianna'ya yardım etmişim, yani - ve o da bunu biliyordu. Luca yorganın altına girdi, gri gözleri yüzümü ararken sertti. Kitabı yere bıraktım, parmaklarım hâlâ hafifçe titriyordu. Matteo'yla karşılaştığımdan beri hiç durmamışlardı.

Luca elimi tuttu. Elbette fark etmişti. Parmaklarımı dudaklarına götürüp öperken gözleri yumuşadı. "Bugün sana bu kadar sert davranmamalıydım ama beni köşeye sıkıştırdın Aria."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Ama sana asla ihanet etmek istemedim. Seni seviyorum Luca."

Eğildi, eliyle boynumu kavradı ve öpmek için beni kendine doğru çekti. Dili ağzımın içine kayarken diğer eli kaşkorsemin altında hareket etti, parmak uçları kaburgalarımın üzerinde gezinerek dokunuşuyla sertleşen meme ucumu buldu. Geri çekildi. "Senden önce geldiğim için bunu telafi etmeliyim," diye gürledi ve sesinin alçak tınısı ve gözlerindeki açlıkla bacaklarımın arasında bir damlama hissettim.

Kaşkorsemi çıkarmama yardım etti, sonra gözleri vücudumda sahiplenici bir iz bırakırken külotumu aşağı kaydıldı. Arkasına yaslandı, kalçalarımı kavradı ve beni üzerine kaldıldı.

mide.

"Yüzüme sür, *principessa*. Seni tatmak istiyorum."

Yüzünün üzerinde konumlanana kadar sürünürken vücudum ihtiyaçla dolup taşı. Elleri kalçalarımın indi ve beni yerimde tutarak vücudumun istediği gibi kendimi onun ağzına bırakmamı engelledi. Gözleri yüzümdeydi, dili kıvrımlarım boyunca yavaşça ilerledi, zar zor dokunuyordu, yeterli değildi. Gülümseyerek geri çekildi. "Benim için çok ıslaksın." Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. Onun beni izlemeyi sevdiği gibi ben de onu izlemeyi seviyordum. Bundan daha ateşli bir şey olamazdı. Dilinin ucunu kıvrımlarımın arasına daldıldı ve ben onun pençesinde sarsıldım ama yine de bedenimi indirmeme izin vermedi.

"Luca," diye nefes nefese kaldım.

Yine klitorisime doğru uzun, yavaş bir yalama ve ardından ucuna küçük bir dürtme. Düşük bir inilti dudaklarımdan kaçtı, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sabır," diye hışırdadı Luca ısınmış etime karşı, sonra alaycı vuruşlarını sürdürdü. Yatak başlığını kavradım ve onun tatlı işkencesine teslim oldum. Dilinin her darbesiyle daha da tahrik oluyordum ve Luca dilini açıklığımda kaydırırken sırtıyor, beni tadarken alçak bir uğultu çıkarıyordu. Ve sonunda, merhametli bir şekilde, kalçalarımın tutuşu gevşedi. Eğildim ve kendimi onun ağzına doğru bastırdım. Dudakları klitorisimin üzerine kapandı ve emdi. Bağıldı ve neredeyse

boşalıyordum ama

Bu duyguyu uzatmak isteyerek kendimi tuttum. Ben ona karşı hareket ederken parmakları popomu yoğuruyordu. Kendimi ne kadar tutabileceğimden emin değildim. Oraya çok çabuk varıyordum. Parmaklarım sıkılaştı, sırtım dikleşti ve sonra bedenim orgasmımla patladı. Geriye doğru kamburlaştım ve Luca beni yerinde, ağzına karşı tuttu. Öne doğru sallandım, nefes nefese kaldım, sarsıldım.

Dilinin yavaş yalamalarla orgasmıma rehberlik edişini kapüşonlu gözlerle izledim. Gözleri kendi ihtiyacıyla, bana duyduğu açlıkla ve biraz da öfkeyle doluydu. Geri çekildi, sonra üst dudağını yaladı. "Ağzımdaki sularından daha iyi bir şey yok" diye mırıldandı ve orgasmımın kalıntılarıyla titredim. "Bir tur daha," dedi ağzını tekrar yukarı bastırmadan önce ve bakımlarına devam etti. Hâlâ hassastım ama bunun altında başka bir orgasm yavaş yavaş inşa ediliyordu. Başımı yatak başlığına yasladım ve Luca'nın nazik ağzının tadını çıkarmak için kendime birkaç dakika daha izin verdim. Parmakları belime geri döndü ve beni karnına yaslayana kadar geriye çekti, sonra ayağa kalkıp başlığa yaslandı. Teşvike ihtiyacım yoktu. Ucu açıklığıma değene kadar kendimi onun zorlanan sikinin üzerinde konumlandırımdım, sonra beni tamamen doldurana kadar onu santim santim içeri aldım. Vücutlarımız birleşirken ikimiz de inledik. Öne doğru eğildim, dudaklarım Luca'nın ağzını buldu, kendimi onun üzerinde tattım. Dillerimiz yavaşça birbirlerine doğru kayarken kalçalarımı döndürdüm.

İçimde bir zevk oluşmaya başlamıştı. Daha hızlı, daha derine, gıcırdatarak ve dönerek hareket ettim ve Luca'nın kalçaları sarsıldı, itişimi kendi itişiyi karşıladı. Her hamlesinde daha da derinlerime dalarken gözlerim kapandı. "O kadar muhteşem ki," diye homurdandı içime pompalarken ve ağzımın kenarları yukarı kalktı, göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Avuçlarımı kaslı göğsüne bastırdım, bir elim Famiglia dövmesinin üzerinde, *kalbinin üzerindeydi*.

"Yol ne kadar karanlık olursa olsun, sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim," diye fısıldadım.

Kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı, boğazındaki tendonlar gerildi. Yaklaşmıştı. Eli karnımdan aşağı indi, klitorisimi bulup bastırdı ve ben tekrar boşaldım, bir saniye sonra onunki de boşaldı. Gözlerinin kapanışını, dudaklarının ayrılışını izledim. Serbest kalışını görmek hoşuma gitmişti. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne bastırdı, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Burnumu boynunun kıvrımına bastırdım, onun misk kokusunu içime çektim ve iyi olduğumuzu umdum. Parmakları omurgamdan aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı ve sık sık yaptığı gibi saçlarımla oynamaya başladı. Matteo haklıydı. Luca'nın sevgisine, şefkatine ve güvenine değer vermeliydim. Bu onun karşılıksız verdiği bir şey değildi ve benim için her zaman fazlasıyla vardı.

Bölüm 8

LUCA

Bugün Aria ve ben birinci yıldönümümüzü **kutluyorduk** ama ben bunu Akdeniz'deki yatımızda geçirmek yerine New York'ta bir toplantıya takılıp kalmış, tek bir kişide hem Capo hem de Consigliere olmaya çalışıyordum ki bu da işe yaramıyordu. Artık ona neredeyse hiç zaman ayıramıyordum. Bana Gianna'nın nerede olduğunu söylerse bu çileyi kısa kesebilir ve Matteo sonunda geri dönebilirdi ama Aria sessizliğini korudu.

"Bu çok saçma," dedi Gottardo Amca. "Matteo'nun burada sana yardım ediyor olması gerekirdi, Avrupa'da fahişesini kovalaması değil."

"Kendi işimi kendim halledebilirim, merak etmeyin," dedim sertçe.

Gözlerim, adam hastanedeysen babasını temsil eden Cassio'ya kaydı. "Bratva ile aran nasıl? Yine başınıza bela mı açtılar?" Bir ay önce Philadelphia'daki uyuşturucu depomuza büyük bir Bratva saldırısı olmuştu. "Sergej ve kardeşi Jegor'u öldürdüğümünden beri hayır, ama bir MC'miz var. bizim bölgemizde silah satmak için."

Cassio, Philadelphia'daki işleri benim New York'ta yaptığım gibi acımasız bir şekilde halletti. Resmi olarak Patron Yardımcısı görevini devralmasının zamanı gelmişti ama değişikliği duyurmadan önce Matteo'nun dönmesini beklemek istedim. Elbette Matteo'nun ne zaman döneceğini bilmeme imkân yoktu. Gianna şimdiye kadar ondan kaçmayı başarmıştı.

Başımı salladım. New Jersey'de de yeni bir MC ile sorunumuz vardı ama şimdiye kadar bir saldırıyı gerektirmeyecek kadar önemsizlerdi.

"Bratva yakın zamanda New York'ta bir saldırı riskini göze almayacaktır. Çok fazla askerlerini öldürdüm ama sanırım bir sonraki hedefleri Atlanta ya da Charleston olabilir."

Yardımcı patronlarım başlarını salladı. Atlanta'yı yöneten Ermano Amca'ya işaret ettim ve o da raporuna başladı. Bunun uzun bir akşam olacağını bildiğim için koltuğuma geri yaslandım.

Sekiz civarında eve dönebildim ve bunun tek nedeni Gottardo Amca'nın bir başka atarını daha kısa kesmiş olmamdı. Romero beni başıyla selamladı ve ben dışarı çıkıp Aria'nın kanepeye uzandığı yere giderken ortadan kayboldu. Onu gördüğüm anda kızgınlığım kayboldu. Sorunlarımın kaynağı o olsa bile ona kızgın kalamazdım.

Hemen ayağa kalktı ve yüzünü suçluluk duygusu kaplamış bir halde bana doğru geldi. "Bizim için suşi aldım. Buzdolabında. Jakuzide biraz yüzebiliriz diye düşündüm. Rahatlamaya ihtiyacın var." Başımı salladım ve onu öptüm, kendimi çok bitkin hissediyordum. Aria aceleyle içeri döndü, ben de soyunmaya başladım, sonra sıcak suya girdim, gergin kaslarım gevşerken inledim. Aria'nın yumuşak adımları

gözlerimi açmamı sağladı. Elindeki tepside bir şişe şampanya, iki bardak ve suşi çeşitleri vardı, bunları jakuzinin kenarına bıraktı. I

Elbisesini çıkarışını izledim ve yorgunluğuma rağmen aletim onun çıplak vücudunu görünce her zamanki gibi tepki verdi. Suyu girdikten sonra bana yaklaştı ve ben de bir kolumu ona doladım. Gözlerini benimkilerle buluşturmada önce boğazımı öptü, güvensiz görünüyordu.

"Biz iyiyiz," dedim ve başparmağımı kolunun üzerinde gezdirdim.

Şampanyaya doğru başıyla işaret etti. Kutlama havasında olmasam da şişeye uzandım ve açtım. Aria'yla evlendiğim için çok mutluydum ama bugün uzun, boktan bir gündü ve yıldönümü olsun ya da olmasın bitmesini istiyordum.

Aria ve ben şampanya içtikten sonra yemek çubuklarına uzandı, en sevdiğim yılanbalığı rulolarını aldı ve bana uzattı. Tadına bakarak aldım ve gerginliğimin bir parça daha azaldığını hissettim. Yemeğimiz bittiğinde Aria kucağıma oturdu ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Arkama yaslandım, gözlerim kapanıyordu.

Aria kulağıma doğru eğildi. "Neden yatak odamıza gitmiyoruz, böylece sırtına kapsamlı bir masaj yapabilirim?"

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor," dedim kısık bir sesle. Aria doğruldu, o mükemmel vücudundan sular damlıyordu, ben de ayağa kalkıp dışarı çıktım ve Aria'nın jakuziden çıkmasına yardım ettim.

Kurulandıktan sonra yatak odamıza geçtik ve Aria yüzüstü yatmamı işaret etti. İki kez söylememe gerek yoktu. Üstüme tırmandı ve sırtıma yerleşti, yumuşak amı tenime bastırdı. Parmak uçları omzumdaki dövmenin üzerinde gezindi. "Yaptırdığına hiç pişman oldun mu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayır," dedim tereddüt etmeden.

Aria kıpırdandı ve elleri omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginliğe masaj yaparak çalışmaya başlamadan önce dövmeye bir öpücük kondurdu. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım. Ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile.

Aria sırtıma doğru miktarda baskı uyguladı ve kendimi daha da gevşemiş, uzuvlarımın ağırlaştığını hissedebiliyordum.

Uyandığımda Aria'nın yumuşak bedeni bana sarılmıştı ve güneş ışığı yüzümü gıcıklıyordu. Gözlerim hızla açıldı ve inledim. "Siktir."

Aria'nın göz kapakları dalgalandı, sonra o muhteşem bebek mavileriyle bana baktı. "Neyin var?" Sesi uykudan dolayı hâlâ hamdı.

"Uyuyakalmışım," diye mırıldandım. "Yıldönümümüzün çoğunu Romero'yla geçirmek zorunda kalman bir yana, seni istediğim gibi beceremedim bile."

Dudakları kıpırdadı. "Bence," diye başladı göğsüme yaslanarak, "evliliğimizin ilk yılına uygun bir son oldu. Ne de olsa düğün gecemizde hiç aksiyon yaşamadın, bu yüzden ilk yıldönümümüzde benim de yaşamamam gayet adil."

Kıkırdadım. Aria'nın beni daha iyi hissettireceğine güveniyorum. Gerçekten de karanlıktaki ışık. Parmaklarım omurgasından aşağıya, kıcının üzerinden bacaklarının arasına doğru ilerledi ve onu ıslak buldu. "Belki ikinci yılımıza akıllara durgunluk veren bir seksle başlayıp geleceğin havasını yaratabiliriz."

Aria gülümsedi, sonra parmaklarım klitorisine değince inledi. "Kulağa mükemmel geliyor."

ARIA

Luca'yla aramız eskisi gibi olmaya başlamıştı. Bazen Matteo ona avıyla ilgili bir güncelleme gönderdiğinde Luca benim yanımda geriliyordu ama bu sadece birkaç saat sürüyordu. Gianna'nın ilerleyişini kurduğu seyahat blogundan takip edebildiğimi bilip bilmediğinden emin değildim. Belki de bir şeyler bildiğimden şüpheleniyordu ama bilgi almak için baskı yapmayı bırakmıştı.

Derin bir nefes aldım, sabahın berrak havasını sevdim. Central Park, Aralık ayının soğuğuna rağmen tur atan koşucular dışında Pazar gününün bu erken saatinde sessizdi. Yazın Luca ve ben de onların arasındaydık ama kışın koşu bandında koşmayı tercih ediyordum, yine de sabah yürüyüşünün tadını çıkarmak için erkenden kalkıyorduk.

Luca eldivenli elimi sıktı ve gözlerim onunkileri buldu. "Düşüncelerin için dolar," diye mırıldandı.

Gülümsedim ve durdum. "İkimizin de sabah insanı olmasını ve Central Park'ın neredeyse bize ait olmasını ne kadar sevdiğimi düşünüyordum." Luca bu günlerde neredeyse her zaman çalışıyordu. Matteo yanında olmadığı için işlerini kendi başına halletmek zorundaydı. Sadece sabahın erken saatlerinde ve gece geç saatlerde yanımdaydı, ama sadece sabahları konuşacak zaman bulabiliyorduk. Geceler sevişmeye ayrılmıştı, çünkü Luca günün olaylarından dolayı bana fiziksel yakınlıktan fazlasını veremeyecek kadar stresliydi. Elbette bu benim hatamdı. Matteo hâlâ yoktu çünkü onlara Gianna'nın nerede olduğunu söylememiştim.

Luca kıkırdadı, kısık sesi yalnız kalabileceğimiz bir yer bulma isteği uyandırdı. "Eskiden sabahın erken saatlerine kadar parti yapardım, şimdi o kadar erken kalkıyorum."

Gülümsemem duraksadı. "Sakıncası var mı? Eskiden şehrin en çok aranan bekârıydın, şimdi ise..." Sustum.

Luca beni kendine çekti ve sıcak nefesi yüzümde gezinecek şekilde eğildi. "Bütün gece dışarıdaydım, sürekli avlanıyordum, sürekli hareket halindeydim çünkü evde hiçbir şey yoktu

beni geri çağırıyor. Şimdi sen varsın ve nerede olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, beni beklediğini düşünmek en iyisi."

Vücudum onun sözleriyle sıcaklıkla doldu, ama hafif bir endişe içimi kemirdi. "Peki ya diğer kadınlar?" Fısıldadım. "Her hafta sonu yatağında yeni bir kız vardı ve şimdi sadece ben varım." Koşu yapan kadınlardan bazılarının Luca'ya nasıl baktıklarını görmüştüm. Sosyal etkinliklerde genç ve hatta yaşlı kadınların çoğunun ona nasıl baktığını, onu gözleriyle nasıl soyduklarını fark ettim. Yırtıcı cazibesi onları cezbediyordu. Kaslıydı, erkekti, güçlüydü.

Luca başını salladı. "Neden başka birini isteyeyim ki Aria? İstedğim başka kimse yok."

Parmaklarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim, dudaklarım dudaklarına değdi. "Seni seviyorum Luca." Gri gözleri yumuşadı ve bu bakış beni her zaman etkilemiştir. Bu bakışı, onun bu yönünü benden başka kimse göremezdi. Belki Luca bedenime sahip olan ilk ve tek erkekti ama onun o kısmına, yumuşak tarafına, nazik tarafına sahip olan ilk ve tek kişi bendim. Hepsi benimdi.

Bir uğultu bizi ayırdı.

Luca bir iç çekti. "Şimdi kim o?"

Luca elini ceketinin cebine attı, sonra ekrana baktı ve yüzündeki ifadeden bunun önemli olduğunu hemen anladım.

Donup kaldım. "Luca?"

Kafasını kaldırdı. "Matteo mesaj attı."

Kalbim sıkıştı. Yutkundum. "Ve?" "Onu yakaladı."

Nefesim ağzımdan bir sis bulutu halinde çıktı. "Gianna?" Sanki başka biri olabilirmiş gibi.

Luca başını salladı. Rahatladığını söyleyebilirdim ama benim yüzümden bunu açıkça belli etmemişti. Rahatlamıştı çünkü Matteo altı ay boyunca kız kardeşimin peşinde koştuktan sonra nihayet New York'a dönecekti. Altı ay. Gianna'nın rüyası bu kadar uzun sürmüştü.

Gianna için çok şeyi riske atmıştım: Luca'nın güvenini, evliliğimi.

Ama boşunaydı. Matteo onu yakalamıştı. Perişan olmalıydım ama değildim. Luca gibi ben de rahatlamıştım, çünkü Gianna New York'a gelecekti. Sonunda onu görebilecektim. Bu bencilce bir düşünceydi çünkü istemediğini biliyordum. Mafyadan uzak bir hayat yaşamak istiyordu. O ve ben mafya hayatının karanlığıyla başa çıkma konusunda her zaman çok farklı olmuştuk. O çıkmak istiyordu, bense o hayatın içinde kendimi güvende ve rahat hissedeceğim bir yer bulmak istiyordum. Bunu bulmuştum ve Gianna'nın da kendi yerini bulmasını umuyordum. Sonra düşüncelerimi endişe kapladı. "Şimdi ona ne olacak? Neredeler? O iyi mi?"

Luca elini soğuk yanağıma götürdü. Dondurucu soğukta bile avuçları sıcacıktı. "Aria, kardeşin iyi olacak. Matteo'yu aramama izin ver."

Başımı salladım. Telefonu Luca'dan alıp Matteo'yu kendim aramak isterdim ama son karşılaşmamızdan beri bunu yapmanın doğru olup olmayacağından emin değildim. Gittiği aylar için mutluydum ama aynı zamanda Luca'nın her şeyi tek başına halletmek zorunda kalmamasını diliyordum. Matteo'nun yanında tekrar normal davranabilir miydim emin değildim ama denemek zorundaydım yoksa Luca şüphelenecekti.

Luca Matteo'nun numarasını çevirdi, sonra bekledi ama hiçbir şey olmadı ve beni yeni bir endişe dalgası sardı. "Neden açmıyor? Gianna'ya zarar vermez, değil mi? O yanlış bir şey yapmadı. Sadece özgür olmak istedi. Onu New York'a getirecek, değil mi? Onu babama götüremez. Luca, lütfen-"

Luca bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, bir eli boynumu okşuyordu. "Açıklanamaz bir nedenden ötürü Matteo kız kardeşini istiyor. Onu New York'a getirecek, güven bana."

Luca'ya güvenmiştim. Güvenmediğim kişi Matteo'ydu. Bana saldırdığından beri daha da çok güveniyordum ama Luca bunu bilmiyordu elbette ve asla da bilmeyecekti. "Ama ona zarar verecek mi?"

Luca hiçbir şey söylemedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hadi, eve dönelim. Lanet olası babanı yatıştırmak için yakında Chicago'ya uçmamız gerekecekmiş gibi bir his var içimde." Elimi tuttu ve beni parkın çıkışına doğru götürdü. Soruma cevap vermemişti çünkü veremezdi.

Gianna'ya neler olduğu konusunda endişelenmeyi bırakamıyordum ve Luca da bunu hissetmişti. Eve dönüş yolculuğumuz sırasında Matteo'yu birkaç kez aramaya çalıştı ama açmadı. Luca'nın telefonu çaldığında rahatlayıp ağlayabilirdim ama arayan babamdı.

Luca'nın yüzü onu dinlerken karardı. "Sizinle meseleleri görüşmek için Chicago'ya geleceğiz. Bu sadece bir Outfit meselesi değil. Gianna Matteo'nun nişanlısı." Durakladı. "Evet, hâlâ, onu istemediğine karar verene kadar."

Luca telefonu kapatır kapatmaz "Ne dedi?" diye sordum.

"Görünüşe göre Matteo kız kardeşini başka bir adamla bulmuş. Bunun ne kadar kötü olduğunu söylememe gerek yok."

Kendimi tutmaya çalışarak arabanın camına doğru döndüm. Matteo bunu bir aldatma ve daha da kötüsü onuruna yapılmış bir saldırı olarak görecekti. Bizim dünyamızdaki erkeklerin bu tür şeylerle nasıl başa çıktıklarını biliyordum. Titreyerek Luca'nın yüzüne döndüm ve eline dokundum. "Lütfen Luca, Matteo'nun Gianna'ya zarar vermediğinden emin olmalısın."

Otoparka girdik ve Luca başını salladı. "Kız onun nişanlısı. Matteo'ya kadınıyla ne yapacağını söyleyemem."

Gözlerimi kısmıştım. Bundan nefret ettiğimi biliyordu ama ifadesi açık bir dille konuşuyordu: Bunu kabul etmek zorundaydım. Bunlar mafya hayatının kurallarıydı.

Luca'yı arabadan çıkarken takip ettim ve belime doladığı güçlü kolu beni sabitledi. "O kadar endişelenme."

Nasıl endişelenmem?

Nihayet dairemize vardığımızda Matteo telefonunu açtı.

"Senden tek alabildiğim 'Onu yakaladım' mesajı mı?" Luca söyleniyordu. Matteo'nun söyleyeceklerini duymak için ona yaklaştım ama Luca çok uzundu ve Matteo benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmuyordu.

"Ne diyor bu?" Panik sesime yansıyarak sordum.

Luca, Matteo'nun söylediği bir şey karşısında gözlerini devirdi ve sonra, "Neyle?" diye mırıldandı. Durakladı. "Hayır, söyleme bana. Bilmek istemiyorum."

"Ona zarar verdi mi?" Matteo'nun beni duyacağını umarak neredeyse bağıırıyordum. Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. Yakında kendimi kaybedecektim. Luca gri gözlerini benimkilere diktiğinde bunu anlamıştı.

Luca sesini alçalttı. "Yaşıyor mu?"

Ona karşı sarsıldım, gözlerim b ü y ü d ü . Bu seçeneği hiç düşünmemiştim. Matteo bunu yapmaz, değil mi?

O bir katildi ve Gianna'yı başka bir adamla bulmuştu.

Aman Tanrım.

Luca elimi sıktı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Gianna nasıl? Lütfen, o iyi mi? Bilmem gerek."

Luca başıyla onayladı. "Gianna iyi," dedi bana, sonra Matteo'ya, "Ne zaman döneceksin?"

"Gianna'yı New York'a getirecek mi?" diye sordum. Luca elimi kolundan nazikçe çekti ve olduğum yerde kalmamı işaret etti. Sonra çatı terasına doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim ama içeride kalıp pencereden onu izledim. Endişelerimle onu delirttiğimi biliyordum ama Gianna'yı hiçbir zaman çok sevmemişti. Benim yüzümden ona tahammül ediyordu ama o giderse gözyaşı bile dökmezdi.

Çatı terasında volta atıyordu, kara kaşları birbirine yapışmış, onaylamıyordu. Başını salladı, sonra telefonunu indirdi ve onu izlediğimi fark etti. Tekrar içeri geldi.

"Kız kardeşin iyi, Aria. Matteo babanla ilgilenmek üzere onunla birlikte Chicago'ya gidecek."

"Biz de gideceğiz, değil mi?" Fısıldadım.

Küçük bir iç geçirdi, sonra yüzümü avuçladı. "Yapacağız. Elbette gideceğiz. Uçağımızı alacağız. Chicago'da birkaç gün geçirmek zorunda kalırsak diye git çantayı hazırla." Başımı salladım ve geri çekilmek üzereydim ama beni yerimde tuttu ve dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar eğildi. "Kız kardeşini korumayı bırakmalısın. O bir yetişkin ve kararlarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak. Matteo'nun yanı sıra senin için de endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum, *aşkım*." Kalbim bir an için

sevecenlik. Luca lakap takmayı pek sevmezdi ama bana ne zaman "aşkım" ya da "prensessa" dese, kendimi daha da özel hissederdim.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye söz verdim. "Sen benim yanımda olduğun sürece, başa çıkabilirim."

"Her zaman senin yanında olacağım Aria, bunun sözünü verebilirim."

Yukarı çıkmama izin vermeden önce beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Havaalanında Matteo ve Gianna'nın uçaktan inmesini beklerken **Luca'nın eli benimkine** sıkıca sarılmıştı. İndikleri anda Luca'nın elini çektim ve o da beni bıraktı. Gianna'ya doğru koştum. Onu yanında tutan Matteo'nun yanında yürümeye zorlandım, ama sonunda bana doğru fırlamasına izin verildi ve acı içinde çarpıştık. Kollarımı sıkıca ona doladım, tek parça halinde geri döndüğüm için mutluydum.

"Oh Gianna, senin için çok korkmuştum. Burada olduğun için çok mutluyum." Gözyaşlarıma engel olamadım.

Ona bir kez daha bakmak için geri çekildim. Boyalı saçlarıyla onu tanımak için ikinci bir bakış gerekiyordu. Kahverengi. Hoşuma gitmemişti. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Gianna saçımı okşadı. Onun için nadir bir jestti ve endişemi yeniden alevlendirdi. "Gianna? Matteo bir şey mi yaptı?"

"Matteo hiçbir şey yapmadı," dedi Matteo sert bir sesle. Yerimden sıçradım, gözlerim ona doğru kaydı. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimdeki korku kabarırken başka tarafa bakma dürtüsüyle savaştım. Aramızdaki sorunları çözdüğümüzü sanıyordum ama bedenim aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Matteo bana bakarken kaşları birbirine yaklaştı ve ben de gözlerimi kaçırdım. Luca'nın kardeşiyle aramızdaki gergin havayı anlamasına gerek yoktu.

"Sana sormadım," dedim sessizce. Luca yanıma gelip Matteo'nun omzunu sıktığında rahatladım. "Seni tekrar görmek güzel," dedi ve bunu içtenlikle söylediği belliydi. Benim dışımda tek sırdaşı olan Matteo'yu özlemişti.

Endişeli bakışlarımı ona çevirdiğimde Gianna "Ben iyiyim," diyerek beni temin etti.

Bir Outfit askeri olan Stan, "Patron bekliyor," diye bağırdı. "Hadi gidelim. Fahişe büyük bir karşılamayı hak etmiyor."

Nefesim kesildi. Gianna'yı bu şekilde aşağılamaya cüret ettiğine inanamıyordum. Matteo bir bıçak çekip Stan'e doğru savurdu, bıçak kulağına saplanınca Stan çığlık attı. Elini yaraya bastırды, diğer eli belindeki silahtaydı.

"Bir dahaki sefere çeneni kapalı tutmazsan bıçağım kafanı yaracak," diye tısladı Matteo.

"Bunun kötü bitmesini istemeyiz, değil mi?" Luca çok alçak bir sesle sordu, iki silahını da iki Outfit askerine doğrultmuştu. "Patronun bundan hoşlanmayacaktır." Romero da onlara nişan almıştı. İsteksizce başlarıyla onayladılar.

Luca silahlarını kılıflarına geri koydu. "Hadi gidelim."

Diğer asker Matteo'nun fırlattığı bıçağı aldı ve gözlerini Stan'den ayırmayan Matteo'ya geri verdi.

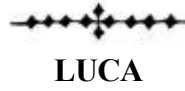
"Bizimle birlikte arabaya binecek," dedi Stan.

Matteo'nun dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sana son uyarım. Beni kızdırmayı bırak yoksa boğazına bir gülümseme kazırım."

İkinci asker Stan'in kolundan tutup onu siyah bir Outfit arabasına doğru çekerken, geri kalanımız iki BMW'ye doğru yöneldik.

Gianna'nın elini sıkıca tuttum, ona kavuştuğum için mutluydum. Onun sesini, hatta renkli dilini bile özlemiştim. Gianna arka koltuğa kaydı ve ben de onu takip etmek üzereydim ki Luca kolumu kavradı. "Hayır. Matteo'nun kız kardeşine göz kulak olmasını istiyorum."

Gianna gözlerini devirdi. Elini bir kez sıktım, sonra onu bıraktım ve arabayı kullanacak olan Luca'nın yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Artık her şeyin yerli yerine oturmasını umuyordum ama hepimizin önünde uzun bir yol olduğunu biliyordum.

Aria kız kardeşine kavuştuğu için **mutluluktan parlıyordu** ve Matteo da Gianna'ya bakınca ereksiyon olacakmış gibi görünüyordu.

Nişanlısına "Sana şans versem muhtemelen hareket halindeki arabadan atlardın" dedi.

"Ben tamamen deli değilim. Babamın adamları açıkça bana zarar vermek isterken Chicago'da korumasız dolaşmayı göze alacağımı mı sanıyorsun?" Gianna karşılık verdi.

Tam bir baş belasıydı ve onun yüzünden Scuderi'yle uğraşmak zorunda kaldığım için hiç mutlu değildim.

"Yani seni korumam için bana güveniyorsun ama yine de benimle evlenmek istemiyorsun," dedi Matteo. Gianna nefesini içine çekti. "Hâlâ evlenmek istiyor musun?" "Muhtemelen sırtına bir bıçak saplasan yine de evlenmek ister. onunla birlikte. İnatçı herifin teki," dedim. Aria bir elini kalçama koydu, dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu. Bu görüntü Matteo ve Gianna'ya olan kızgınlığımı yumuşattı.

"Seni altı ay boyunca sadece gitmene izin vermek için avlamadım."

Aria'yı başka bir adamla sevişirken bulduktan sonra ona olan ilgisini kaybedeceğini düşünmüştüm ama Matteo öyle yapmadı. Başka birinin Aria'ya dokunabileceği, onun mükemmel tenini görebileceği, onu becerebileceği fikri bile beni çileden çıkarıyordu. Matteo benden çok daha bağışlayıcıydı. Benim olana dokunan piçin derisini yüzerdim. Beni aldatırsa, bana bu şekilde ihanet ederse Aria'ya ne yapacağımdan emin değildim. Bu fikir bile nabzımı hızlandırıyordu. Onu her şeyden çok seviyordum ama bana sadakatsizlik ederse kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

Aria'nın sarı kaşları birbirine yaklaştı. Sessiz bir soruyla bacağımı sıktı. Beni çok iyi tanıyordu. Ona küçük bir gülümseme verdim ve o da rahatladı. Benim de nabzım yavaşladı. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için kendimi kaybetmemin bir anlamı yoktu. Aria sadece benimdi.

Matteo gerçekten de Gianna'yla evlenmeyi kabul etmişti. Elbette Scuderi onu memnuniyetle teslim etmişti. Bizim çevremizde mahvolmuştu. Onunla ilgili dedikodular yakında New York ve Chicago'da en çok konuşulanlar arasına girecekti. Onu kimse istemezdi, en azından değerli kimse. Eğer Matteo onunla evlenmeyi kabul etmeseydi, Scuderi onu düşük rütbeli bir askere ya da daha kötüsüne vermek zorunda kalacaktı. Ağabeyimin ona olan saplantısı hâlâ devam ettiği için şanslıydı. Umarım onu becerdikten ve kaşıntısı neyse onu tatmin ettikten sonra kararından pişman olmazdı.

Ama bundan da öte, onu kontrol altında tutmanın bir yolunu bulmasını umuyordum. Gianna artık onun karısı olduğu için New York'ta işler gerginleşecekti. Amcalarımın, teyzelerimin ve ailenin geri kalanının onun kararına ve daha da kötüsü benim kararına ne diyeceklerini hayal edebiliyordum. Ne de olsa onun mahvolmuş bir kadınla evlenmesine izin vermiştim.

Sikeyim onu. Gözleriyle Gianna'yı resmen beceriyordu. Düğünden sonra Chicago'da uçağa bindiğimizden beri bakmayı bırakmamıştı ve New York'a vardığımızda da hâlâ bakmaya devam ediyordu. Elbette Aria da fark etmişti ve apartmanımızın asansörüne adım attığımızda gerginliği dalga dalga yayılıyordu. Kız kardeşi için endişeleniyordu, her zaman endişelenirdi. Dikkatini ağabeyimden ve kız kardeşinden uzaklaştırmak için elini çektim ama fark etmemiş gibiydi.

Asansör bir bing sesiyle durdu ve şık kapılar süzülerek açıldı. Matteo Gianna'yı neredeyse sürükleyerek dairesine soktu. Öfkesini kontrol altına almasını umuyordum çünkü bu dağınıklıkla ve endişeli karımla uğraşmak zorunda kalan ben olacaktım.

Aria onları takip edecekmiş gibi bir adım öne çıktı. Bileğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Ne yapıyorsun sen?" Asansör kapıları önümüzde kapanırken mırıldandım. Aria başını kaldırdı, yüzü endişeden solmuştu.

"Kana susamış gibi görünüyor. Hayır cevabını kabul edeceğini sanmıyorum."

Asansör tekrar harekete geçti. "Elbette yapmayacak, Aria. Kız kardeşinin yaptıklarından sonra, onu öldürmediği için mutlu olabilir. Düğün gecelerinde ona sahip olması gerekiyordu ama o kaçtı ve kendisine ait olanı başka erkeklere verdi." Onu hâlâ istiyor olması Matteo için çok tipikti.

Aria titredi. "Korkunç bir şey yapmadı. Hayatını yaşamaya çalıştı. Başka bir şey yapmadı. Bu ona ya da herhangi birine ona istedikleri gibi sahip olabilecekleri bir fahişe gibi davranma hakkı vermez," dedi kararlı bir şekilde.

Bazen Aria'nın hâlâ ne kadar iyi ve masum olduğunu unutuyordum. Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyordu. Asansör bizim katta durdu ve onu çatı katımıza götürdüm, endişesini dağıtmaya çok niyetliydim.

"Matteo'nun ne kadar asabi olabileceğini biliyorsun. I-"

Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı açık ağzına bastırarak daha fazla konuşmasını engelledim. Şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Luca," dedi öfkeyle. "Ciddiyim." Onu merdivenlerden yukarı ve yatak odamıza taşıdım. "Biliyorum," diye mırıldandım onu yatağımıza yatırırken. Üzerine eğildim ve o da başını salladı.

"İmkânsız davranıyorsun," dedi, ellerimi zayıf bacaklarında gezdirirken nefesi kesiliyordu, sonra parmaklarımı külotuna sokup aşağı indirdim.

"Beni ciddiye almaman hoşuma gitmiyor," dedi sessizce, eteğini kaldırıp bacaklarını ayırarak mükemmel amını önüme serdiğimde.

Tahrik olmuştu ama sesinde bir gerginlik vardı, ben de tekrar ayağa kalkıp yanına uzandım ve onu yavaşça öptükten sonra şöyle dedim: "Seni ciddiye alıyorum Aria ama değiştirmem mümkün olmayan bir şey için endişeleniyorsun. Matteo'ya ne yapacağını söyleyemem. Ben onun Capo'suyum, evet, ama Gianna onun karısı ve ben buna karışamam. Bu benim bağlı olduğum kurallardan biri ve sen de bunu biliyorsun."

Mavi gözleri farkındalıkla doldu.

"Bunu düşünmeyi bırak. Kız kardeşin kendi başının çaresine bakabilir." Bunun doğru olduğundan emin değildim. Eğer Matteo ona gerçekten kendini kaybederse, bu hiç de iyi karşılanmazdı. Bildiğim kadarıyla Matteo'nun cinsel zevkleri kaba saba şeyler değildi ama kıskançlık ve öfkeyle hareket ettiği için işler kontrolden çıkabilirdi.

Elimi yan tarafına götürdüm ve gömleğinin altına kaydurdum, parmaklarım karnının üzerinde gezindi ve sonra onu tekrar öptüm ve bu sefer açıldı, dili benimkiyle buluştu. Ona tam erişim sağlamak için eteğini çıkardım ve elimi bacaklarının arasına götürdüm. Parmaklarım klitorisini bulduktan sonra aşağıya indi. Aria hâlâ endişeliydi. Her zamanki gibi hazır değildi ama bunu nasıl değiştireceğimi biliyordum. Bir parmağımı hafifçe içine soktum, duvarları etrafımda sıkıca kenetlendi ve başparmağım klitorisine bastırdı. Yavaş bir ritim tuttururken öpüşmemizi yoğunlaştırdım, mükemmel ağzının tadına baktım ve

Bacaklarını benim için daha da araladı, boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Yüzü uyarılmayla kızarmış, gözleri yarı kapalı ve parmağım kaygan kanalından daha kolay çıkıyordu.

İkinci bir parmak daha ekledim ve beni daha da sert öptü, kalçaları parmaklarımla ritim tutuyordu. Onun istekli ağzından geri çekildim. "Seni parmaklamaya bayılıyorum. Çok ateşli, sıkı ve ıslak." Onu öptüm. "Parmaklarımın içinde olmasını seviyor musun? Mükemmel amını parmaklamam hoşuna gider mi?" Parmaklarımı daha derine soktum, o noktaya ulaşmak için onları kıvırdım.

Aria bir iniltiyle ürperdi. Ben hareketi tekrarlarırken "Evet," diye inledi. Onu izlerken sikim o kadar sertleşmişti ki. "Seni içimde istiyorum Luca."

Benim horoz seğirdi, uymak için çok istekli. "Sonra," diye çıktım. Oturdum, böylece parmaklarımın o mükemmel pembe kıvrımların arasına girip çıkmasını izleyebildim. Lanet olsun. İkinci elimi gömleğinin altına soktum, şımarık meme ucunu buldum ve dantelli sütyeninin içinden kısırdım. Aria haykırdı, kalçaları yataktan kalkarken gözleri kapanıyordu. Duvarları beni sıkıca kavradı ama o titreyip inlerken parmaklarımla onu becermeye devam ettim. Terli yüzüne birkaç altın tel yapışmıştı. Çok güzeldi. Ve hepsi benim. Sahiplenici bir pisliktim.

Nefes alış verişi sakinleşince parmaklarımı yavaşlattım. Dudaklarını yaladı ve o muhteşem mavi gözlerini bana çevirdi. Sırıttım ve parmaklarımı içinden çektim. Yumuşak bir inilti çıkardı, dudakları ayrıldı ve sularıyla kaplanmış parmaklarımı ağzına kaydırıldı. Dilini parmaklarımın etrafında döndürdü, gözleri bana meydan okuyordu ve ben inledim. Sikim seğirmeye başladı. Her an yanabilirdim.

Aria bileğimi kavradı ve parmaklarımı dudaklarının arasından çekerek nazlı nazlı gülümsedi. "Pantolonunu çıkar," dedi.

Emredici ses tonuna kıkırdadım ve ona dönüp kemerimi çözmeden önce yataktan ittim, pantolonumun fermuarını açtım ve onları ve külotumu aşağı çektim. Sikim serbest kalmış, sanki azgın bir gençmişim gibi ön sperm sızdırmaya başlamıştı. Bu kadın beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyordu. Yatağın kenarına doğru süründü, hınzırca gülümsüyordu. Hiç vakit kaybetmedim ve inciklerim yatağa çarpana kadar yaklaştım.

Parmakları sikimin tabanının etrafında kıvrıldı ve sonra o pembe dudaklarını ayırıp ucumu sıcak ağzına aldı. Elim boynuna doğru uçtu ve uzun saçlarına dolandı. Aria eliyle sikimi okşarken, sikimin daha büyük bir kısmını ağzına aldı. Kalçalarımı salladım, daha hızlı gitmesini istiyordum, ama liderliği almama izin vermedi. Ne zaman daha derine ya da daha hızlı itsem, beni delirtecek şekilde geri çekiliyordu. Gözleri beni büyülerken yaramazlık ve zaferle parlıyordu.

"Aria," diye homurdandım, boynundaki parmaklarım sıkılaştı, ama uyarı sesimi duymazdan geldi. Dilini ucumun etrafında döndürdü, sonra beni bıraktı ve geri çekildi. "Ne-" Durdum.

Dört ayak üzerinde dönerek poposunu bana sundu. Omzunun üzerinden bana gülümsedi ve kalçalarını oynattı. Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Ellerim beline kenetlendi ve içine girmeden önce kendimi onun açıklığına doğru hizaladım. Lezzetli basınçtan ve sıcaklığından gözlerimi kapattım ve neredeyse tamamen geri çekilmeden önce birkaç kalp atışı boyunca onun içine gömülü kaldım, ancak sadece ona geri itmek için.

İnledi ve ben de daha sert bir şekilde içine girdim, bacaklarım sert poposuna çarpıyordu. Kolları başının üzerinde uzanana ve yanağı yastığa bastırılana kadar yavaşça kendini alçalttı ve aletimin daha da derine inmesine izin verdi. Bu yeni açıda ilk birkaç itişimi yavaşlattım, vücudunun bu pozisyonda bana boyun eğmek için her zaman bir ana ihtiyacı olduğunu biliyor ve rahatsızlığına neden olmak istemiyordum. İtişlerimi karşılamaya başladığında, tekrar hızlandım, onu derin ve sert bir şekilde dövdüm, tatlı noktasına her vurduğumda inlemelerini ve nefeslerini sevdim.

Yaklaştığımı hissettiğimde "Kendine dokun," diye emrettim. Aria bir kolunu vücudunun altına kaydırıp ve klitorisini ovmaya başlarken parmakları taşaklarını sıyırdı. İnlemeleri kontrolden çıkmıştı ve benim salıverilmem de hızla yaklaşıyordu.

Ben ona çarparken taşaklarım sıkılaştı ve Aria ayağa kalktı, serbest kaldığını haykırırken duvarları sikime kenetlendi. Serbest bıraktım ve itmeye devam ederken sertçe boşaldım. Sonunda duruldum, ellerimi Aria'nın sırtında gezdirirken sikim yumuşadı ve nefes alışım yavaşladı. Küçük bir iç çekti, okşamamın altında yumuşadı. Öne doğru eğildim ve yanağından öptüm. Yumuşak dudaklarıyla öpücüğümü karşılamak için başını eğdi.

Ondan ayrıldım ve tekrar inledi.

Aria'nın ne kadar hassas ve duyarlı olduğunu görünce kıkırdadım. İlişkimizin başlangıcında yatakta birlikte iyi çalışamayacağımızdan endişelenmiştim. Utangaç ve korkaktı ve ilk birkaç seferimiz onun için çok rahatsız edici olmuştu, ama şimdi ne istediğini ve benim ne istediğimi biliyordu ve bu mükemmeldi.

ARIA

Daha sonra, yatağımızda birbirimize sarılmış yatarken, "Sana bakire olduğumu söylemeseydim fark eder miydin?" diye sordum.

Luca bana tuhaf bir bakış attı. "Fark etmemek zor olurdu." "Belki de saklayabilirdim."

Luca kıkırdarak boğazımı öptü. "Hayır. İnan bana." Geri çekildi, gri gözleri yüzümü arıyordu. "Neden böyle bir soru soruyorsun ki?"

Tereddüt ettim. Gianna kimsenin bilmesini istemiyordu ve Luca'ya bundan bahsedersen ağzından kaçırabilirdi. Matteo benim yüzümden öğrenirse Gianna çok öfkelenirdi, her ne kadar bunu ondan saklayabileceğinden hâlâ şüphelensem de ve

Luca sadece şüphelerimi doğrulamıştı. Luca bir kahkaha attı ve ben onun bunu kendi kendine anladığını biliyordum. Beni çok iyi tanıyordu, ve insanları okumakta çok iyiydi. "Gianna?"

Luca'yı yoldan çıkarmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak başka tarafa baktım.

Başını yaklaştırdı, ağzının kenarları sırtarak yukarı kalktı. "Sakın bana etrafta koştururken birileriyle yatmadığını söyleme."

Yanına sokuldum ve kaşlarımı çattım. "Gianna, mizacı ne olursa olsun, senin söylediğin kadar kötü biri değil."

Luca gerçek kahkahasına yenik düşerken vücudu bana karşı titreşti. O alçak, derin kahkaha her zaman tüylerimi diken diken ederdi ve bunu çok az insan duyabilirdi.

Gözleri bariz bir eğlenceyle yarı kapalı, "Ciddi misin?" diye sordu. Hâlâ bakire mi?"

"Evet," dedim ama gözlerim komodinin üzerindeki çalar saati bulup onu son gördüğümünden bu yana iki saat geçtiğini gösterince, "Öyleydi," diye düzelttim. Şu anki durumunu bilmiyorum."

Luca yine güldü. Neyi bu kadar eğlenceli bulduğundan gerçekten emin değildim. "Matteo'yu bir sürpriz bekliyor. Hay aksi. Öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli görmek isterdim."

Göğsüne vurdum. "Ciddi ol. Ona zarar vereceğinden endişeleniyorum."

"Tabii ki yapacak. Aylardır onu becermek için bekliyor ve bu gece ona sahip olacak. Eğer kız onun ilk erkeği olduğunu söylemezse, diğer kadınlara yaptığı gibi ona da sahip olacak."

Luca endişelerimi gidermeye çalışarak kötü bir iş yapıyordu. Gianna'nın fikrini değiştirmesini ve Matteo'ya onun ve diğer herkesin düşündüğü şeyi yapmadığını söylemesini gerçekten umuyordum.

"Eğlenmeyecekse kaçmasının ve itibarını zedelemesinin amacı neydi? Her şeyi mahvetmesi için kız kardeşine güven."

Ben de kendime aynı soruyu sormuştum. Gianna kaçmaya, kendi kararlarını vermeye, görücü usulü evliliğin prangalarından kurtulmaya çok hevesliydi ama sonuçta bundan pek bir şey elde edememişti. Belki de Matteo ile olan evliliğini en başından kabullenmeye çalışmalıydı. Matteo'ya karşı temkinliydim ama onu kazanmak için her şeyi deneyeceğini biliyordum. Artık o kadar emin değildim. "Gianna'nın yaptığını ben yapsaydım, sen ne yapardın?"

Luca'nın ifadesi karardı ama duygularının tüm gücünü görmeme izin vermemeye dikkat ediyordu, bu yüzden kötü olduğunu biliyordum. Geceliğimin askısını sağ omzumdan itti. Omzumun üst kısmına bir öpücük kondururken, "Yapmadın," dedi. "Ben

"Her zaman sadece benim olduğun için mutluyum. Her bir santimin her zaman sadece bana aitti ve bu asla değişmeyecek."

Sahipleniciliği karşısında gözlerimi devirmiştim. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de kızdırıyordu. Capo olduğu için sahiplenici olması beklenen bir şeydi. Doğu Yakası'na, yüzlerce adama hükmediyor, pratikte onlara ve bölgesine sahip oluyordu; elbette bana da sahip olmak, beni kontrol etmek istiyordu. Beni eşit olarak görmesini sağlamak, bana güvenmesini sağlamak ve sorgusuz sualsiz itaat beklememesini sağlamak her zaman kolay değildi. Bu hala tam olarak kazanamadığım bir mücadeleleydi ama iyi bir yoldaydık.

Beni sahiplenmesinden daha çok rahatsız eden şey, soruma bir cevap vermemesiydi. Dili omzumun üzerinden köprücük kemiğime doğru kaydı.

Konsantre olmamı zorlaştırıyordu ama dikkatimi bu şekilde dağıtmasına bir daha izin vermemeye kararlıydım. "Kız kardeşin için endişelenmeyi bırak. O kendi başının çaresine bakabilir. Matteo da nasıl

bir kadını boşaltmak için."

Ne o ne de ben bu işi ciddiye alıyorduk. Luca'ya öpücüklerini kesmekten başka seçenek bırakmayarak ve daha yüksek bir noktadan bakmanın bana avantaj sağlayacağını umarak doğrudum. Luca sırt üstü yuvarlandı, rahatlamıştı, kolu belime dolanırken. Ruh halinin yakında değişeceğini biliyordum. "Artık evde kalmak istemiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Faydalı olmak istiyorum."

Luca'nın kara kaşları alnına tırmandı. "Benim işime yarıyorsun."

"Nasıl?" Meydan okudum.

Luca sırtıttı ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Elinden kurtuldum ve yataktan aşağı kaydım. "Ne düşünürsen düşün," diye mırıldandım bornozuma uzanırken, "hayattaki tek amacım güzel olmak ve yatağını ısıtmak değil."

Luca tepki vermekte gecikmedi, bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı ve kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Direnmeye çalıştım ama çok güçlüydü. Beni vücuduna doğru çekmesine izin verdim, böylece gergin yüzüne bakıyordum ama vücudum onun kuağında yumuşamadı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine ihtiyacım vardı. Gianna kaçtığından beri çok düşündüm. Çatı katında kapalı kalırsam depresyona gireceğimi biliyordum.

"Aria, sen benim karımsın. Benimle evlendiğinde seçeneklerinin sınırlı olacağını biliyordun. Bu hayat her zaman altın bir kafes olacak. Bratva'dan ve diğer tehditlerden korunman gerekiyor."

"Eğer üniversiteye gitseydim, bu ek bir risk oluşturmazdı, Luca. Bratva kampüse saldıracak değil ya. Demek istediğin, etrafımın diğer insanlarla, özellikle de erkeklerle çevrili olmadığı bir yerde olmamı tercih ettiğin."

Luca'nın dudakları inceldi, kol kasları seğirdi. "Evet," dedi kısık bir sesle. "Senin etrafındaki erkeklere güvenmiyorum. Kafasında göz olan her erkek senden bir parça koparmak isteyecektir. Çok güzelsin."

İltifatı beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Bu sözleri hayatım boyunca etrafımdaki herkesten duymuştum. Güzelliğimle tanınıyordum. Bu yüzden Luca'yla evlendirilmişim. "Etrafım sürekli Romero, Sandro ve diğer erkeklerle çevrili."

"Onlar benim adamlarım ve benim olana dokunmanın sonuçlarını biliyorlar," diye hırladı, gözleri şiddet vaadiyle doluydu. "Sana bakmaya bile cesaret edemezler ama yabancılar bizim kurallarımıza bağlı değil. Sana dokundukları için onları da adamlarım gibi öldürürüm ama bu ancak iş işten geçtikten sonra olur çünkü senin kim olduğunu bilmiyorlar. Size dokunma riskini göze alabilirler."

"Komik olan ne biliyor musun?" Dedim, ellerim göğsüne doğru geldi, itmek için ama yine pes etmedi. "Onların yaklaşımlarına vereceğim tepkiyi bir kez bile düşünmedin. Bir Yapma Adamın ya da bir yabancının bana hamle yapması umurumda değil, çünkü benim tepkim aynı olurdu. Onları reddeder ve evli olduğumu söylerim, çünkü ben sadık biriyim. Sen sürekli kadınlarla temas halindesin ve Grace'le olanları göz önünde bulundurduğumda güvensiz olmak için daha fazla nedenim olmasına rağmen, sana dokunacaklarından endişe etmiyorum."

Kaskatı kesildi. "Bunu bana karşı kullanman hiç adil değil, Aria," diye mırıldandı. "Ben bir hata yaptım. O zamanlar evliliğimiz sadece kâğıt üzerindeydi ve ondan sonra senden başka kimseyi düşünmedim bile. Ben sadık biriyim. Başka hiçbir kadın bunu değiştiremez."

İç çektim. Grace konusunu açmamalıydım. Yeniden yaşamak istemediğim anıları canlandırıyordu ve Luca'nın da dediği gibi o artık geçmişte kalmıştı. Luca bana sadakatinden şüphe etmem için bir daha asla sebep vermemişti. "Neden başka erkeklerin yanında bana güvenemiyorsun?" "Sana güveniyorum ama onlara güvenmiyorum, Sen erkek bir rakibe karşı hiç şansı olmayan küçük bir kadınsın." "Kendimi savunma becerilerim üzerinde çalışıyorduk. Daha iyiye gidiyorum," dedim ama Gerçekten de Luca'nın yarısı kadar bir saldırgana karşı koyabilmem için hâlâ uzun bir süre geçmesi gerekiyordu. Üstelik son altı aydır antrenman yapacak zamanı bile zor buluyorduk, çünkü Luca Matteo'nun işlerini de devralmakla meşguldü. "Ve tüm erkekler 'hayır'ın anlamını bilmez değil."

"Bir pislik yeter," dedi Luca.

"Romero koşuya ya da alışverişe gittiğimde olduğu gibi yanımda olabilir." Luca gözlerimi aradı. "Hem ne çalışmak istiyorsun ki?"

"Bir süre düşündüm. Famiglia için faydalı bir şey olmalı. Dış dünyada gerçekten çalışmıyorum. Bir iş sahibi olmamın tek yolu işimizin bir parçası olmam ve bu da seçeneklerimi kısıtlıyor. Kimyager olup ilaçlarımızı üretirsem mutlu olacağınızdan şüpheliyim."

Luca'nın ağız gevşedi ve kucaklaması bir kafes olmaktan çıktı. "Bu ilginç olurdu, şüphesiz."

"Belki muhasebe alanında lisans eğitimi alabilirim diye düşündüm. Bu şekilde defterlerimizi tutabilirim."

Luca yavaşça başını salladı. "Bir muhasebeci, bu eski kafalı aile üyelerinin bile kabul edebileceği bir şey."

"Bu üniversiteye gitmeme izin verildiği anlamına mı geliyor?"

Luca içini çekti. "Eğer seni mutlu edecekse, diploma alabilirsin ama Romero'nun her zaman yanında olması gerekecek ve üniversiteye gittiğinin duyulmasını istemiyorum. Ailemin Capo olma kabiliyetim konusunda hâlâ ne kadar temkinli olduğunu biliyorsun. Amcam Gottardo bu işi kendisinin yapması gerektiğini düşünüyor ve teyzelerim de kocalarını ya da oğullarını benim pozisyonumda görmek istiyor. Kışkırtılmadan hepsini öldüremem. Bu bana adamlarımın saygısını kazandırmaz, bu yüzden onları mümkün olduğunca sessiz tutmak zorundayım."

"Diploma aldığımı kimseye söylemek zorunda değiliz. Romero kimseye söylemeyecek. Eğer ağzından bir şey kaçırmamasından endişe ediyorsanız, Gianna'ya hemen söylememe bile gerek yok."

Luca yüzündeki saçlarını okşadı. "Bu muhtemelen en iyisi. Kız kardeşin şu anda saatli bir bomba gibi. Sadece Romero'yu haberdar edelim."

"Yani bunu yapmama gerçekten izin verecek misiniz?"

"Ne zaman başlayabilirim?" "Ne zaman istersen."

"NYU'nun işletme programı için son başvuru tarihi 1 Ocakst. O zamana kadar başvurumu yapmayı deneyebilirim. Gerçi ihtiyacım olan her şeyi alabileceğimden emin değilim ama deneyebilirim..." Sustum.

Luca beni kucağına oturmam için aşağı çekti. "Eğer NYU'ya girmek istiyorsan, gireceksin Aria."

Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü omzuna gömdüm. Bu konuda benimle daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm. İşletme diploması almak ve Famiglia için muhasebeci olmak hayalimdeki iş değildi. Farklı bir ailede büyümüş olsaydım, öğretmen ya da sosyal hizmet uzmanı olmayı seçebilirdim. Emin değildim ama işletme diplomasının benim pozisyonum için çok faydalı olacağını biliyordum. Geri çekildiğimde, Luca'nın yüzündeki endişeyi gizlemeden önce yakaladım ve kendime, çatı katının dışında bir şey yapmamın, bir diploma almamın evliliğimiz veya Capo olarak konumu için bir risk olmadığını ona göstereceğime söz verdim.

Luca, "Saçlarınız ve gazetedeki varlığımız göz önüne alındığında, insanlar sizi tanıyabilir," dedi.

"Bu da gereksiz yere dikkat çeker," diye bitirdim. "Peruk taksam nasıl olur? Gianna'da işe yaramıştı."

Luca kaşlarını çattı. "Sen ve o birlikte tehlikeli bir kombinasyonsunuz."

Daha yakına eğildim ve gergin ağzına bir öpücük kondurdum. "Merak etme. Bu sefer her şeyi bileceksin. Ne düşünüyorsun peki? Bir peruk. Belki kahverengi saçlarımla beni daha çok seversin."

"Hayır," dedi uzun ve güçlü parmaklarıyla saçımın bir tutamını bükerek. "Saçların mükemmel. Eğrilmiş altın gibi, hiçbir şey ona yaklaşamaz."

Güldüm. Saçlarıma olan hayranlığı neredeyse şirindi. Onunla kaç kez oynadığını unutmuştum.

"Bir peruk işe yarayabilir. Neyse ki Romero arka planda kalmayı iyi beceriyor ve göz önünde bulunmadı."

"Üniversiteye gitmeme daha aylar var. Her şeyi o zaman çözeceğiz. Tabii beni kabul ederlerse."

"Kabul edecekler," dedi Luca hiç şüphesiz. Notlarımın her zaman birinci sınıf olduğunu biliyordum ama öyle olmasalar bile beni kabul ettirmenin yollarını bulacağına dair bir his vardı içimde.

Bölüm 9

LUCA

"Bugünle ilgili içimde **kötü bir his var**," dedim arabamızı Bardoni'lerin evine doğru sürerken. Bardoni babamla yakındı, Matteo ve benim o pislige katlanamamamızın nedenlerinden biri de buydu. O benim yüzbaşımı ama iyi bir yüzbaşı değildi ve oğlu da lanet olası bir korkaktı.

"Gianna ve Matteo yüzünden mi?" Aria kaşlarını çatarak sordu. "Bilek monitörünü çıkardığı için endişelendiğini biliyorum ama bugün hiçbir şey denemeyecek."

Bu konuda endişelenmiyordum. Matteo birkaç hafta önce Gianna'yı yakaladığından beri ya sevişiyor ya da kavga ediyorlardı. Ve Famiglia'da işler çok gergindi çünkü Gianna'yı Famiglia'nın bir parçası yapmanın kötü bir fikir olduğunu düşünenler sadece amcalarım değildi. Onların fikirlerini paylaşıyordum ama bunu açıkça söyleyemiyordum, sadece kararımdan şüphe duymak beni zayıf göstereceği için değil, aynı zamanda Matteo ve Aria yüzünden.

"Bardoni oğlunun Consigliere olması gerektiğini düşünüyor ve Matteo'nun Gianna ile evlenme kararı nedeniyle Famiglia'daki bazı güçler de aynı fikirde."

Aria dudağını ısırды. "Gianna'nın uçuşu yüzünden bu kadar çok sorun yaşamamızdan nefret ediyorum."

"Şüphelilerimi eninde sonunda susturacağım ama bu tam bir baş belası," dedim. Bir noktada başka bir kanlı açıklama kaçınılmazdı.

Bardoni'lerin garaj yoluna girdiğimizde Aria bir kahkaha attı. "Bu da ne?"

Bakışlarını ön bahçeye yerleştirilmiş buzdan oyulmuş devasa bir meleğe doğru takip ettim. Tüm bahçe beyaz ve altın renginde ışıldıyordu. "Bardoni etkilemeyi seviyor," diye mırıldandım.

Aria soluk bir kaşını kaldırdı, ben de arabadan inmeden önce kısa bir süre elini sıktım ve yüzümdeki hoş ifadeyi bıraktım.

Matteo Porsche'siyle benim Aston Martin'imın arkasına yanaştığında Aria'nın kapısını açtım.

Aria bana bakarken içini çekti.

"Ne?" Sessizce sordum.

"Bazen yüz ifadeniz beni korkutuyor. Kapalı kapılar ardında nasıl görüldüğünüzü tercih ederim."

Sırtına dokundum. "Biliyorum."

Gözlerim Bardoni ve karısına takıldı. İkisi de yüzlerinde sahte gülümsemelerle bize bakıyorlardı. Aria'yı hafifçe dürttüm ve o da beni kaptanıma doğru takip etti.

Aria'nın elini tutup öpmeden önce benim elimi sıktı. Ceketini çıkarmasına yardım etti, gözleri kısa bir an için göğsüne kaydı. Bakışlarımı ona yönelttiğimde hızla geri çekildi ve dikkatini Matteo ve Gianna'ya çevirdi.

"Gel," dedim Aria'ya, sırtının açıkta kalan derisine dokunarak ve onu oturma odasına götürdüm. Gözlerim konukları hızlıca taradı; çoğunluğu New York'tan gelen askerlerdi ama aralarında Cassio'nun da bulunduğu Philadelphia'dan birkaç kişiyi tanıdım. Aria yanımdayken ona doğru ilerlerken nefesimin altında, "Bu Cassio Moretti," dedim.

"Philadelphia'nın müsteşarı Mansueto Moretti'nin oğlu," diye bitirdi Aria gülümseyerek. "Onu düşünümüzden hatırlıyorum Luca. İyi bir hafızam var. Bu odadaki erkeklerin çoğunu tanıyorum, kadınları da öyle."

Başımı salladım. Bazen Aria'nın ne kadar zeki olduğunu unutuyordum ama NYU'ya başvurusu için her şeyi hazırladığımda notlarını görmüştüm.

Cassio beni görünce doğruldu ve tokalaşması için elimi uzattım. Sonra gözleri saygıyla Aria'ya kaydı. "Sizinle tekrar karşılaşmak bir onur." "O şeref bana ait Cassio," dedi Aria sofistike bir gülümsemeyle, başını kaldırıp askerime. "Karın nasıl? Birkaç gün önce ilk çocuğunuzu doğurduğunu duydum."

Bunu unutmuştum. Minnettarlığımı göstermek için Aria'nın elini hafifçe sıktım.

"İyileşiyor," dedi Cassio, sonra gözleri bana döndü ve konuşacak bir işi olduğunu anladım.

Aria sessiz mesajı yakalayarak gülümsedi. "Ben gidip Bayan Bardoni'yle biraz konuşacağım." Arkasını döndü ve bana çıplak sırtının çarpıcı görüntüsünü vererek gitti.

Cassio boğazını temizledi, gözleri benim üzerimdeydi ve sonunda kendi bakışlarımı Aria'dan ayırdım. "Babamın sağlığı iyiye gitmiyor. Artık işleriyle ilgilenemiyor."

"Bir sonraki toplantımızda sizi Philadelphia'nın Yardımcı Patronu olarak ilan edeceğim."

Cassio'nun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu pozisyonu kuzenlerinden birine vermek isteyebileceğini düşünmüştüm..."

"Neye?" Sert bir sesle sordum.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Aileni yatıştırmak için."

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Ailem, kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse emrime boyun eğerler. Siz sadıksınız ve ben birini kanından dolayı kayırmaktansa sadakati ödüllendirmeyi tercih ederim."

Birden Gianna yanımda belirdi ve ön kolumu kavradı. Yakınlığı karşısında hazırlıksız yakalanarak bakışlarımı ona çevirdim.

"Luca, lütfen biraz benimle gelir misin?" diye sordu bana şimdiye kadar yönelttiği en medeni ses tonuyla. Vücudum bir anda alarma geçti.

"Affedersiniz," dedim Cassio'ya, o da başını sallayıp geri çekildi.

Gianna beni oturma odasından çıkarırken elini gevşetmedi.

"Ne haltlar dönüyor?" Şüpheyile sordum. Kızıl saçlıya zerre kadar güvenmiyordum.

"Matteo'nun yardımına ihtiyacı var," diye fısıldadı, gözleri koridorun sonundaki bir kapıya

Koridor.

"Siktir," diye nefes aldım. "Partiye geri dön ve insanlar birlikte gitmemizden şüphelenmeden önce Aria ve Romero'yu bul."

Dudaklarını büzdü. "Sanki seninle ayaküstü sevişecekmişim gibi."

"Merak etme, seni becerme fikri de beni aynı derecede heyecanlandırıyor."

Ona sırtımı döndüm ve gösterdiği kapıya yöneldim.

"Matteo?" Hırladım, ne olduğunu bile bilmediğim halde sabrım tükenmeye başlamıştı. Gianna ve Matteo'yu tanıdığım kadarıyla, iyi bir şey olamazdı.

Matteo kapıyı açtı ve bana el salladı.

"Ne istiyorsun? Gianna bir şey söylemedi," diye söze başladım ve Bardoni'yi masasının arkasında, Matteo'nun bıçağını çenesinin alt tarafına gömülmüş halde gördüm. "Siktir."

Matteo omuz silkti. "Bardoni bir kaza geçirdi."

Onun cesaretine inanamıyordum. Sanki daha fazla soruna ihtiyacım varmış gibi, Kaptanlarımdan birini evinde öldürmüştü. "Kahretsin, Matteo, ne yaptın sen?"

"Bana sorarsanız, bence yaşlı Bay Bardoni kendini öldürdü," dedi.

Cesedin etrafında yürüdüm. Çok az insan boğazına bıçak dayayarak kendini öldürür. "Gianna yüzünden, değil mi? Bardoni seni rahatsız eden bir şey yaptı ya da söyledi ve sen de kendini kaybettin. Kızın beladan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum."

Ve bu hayatımın en hafif ifadesiydi. Lanet olsun.

"Bu pislik bir süredir ölüm listenizdeydi. Ortılığı karıştırıyordu. Gittiğine seviniyorsun, kabul et. Onu öldürtmeyi sayısız kez tartıştık. Sonunda harekete geçmeye karar verdim."

"Tabii ki ölmesini istedim ama kendi evinde, Noel partisinde değil. Kahretsin, Matteo. Bir kez olsun önce düşünüp sonra ateş edemez misin?"

Muhtemelen Bardoni'yi vurmayıp bıçaklamasıyla ilgili bir şaka yapmak istediğini anlayabiliyordum ama gözlerimi kıstım ve o da sustu. "Romero'yu arayacağım. Aria ve Gianna'ya göz kulak oluyor ama bu lanet karmaşayla başa çıkmak için ona burada ihtiyacımız olacak."

Romero'yu aradım. İlk çalmadan sonra açtı. "Başımız ne kadar belada?"

Romero'nun olanları bildiğine güveniyorum. "*En kısa zamanda* Bardoni'nin ofisine gel." Romero birkaç dakika sonra bize katıldığında ve sahneye baktığında

Matteo. "Onu sen mi öldürdün?"

"Neden ben olmak zorundaydım?" Matteo sordu.

"Çünkü deli olan sensin," diye mırıldandım. Gianna'yla evlendiğinden beri akıl sağlığı hiç düzelmemişti. Romero'ya döndüm. "Bunu Bardoni kendini öldürmüş gibi gösterebilir misin?"

Romero yüzünü buruşturdu. "Çok az insan kendini beyninden bıçaklar."

Matteo sırtarak, "Her şeyin bir ilki vardır," dedi. Ona ters ters baktım.

"Oh, hadi ama. Komikti."

Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Matteo delinin tekiydi. "Odada kafasını uçurabilecek bir silah arayın. Şu anda Bardoni's'in sırtıma binmesine ihtiyacım yok. Bu meselenin sessizce halledilmesini istiyorum," diye emrettim.

"Nasıl gösterirsek gösterelim, Bardoniler bir şeylerden şüphelenecektir. İntihar olduğuna inanmayacaklar. Bardoni kendi hayatına son vermeyecek kadar narsist biriydi," dedi Matteo.

"Belki sana da ayak bileği monitörü takmalıyım," diye homurdandım. "Sen saatli bir bombasın." O şeyi Gianna'ya takmasını öneren bendim ama anlaşılan onun da daha fazla denetime ihtiyacı vardı.

Romero masanın çekmecelerini karıştırmayı bıraktı. "Bardoniler bir şeyden şüphelenseler bile bunu yüksek sesle söylemezler. Ellerinde kanıt yoksa, intikam peşinde koşmazlar."

Matteo başını salladı. "Ben olsam buna güvenmezdim. Ama intikam alma şansı bulamayacaklarından emin olacağız."

Matteo'nun bıçağı hâlâ Bardoni'nin kafasına saplıydı. Şimdi odaya biri girerse, bu Noel partisini kan gölüne çevirmek zorunda kalırız. "Belki de bıçağını Bardoni'nin kafasından çıkarmalısın. Bıçağın çenesine saplanmışken kimse intihar ettiğine inanmaz."

Matteo bıçağı dikkatlice çıkardı ve elbiselerine kan bulaşmadan önce geri sıçradı.

Romero masanın arkasındaki dolabın çekmecesinden yüksek kalibreli bir Smith & Wesson çıkardı. "Bu işe yarayabilir."

Başımı salladım. Romero benim en iyi askerimdi. Aria'yı koruması için neden onu seçtiğimi biliyordum, bu da bana Aria'nın şu anda korumasız olduğunu hatırlattı. "Güzel. Matteo ve ben partiye döneceğiz. Kafasını uçurmadan önce beş dakika kadar bekle, sonra buradan siktir olup git. Matteo ve ben umarım önce burada oluruz ve bu kargaşada kimse gittiğinizi fark etmez."

Romero zaten Bardoni'yi vurmak için en iyi açığı bulmakla meşguldü ve odadan çıkıp kapıyı kapattığımızda neredeyse hiç tepki vermedi. Sinir bozucu kızıl saçlı koridorun sonunda duruyordu.

"Ağzından bir şey kaçırmadığından emin ol," diye mırıldandım. "Ve bu lanet konu hakkında daha sonra konuşacağız."

"Merak etmeyin. Gianna gerekirse yalan söyleyebilir."

Gözlerim Gianna'ya kaydı. "İsterse çok iyi yalan söyleyebileceğinden şüphem yok. Ama pek de güvenilir bir insan sayılmaz."

"O benim karım," diye homurdandı Matteo.

"Sorun da bu zaten," dedim uzaklaşırken. Aria elinde bir şarap kadehi tutuyordu, beni gördüğünde gözleri rahatlamıştı. Genç bir kadınla yaptığı konuşmayı yarıda kesip bana doğru geldi. Kolunu tuttum ve bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

Etrafımızda bu kadar insan varken ona neler olduğunu anlatamazdım. Yeterince insanın bizi gördüğünden emin olmak için onu açık büfe masasına doğru yönlendirdim. "Luca," dedi sessizce, vücudu gergindi.

Başımı hafifçe salladım ve tam o sırada bir el silah sesi duyuldu. Rolümü oynayarak Beretta'mı çektim ve sesin geldiği yöne doğru döndüm. Aria'nın vücudu benimkine doğru sarsıldı, yüzünde korku parıltıyordu. Kulağına doğru eğildim. "Burada kal. Bir şey yok, güven bana."

Diğer adamlarla birlikte Bardoni'nin ofisine doğru koştum, ön tarafta olmak için bazılarını itekledim. Matteo da koşarak geldi. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Bardoni'nin karısı ölü kocasını gördüğünde tiz bir feryat kopardı. Korkunç bir oyunculuk denemesiydi.

Daha sonra Aria'ya döndüğümde ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda, Aria'nın beni asla böyle görmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettim, çünkü çektiği acının gerçek olacağını biliyordum. Ölümle dolu bir hayat sürüyordum ve ölmekten pek korkmuyordum ama Aria hayatıma girdiğinden beri hayatta kalmak için başka bir nedenim daha vardı.

Bardoni olayından sonra **işler** umduğumdan **daha düzgün gitti**. Bardoni'nin karısı ve kızı onu özlemiş gibi görünmüyordu ve oğlu asla kendi başına hareket etmeyecek sümüklü bir korkaktı.

Elbette Bardoni'nin Noel partisi Matteo'nun son çuallaması değildi. İş ortakları beş gün önce bizi Noel partilerine davet etmişti.

Sahte karlar ve buzdan oyulmuş bir barla kış harikalar diyarına dönüştürülmüş bir depoda Noel. Matteo, doğal olarak Gianna yüzünden bütün akşam berbat bir ruh hali içindeydi. Onun cazibesine kapılmayı reddetmişti.

Aria bana yatıştırıcı bir bakış gönderdi. "Gecenin geri kalanının tadını çıkaralım." Matteo ve Gianna'yı gönderdiğime göre, bu da bir seçenek olabilirdi.

"Benimle dans eder misin?" Aria sordu, yüz ifadesi umutlu ve yumuşaktı. Etrafımız bu kadar çok insanla çevrili olmasaydı onu öpebilirdim ama bu durumda başımı salladım ve onu kendime çektim. Müzik eşliğinde hareket etmeye başladığımızda küçük bir iç çekti.

"Kız kardeşin kardeşimle evli olmayı kabullenecek mi?" Sessizce sordum.

Aria gözlerini kaldırdı. "Bilemiyorum. Bence ondan gerçekten hoşlanıyor ama bunu itiraf etmek istemiyor."

"Neden? Herkesi perişan etmekten bu kadar mı hoşlanıyor?"

Aria dudaklarını büzdü, adımları sendeledi ama ben onu sakinleştirdim. "Sorun bu değil. Matteo gibi bir adamdan hoşlandığı için kendini suçlu hissediyor."

Dudaklarım büküldü. "Matteo gibi bir adam mı?"

"Gianna, Matteo'nun karanlık tarafını kabul ederse ellerinin kana bulanacağını düşünüyor."

Suçlu hissediyor. İyi bir insan olmak istiyor."

"Peki ya sen?" Mırıldandım.

Aria'nın kaşları birbirine yaklaştı. Elini sırtımda gezdirerek avucunu omzumdaki dövmeyle bastırdı. "Senin her parçanı kabul ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedim sesimi daha da alçaltarak. "Ama bu yüzden kendini suçlu hissediyor musun?"

"Seni sevdiğim için suçlu muyum? Hayır, asla," dedi kararlılıkla, sesinde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu ve göğsüm kollarımdaki kadına duyduğum sevgiyle kabardı. "Eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, umurumda değil."

"Sen iyisin, Aria. Seninle ilgili hiçbir şey kötü değil," diye fısıldadım şiddetle.

Beni o gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi ve ben sert maskemi korumakta zorlandım. "Bence önyargılı olabilirsin."

"Ben değilim. Karanlığımı yok etmek için çok fazla iyilik gerekiyor."

Ofladı ama daha fazlasını söylemeye fırsatım olmadı çünkü telefonum çalmaya başladı. "Siktir," diye mırıldandım. Aria ve ben dans pistinden ayrıldık ve ekrana baktım. "Matteo," dedim sinirlenerek. Aria beni deponun sakın bir köşesine doğru takip etti.

Kanımanın kaynadığını hissederek telefonu açtım. "Seninle konuşacak havada değilim, Matteo."

Bu gece tam bir pislik gibi davrandın."

Diğer uçtan bir kadın hıçkırığı duyuldu. Gerildim ve Aria daha da yaklaştı.

"Gianna?" Kapıya doğru yönelip dışarı çıkarken dikkatle sordum. Aria benim hızıma ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Sorun ne?" diye sordu. "O ölüyor," dedi Gianna.

Olduğum yerde durdum. "Sen neden bahsediyorsun? Bana Matteo'yu ver." Nefesim kavurucu soğuk yüzünden ağızımdan bulutlar halinde çıkarken Aria yanımda titredi.

"Yapamam. Ruslar bize saldırdı. Çok fazla kan var Luca, çok fazla kan." Boğazım düğümlendi. "Matteo hayatta mı?"

Aria nefesini tuttu ve bana doğru yaklaştı. "Luca?" Başımı salladım ve gözleri yaşlarla doldu. "Romero'yu ara ve Sandro'yu getirmesini söyle."

Aria emirlerime uyararak cep telefonunu çıkardı.

"Nefes almıyor. Bir dakika önce nefes alıyordu ama artık almıyor," diye fısıldadı Gianna.

Kısa bir süre önce hâlâ nefes alıyor olsaydı, hayatta kalabilirdi. Matteo bir savaşçıydı.

Aria bana başıyla onay verdi ve telefonunu indirdi.

"Gianna, kalp masajı yapmalısın. Birazdan orada olurum. GPS koordinatlarını aldım. Ama nefes almasını sağlamalısın yoksa çok geç olacak." Arabama doğru koşarken Aria'ya beni takip etmesini işaret ettim. O da hemen peşimden geldi ve ikimiz de Aston Martin'ime bindik.

"Telefonunu bana ver. Matteo'nun cep telefonunu takip etmem gerekiyor," dedim, hâlâ kendi telefonumu kulağıma dayıyordum ama Gianna bir süredir diğer uçta sessizdi. "Gianna?" Motoru hızlandırırken söyledim. Kulağımda statik bir ses çıtırdadı ve kalbimin durduğu bir an için Gianna'nın telefonu kapattığını düşündüm.

Bu onun sonsuza dek kaçması için bir fırsattı. Matteo ölürse, özgür olacaktı. Ama özgür olmak için onun ölmesine izin verirse, Aria'ya olan aşkım bile onu avlamamı engelleyemezdi.

"Matteo'nun seni tuzağa düşürdüğünü, hayatını mahvettiğini düşündüğünü biliyorum ama ne düşünürsen düşün, bunu seni mutsuz etmek için yapmadı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü Matteo seni seviyor. Bana inanmak zorunda değilsin. Ondan nefret etmeye devam edebilirsin ama onu yalnız bırakma, şimdi olmaz. Eğer onun hayatını kurtarmama yardım edersen, sana özgürlüğünü veririm. Şerefim ve hayatım üzerine yemin ederim. Aria burada. O benim şahidim. Para, yeni bir kimlik ve hatta istersen Outfit'ten koruma alacaksın. Eğer onun hayatını kurtarırsan, hepsi senin."

Aria'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı, gözleri kocaman ve kuşkuluydu ama ben gözlerimi sokaktan ayırmadım, Aria'nın telefonunun yönlendirmelerini takip ettim.

"Tamam," diye cevap verdi Gianna.

Lanet olası kaltak. Öfkemi bastırdım ve kardeşimin hayatını kurtarmaya odaklandım. "Göğüs kompresyonu yapmalısın. Sert ve hızlı. Kaburgalarını kırmaktan korkma. Otuz itme, iki nefes. *Hızlı*."

Aria'nın gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Tepki vermiyor!" Gianna bağırdı.

"Yapmaya devam et," diye emrettim. Diğer uçta sessizlik oldu ve boğazım daha da sıkıldı. Aria bacağıma dokundu ama bir şey söylemedi.

"On dakika içinde orada oluruz," diye boğazımdaki yumruyu geçiştirdim. "Matteo nasıl?"

Yine sessizlik ve ben kaskatı kesildim. "Gianna? Hâlâ orada mısın?" "Evet. Matteo yeniden nefes alıyor."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve Aria bacağımı sıkıca kavradı. Titreyen bir nefes verdi. "Güzel. Olduğun yerde kal," dedim sessizce. Gözlerim Romero'nun arabasının yaklaştığını görebildiğim dikiz aynasına kaydı.

"Merak etme," dedi Gianna.

Oraya vardığımız anda Matteo'nun parçalanmış arabasını gördüm. Frene bastım, kapıyı iterek açtım ve Matteo'ya doğru koştum. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve yaralarını hızlıca gözden geçirdim. Baş kan içindeydi ama Gianna'nın söylediği gibi nefes alıyordu. Romero ve Sandro da bana katıldı.

Romero yanımda yere çökerken, "Doktoru aradım," diye haber verdi. Aria, sanki Matteo'nun yaşaması ya da ölmesi gerçekten umurundaymış gibi hâlâ onun yanında duran Gianna'yla konuşuyordu. Küçüklüğümüzden beri Matteo ve ben birbirimizi korumuştuk; sadist bir babaya, umutsuzluğunu bizden çıkaran bir anneye, bizi ölü görmek isteyen düşmanlara karşı, dünyanın geri kalanına karşı biz olmuştuk. Kardeşimden başımı kaldırıp Gianna'ya baktım. Yüzünü görmek bile onu öldürmek istememe neden oluyordu. Matteo'nun hayatını kurtarmak için onu ikna etmem gerektiğini düşünmek... "Götürün onu. Götürün ve onu dairemize götür."

"Matteo'yu nereye götürüyorsun?" diye sormaya cesaret etti.

"Hastaneye. Bu bizim doktorumuz için çok ciddi," dedim, Aria'nın önünde kendimi tutmaya çalışarak, ama Gianna'ya en soğuk gülümsememi verdim. "Merak etme. Sözümü tutacağım. Daireye döndüğümde, özgürlüğünüzü sağlamak için gerekli düzenlemeleri yapacağız."

Sandro ve ben Matteo'yu yerden kaldırırken Aria usulca, "Belki Gianna hastaneye Matteo'yla birlikte gitmek ister," diye önerdi.

"Yok. Matteo'nun dairesinden eşyalarını toplamasına yardım et, böylece kardeşim eve dönmeden önce onu yeni hayatına yerleştirebiliriz." Onu bir daha asla kardeşimin yakınında görmek istemiyordum.

İç çamaşırlarını karıştırmak garip gelse de Matteo'nun gardırobundan birkaç **kıyafet aldım** ve onları birkaç çift eşofman altı, gömlek ve çorapla birlikte küçük çantaya doldurdum.

Daha sonra banyosuna girdim ve diş fırçasını aldım. Gözlerim Gianna'nın yanına almadığı saç fırçasına takıldı. Sandro onu bir otele götürmüştü. Luca'nın teklifini kabul etmişti. Kararının kesin olduğuna inanamıyordum. Görmüştüm

Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğünde Matteo'ya nasıl baktığını. İç çekerek döndüm ve asansöre yöneldim.

Fikrini değiştirse bile Luca'nın onu affedeceğini hiç sanmıyordum. Teklifini yapmasaydı Matteo'nun ölmesine izin vereceğine inanıyordu. Gözlerinde dün Gianna'ya baktığı zamanki kadar büyük bir nefreti nadiren görmüştüm.

Asansör beni çatı katımıza çıkardı. Luca bir bar taburesine tünemişti, önündeki tezgâhta bir kahve vardı ve gözleri telefonuna odaklanmıştı. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ama yüzündeki gerginlik gitmemişti. Ona doğru yürüdüm, çantayı barın yanına bıraktım ve bacaklarının arasına girdim. Telefonu yere bıraktı ve yüzümü avuçladı. "Nerede o?"

"Büyük misafir odasında," dedi, bitkin görünüyordu, gözlerinin altında gölgeler vardı. "Yakında seni rahatsız etmeye geri dönecek," diye onu temin ettim.

Luca alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bugün onu hastaneden aldığımda zaten tam bir baş belasıydı."

Gözlerini aradım. "Seni hiç dünkü kadar endişeli görmemiştim."

Parmakları boğazımda gezindi, sonra yakamı omzumdan iterek oradaki küçük yara izini ortaya çıkardı. "Vurulduğunda yüzümü görmedin."

"O zamanlar beni kaybetmedin, Matteo'yu da kaybetmedin."

Luca yara izimi okşadı, sonra gri gözleri benimkilerle buluştu, duygu doluydu. "Kız kardeşin kendi özgürlüğü için kardeşimin ölmesine izin verirken, sen benim hayatımı kurtarmak için bir kurşun yedin."

İçten içe hatalı olduğunu bilsem de Gianna'yı savunmaya çalışmadım. Luca öne doğru eğilip önce yara izimi, sonra boğazımı öptü ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Telefonu çaldı ve iç çekerek geri çekilip ekrana baktı. Arayan Sandro'ydu. Telefonu açtı ve bir süre dinledikten sonra başını salladı. "On beş dakika içinde orada olacağım." İç çekerek telefonu kapattı. "Kaptanlarımla bir toplantıya gitmem gerekiyor. İntikamımızı planlayacağız."

Şaşkınlık üzerime çöktü. Genelde bu tür bilgileri vermekten kaçınırdı ve bu bana Matteo yüzünden hâlâ ne kadar sarsılmış olduğunu gösterdi.

"Ona göz kulak olacağım," dedim güven verici bir gülümsemeyle.

Luca kaşlarını çattı. "Romero ve Sandro dışarıda. Romero'ya mümkün olduğunca çabuk gelmesini söyleyeceğim ama bir saat sürebilir. Seni yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor."

"Yalnız olmayacağım. Matteo burada."

"Matteo yaralandı ve muhtemelen yine bayıldı."

"Luca," dedim sertçe, göğsüne dokunarak. "Şifre olmadan kimse çatı katına giremez ve Matteo yaralıyken bile ölümcüldür. Romero dönene kadar bana bir şey olmaz."

Luca ayağa kalktı ve silahlarından birini kılıfından çıkarıp bana uzattı. "Ne olur ne olmaz."

Silah kullanma konusunda fazla pratiğim olmadığını belirtmedim. Asansöre doğru yürümeden önce beni öptü, cep telefonunu kulağına götürmüştü bile.

O gider gitmez silahı pantolonumun arkasına soktum, sonra Matteo'nun kıyafetlerinin olduğu çantayı aldım ve misafir yatak odasına doğru yöneldim. Tereddüt ettim. Matteo ve ben yedi ay önce bana saldırdığından beri hiç yalnız kalmamıştık. Anıları geri iterek kapının kolunu çevirdim ve sessizce içeri girdim. Gözlerim Matteo'nun sırtı bana dönük bir şekilde uzanmış olduğu yatağa takıldı. Battaniyelerle örtülmüştü, sadece dağınık ve hâlâ keçeleşmiş saçları görünüyordu.

Uyuduğu için rahatlamış bir halde, giysilerini koymak üzere yatağın diğer tarafındaki dolaba yöneldim. Kapıyı açtım.

"O silaha ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Zaten berbat durumdayım," dedi Matteo.

Bağırdım, çantayı bıraktım ve döndüm, gözlerim yatağa doğru uçarken sırtım gardıroba çarptı. Matteo doğruldu, kahverengi gözleri şişmesine rağmen dikkatliydi. Bana sessizce baktı.

Üzerinde sadece eşofman vardı ve vücudunun üst kısmı çürükler ve kesiklerle kaplıydı. Berbat görünüyordu ama rahatlamadım. Hızla atan nabzıma rağmen doğruldum.

İç çekti. "Benden korkmayı bırakabilirsin, Aria. Seni bir daha asla tehdit etmeyeceğimi, hatta incitmeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Korkmuyordum. Temkinliydim. "Senin için kıyafetlerim var."

Başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Eşyalarını boşaltmana gerek yok. Sonsuza kadar burada kalmayacağım.

Artık gidebilirsiniz."

Çantayı bırakıp kapıya yöneldim ama Matteo'nun ayağa kalktığını görünce durdum. "Ne yapıyorsun sen?"

"İşemeye gidiyorum," diye mırıldandı, banyoya doğru bir adım attı ve tehlikeli bir şekilde sallandı.

Ona doğru koştum ve hiç düşünmeden kolumu ortasına doladım. Kendini tutup doğrulmaya çalışmadan önce bir an için ağır bir şekilde bana yaslandı ama ben onu bırakmadım. Gerginliğinin sebebinin benim önümde zayıflık göstermek istememesi mi yoksa yakınlığının beni sinirlendireceğinden endişelenmesi mi olduğundan emin değildim.

Ağırlığını elimden geldiğince desteklerken gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece beni yatağa bırak. Altıma işeyeceğim," diye mırıldandı çarpık bir sırıtışla.

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama, Matteo. Banyoya girmene yardım edeceğim."

İtiraz etmedi ve birlikte banyoya ulaşmayı başardık. Ağır ve uzun boyluydu ve Luca ile bunun asla işe yaramayacağını fark ettim.

Tuvaletin hemen yanında durduk. "Bunu yapabilecek misin?"

Matteo kıkırdadı. "Sana hayır desem ne yaparsın? Sikimi zor tutuyorsun."

Kızardım ve onu dikkatlice serbest bıraktım. "Bir kez olsun oturabilir misin, yoksa bu egonu zedeler mi?" Ona kaşlarını kaldırdım.

Sırıttı. Şişmiş gözleri, morarmış vücudu ve yüzü ve keçeleşmiş saçlarıyla istediği etkiyi yaratamadı. "Hiçbir şey egomu Gianna'nın nefreti kadar zedeleyemez." Bu bir şakaydı, ama sesindeki acının ipucunu yakaladım.

Bir adım geri çekildim. "Seni biraz yalnız bırakayım. Yardıma ihtiyacın olursa ara, tamam mı?" Matteo bir şey söylemedi ama eşofmanına uzandı ve ben de

bunu gitmek için bir işaret olarak aldım. Kapıyı kapattım ve Matteo'nun kıyafetlerini dolaba yerleştirmeden önce bir an tereddüt ettim. Bir gömlek ve yeni bir eşofman altı aldım,

Sonra da yatağın üzerine koy.

Matteo için biraz yiyecek bulmaya karar vererek mutfığa gittim, hazır bir makarna salatası aldım ve misafir odasına dönmekten önce bol şekerli koyu bir siyah çay hazırladım.

Matteo hâlâ banyodaydı. Tepsiyi bırakıp banyo kapısına doğru ilerlerken içimi bir endişe kapladı. Akan duşun sesi gözlerimin açılmasına neden oldu. Matteo'nun içinde bulunduğu durumda, duş almak özellikle kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Matteo?" Seslendim. Hiçbir şey söylemedi. Kapı koluna uzandım, sonra tereddüt ettim. Matteo muhtemelen çıplaktı ve bu beni sadece tedirgin etmekle kalmıyor, Luca'nın ne kadar saçma bir şekilde sahiplenici olduğunu da biliyordum. Kapıyı sertçe çaldım. "Matteo?"

Bunun bekleyemeyeceğine karar vererek kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Matteo duşta diz çökmüş, sırtı kıvrılmış, avuçlarını yere dayamıştı. Profilini gördüm. Neyse ki benim bakış açımdan mahrem yerleri görünmüyordu. Yara izleri, taze çürükler ve kesiklerle kaplıydı ve muhtemelen başındaki yaradan dolayı sırtından kan akıyordu.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım. "Matteo?"

Kürek kemikleri ve kolları gerildi. "Git buradan," diye hırladı. "Ayakta durabilir misin?" Kalkabilecek gibi görünmüyordu.

Matteo bana bir bakış fırlattı, kahverengi gözleri sertti. "Burada olmamalısın. Beni çıplak görürsen Luca'nın hoşuna gitmez."

Öfkelendim. "Kazara kendini öldürürsen bundan daha da az hoşlanacaktır." "Daha kötülerini de atlattım."

Bakışlarını görmezden gelerek bir havlu aldım ve ona yaklaştım, gözlerim yüzüne dikilmişti. Duşa uzanıp suyu kapatmak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım. Buz gibi sıcaklık karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Kendine kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyordu?

Saldırı mı? Garip pozisyonumdan suyu kapatmayı başardığımda, kıyafetlerimin önü sırlıslıkla olmuştı ve titriyordum.

Matteo yere çömeldiği yerden dikkatle beni izliyordu ve yüz ifadesinde temkinli bir ifade vardı. Durakladım. Luca gibi o da zayıflık göstermekten nefret ederdi ve ben onun Luca'nın bana güvendiği kadar güvendiği biri değildim.

Havluyu yere düşürdüğüm yerden aldım ve Matteo'ya uzattım. "Üstünü örtebilir misin?"

Havluyu kabul edip beceriksizce beline sararken komik bir yorum yapmayarak beni şaşırttı.

"Ayağa kalkabilir misin?"

Boğazından inilti ve kahkaha karışımı alçak bir ses çıkardı ve bir kaşını kaldırdı.

"Bu bir hayır demek sanırım," dedim.

"Senin için çok ağırım, güven bana. Bana bir dakika ver."

Bekledim ve her nefes alışında sırtının kabarmasını izledim. Kolunu kabinin camına dayadı, kasları esnedi ve bir dizini kaldırmayı başardı. Ona doğru uzandım ama başını salladı. "Hayır," dedi sertçe, sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır."

Bir adım geri attım. Kolunu dizine dayayıp diğerini duş kabinine dayarken vücudu titriyordu. Hafif bir iniltiyle ayağa kalktı, sonra sendeledi ve duş kabininin üzerine düştü. O şey sanki patlayacakmış gibi titriyordu. Öne atıldım ve onu ortasından kavrarken omzumu Matteo'nun kaburgalarına dayadım.

Sessiz bir iç geçirdi. "Bana yardım etmek zorunda değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Ona ters ters bakarak, "İstiyorum ve sana nezaket borçluyum," diye mırıldandım. "Sanırım siz Scuderı kadınlarının benden nefret etmesini sağlamak benim özel yeteneğim."

"Senden nefret etmiyorum Matteo," dedim kararlılıkla. "Gianna da etmiyor."

Yüz ifadesini görebilmem için başını kaldırdı ve kapıya doğru başını salladı. "Yavaş gidersek, ağırlığının çoğunu taşıyabilirim."

Yatak odasına ulaşmamız birkaç dakika sürmüştü ki Matteo aniden gerildi. "Biri çatı katına girmiş," diye mırıldandı, vücudundaki her kas gergindi.

Hiçbir şey duymamıştım.

"Luca, Romero'nun geleceğini söyledi."

"Sanırım bu, şu anda kimsenin nöbet tutmadığı anlamına geliyor."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, birden endişelendim. Ruslar malikâneye girmeyi başarmışlardı, peki bizim çatı katımıza giremeyeceklerini kim söylemişti? Eli sırtımdan aşağı kaydı ve bir anlık şoktan sonra ne yaptığını anladım. Silahı pantolonumun kemerinden çıkardı ve omzumdan doğrultarak kapıya doğru doğrulttu.

"Arkama geç."

"Tek başına ayakta duramazsın."

"Arkama geç Aria," diye hırladı Matteo, geri çekildim ama sonra gözlerimi kıstım.

"Hayır."

Belki de beni arkasına itecekti ama o anda Romero seslendi. "Aria? Neredesin?"

Sesi endişeyle çınlıyordu.

"Buradayım!" diye bağırdım ve Romero'nun elinde silahla odaya dalması sadece birkaç saniye sürdü. Gözleri Matteo ve bana takılınca yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve silahını kılıfına geri koydu.

"Matteo duşta sızmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü," dedim.

"Bayılmadım. Tökezledim ve düştüm," diye mırıldandı.

Romero bize doğru geldi ve kolunu Matteo'nun koltuk altından geçirdi. Omzumdan ağır bir yük kalktığında küçük bir nefes aldım ve geri çekildim.

"Buradan sonrasını ben alıyorum. Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun?" Romero söyledi.

Aşağıya baktım. Gömleğim sudan şeffaftı ve beyaz dantelli sütyenimi gösteriyordu ama kumaşta kan da vardı.

Ben odadan çıkmadan önce Matteo'nun sesi duyuldu. "Aria?" Ona doğru döndüm. Romero onu yatağa yatırmıştı. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Bir şey değil."

Kendimi bitkin hissederek üst kattaki ana yatak odasına çıktım. En yumuşak yün geceliğimi giymeden önce uzun ve sıcak bir duş aldım ve yatağa uzandım.

Yanağıma dokunan sıcak bir elle uyandım. Başparmağı tenimi okşarken Luca'nın yüzü üzerimde geziniyordu. Gözlerimi kııptım. "Saat kaç?"

"Geç oldu," diye mırıldandı.

"Oh," dedim. "Uyuyakalmış olmalıyım. Matteo nasıl?"

"Daha iyi," dedi Luca garip bir sesle. Gözlerini aradım. Karnımı kelebeklerle dolduran bir bakışla beni izliyordu. "Bana neler olduğunu anlattı."

"Ona yardım etmek zorundaydım," dedim öfkeyle. "Onun neredeyse tamamını gördüğüm için kızgın olman umurumda değil."

Luca en yumuşak kahkahasını attı ve ben onun ruh hali karşısında kafam karışarak kaşlarımı çattım. Eli yan tarafımdan aşağı kayd ve geceliğimi kıvrıp bacaklarımın arasına yerleşti, sıcak vücudu benimkini kapladı. Ucu merkezime değdiğinde şaşkın bir nefes aldım. İçime girmedi, sadece beni öptü.

Ben de onu öptüm, sıcaklığı ve gücü altında yumuşadım. Çok geçmeden Luca'nın dili ağızımda, vücudu üstümde beni tahrik ederek kayganlaştırdı ve sonunda

ucu içime girdi. Yolun geri kalanını içeri kaydırırken gözleri benimkileri tuttu ve ben de o dolgunluk karşısında inledim.

"Seni hak etmiyorum, Aria."

İtiraz edemeden ağzımı tekrar aldı ve kısa süre sonra uzman hareketleri beni kıvrınamaya ve nefes nefese bıraktı, herhangi bir itiraz kelimesini unuttum.

LUCA

Dört ay sonra

Matteo, Gianna'yı okyanusa **doğru kovalıyor**, onun tiz çığlıkları çınlıyordu. Aria kollarını belime dolamış, bana "sana söylemiştim" bakışı atıyordu. Gianna'nın kardeşime döneceğini düşünmemiştim ama dönmüştü. Yeterince mutlu görünüyorlardı. Kızıl saçlıya hâlâ zerre kadar güvenmiyordum ama Matteo'nun iyi halinden memnundum.

"Umalım da fikrini değiştirmesin."

Aria başını salladı. "Görüyorsunuz ya, siz Vitiello'nun adamları bir kez kalbimize girdiniz mi, artık kaçış yok."

Mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Kalbine girmeye hiç niyetim yoktu," diye itiraf ettim çünkü aşk hiçbir zaman pazarlığın bir parçası olmamıştı.

"Biliyorum," dedi omuz silkerek, sonra gülümsemesi şakacı bir hal aldı ve sikim sertleşti. "Beni sadece çılgın cinsel becerilerim için istedin."

Bir kahkaha attım. Aria elimi tuttu ve beni konağın içine çekti.

O günün ilerleyen saatlerinde Matteo ve ben verandada bir barbekü kurduk. Ben kuzu pirzolarlarını çevirirken Matteo şarap mahzenimizden bir şişe aldı ve Aria da umarım yenilebilir bir salata hazırladı.

Gianna barbekünün yanına geldi ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu ve genellikle bu iyi bir şey değildi.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," dedi, gerçekten de gergin görünüyordu. Gianna, gergin mi? "Ama bence Aria ve Matteo için daha iyi geçinmeye çalışmalıyız."

Bakışlarımı karşıladı ve öylece tuttu. Hâlâ bir Gianna hayranı değildim, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktım ama haklı olduğu bir nokta vardı. Aria ve Matteo iyi geçinmemizi istiyorlardı. "Seni sevmiyordum çünkü Matteo'ya davranışlarından nefret ediyordum."

Sanki bu çok büyük bir sürprizmiş gibi kaşlarını çattı. "Tamam."

"Ama fikrimi değiştirmeye başlıyorum," dedim. Bu tam olarak gerçek değildi ama yalan da değildi.

"Öyle mi?"

Bir kuzu pırzolasını çevirdim ve omuz silktim. "Belki de Matteo haklıydı ve siz ikiniz çok da kötü bir çift değilsiniz diye düşünmeye başladım." İkiisi de asabi ve çatışmayı seven insanlardı. Birbirlerini hak ediyorlardı.

"Teşekkürler mi? İltifat konusunda gerçekten ktsn."

"Onları dağıtmak gibi bir alışkanlığım yok. Ve kardeşime haklı olduğunu söylediğimi söylemeyin. O yeterince ukala."

Matteo kolları şarap şişeleriyle dolu bir şekilde bize doğru geldi. Yanımda Gianna'yı görünce bir an yüz ifadesi gerildi. Ona çoğu zaman katlanamadığımı anlayacak kadar iyi tanıyordu beni ama endişelenmesine gerek yoktu. O kadın güvendeydi çünkü ne kadar sinir bozucu olursa olsun onun kıızıydı.

"Öyle," dedi Gianna şefkatle. İfademi daha az soğuk bir hale getirmeye zorladım ve Gianna bana minnettar bir glmsemi verdi.

Matteo bize katılmadan önce şarap şişelerini masaya bıraktı ve kolunu Gianna'nın beline doladı. "Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?"

"Sen."

"Öyle mi?" Matteo tek kaşını kaldırdı.

Aria mutfaktan elinde bir kseyle döndü. Yanıma sokulurken bana sorgulayan bir bakış gönderdi. "Neler oluyor?"

Matteo, "Kocanız ve karım benim birçok harika zelliğimi tartışıyorlar," dedi.

Gianna gözleriyle Matteo'yu sikti. "ok ukalasın." "İtiraf et, ukalalığımı seviyorsun."

"Tamamdır."

"Aşk ilanların hâlâ dizlerimin bağını çözüyor," diye şaka yaptı.

"Seninle ilgili sevdiğim tek şey ukalalığın değil."

Bu ikisinin başka bir sikiş seansı için ortadan kaybolmaları an meselesiydi.

"Bu iğrenç tatlılık gösterisini iptal etmek için biraz kuzuya ihtiyacım var," diye mırıldandım. Aria bana gülümsedi ve ben de onun kalçasını siktım.

Matteo, Gianna'yı kaldırdı ve lanet olası bir dönüş yaptı.

"Onlara birlikte katlanabileceğimden emin değilim," dedim gözlerimi devirerek. Aria sırtıttı. "Kabul et, mutlusun."

Tereddüt ettim. Mutluydum, hayatım boyunca olmadığım kadar mutluydum. Konuyu değiştirmeye çalışarak Aria'nın hâlâ elinde tuttuğu kseye doğru başımı salladım. "Salata nasıl oldu? Gıda zehirlenmesi ihtimali var mı?"

Aria bana bilmiş bir bakış attı.

Bölüm 10

ARIA

Peruğu aldım ve başıma yerleştirdim. Doğal görünmesini sağlamak birkaç dakikamı aldı.

Asla yaptırmama izin verilmeyecek bir saç modeli seçmiştim çünkü Luca saçımı kestirmemi ya da boyatmamı asla kabul etmeyecekti. Peruk, önü arkasından daha uzun olan koyu kahverengi bir küt saçtı. İkinci yıldönümümüzü Akdeniz'deki yatımızda geçirdikten sonra tenim, mavi gözlerime rağmen koyu saç renginin doğal görünmemesini sağlayacak kadar bronzlaşmıştı.

Peruk yüzümü tamamen değiştirdi, beni daha sinirli, daha az tatlı gösterdi. Siyah-beyaz çizgili dar bir gömlek ve beyaz spor ayakkabılarla dar siyah bir kot pantolon seçmiştim. Hiç kendim gibi görünmüyordum. Bu bir üniversite öğrencisinin görünüşüydü, bir mafya prensesinin değil. Sırıttım, gülünç derecede mutluydum.

Banyodan çıktım ve Luca'nın göğsüne siyah bir elbise gömleği çektiği yatak odasına girdim.

Luca beni fark edince durdu, gözleri boyumda geziniyordu. Etrafımda döndüm. "Ve? Ne düşünüyorsun?"

"Bu sen değilsin," dedi.

"Biliyorum." Sırıttım. "Kimse beni bu halimle tanıyamaz."

"Mutlu görünüyorsun," dedi Luca silah kılıfını göğsüne takarken sessizce.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. Sonunda üniversiteye gidecektim. Normal bir kadınmışım gibi davranacaktım,

Capo'nun karısı değil. Luca, Famiglia'nın karşı karşıya olduğu sorunlarla ilgilenmek için yola çıkarken benim üniversiteye gidiyor olmam garipti.

Hâlâ gergindi, ben de ona doğru ilerledim ve göğsüne dokundum. "Her şey yoluna girecek. Romero yanımda olacak."

Luca başıyla onayladı. "Dikkat çekmemek için ara sıra mesafesini koruması gerekecek. Aralarına karışmanız gerekiyor."

"Yapacağım," dedim.

Luca peruğuma dokundu, dudakları büküldü. "Saçlarını özledim."

"Bu sadece üniversite için," diye onu temin ettim. "Erkeklerin senin istediğin mesafeyi korumalarını nasıl sağlayacağımı düşünüyordum."

Luca'nın gözleri dikkat kesildi.

"Romero benim erkek arkadaşımış gibi davranabilir. Benden sadece iki yaş büyük."

Luca ikna olmuş görünmüyordu. "Bunu nasıl başaracaksın?" Sesinde kıskançlık çınlıyordu.

"El ele tutuşabiliriz. Bu yeterli olacaktır çünkü insanlar bizi her zaman birlikte göreceklendir."

Luca başıyla onayladı. "Bu işe yarayabilir. Romero'ya senin konusunda güveniyorum. Saygılı davranacaktır."

Güldüm. "El ele tutuşmayı reddedecek, güven bana." Durakladım. "Onunla konuşma."

Onu daha sonra şaşırtmak istiyorum."

Luca sırtıttı. "Sen sinsisin. Romero sadıktır. Ona bir hamle yaparsan kendini kaybeder."

Gözlerimi devirdim. "Ondan rol yapmasını isteyeceğim, hepsi bu." Başımı öne eğdim. "Yani Romero'nun elini tutmamda ya da kolunu omzuma dolamasında bir sorun yok mu?" Luca'nın bununla başa çıkabileceğinden ve Romero'nun hayatını cehenneme çevirmeyeceğinden emin olmak istiyordum.

Luca beni sahiplenerek öptü. "Başka biriyle hayır, ama Romero'yla evet. Benim olduğumu biliyor."

Dünyamızdaki herkes benim Luca'nın olduğumu biliyordu.

Romero'ya **bakmaktan kendimi alamıyordum**. Koyu renk kot pantolonu ve kareli gömleğiyle bir üniversite öğrencisine benziyordu. Kızlar kendilerini ona atarlardı. Bizi kendi arabasıyla götürdü, koyu gri bir Dodge Charger.

Romero bana doğru baktı. "Seninle olabildiğince çok kursa katılacağım. Öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz ve bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin."

İçimi çektim. "Evet, biliyorum. Neredeyse kalçalarımızdan bağlıyız."

Arabayı park etti, sonra indi ama kapımı açmak için çok geç kalmıştı. "Kes şunu," diye mırıldandım. "Korumam değil de erkek arkadaşımışsın gibi davran."

Romero'nun gözleri büyüdü ve başını iki yana sallayarak saygılı bir adım geri çekildi.

Elimi uzattım. "Bence erkeklerin geri çekilmesini sağlamanın en iyi yolu bu Romero. Göz korkutucusun. Korkak olma," dedim alaycı bir tavırla, parmaklarımı ona doğru sallayarak.

Onlara sanki saldırmak üzere olan zehirli yılanlarmış gibi baktı.

Bunu kısa kesmeye karar vererek, geri çekilmeye fırsat bulamadan ona doğru ilerledim, elini tuttum ve kendime doğru çektim. Hazırlıksız yakalanınca öne doğru sallandı ve elini kalçama koyarak kendini sabitledi.

Aman Tanrım. Yüzündeki ifade gelecekte bana çok karanlık saatler yaşatacağı. Güldüm ve elini sanki yanmış gibi geri çekti. "Aria," diye mırıldandı yalvarırcasına, elimi çekiştirerek, ama bırakmadım.

"Sakin ol Romero. Kız arkadaşının elini tutmayı reddedersen insanlar şüphelenecektir."

Gözleri öfkeyle doldu ve Luca'nın onaylamayacağı bir şey yaptığını düşünmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissettim. Elini bıraktım.

İçimi çektim. "Luca'yla bu konuyu konuştum. Diğer erkeklerin geri çekilmesi için erkek arkadaşım gibi davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

Şaşkınlık öfkeyi bastırdı. "Bunu o mu söyledi?"

"Ara onu," diye ısrar ettim ve tabii ki aradı. Luca'nın onayını aldıktan sonra gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım.

"Luca benim Capo'm," dedi Romero kararlılıkla. "Ona karşı gelemem, özellikle de işin içinde sen varken."

"Biliyorum," dedim sinirlenerek. "Kaptanınızın malı olduğumun gayet farkındayım."

"Sen Luca'nın malı değilsin. Sen *onunsun*."

Arada bir fark olup olmadığından tam olarak emin değildim ve bu beni hâlâ çok rahatsız etmiyordu. İki yıllık evlilikten sonra Luca'nın sahipleniciliğini kabullenmiştim. Romero küçük bir gülümsemeyle elini uzattı. "Haydi, Aria."

Hiçbir şeyin bu günü benim için mahvetmesine izin vermemeye karar vererek ona bir sırtış attım ve elimi onunkinin içine soktum, sonra sınıflara doğru yürüdük. Sarı saçlarım olmasa bile birkaç erkek bana baktı. Bunu hiç beklemiyordum.

Romero sertleşti. "Kim olduğunuzu bilselerdi böyle bakmazlardı." "Bilmiyorlar ve bizim istediğimiz de tam olarak bu." Onlara baktım. "Senin Ölüm bakışları yakında onları korkutup kaçıracaktır."

Kıkırdadı. "Luca'nın yapacağını yapmak zorundayım."

Göğsüm sıkıştı. Bazen Luca olduğu kişi olmasaydı ve ben de olduğum kişi olmasaydım nasıl olurdu diye merak ederdim. Normal insanlar olsaydık, bu koridorlarda normal bir çift gibi birlikte dolaşabilseydik. Gözlerim yaşardı çünkü bu asla gerçekleşmeyecekti. Luca'nın üniversiteye gitme gibi bir seçeneği hiç olmamıştı. Doğduğu günden itibaren yolu belirlenmişti, karanlık bir yol, kendi aramızda bile düşmanlarla dolu bir yol.

"İyi misin?" Romero sınıfımızdan birkaç adım ötede durup elimi bırakarak sordu.

Başımı iki yana salladım. "Keşke Luca da burada olabilseydi."

"Hepimiz kaderimizde yazılı olan yola bağlıyız."

Benim yaşlarımda bir grup çocuk yanımdan geçti ve içlerinden biri dönüp bana sırtıttı.

Açıkça flört etmesine şaşırmıştım. "Pekâlâ, bundan hoşlanmadım," diye homurdandı Romero.

"O zaman onlara kız arkadaşın olduğumu göster. İnan bana, onlara öyle bakarsan geri çekilirler. Kendilerini bir şey sanıyorlar ama gözleri olan herkes senin bulaşılacak bir adam olmadığını anlayabilir."

Romero tereddüt etti.

"Kız arkadaşın olsaydım bana nasıl davranırdın?"

Kaşlarını çattı.

"Öpüşmeden," diye ekledim çabucak, kızarak.

"İnan bana Aria, seni öpmeyi asla aklımdan bile geçirmem. Sen benim küçük kız kardeşim gibisin." Gülümsedim, çünkü Romero hiç sahip olmadığım bir ağabey gibiydi.

Yaklaştı ve koluyla belimi çevreledi, avuç içi hafifçe kalçama yaslandı. Bu alışılmadık yakınlık karşısında gerildim.

Romero bana bakarak mırıldandı: "Bu iyi mi?"

"Evet. Luca'dan başka biriyle bu kadar yakın olmaya alışık değilim," diye itiraf ettim utanarak.

Başını salladı. "Biliyorum. İçeri girmeye hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldım ve birlikte bir üniversite öğrencisi olarak ilk dersime girdik ve tahmin ettiğim gibi çocuklar beni Romero ile gördükleri anda geri çekildiler.

Eve dönerken **başım dönüyordu**. Luca'ya günümü anlatmak için sabırsızlanıyordum. İlk kez ona alışveriş maceralarımın ya da okuduğum kitaptan daha fazlasını anlatacaktım.

Romero'nun telefonu çaldı ve ekrana bir göz attıktan sonra açtı. "Luca," dedi.

Merakla döndüm.

Romero başını salladı. "Yapacağım. Evet, her şey yolunda gitti." "Ne istiyormuş?"

"Hâlâ Küre'de. Seni oraya götürmemi istiyor çünkü işi bittiğinde seni eğitim için dojomuza götürmek istiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Luca'yla çalışmayalı uzun zaman olmuştu ama benim üniversiteye gitmem belli ki onu yeniden düşünmeye sevk etmişti. Luca'nın Romero'ya beni Küre'ye götürmesini söylemiş olması alışılmadık bir şeydi. Peruğumu çıkardım ve saçlarımı düzelttim. Her zamankinden daha vahşiydi.

Spor kıyafetlerimizi aldıktan sonra Sphere'e doğru yola çıktık ve Romero arabayı girişin hemen önüne park etti. Bu sefer kapımı açacak kadar hızlıydı ve girişe yönelmeden önce ona bir bakış attım. Öğleden sonra olduğu **i ç i n** kulüp henüz açılmamıştı ama Jorge yine de kapıyı koruyordu. Beni gördüğünde, özellikle de kot pantolon ve spor ayakkabı giymişken, esmer yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu benim her zamanki kıyafetim değildi. Yine de yorum yapmadı.

Kulübe girdik, vestiyerden geçtik, sonra ana alana girdik. Mavi, beyaz ve siyah hâkim renklerdi. Bar tezgahı donmuş sudan oyulmuş gibi görünüyordu, soluk floresan mavisiydi. "Bu yeni," dedim şaşırarak.

"Luca yakın zamanda yeniledi. Zirvede kalmak için kulüplerimizi güncel tutmamız gerekiyor." Gözlerim ortasında direkler olan platformlara takıldı. "Peki bunun için direk dansçıları şart mı?"

Romero omuz silkti. "Kalabalığı kendinden geçiriyorlar."

Luca kulübünü yenilediğinden bahsetmemişti. Günlük hayatını benimle daha fazla paylaşmasını isterdim. Onunla bu konuda konuşmalı, ortak olmamız için beni daha fazla dahil etmesi ve Famiglia ile ilgili her şeyden beni uzak tutmaması gerektiğini anlamasını sağlamalıydım. Belki beni davet etmesi bir başlangıç olabilirdi.

Romero beni Küre'nin arka tarafına, birkaç özel odanın bulunduğu yere ve sonra da bir tür ofise götürdü. Burayı çatı içkisi olayından hayal meyal hatırlıyordum. Luca ve Matteo masanın kenarına tünemiş, derin bir sohbete dalmışlardı. İçeri girdiğimde Luca bana doğru baktı, gözleri saçlarımda gezindi ve yüzünden memnun bir ifade geçti.

"Gianna seni sorup duruyordu," dedi Matteo selam verirken. Üniversiteye gittiğimi sır olarak sakladığım için suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyordu ama Luca mümkün olduğunca uzun süre mümkün olduğunca az insanı bu işe karıştırmamız konusunda ısrar etmişti. Elbette yakında öğrenecekti, çünkü genellikle her günü birlikte geçiriyorduk.

"O biliyor," dedi Luca.

Matteo, "Gianna senin üniversiteye gittiğini öğrendiği an, o da bunu isteyecek, farkında mısın?" diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Bırak o zaman." Luca bana uyarıcı bir bakış gönderdi. Gianna'ya hâlâ güvenmediğini biliyordum ama bu onun sorunuydu.

"Nasıl geçti?" Luca bana doğru yürüyüp sahiplenici bir öpücük için beni kendine doğru çekerken sordu. Gözleri bana değil Romero'ya dikilmişti.

"Her şey yolunda gitti," dedim. "Romero mükemmel bir erkek arkadaşı." Luca kıkırdadı.

"Aria en azından söndürdü mü?" Matteo sırtarak sordu.

Romero güldü.

Luca sırttı, sonra baskın bakışlarını bana indirdi. *Benim*, gözlerinin söylediği buydu.

Romero, Luca ve bana spor salonunda **katıldı** ama eski depoya girdiğimizde birkaç asker daha oradaydı.

Luca'ya ringde katılmadan önce Romero fısıldadı. "Hızını kullan. Luca küçük bedenle asla senin kadar hızlı hareket edemez."

Ringe çıkmadan önce ona bir gülümseme gönderdim. Luca bu sefer tişört giyme zahmetine katlanmamıştı ve üzerinde sadece dövüş şortu vardı. Gözlerim onun karın kaslarında, göğüs kaslarında ve geniş omuzlarında gezindi. Ona bakınca, dövmek yerine yapmayı tercih edeceğim pek çok şey geliyordu aklıma. Luca'nın cevap niteliğindeki sırtışından ne düşündüğümü çok iyi bildiği anlaşıyordu.

Hızım bile Luca'yı alt etmeye yetmiyordu. Her hareketimi tahmin ediyor gibiydi ve o üzerime çömelmişken yüzüncü kez sırtüstü yere düştüğümde bıkkın bir iç geçirdim. Luca'nın gözleri bana bakarken baskın ama yumuşaktı.

Sonra bench press yapan gençlerden birinin benimle de dövmekten çekinmeyeceğini söylediğini duydum ve Luca'nın yüz ifadesiyle vücudum gerildi.

Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti.

Üç çocuktan oluşan grupta yüz yüze geldiğinde sanki bir düğme çevrilmiş gibiydi. Belki on altı ya da on yedi yaşlarındaydılar ve Luca'nın onları duyduğunu anladıkları anda yüzleri korkuyla parladı.

Luca'nın bileğine hafifçe dokundum. "Luca, onlar erkek."

Beni görmezden gelerek gözlerini çocuklara dikti. "Onlar benim askerlerim."

Romero ringe doğru ilerledi ve benim için ipleri ayırdı. "Hadi, Aria." Boks ringinden çıkmama yardım etmesine izin verdim.

Luca çocuklara yaklaşmalarını işaret etti. "Bana dövmelerinizi gösterin," diye emretti. Çocuklar birbiri ardına gömleklerini başlarının üzerine çekerek dövmelerini ortaya çıkardılar.

Kalplerinin üzerinde Famiglia dövmesi vardı. Düşündüğümde daha kaslıydılar.

Luca en uzun boyluyu işaret etti ve çocuk altına yapacakmış gibi görünmesine rağmen ringe tırmanmakta tereddüt etmedi. Uzun boyluydu ama Luca'nın burnuna ancak ulaşabiliyordu.

"Onlara zarar vermeyecek, değil mi?" Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, acımadan izleyen Romero'ya sordum.

"Onlar onun askerleri."

Sanki soruma cevap vermiş gibi. "Onlar erkek."

"Famiglia'ya kabul edildiklerinde çocuk olmaktan çıktılar."

"Dövmek istiyordun," dedi Luca soğuk bir sesle. "Şimdi benimle dövüş, Demetrio."

Çocuk saldırmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Luca saldırıyı savuşturdu, çocuğu kavradı ve onu iplere doğru fırlattı. Demetrio düşüşünü yakalamaya çalıştı ama Luca onun kaburgalarına yumruk attı. Çocuk acı dolu bir solukla dizlerinin üzerine çöktü ama Luca merhamet nedir bilmiyordu. Çocuğu boğazından kavradı ve karnına yumruk attı. Demetrio

hırıldayarak dizlerinin üzerine düştü. Luca çocuğun arkasına geçti ve sırtımı ürperten bir bakışla kolunu boğazına doladı. Çocuğun kafası kıpkırmızı olana kadar sıkıca kavradığında irkildim. Romero bileğimi kavradı çünkü müdahale etmek için bir hamle yapmıştım. Çocuğu öldürecek miydi?

Luca geri adım atarak tutuşunu gevşetti ve Demetrio öksürerek öne doğru düştü. Birkaç dakika boyunca ringin zeminine yayılarak yattı, sonra Luca elini uzattı ve Demetrio elini tuttu. Luca onu ayağa kaldırdı ve serbest bıraktı. Çocuk ringden dışarı fırladı. Luca sıradaki çocuğu işaret etti. "Orfeo."

Çocuk başını eğdi ve ringe tırmandı. Arkamı döndüm ve soyunma odasına doğru yürüdüm. Luca askerlerinin kendisine saygı duyduğundan emin olmalıydı ama onun böyle davranmasını izlemek zordu. Bunlar çocuktur. Saf değildim, bizim dünyamızda erkeklerin küçük yaştan itibaren sert olmaları için yetiştirildiklerini biliyordum. Adam Olmak için öyle olmak zorundaydılar ama Luca'nın da bir oğlu olduğunda aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Babam Fabi'ye karşı her zaman sert olmuştu ve New York'a taşındığımdan beri bunun değıştiğinden şüpheliydim.

Hızlı bir duş aldım, soyunma odasında her zaman rahatsız olmuşumdur çünkü içeride olduğum sürece herkesin duş almasını engellediğimi biliyordum. Kapı açıldığında kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek kalmadı. Gözlerimi kaldırdığımda Luca karşımda duruyordu, göğsü ter ve kanla kaplıydı ama yüz ifadesi vahşetini kaybetmişti. Aramızdaki tahta bankın üzerine çıkarak göz hizamıza geldim.

Luca'nın bakışları sorularla titriyordu. Parmaklarımı şakağından yanağına, oradan da boğazına doğru gezdirdim. Bir an canavar, bir an sevgi dolu koca. Luca'yı asla anlayamayacaktım.

Belime dokundu. "Onlara bir ders verilmesi gerekiyordu. Gençler ama bu onları öldürölmekten alıkoymayacak."

Ben bir şey söylemedim ve Luca'nın kaşları birbirine yaklaştı.

"Aria?" "Bir gün oğluna nasıl davranacağını merak etmeden duramıyorum."

Sertleşti. "Ben çocuk istemiyorum."

Gözlerim açıldı. Çocuk sahibi olmak hakkında hiç konuşmamıştık. Sadece eninde sonunda çocuk sahibi olacağımızı düşünmüştüm, ne de olsa Luca'nın bir varise ihtiyacı vardı.

Başını iki yana salladı. "Şu anda," diye düzelitti. "Ya da önümüzdeki on yıl içinde."

On yıl mı? O zaman otuz yaşında olacaktım, hâlâ yaşlı sayılmazdım ama bundan daha erken bir zamanda bir aile kurabileceğimizi düşünmüştüm. Tek yapabildiğim "Oh," demek oldu.

Luca gözlerimi aradı. "O zamana kadar çocuk istiyor musun?"

"Hemen değil ama belki beş yıl içinde?"

Hiçbir şey söylemedi ve ben de konuyu şimdi zorlamamaya karar verdim. Doğru

zaman geldiğinde bu konuda köprü kurabilirdik.

Bölüm 11

Yedi Ay Sonra, LUCA

"**Outfit** LSD ve ecstasy üretimini **artırdı** ve bazı malları bizim bölgemize giriyor. Bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım Durant'ın bana gönderdiği e-postayı işaret ederken. Pittsburgh bizim bölgemizin dış batısını oluşturunuyordu ve o da tutarsızlıkları rapor etmişti. Romero ve Matteo dizüstü bilgisayarına bakarken başlarını salladılar.

Aria'nın telefonu çaldı ve ben de Sphere'deki ofisimin köşesinde kitaplarının üzerine eğilmiş olduğu yere baktım. Üniversiteye gitmek yerine muhasebe alanında online derslere geçmek zorunda kalmıştı. Bratva ve lanet olası sinir bozucu MC'ler yüzünden işler riske atılamayacak kadar gergindi.

Telefonunu eline aldı ve ben de dikkatimi dizüstü bilgisayarına vermek üzereydim ki yüzü bembeyaz oldu. Yavaşça ayağa kalktım.

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız, Lily."

Romero, Aria'nın kız kardeşinden söz edilince yanımda kaskatı kesildi ve kanepede donmuş halde oturan Aria'ya doğru ilerlemeden önce ona sert bir bakış fırlattım. Önünde çömeldim ve gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu.

"Annen mi?" Tahmin ettim. Ludevica Scuderi aylardır kanserle kaybedeceği bir savaş veriyordu.

"O ölüyor. Uzun sürmeyecek." Aria yutkundu, soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. "Hemen oraya uçacağız," dedim ve Romero'ya döndüm.

"Getir

Her şey hazır. Bizimle gelmen gerekecek. Ben Aria'ya göz kulak olurken birinin Gianna'yı koruması gerekiyor."

Matteo tek kara kaşını kaldırdı.

"İşlerini halletmek için burada kalmalısın ve ikimiz de biliyoruz ki Scuderi'yle karşılaşırısan onu öldüreceksin."

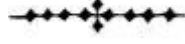
"Eğer Gianna'ya zarar verirse..."

Bir elimi kaldırdım. "Yapmayacak. Bundan emin olacağım, merak etme."

Gianna ve babası tanıştıkları anda birbirlerinin boğazına sarıldılar. Orada olmasaydım Scuderi'nin ona vuracağını söyleyebilirdim. Ama onların sürekli kavgaları bile beni Romero'nun ne zaman kimsenin dikkatini çekmediğini düşünse Liliana'ya attığı bakışlar kadar endişelendirmiyordu. Günler boyunca onun değişmez gölgesi gibiydi.

annesinin ölümüne kadar ve hatta cenazede bile. Aria'yı teselli etmekle meşgul olmasaydım, belki de ilgisinin nereye varacağını fark edebilirdim.

ARIA

Lily annemin ölümünden sonra **yazı** New York'ta bizimle geçirdi ve ben onun yanımda olmasından mutluydum, özellikle de bir süre sonra o kederli havasını kaybettiği için. Tanıdığım hayat dolu kız kardeş haline geri dönmüştü. Bunun sebebinin Romero olduğunu bilmeliydim ama yanıldığımı umarak tüm işaretleri görmezden gelmişim, ta ki Hamptons'daki malikanemizde geçirdiğimiz tatil sırasında bir gün gerçekler yüzüme tokat gibi çarpana kadar. Luca ve ben yakınlardaki küçük bir bistroda öğle yemeği yemeye gidiyorduk ki Luca bir Bratva olayı nedeniyle telefon aldı ve bensiz şehre gitmek zorunda kaldı. Bunun yerine kız kardeşime öğle yemeğinde bana katılmak isteyip istemediğini sormak için malikâneye geri döndüm. "Lily, ben-" Romero'yu kanepede Lily'nin üstünde, elini Lily'nin gömleğine sokmuş halde gördüğümde donakaldım. Romero geri çekildi, kolları kasıklarının önüne sarkmıştı. ama çıkıntıyı görmüştüm.

Luca'nın bunu görmediğine sevinerek kapıyı kapattım.

Lily hızla saçlarını düzeltmeye çalıştı ama şişmiş dudakları için yapabileceği bir şey yoktu. "Böyle görünmüyor," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ve Romero'ya ters ters baktım. Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi, olması gerektiği gibi. "İşte bu yüzden onunla yalnız kalmanı istemedim Romero. Bunun olacağını biliyordum!"

"Sanki benim bu işle hiçbir ilgim yokmuş gibi konuşuyorsun. Bunu sadece Romero yapmadı," diye mırıldandı Lily ama ben sadece Romero'ya bakabildim. O bir erkekti. Bir kız az ya da çok bir şey ifade etmezdi ama Lily'nin evlenmeden önce bir erkekle yakalanması onun mahvolması demekti. O da bunu *biliyordu*.

"Neden döndün ki? Kocanla öğle yemeği yemen gerekmiyor muydu?" Lily sordu.

Ona inanmadım. Nasıl bir durumda olduğunun farkında değil miydi? Onları yakaladığım için nasıl bir durumda olduğumu? "Bunun için beni mi suçluyorsun? Luca kulüplerden birinde sorun olduğuna dair bir telefon aldı. Rus patronlardan biriyle ilgili bir şey, o yüzden beni garaj yolunda bıraktı ve doğruca New York'a gitti. İçeri gelmediği için şanslısın."

"Luca'ya söylersen..." diye başladı Romero, sanki Luca Romero'nun Outfit'in Consigliere'inin kızına dokunduğunu öğrenirse ne olacağını bilmiyormuşum gibi, sanki Luca'nın doğrudan emirlerine karşı geldiği için Romero'ya ne olacağını bilmiyormuşum gibi.

"Ona söylemeyeceğim," dedim öfkeyle. "Söylersem ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorum."

Romero Lily'nin kalkmasına yardım etti ve paylaştıkları bakış kalbimi parçaladı çünkü birlikte olamayacaklarını biliyordum. Romero bakışlarımı karşıladı. "O senin kocan. Ona gerçeği borçlusun."

İçim burkuldu çünkü haklıydı ama Luca'ya söyleyemeyeceğimi de biliyordu. Hem onu hem de Lily'yi suçlayamayacağımı biliyordu. Daha da ötesi, Luca'ya böyle bir yük yükleyemezdim. Ailesi ve Bratva ona hâlâ yeterince sorun çıkarıyordu; Romero'yla ne yapacağına karar vermek zorunda kalmanın ağırlığına ihtiyacı yoktu. Luca Romero'yu seviyordu, ona en iyi askeri olarak değer veriyordu. Romero'nun ne yaptığını öğrenirse, ona yük olmak istemediğim bir kararla karşı karşıya kalacaktı.

Onları birbirlerinden uzak durmaları konusunda uyardığımda bile bunun için çok geç olduğunu biliyordum ama her şeyin mucizevi bir şekilde kendiliğinden çözüleceğini ummak zorundaydım.

Birkaç hafta sonra, babam Lily'yi Chicago'ya geri çağırdıktan sonra, işler gerçekten kötüye gitti.

Bağırışlar gözlerimi Pergola'nın son aylardaki sahte kazançlarının bulunduğu klasörlerden kaldırmama neden oldu. Luca sandalyesinden fırladı ve hışımla ofisten çıktı. Ben de arkasından onu takip ettim.

Romero diğer askerlerden birini yumrukluyordu.

"Hey! Burada neler oluyor?" Luca hırladı. Romero'nun kollarını kavradı ve arkasına doğru çekti. "Romero, ne halt ediyorsun? Sakin ol lan."

Matteo, başındaki bir yaradan ve burnundan kan akan yaralı askerin yanına diz çöktü. Sahte kitapların bulunduğu klasörlerin üzerindeki parmaklarım gerildi. Romero bu kadar sarsıldıysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Lily.

Matteo askerin kalkmasına yardım etti ve onu gönderdi ama ben onlara pek dikkat etmedim. Romero'ya doğru yürüdüm. "Lily'ye bir şey mi oldu?"

"Artık beni bırakabilirsin," dedi Luca'ya, o da onu bıraktı, sonra da kısık gözlerini bana çevirdi.

"Lily'de bir sorun olduğunu Romero neden bilsin ki?" Luca dikkatle sordu.

Gözlerimi Romero'dan ayırmadan hiçbir şey söylemedim ama Luca'nın gözleri benden ayrıldı. "Baban onun için Benito Brasci ile bir evlilik ayarladı," diye mırıldandı Romero.

Nefesim kesildi. "Ne? Ona bir koca aradığından hiç bahsetmedi!" Luca'ya baktım. "Ya da sana bir şey söyledi mi?"

Luca'nın ifadesi taş gibiydi. "Hayır, yapmadı. Ama şu anda beni daha çok Romero'nun bunu herkesten önce öğrenmiş olması ve bu yüzden neredeyse adamlarımdan birini öldürecek olması endişelendiriyor."

"Lily ve ben yaz boyunca görüştük," dedi Romero ve midem alt üst oldu. Şimdi bunu itiraf ettiğine göre Luca benim de işin içinde olduğumu anlayacaktı.

Matteo alçak bir ıslık çaldı.

Luca Romero'nun yüzüne baktı. "Kısa bir süre önce bana onunla ilgilenmediğini söylememiş miydin? O etraftayken bir sorun çıkmayacağını söylememiş miydin? O konuşmayı gayet iyi hatırlıyorum ve şimdi bana bütün yaz arkamdan Liliana'yla görüştüğünü mü söylüyorsun?"

Luca öldürücü görünüyordu. Koluna dokundum ve kendimi ikisinin ortasına yerleştirdim. "Luca, lütfen Romero'ya kızma. O ve Lily zarar vermek istemediler. Birbirlerine aşık oldular. Bir anda oluverdi."

"Ve sen başından beri biliyor muydun?" Luca mırıldandı. "Biliyordun ve bana söylemedin mi? Gianna'nın kaçmasına yardım ettiğinde sadakat ve güven hakkında konuşmamış mıydık?"

Yüzüm kızardı. O haklıydı. Böyle şeyleri ondan saklamam onun için ihanetti ve bunu bilmiyor değildim. "Onlar benim kız kardeşlerim."

"Ve ben senin lanet olası kocanım."

"Luca, öyle demek istemedi-" Romero başladı.

Luca parmaklarını Romero'nun göğsüne bastırdı. "Sen bu işe karışma. Emirlerime karşı geldiğin için şu anda kafana bir kurşun sıkmadığım için şanslısın."

"Hey, sakın ol, Luca. Belki de görüldüğü kadar kötü değildir," dedi Matteo, beni şaşırtarak. Genelde yangına körükle giden o olurdu.

Luca, "Ah, sanırım tam da düşündüğüm kadar kötü," diye mırıldandı. Gözleri Romero'ya sabitlenmişti. "Bana şunu söyle: Liliana'nın düğün gecesinde başımız belaya girecek mi?"

"Lily o adamlarla evlenmeyecek. Ellisini geçmedi mi? Bu çok saçma,"

dedim. "Ellinin üzerinde ve pisliğin teki," diye ekledi Matteo.

Luca Romero'ya ters ters baktı. "Düğün gecesinde bir sorun mu çıkacak?"

"Lily'yle yattım," dedi sakince. İtirafı karşısında irkildim.

Luca küfretti. "Neden aletini pantolonunun içinde bırakmadın? En azından onu gerçekten becermekle sınırı çizemez miydin?"

"Pişman değilim," dedi Romero. "Şimdi her zamankinden daha az."

"Bu tam bir karmaşa. Benito Brasci karısının bakire olmadığını öğrenirse ne olacağının farkında mısın? Scuderi bunun New York'ta olduğunu anlayacak ve biz de mahvolacağız."

"Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Bir keresinde Brasci'nin yanında pisuvarda durmuştum. Adamın aleti ufacak. O küçük sosisle çarşaflarda kan olmasını beklemesi mümkün değil. Liliana muhtemelen onun sikinin içinde olduğunu bile fark etmeyecektir," diye şaka yaptı Matteo.

Romero Matteo'ya saldırdı.

Matteo'ya. Karşı karşıya geldiler, bıçaklar birbirlerine doğrultulmuştu.

"Yeter!" Luca kükreyerek onları birbirinden ayırdı. "Eğer şu anda kendinize hakim olmazsanız sizi kuduz köpekler gibi yere sereceğim."

"O başlattı," dedi Matteo. Gözlerinde *o parıltı* vardı. Bana onun ne olduğunu hatırlatan o parıltı. Hem Luca'nın hem de kendisinin ne olduğunu. Yemek masasının etrafında normal bir aile gibi oturduğumuzda bazen bunu unutmak kolay oluyordu.

"Onu kışkırttın," dedim. "Söylediğin şey korkunçtu."

Matteo gözlerini devirdi. "Tanrım, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum."

"Başarısız oldunuz," dedi Luca soğuk bir sesle. "Şimdi bıçaklarınızı kaldırın.

İkiniz de." Romero bıçağını kınına soktu ve Matteo da aynısını yaptı.

Romero sonunda, "Sana saldırmamalıyım," dedi. Matteo

başını salladı. "Arada sırada çenemi kapalı tutmalıyım." "Ama

hamile değil, değil mi?" Luca bir süre sonra sordu. Romero

başını salladı.

"O zaman belki bu işten yara almadan kurtuluruz. Brasci fark etmeyebilir ve çarşaflardaki kan lekelerini taklit etmenin yolları var," dedi Luca. Bana doğru bakmadı ama düğün gecemizi, benim için nasıl kanını akıttığını ve şimdi yine ondan bir sır sakladığımı düşündüğünü tahmin ediyordum. Famiglia'da olan her şeyi bana her zaman anlatmadığını biliyordum ama bu farklıydı. O beni kendi dünyasının dehşetinden korumak için sır saklıyordu. Ben de kız kardeşlerimi korumak için sır saklıyordum.

Romero, "O adamla evlenmeyecek," dedi.

Luca kaşlarını kaldırdı. "Oh, öyle mi? Scuderì'yi durdurmayı mı düşünüyorsun? Belki Lily'yi kaçırıp onunla evlenmeyi?"

Romero'nun Luca'yla bir çatışma riskini göze almaya kararlı olduğu açıktı. Her zaman sadık olan Romero, Luca'nın en iyi askeriydi. Hepsi Lily yüzünden. Onu seviyor olmalıydı.

Luca'nın koluna dokundum. "Luca, lütfen. Babamla konuşamaz mısın?"

"Onunla konuş ve ona ne söyle?" Luca hırladı, gri gözleri bana dikilmişti. "En iyi askerimin kızını becerdiğini ve onu kendisi için istediğini mi? Liliana'yı korumak için ettiğim yemini bozduğumu, onurunu kaybettiğini mi? Bu çok *iyi* karşılanacak."

"Hayır, ama ona Gianna ve benim kız kardeşimizi New York'ta yanımızda istediğimizi söyleyebilir ve onu Famiglia'dan biriyle evlendirmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sorabilirsin. Sen

ona hemen söylemek zorunda kalmazdık. Bu bize bir şeyler bulmak için zaman kazandırır."

"Ben karışamam. Bu beni ilgilendirmez. Ve eğer baban Liliana'yı Brasci'ye çoktan söz verdiyse, fikrini değiştirmeyecektir. Bu onu kötü gösterir ve Brasci'yi gücendirir."

"Ama bir şeyler yapmalıyız!" Yalvardım, elim ayağım birbirine dolaştı.

"Bunun için savaşa girmeyeceğim!" Luca kükreyerek karşılık verdi ve geri adım atarken ellerimi sıktı.

Şiddetli öfkesi karşısında afallayarak sustum. Bu öfke sadece Romero'ya değil, bana da yönelikti.

"Siktir!" diye hırladı ve ofisine geri döndü.

Luca'yı takip ettim. Muhasebede çalışmaya başladığımdan beri Luca dışarıdayken, hatta buralardayken bile sık sık onun masasında çalışıyordum. Kapıyı kapattım. Luca masasındaki sandalyeye oturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Odanın ortasında duraksadım çünkü yine onun öfkesiyle karşı karşıyaydım.

"Benden bir daha sır saklamayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Gianna'yla olanlardan sonra olmaz. Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Yaptım. Masanın etrafında dolandım ve Luca'nın önünde durdum. "Biliyorum. Her şeyin kendi kendine çözüleceğini umuyordum. Tek istediğim Lily'nin mutlu olmasıydı. Romero ve o birbirlerine aşıklar. Bu çok güzel bir şey. Yok olmasını istemediğim bir şey." Yüzümü taramak için sandalyede arkasına yaslanırken bacaklarının arasına eğildim ve avuçlarımı göğsüne dayadım.

"Benim tarafımdan mı yok edildi?"

"Sen Capo'sun. Romero'nun Lily'nin peşine düşmesini engelleyebilirdin. Sen Famiglia'yı ön planda tutmalısın ama ben tutmuyorum."

Yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde doğruldu. Gözleri öfkeliydi. "Evliliğimizi ilk sıraya koymalısın. Peki ben ne zaman Famiglia'yı senin önüne koydum? Lanet olsun, Aileyi ilgilendiren kararlar alırken seni düşünmemeliyim bile, ama her zaman düşünüyorum ve bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Bazı sırları saklamama izin yok mu? Olan biten her şeyin üstüne bir de sana yük olmak istemedim ve bu kadar erken evlenmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

"Söz konusu kardeşleriniz olduğunda, hiçbir şeyi sonuna kadar düşünmüyorsunuz. Çok duygusalsınız."

"Matteo için bir sır saklayacaksın, değil mi?" "Bunu bana çevirme," dedi sessizce.

Elimi boynuna ve koyu renk saçlarına götürdüm. Dokunuşumla rahatlamadı ama geri de çekilmedi, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. "Herkesin sırları vardır. İlişkimizle ilgili bir şeyi senden asla saklamam."

"Bir çizgi çizebileceğinden emin misin?" Luca sordu.

İçimi çektim. "Özür dilerim Luca. Söyleyebileceğim tek şey bu. Bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Kız kardeşin Brasci ile evlenecek ve bakireymiş gibi davranacak. Yapılacak tek şey bu.

Hiçbir şey bulamayacağız."

Luca'nın sesi tartışmaya açık değildi ama Lily'nin suçu üstlenmesine izin verme fikri içime sinmedi.

"O adamla evlenmesine izin veremeyiz."

"Sen Outfit'in iyiliği için korktuğun bir adamla evlendin, Gianna istemediği bir adamla evlendi ve şimdi kız kardeşin Lily de aynısını yapmak zorunda kalacak."

"Bu aynı şey değil. Yaşlarımız yakın, Gianna ve Matteo da öyle ve sen ve Matteo kadınlara karşı sadist değilsiniz."

"Ama benimle evlenmeden önce bunu bilmiyordun, Aria. Benden şeytan gibi korktun, dokunuşumdan ürktün, sana tecavüz etmemi ve dövmemi bekledin ve yine de evet dedin. Bekleneni yaptın çünkü dünyamızın kurallarını biliyorsun ve kız kardeşin Gianna bile o talihsizlikten sonra kaderini kabul etti. Lily'yi bu dünyadan koruyamazsın."

Alnımı onunkine bastırdım. "Senden korkuyordum ama yanıldığımı kanıtladın.

Bana bizim dünyamızda imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şey bahşettin," diye fısıldadım. Luca'nın gözleri öncekinden daha keskin ve yumuşaktı ama öfke izleri

hâlâ duruyordu. "Bana sevgi ve şefkat armağan ettin ve ne kadar minnettar

olduğumu ifade edecek kelime bulamıyorum. Her ikisinin de dünyamızda nadir

olduğunu biliyorum ve sevginizi ya da güveninizi hafife aldığımı düşünmenizi

istemiyorum, çünkü almıyorum. Bana karşı böyle davranmanın bir onur olduğunu

biliyorum." Ben sustum, Luca da bir şey söylemedi ama elleri belime kadar geldi,

hafifçe dokundum. Ellerinden birini tuttum ve avucundaki yara izine bir öpücük kondurdum. "Onca vahşi eylemi gerçekleştirmek zorunda kaldıkları halde bu eller bana her zaman özenle davrandığı için minnettarım."

Luca beni kendine çekti, dudakları dudaklarımı buldu, sonra tekrar geri çekildi ve mırıldandı: "Sana hâlâ kızgınım ama söylediklerin için minnettarım."

Başımı salladım. Beni affedeceğini biliyordum çünkü içten içe ona karşı gelmediğimi anlamıştı. Sadece kız kardeşimi düşündüğüm için böyle davranmıştım.

Bölüm 12

LUCA

Ekim sonunda, Liliana'nın Brasci'yle evlenmesinden iki gün önce **Aria ve ben** Dante'nin evine yemeğe davet edilmiştik. Şimdiye kadar kimse bir şeyden şüphelenmemişti ve tek umudum düğün gecelerinde de böyle kalmasıydı.

Evine adım attığımız anda Dante'nin beni evinde ağırlamaktan pek de memnun olmadığı anlaşıldı ve ben de bunu anladım. Karısı hamile ve savunmasızdı ve evin bir yerlerinde savunmasız çocuğu uyuyordu. Aramızda barış olsa bile bu birbirimize güvendiğimiz anlamına gelmiyordu. Ateşkesin başlangıcından beri işler pek de iyiye gitmemişti. Birbirimize saldırmamak dışında, son birkaç yıldır neredeyse hiç birlikte çalışmamıştık ve eğer Liliana Brasci'yi bakire olduğuna ikna etmeyi başaramazsa, sonuç savaş olacaktı.

Aria ve ben Cavallaro villasının lobisine adım attığımızda gözlerim çevremizi hızlıca taradı. Valentina ağır bir şekilde hamileydi. Aria'ya sarıldı, sonra daha ölçülü bir gülümsemeyle bana döndü. Çok kontrollü bir kadındı, Dante kadar kontrollü değildi elbette, ama kimse değildi. Kendini tutmasına rağmen benim yanımdayken tedirginliğini gizleyemiyordu. Bana sarılıp sarılmama kararını ona bırakarak elini öptüm. O küçük öpücük Dante'yi zaten germişti, ona sarılmamam en iyisiydi.

Gözlerim Aria'ya kaydı. Eğer hamile olsaydı Dante'yi yanına bile yaklaştırmazdım ama Aria hamile değildi ve ben de buna sevinmiştim. Hayat şu anda çok tehlikeliydi ve ben de baba olmak için uygun değildim.

Valentina küçük bir gülümsemeyle, "Sizi akşam yemeğinde ağırlamak büyük bir zevk," dedi. Dante başını eğdi ama gözleri çok farklı bir mesaj veriyordu. Onları yemek odasına kadar takip edip kurulan masanın etrafına yerleşirken Aria'nın elini sıkıca kavradım. Dante ve ben karşılıklı oturduk ve yüz ifadesi yüzünden kaslarımız gerildi.

Valentina gergin sessizliği bozmaya çalışarak, "Kız kardeşin muhteşem bir gelin olacak," dedi.

Aria, Dante'ye keskin bir bakış atarak, "Belki de yaşlı bir adama bir et parçası gibi verildiği gerçeğinden uzaklaşır," dedi.

Onu uyarmak için elini sıktım, ama Dante'den başka tarafa bakmadı. Ben de bakmadım çünkü silahımı ne zaman çekmem gerektiğini bildiğimden emin olmak istiyordum.

"Baban senin için en iyisini istiyor..."

Aria, "Kendisi," diye Dante'nin sözünü kesti ve ben de elimi daha sıkı tuttum. Yüzünü buruşturdu ama yine de durmadı. "Ne de olsa kız kardeşimi satması karşılığında bir çocuk-gelin aldı."

"Aria, bu kadar yeter." Sesim bir kırbaç gibi keskindi.

Gözleri sonunda beni buldu. Yalnız olsaydık bana karşı koyabilirdi ama Dante'yle aynı odadaydık ve onun önünde güç gösterisinde bulunmam gerektiğini biliyordu. İsteksizce gözlerini indirdi, zorlukla yutkundu. Bir süre sonra Dante'ye döndü. "Özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim."

Dante başıyla onayladı. Hizmetçiler yemeklerle birlikte bir saniye bile gecikmeden geldiler. Yemeğin geri kalanını başka bir olay olmadan geçirmeyi başardık ve Val ile Aria kısa süre sonra İtalya'nın güneyi hakkında rahat bir sohbet daldılar, Dante ve ben de daha fazla çatışma riski olmadan katılabildik.

Cebimdeki telefonum titredi ve aşağıya bakma riskini göze alarak onu çıkardım. Arayan Matteo'ydu. Telefonumu elime aldım. "Buna bakmam gerek," dedim sandalyemden kalkıp yemek odasından çıkıp giriş holüne doğru yürürken. Dante'nin gözleri beni takip etti. Belli ki evinde tek başıma dolaşmam fikri hoşuna gitmemişti ama endişelenmesi için bir neden yoktu. Aklımda sinsî bir şey olsaydı, Aria'yı onunla aynı masada yalnız bırakmazdım.

"Matteo? Ne oldu?"

"Romero için endişeleniyorum. Kendini kaybedecek gibi görünüyor. Onu bizimle Chicago'ya götürmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

İçimi çektim. "Biliyorum. Aptalca bir şey yapmadığından emin ol." "Bu iş için doğru adam olduğumdan emin değilim."

"Umurumda değil," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Burada meşgulüm."

Aria'ya dönmek isteyerek telefonu kapattım. Dante ve Val'le yalnız kalması hiç hoşuma gitmemişti.

Merdivenlerdeki hareket beni gerdi ve kaynağa doğru döndüm, vücudum yüksek alarm durumuna geçti. Elim silahın üzerindeyken durakladım, sonra sondan ikinci basamakta küçük bir kız görünce yavaşça indirdim. Dante'nin kızı, Anna.

"Annem ve babam nerede?" diye fısıldadı.

"Yemek odasında," dedim, kıpırdamadan. Yeşil gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve ağlamaya başlamayacağını umdum. Dante'nin beni vurmaya çalışmadan önce bir açıklama bekleyeceğini sanmıyordum ve onu çocuğunun önünde öldürmeyi gerçekten istemiyordum.

"Kimsin sen?" dedi suçlayıcı bir şekilde ve ben kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Ben vaftiz annen Aria'nın kocasıyım."

Kızın yüzüne bir sırtma yayıldı ve öne doğru tökezledi. Düşünmeden hareket ettim ve kolumla vücudunun etrafında dönüp onu yukarı kaldırarak düşüşünü durdurdum. Beklediğim gibi ağlamadı. Onun yerine kollarını boynuma doladı. "Aria annem ve babamla mı?"

Onu tekrar yere yatırmaya çalışırken başımı salladım ama bana yapıştı. "Hayır!" diye itiraz etti. "Beni Aria'ya götür!"

Kıza baktım. "Bu bir emir mi?" Sert bir şekilde başını salladı.

İç çekerek, yemek odasına geri dönerken bir kolumla onu kendime doğru tuttum. Dante bundan hoşlanmayacaktı ama istediğini yapmadığım için feryat etmeye başlarsa işler daha da çirkinleşecekti.

Kızla birlikte yemek odasına adımımı attığım anda Dante ayağa kalktı ve gözleri çoğu insanın kaçmasına neden olurdu. "Merdivenlerden indi ve onu Aria'ya götürmemi istedi," dedim kararlılıkla. Dante'nin korumacı olduğunu anlamıştım. Kahretsin, pozisyonlarımız tersine dönseydi muhtemelen kafasına bir kurşun sıkardım.

Aria muhtemelen bana gitmek için ayağa kalktı ama Dante başını sallayınca Aria dondu kaldı. İçimden öfke fışkırdı ve onu kontrol etmekte çok zorlandım. Anna'nın kollarını çözdüm ve onu yere bıraktım. "Teşekkürler," dedi kocaman bir sırıtişla ve odadaki gerginliğin farkında olmadan Aria'ya doğru koşmaya başladı.

Valentina Dante'nin kolunu kavradı ve sonunda sandalyesine geri oturana kadar çekiştirdi. Anna Aria'nın üzerine atladı ve kızı göğsüne sarıp yanağından öptü. Aria kendinden geçmiş görünüyordu.

Kolunda çocukla.

Masaya yavaşça yaklaştım, Dante'ye karşı hâlâ temkinliydim ve gözleri bana aynı duyguları paylaştığını söylüyordu. Aria bana anlamlı bir bakış attı.

"Dante, belki de şimdi özel olarak konuşmak için iyi bir zaman olabilir," dedim medeni bir tonda. Dante sert bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı.

Val kısa bir süre koluna dokundu ve bakışlarındaki uyarıyı yakaladım. Aria da gözleriyle bana kendini tutmam için yalvarıyordu.

Dante'yle birlikte odadan çıktık ve beni bahçeye götürdü. Soğuk zihnimi boşaltmama yardımcı oldu. "Karının ve çocuğunun yanında benden hoşlanmadığının farkındayım," dedim. "Ben de seni Aria'nın yanında sevmiyorum."

Dante başını eğdi. "Barış içindeyiz ama geçmişte bu her zaman kazaları engellemedi."

Muhtemelen Famiglia, Camorra ve Outfit arasındaki, Camorra'nın Outfit'in patronunun karısını öldürerek bozduğu ateşkesten bahsediyordu. Bu altmış yıl önce olmuştu ama bazı şeyler hatırlanıyordu.

"İkimiz de onurlu adamlarız, Dante. Sen benden hoşlanmıyorsun, ben de senden hoşlanmıyorum ama seni temin ederim ki karın ve çocukların benden güvende. Ben zayıfları avlamam."

Dante bana dudakları kapalı bir gülümseme verdi. "Eğer aramızdaki ateşkes bozulursa bu yine de geçerli olacak mı?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim, aramızda savaş çıkarsa Aria güvende olur mu?"

Dante bir şey söylemedi çünkü ikimiz de savaşın öngörülemez bir canavar olduğunu biliyorduk. "Savaş zamanlarında bile benim bölgemde bazı şeylere karşı güvende olacaktır. Düşman olsun ya da olmasın hiçbir kadın benim bölgemde tecavüze uğramaktan korkmak zorunda kalmayacak."

"Bunu da garanti edebilirim."

İkimiz de daha fazla konuşmadık çünkü gerçekten söyleyecek başka bir şey yoktu. Outfit'te ateşkesi iptal etmek isteyen seslerin Famiglia'da olduğu gibi daha da yükseldiğini biliyordum. Bu sadece gömülmüş ama unutulmamış eski bir nefretti.

Genç yaşımdan **beri sayısız düğüne katılmıştım**. Hepsi bir dereceye kadar gergin geçmişti, görücü usulü evliliklerden bekleneceği gibi, ama Scuderì'nin Brasci kızıyla düğünü hepsinin üstündeydi. Kız Aria'dan daha gençti ve Aria'nın babası ellisini geçmişti. Bu bizim standartlarımıza göre bile iğrençti. Ama bu tek başına beni gerginleştirmezdi. Hayır, bunların hepsi Romero ve Lily sayesindeydi. İkisi de törenden sonra gitmişlerdi. Ne yaptıklarını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Canları cehenneme. Yarın Brasci'yle evlenmesi gerekiyordu!

"Anlamıyorum. İki kızından daha genç," dedim Scuderì'ye ve çok genç karısına doğru başımı sallayarak. Yüzünün her yerinde sırıtıyordu. Şaşırmadım. Kendisinden otuz yaş küçük bir kızın kirazını patlatacağı.

"Bazı gelenekleri değiştirmek diğerlerinden daha zordur," dedi Dante, ama Consigliere'nin seçimini onaylamadığına dair bir ipucu yakaladım. Medeni olmaya geri dönmüştük, en azından toplanan adamlarımızın önünde. Onlara yanlış bir mesaj göndermek olmazdı. Anlaşmayı Brasci ve Scuderì yapmıştı ve çok iyi bildiğim gibi, bir Capo'nun aile meseleleri üzerindeki etkisi çok sınırlıydı.

"Valentina'nın benim yaşına yakın olmasına sevindim. Tartışacak konu bulmayı kolaylaştırıyor," dedi Dante.

Başımı salladım. Daha önce evlenmiş bir kadınla evlenmişti. Bu geleneği bozmuştu ama bu onun seçimiydi. Aynı seçimi başkalarına zorla yaptıramazdı. Yalnız benim seçimim olsaydı, kanlı çarşaf geleneğini uzun zaman önce bırakırdım ama yatıştırmam gereken bir ailem vardı. Capo olsun ya da olmasın, onların desteğine ihtiyacım vardı. Doğu Yakası'nı yönetmek tek kişilik bir gösteri değildi.

Dikkati benim yanımdan Dante'yle aynı sarı saçlara sahip, on iki ya da on üç yaşlarında genç bir kıza kaydı. Outfit'te neden bu kadar çok sarışın olduğunu hep merak etmişimdir. Belki de ailelerin çoğu İtalya'nın kuzeyindeki Cenova ve Bolonya'dan geldiği içindi. Kız bize yaklaştı. O kadar genç biri için şaşırtıcı bir gururla kendini tutuyordu ama bakışlarımla karşılaşmadı, sadece Dante'ye dönmeden önce kısa bir süre reverans yaptı.

"Annem dans için seni bulmamı söyledi," dedi hafif bir sesle. Gözleri bana dikildi, yanakları kızarmıştı. Bu onun ilk sosyal etkinliklerinden biri olmalıydı. Ailesine ait olmayan erkeklere alışık olmadığı belliydi. Ve neden gönderildiğini biliyordum, Dante'nin kız kardeşi muhtemelen kardeşiyle benim aramdaki gerginliği fark etmişti.

Dante elini kızın omzuna koydu. "Bu benim yeğenim, Serafina," diye tanıttı onu. Sesinde bariz bir koruyuculuk vardı. Omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarımı karşıladı. "Sizinle tanışmak bir zevk efendim."

Başımı salladım. "O kadar yaşlı değilim."

Dante gözlerini kıstı ve ben de sıırtmamak için kendimi zor tuttum. Ailesi düzgün davranışlar konusunda çok titizdi, ama bu düzgün dış görünüş bir dış görünüştü ve ikimiz de bunu biliyorduk. Dante de benimle aynı şeytanları barındırıyordu. "Bize izin verirsiniz." Cevabımı beklemedi; onun yerine kızı uzaklaştırdı ve onunla dans etmeye başladı.

Onlara arkamı döndüm ve Romero'nun Lily'ye doğru ilerlediğini gördüm. Yeterince şey yapmamış mıydı? Eğer ikisi birlikte düğünden iki kez kaybolurlarsa, işler gerçekten çok kötü görünürdü. Böyle bir karşılaşmanın olmasına izin veremezdim, hele de toplanan Kıyafet'in önünde. İlerledim ve Lily'ye ilk ben ulaştım.

"Benimle dans et," diye emrettim. Bir kadını genellikle böyle dansa kaldırmazdım ama yine sabrım taşmaya başlamıştı. Gözleri büyüdü ama elimi tuttu. Onu dans pistinin daha az kalabalık bir bölümüne götürdüm, sonra kendime doğru çektim, uygun olandan daha yakındı, ama insanların konuşmamızı duymasını istemiyordum.

Elimde gerilmişti ve yanaklarını belli belirsiz bir kızarıklık kaplamıştı. Ne yaptığını bildiğim için utanmış mıydı? Eğer şerefini lekelemek için seçtiği kişi askerlerimden biri olmasaydı, düğününden önce birileriyle yatmış olması umurumda olmazdı. Bu lanet olası bir sorundu, *benim lanet olası* sorunun. "Hâlâ bu evliliğe devam mı ediyorsun? Sen ve Romero bir süreliğine gitmiştiniz."

"Evet, Benito'yla evleneceğim, merak etme," dedi sessizce ama vücudu tuttuğumda kaskatı kesildi. Korkmuştu. Yüzü bir açıdan Aria'nınkine benziyordu ve ikisi de endişeli olduklarında alt dudaklarını aynı şekilde endişelendiriyorlardı. Lanet olsun.

"Onunla sonsuza dek evli kalmak zorunda değilsin," dedim çünkü Lily Brasci'yle evli olduğu sürece Aria'nın endişelenmeyi bir an bile bırakmayacağını biliyordum.

Lily başını iki yana salladı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Babam boşanmayı asla kabul etmez."

Kadın haklıydı. Scuderi kızlarının mutluluğunu hiçbir zaman umursamamıştı. Onun için onlar pazarlık edebileceği bir şeydi, kendi yararına kullanabileceği bir varlık. Eğer iyi bir baba olsaydı, Aria'yı benimle evlendirmeyi asla kabul etmezdi. Şöhretim benden önce gelirdi ve kızını kıracağım konusunda ona en ufak bir şüphe

bile veremezdim.

"Bir evlilikten boşanmaktan başka çıkış yolları da vardır. Bazen insanlar ölür," dedim ama Lily'nin cevabı beni anlamadığını açıkça ortaya koydu.

"O kadar yaşlı değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bazen insanlar *yine de ölür*."

Adımlarında bocaladı ama ben onu ilerlettim. Poker suratı üzerinde çalışması gerekiyordu. "Neden düğününden önce ölmüyor?" diye sordu, gözleri bana yalvarıyordu ama Aria için bile bunu gerçekleştiremezdim. Eğer Romero'nun Brasci'yi öldürmesine izin verirsem, ki bunu seve seve yapardı, gözlenmediğini hissettiği her an yaşlı herife attığı ölümcül bakışlardan da anlaşılacağı gibi, savaş çıkardı.

"Bu şüpheli görünebilir. Birkaç ay bekleyin. Zaman çabuk geçecek, güven bana."

Bana karşı ürperdi. "Romero artık beni istemeyecek o zaman."

Buna itiraz edemezdim. Brasci onu aylarca becerdikten sonra Romero'nun Lily'yi isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Hazmetmesi zor bir şeydi. Eğer onu seviyorsa, bunu görmezden gelebilirdi ama duygularının boyutunu bilmiyordum. Lily'ye karşı bir şeyler hissetmiyor olsaydı bekâretini alacağından şüpheliydim. Romero bunun için fazla onurluydu ama bazen duygular değişebiliyordu. "Outfit'te iyi adamlar da var. Yeni bir mutluluk bulacaksınız. Benito'yla evlenerek doğru şeyi yapıyorsunuz. Savaşı önlüyorsunuz ve Romero'yu kendinden koruyorsun. Bu cesurca bir şey," dedim ona.

Bu onun için bir teselli değildi, bunu biliyordum ama ben Famiglia'nın Capo'suydum ve Lily'yi korumak bana düşmezdi, her ne kadar bu düşünce içime sinmese de. O bu kadar hak etmiyordu ama hayatımızda bize sık sık boktan kartlar dağıtılıyordu.

Onu masasına geri götürdüm. Aria duvara yaslanmış, Valentina ile derin bir sohbete dalmışken gözlerime takıldı.

İfademdeki bir şey Aria'ya kız kardeşi ve Romero hakkındaki fikrimi değiştirmediyimi göstermiş olmalıydı. Onların duyguları için her şeyi riske atamazdım.

Romero, Lily'nin peşine düşerek doğrudan emirlerime karşı gelmişti. Onu sert bir şekilde cezalandırmamış olmam zaten diğerlerinin benden alacağı karşılıktan daha fazlaydı. Aria'nın yüzü teslimiyet ve hayal kırıklığıyla doldu. Benimle tekrar tartışmaya çalışmadı ama kararımdan hoşlanmadığını biliyordum. Benden her şeyi sakladığı için ilk özründen sonra beni kız kardeşine yardım etmeye ikna etmeye çalışmış ama ben reddedince geri çekilmişti. Geri çekilmişti ve ben aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için bir hamle yapmamıştım. Ne de olsa kızgın olmak için sebebi olan bendim.

"Sen ve Aria, Dante ve Valentina'dan daha uzun süredir evlisiniz ama onlar ikinci çocuklarını yapıyorlar ve Aria henüz hamile bile değil," dedi Scuderi bana doğru yürürken sert bir şekilde. Dört yıldan uzun süredir evliydik ve Famiglia'daki insanların Aria'nın ne zaman hamile kalacağını merak ettiklerini biliyordum, ama

ben

yakın zamanda baba olmaya hiç niyetim yoktu. Aria'nın bana ait olması hoşuma gidiyordu ve o hâlâ gençti, sadece yirmi iki yaşındaydı. Daha çok zamanımız vardı.

Gözlerimi ona diktim. "Bu seni ilgilendirmez. Artık yeni karın için endişelenmelisin."

"Aria'dan önce hamile kalacak, bunu sana garanti edebilirim," dedi Scuderi, kendi yaşındaki kızların arasında duran karısına iğrenç bir bakış atarak.

Outfit'ten tanımadığım askerler bize katıldı ve ben de ayrılmak için bahane kullandım. Onunla biraz daha konuşsaydım Scuderi'nin dilini keserdim. Aria'yla bir aile kurmaya karar verip vermediğimiz ne onu ne de başkasını ilgilendirirdi. Babam tam bir kâbustu ve bana da bulaşmadığından emin değildim. Çocukları böyle bir şeye maruz bırakmak isteyip istemediğimden emin değildim. Eninde sonunda bir varis üretmem gerekebilirdi ama kesinlikle yakın zamanda değil.

ARIA

Lily gelinliği içinde görülmeye değer bir manzaraydı, sevdiği adamlarla evlenmesine izin verilmediği için kalbimi paramparça eden bir manzaraydı. Duvağını omuzlarına yerleştirirken ona "Çok güzel görünüyorsun," dedim. Aynada bakışlarımla buluştuğunda yüzünde mutsuzluk ifadesi vardı. Düğün günümde ben de aynı şekilde hissetmiş, dehşete düşmüş ve umutsuzluğa kapılmışım ama Lily'nin aksine benim evlenmek istediğim biri yoktu. Lily'nin evliliği benim Luca'yla evliliğim gibi kılık değiştirmiş bir nimete dönüşmeyecekti. Kız kardeşime söyleyebileceğim hiçbir teselli edici söz kulağa yanlış gelmeyecekti.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Gianna. Lily'nin omzuna dokundu. "Lily, defol git buradan. Bırak da sana yardım edelim. Eğer onları küçük kız kardeşimiz için bir savaş başlatmaya zorlayamayacaksak, Famiglia'nın Capo'su ve Consigliere'yle evli olmanın ne faydası var? Perişan olacaksın."

Gianna Luca'yı ikna etmek için her şeyi denediğimi biliyordu ve Matteo'yu da bu konuda rahatsız etmekten vazgeçmemişti ama nafile. Lily'nin Romero'yla olan ilişkisini bir sır olarak sakladığım için hâlâ incinmişken Luca'nın arkasından iş çeviremezdim. Ailemle istediğim gibi ilgilenmek ve Luca'ya karşı gelmemek çok zordu.

"Luca, birkaç ay içinde Benito'dan kurtulabileceğimi, o zaman artık şüpheli görünmeyeceğini söyledi," diye fısıldadı Lily. Birkaç ay mı? Brasci'nin dokunuşuna katlanmak zorunda kalma fikri bile sırtımdan aşağı iğrenç bir ürperti gönderiyordu ve Lily'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Gianna homurdandı. "Tabii ya, o zamana kadar ne olacak? Tanrım, Luca daha fazla pislik olabilir mi?"

Luca Capo'ydu. Beni Famiglia'nın önüne koymaya istekliydi, ama hepsi bu. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım Lily'ye yardım etmeyecekti. "Luca'yla hâlâ kavga mı ediyorsunuz?" Lily sordu.

"Ben buna kavga demezdim. Aslında birbirimizi görmezden geliyoruz. Seni ve Romero'yu ondan sakladığım için bana kızgın, ben de seni Brasci'yle evlendirdiği için ona kızgınım." Gerçi görmezden gelmek de pek doğru değildi. Konuştuk ve birbirimizle yattık ama aramızda bir bariyer vardı, hayal kırıklığı ve incinmişlikten oluşan görünmez bir duvar.

"Beni o yapmıyor, Aria. Babam yapıyor. Luca bir Capo'nun yapması gerektiği gibi davranıyor. Ben onun sorumluluğunda değilim ama Famiglia'nın sorumluluğundayım."

Haklı olduğumu biliyordum ama bundan hoşlanmıyordum. Erkeklerin iktidarda kalabilmesi için biz kadınların her zaman bedel ödemek zorunda kalması hoşuma gitmiyordu.

"Aman Tanrım, Romero seni gerçekten etkilemiş. Lütfen bana az önce söylediklerine gerçekten inanmadığını söyle," dedi Gianna.

"Benim için her şeyi riske atmanıza izin vermeyeceğim."

Gianna öfkeyle alnına vurdu. "Senin için riske girmek istiyoruz. Ama sen bize izin vermelisin."

Lily evet derse ne yapacağımdan emin değildim. Lily'nin kaçmasına yardım edersek Luca'ya bundan bahsetmek zorundaydım. Onu tamamen kaybetmekten çok korkuyordum.

Biri kapıyı çaldı ve bir dakika sonra babamın evlendiği Maria kafasını içeri **u z a t t ı** . "Hemen dışarı çıkmalısın."

Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu. Babamın Lily'nin yaşında bir kızla evli olduğunu düşündüğümde ürperdim. Bu yanlıştı.

"Babamın onunla evli olduğuna inanamıyorum," dedi Gianna, düşüncelerimi yankılayarak. "Ondan hoşlanmıyorum ama yine de onun için üzülüyorum. Babam piçin teki."

Lily peçesini yüzüne indirdi. "Artık gitmeliyiz."

"Lily," diye başladım, ona ne söylemek istediğimden, bu durumu nasıl düzeltebileceğimden bile emin değildim; ama ben daha tek kelime edemeden omurgasını dikleştirdi, gözlerini kırıştırdı ve kapıya yöneldi. Dışarıda babamız onu koridordan aşağıya götürmek için bekliyordu. Ona bir bakış gönderdim. Ona karşı saygı ve hatta korku duyduğum günler geride kalmıştı. Sefaletimizin kaynağı oydu ve bu yüzden onu asla affetmeyecektim.

Bölüm 13

ARIA

Düğün kutlamaları bir bulanıklık **içinde geçti** ve damadın gelinle yatmasını isteyen ilk bağırışlar duyulduğunda kendimi hasta hissettim. Lily güçlü görünmeye çalışıyordu ama maskesinin ardındaki dehşet ve korkuyu görebiliyordum ve bu beni parçaladı. Matteo, kız kardeşimizin peşinden gitmesini engellemek için Gianna'yı neredeyse yerinde tutmak zorunda kaldı ama ben donup kalmıştım.

Çaresizlik. Bunu ilk kez hissetmiyordum ama bugün yeni bir seviyeye ulaşmıştı.

"Hadi," dedi Luca sessizce, Brasci ve Lily kendi evlerinde kaybolduğunda. ortak yatak odası. Eli benimkine dolandığında sıcaktı ve beni Brasci malikânesindeki kendi yatak odamıza götürmesine izin verdim. Babamın geceyi orada geçirme önerisini kabul etmemeliydik. Kapı arkamızdan kapandı ve boğazım düğümlendi. Luca'dan uzaklaştım ve yatağa doğru yürüdüm. Birlikte bir odada geçirdiğimiz ilk geceyi, düğün gecemizi hatırladım.

Luca'dan, evliliğimizi tamamlamaktan çok korkmuştum ama Luca nezaket göstermiş, bana saygılı davranmış ve evlendiğimizden beri bunu yapmaya devam etmişti. Şanslıydım.

Lily o kadar şanslı olamazdı. Brasci pisliğin tekiydi ya da Matteo böyle söylemişti. Bunu onun gözlerinde görmüştüm. Bizim dünyamızda bazı evliliklerde tecavüzün hâlâ yaygın olduğunu biliyordum. Eski moda geleneklerimiz kadın bedenini hâlâ kocanın malı olarak gördüğü için bu isimle anılmıyordu ama pek çok kadının hayatında karanlık bir varlıktı. Gianna ve ben şanslıydık. Lily'nin de öyle olacağını düşünmüştüm hep. Yanılmışım.

Lily ve Romero için ağlamaya başladım. Onların imkânsız aşkları için. Aklımın koridorun sonundaki yatak odasında neler olabileceğini düşünmesine izin vermedim. Buna dayanamazdım. Luca arkamdan geldi ve dört yıldan uzun bir süre önce düğün gecemizde yaptığı gibi ellerini omuzlarıma koydu. O zamanlar dokunuşu beni rahatlatmamıştı ama şimdi rahatlatıyordu.

"Aria," diye mırıldandı.

Nazik sesi beni daha da çok ağlattı ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Sıcak ve güçlüydü. Dudakları gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımı okşadı. "Bu haksızlık," diye fısıldadım tıkanmış boğazımın arasından. "Sanki tüm iyi şanslar bana ve Gianna'ya bahşedilmiş ve şimdi Lily'ye hiçbir şey kalmamış gibi."

Luca beni kendisine doğru çevirdi ve başımı yukarı kaldırdı. Yüzü nazikti. "Kendini suçlama, Aria. Bunun şansla ya da kaderle bir ilgisi yok. Hayat adil değil, bu böyle."

"Hayır," dedim sertçe. "Herkes için böyle değil. Erkekler için de böyle değil. Düşün gecemizden önce korkmuş muydun? Hayır. Muhtemelen heyecanlıydın çünkü beni sahiplenmek istiyordun."

Luca iç çekti ve yanağımdaki yaşları sildi. "Evet, heyecanlıydım Aria, ta ki senin dehşete düştüğünü fark ettiğim ana kadar, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Ama Brasci Lily'nin korkmuş olmasını umursamayacak. Hiçbir şey ona tecavüz etmesini engelleyemeyecek."

Luca alnımız birbirine değene kadar eğildi. "Siktir, Aria. Ne yapmamı istiyorsun? O pisliği yatak odasından dışarı sürükleyip boğazını kesmemi mi istiyorsun? Çünkü tam şu anda bunu yapmak istiyorum çünkü seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum. Beni durduran tek şey senin hayatını riske atacağımı bilmek. Eğer Brasci'yi öldürürsem ya da Romero onu öldürürse, o zaman Outfit ile savaşa gireriz."

"Belki de onu öldürmek zorunda kalmayız..." Ne kadar aptalca olduğunu fark ederek sözümü yarıda kestim. Brasci Lily'nin yatak odasından çıkmasına izin vermezdi. En azından onu bayıltmamız gerekecekti ve bu da savaşa yol açacaktı.

Başımı kaldırdım ve dudaklarımı Luca'nın dudaklarına değdirdim. Kaşları birbirine yaklaştı. "Bu ne için?"

Titrek bir gülümsemeye zorladım. "Benim için her şeyi riske atmak istediğin için. Seni hak etmiyorum."

Başını salladı ama cep telefonunun zili bir şey söylemesini engelledi. Cep telefonunu kulağına götürdü ve yüzü önce bir şok, sonra da öfke maskesine dönüştü.

"Lanet olsun, Romero!" diye hırladı. Geri çekildim, nabzım hızla atıyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, Lily ve Benito'yla aynı odada mısınız?"

Diğer uçta bir cevap vardı.

"Lanet olsun!" Luca homurdandı. Telefonu kapattı ve indirdi.

Sonra bana döndü. "Lily'ye bir şey mi oldu?" Fısıldadım. Ters ters baktı. "O ve Romero Outfit'le savaş başlattı!"

LUCA

Aria anlamsızca bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" Sesi korkmuş gibiydi ama muhtemelen yanlış nedenlerden dolayı. Bahse girerim tüm endişesi kız kardeşi içindi.

"Romero Brasci'yi öldürdü. Şu anda kız kardeşinle birlikte."

Aria bir şey söylemedi ama yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Onu suçlamadım. O sadece kız kardeşinin güvenliğini düşünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, Romero'nun beni hiç istemediğim bir karar vermeye zorladığını bilmiyordu.

Silahlarımı ve bıçaklarımı toplayıp göğsümdeki, sırtımdaki ve baldırlarımdaki kılıflara yerleştirirken ona, "Şimdi onlara gitmemiz gerekecek," dedim.

Aria endişeyle beni izledi. "Kaçmamız gerekecek, değil mi? Brasci ölürse Dante bize savaş ilan eder."

Başımı salladım ve tutması için elimi uzattım. Bu seçeneklerden biriydi. Diğeri ise Dante'ye Romero'nun hareketlerini onaylamadığımı göstermekti. "Haydi. Acele etmeliyiz."

Küçük elini benimkinin içine soktu ve ben de onu yatak odamızdan çıkarıp Liliana ve Brasci'nin düğün gecelerini geçirecekleri koridora götürdüm.

Etrafımızı taradım ve şüpheli sesler var mı diye kulak kabarttım ama sadece müzik ve uzaktan gelen kahkaha sesleri duyuluyordu. Parti hâlâ devam ediyordu.

Ağzım sıkıştı. Yedi yıl. Outfit ve Famiglia arasındaki barışı bu kadar uzun süre korumayı başarmıştık ve bu gece kan davası yeniden patlak verecekti, muhtemelen öncekinden daha kötü bir şekilde. Dante gururlu bir adamdı ve misilleme yapmak zorunda kalacaktı. Eğer biri benim bölgemde adamlarımdan birini öldürürse, onu avlar ve küçük parçalara ayırırdım.

Aria yanımda şaşırtıcı derecede sessizdi. Belki de durumun tehlikesinin farkına varmıştı.

Yatak odasının kapısını çaldım ve Romero bir dakika sonra kapıyı açtı. Aria elini çözdü ve içeri süzülerek yatağın kenarına tünemiş olan kız kardeşine doğru koştu.

Romero bakışlarımı karşıladı ve üzgünmüş gibi görünmeye çalışmadı. En azından dürüst davranıyordu. Onun yanından yatak odasına doğru yürüdüm.

"Tanrım, Lily. Ne oldu? İyi misin?" Aria sordu ama benim gözlerim sadece odanın ortasındaki cesedi görüyordu. Brasci yan yatmış, karnından bir mektup açacağı çıkmıştı. Yaklaştım ve daha yakından bakmak için eğildim. Brasci'yi mektup açacağı öldürmemişti. Bir bıçak kaburgalarının hemen altından girmiş ve kalbini delmişti. Beklediğim gibi Romero'nun işiydi.

Bakışlarımı donup kalan Liliana'ya doğru kaldırdım. "Ne oldu burada?"

Hangi yalanı söyleyeceğinden emin değilmiş gibi Romero'ya baktı. Onlara inanamadım. "Lanet olası gerçeği istiyorum!"

"Luca," diye azarladı Aria. "Lily belli ki şokta. Ona biraz zaman ver."

"Bir dakikamız bile yok. Odamızda ölü bir Outfit üyesi var. İşler çok yakında çirkinleşecek."

Aria tekrar kız kardeşine döndü. "Lily, iyi misin?"

"İyiyim. Bana zarar verecek zamanı olmadı."

Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Başımız büyük beladaydı. Romero, Brasci'yi öldürerek, Bratva ile zaten savaş halinde olduğumuz bir dönemde Outfit'in gazabını üzerimize çekmişti, Atlanta, Charleston ve hatta New Jersey'de bize sorun çıkaran birkaç MC'den bahsetmiyorum bile.

"Yeter," diye homurdandım, hepsine karşı sabrım tükenmişti. Romero'ya ters ters baktım. "Cevap istiyorum. Yeminini unutma."

Romero'nun bakışları sabitti. Şimdiye kadar hep iyi bir asker olmuştu ama bu küçük bir hata değildi. Bugün yaptığı şeyin tek bir mantıklı sonucu vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ben her zaman yaparım."

Brasci'yi işaret ettim. "Hiç öyle görünmüyor. Yoksa Liliana'nın bunu tek başına yaptığını mı söylüyorsun?"

Romero başını salladı. "Liliana masum. Ben geldiğimde Benito hâlâ hayattaydı. Mektup açacağını ona saldırdığı için bıçaklamıştı. Bu onun nefsi müdafaasıydı."

Doğru. "Nefsi müdafaa mı?" Ben de yineledim. Brasci'nin bu evdeki herhangi birinin ondan beklemediği bir şey yaptığından şüpheliydim. Bunlar bizim dünyamızın kurallarıydı. Gözlerimi Liliana'ya diktim. "O ne yaptı?"

Romero, "Kendini ona zorla kabul ettirmeye çalıştı," dedi.

"Sana sormadım!" Hırladım. Aria elini koluma koyarak beni yatıştırmaya çalıştı ama sakinleşmeye hiç niyetim yoktu. Bu küçük bir suç değildi. Liliana'nın Brasci'yi bıçaklamış olması onun için büyük sorunlara yol açabilirdi çünkü kocası olarak hakkı olan bir şeyi ondan esirgemişti. "Ve eğer evliliği tamamlamaya çalıştıysa, bu lanet evdeki hiç kimse bunu nefsi müdafaası olarak görmeyecektir. Benito'nun onun vücudu üzerinde hakkı vardı. Tanrı aşkına, o onun kocasıydı!"

Romero öne doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. Ona baktım, istediği gibi saldırması için cesaretlendirdim. Bu lanet kararı benim elimden alabilirdi.

"Ciddi olamazsın," dedi Aria, gözleri yalvarırcasına.

Bir düşün gecesinde ne beklendiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Liliana'nın Brasci'yle evlenmek istememesi, onunla kavga etmesi kimsenin umurunda olmazdı. Kuralları ben koymadım, Dante de koymadı ama ikimizin de diğer askerlerin ve ailelerinin desteği olmadan bir geleneği değiştirecek gücümüz yoktu. "Kuralları biliyorsun, Aria. Ben gerçekleri söylüyorum."

Aria başını salladı. "Umurumda değil. Bir kocanın karısına tecavüz etmeye hakkı yoktur. Bu evdeki herkes bu konuda hemfikir olmalı!"

Aria bu dünya için fazla yumuşak, fazla şefkatliydi ama o bile çoğu kadının düşün gecesinde sahiplenildiğini biliyordu. Başlangıçta bazen bundan pişmanlık duyuyordum.

Düğün günümüzde onu bağışlamıştım ama daha sonra bunun hayatımın en iyi kararı olduğunu fark etmiştim. Düğün gecemizde Aria'yı incitmiş olsaydım, beni asla affetmezdi.

Romero Liliana'nın yanına gitti ve kolunu ona doladı.

Aşk. Babam her zaman Matteo'ya ve bana bunun bir zayıflık olduğunu söylemişti ve haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Beni zayıflattı, Matteo'yu zayıflattı ve şimdi de Romero'yu zayıflattı ve sonuç olarak Famiglia'yı zayıflattı. Bu olay duyulduğunda amcalarım akbabalar gibi saldıracaktı. "Sana bunun felaketle sonuçlanacağını söylemiştim. Dur tahmin edeyim, Liliana kocasını bıçakladı, seni aradı ve sen de onu kendine almak için lanet işi bitirdin."

"Evet," dedi Romero. "Ve onu korumak için. Eğer hayatta kalsaydı Liliana'yı suçlayacaktı ve o da Outfit tarafından sert bir şekilde cezalandırılacaktı."

Gülmekten kendimi alamadım. "Peki şimdi yapmayacak mı? Onu mahkemeye çıkaracaklar ve sadece onu ağır bir şekilde cezalandırmakla kalmayacaklar, aynı zamanda bizi de bu tuzağı kurmakla suçlayacaklar ve sonra ortalık kan gölüne dönecek. Dante soğuk bir balık ama gücünü göstermesi gerek. Kısa sürede savaş ilan edecek. Çünkü sen aletini ve kalbini kontrol edemiyorsun."

"Sanki bunu yapabiliymişsin gibi. Aria'yı senden almaya çalışan herkesi alaşağı edersin," dedi Romero.

Gözlerim Aria'ya kaydı. Onun endişeli mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Aria'yı korumak için dünyayı yakabilirdim. Eğer biri onu benden almaya kalkarsa, onu ve yoluma çıkan herkesi öldürürdüm. "Ama Aria benim karım. Bu çok büyük bir fark."

"Bana kalsaydı, Lily aylardır karım olurdu."

Gerçekten onunla evlenmeyi düşündü mü? Gerçekten hepimizin bu evden canlı çıkacağını mı düşünüyordu? "Birileri bunun bedelini ödeyecek. Famiglia'nın Capo'su olarak suçu Liliana'nın üzerine atmam ve Dante'nin bunu yutup bir savaş başlatmamasını ummam gerekiyor."

Aria'nın kolumdaki tutuşu sıkılaştı, gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Bunu yapamazsın." Romero önümde dizlerinin üzerine çöktü, kollarını iki yana açtı.

"Bunun için tüm suçu **üstlenecğim**. Onlara aklımı kaçırdığımı ve Liliana'nın peşinden koştuğumu çünkü onu aylardır istediğimi söyle. Lily ve kendisini savunmaya çalışan Benito'yu öldürdüm ama ona tecavüz edmeden önce kaybolduğumu fark ettin ve beni aramaya çıktın. O zaman Outfit ve New York arasında savaş olmayacak ve Lily'nin yeni bir hayata."

Ciddiydi ama kimse bu hikâyeye inanmazdı. Yine de Liliana için hayatını ortaya koyması, kız hakkında ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Scuderi kadınlarının hepimizi delirtecek nesi vardı? "Eğer inanmalarını istediğimiz hikâye buysa, bir şeyler eksik demektir," dedim.

Romero başını salladı. "Bunun için hayatımı ortaya koyacağım. Vur beni."

"Hayır!" Aria ılık attı, ama ben elini salladım ve Romero'nun kararlı gözlerine baktım. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanı mıştı m. Birlikte elen miş, birlikte sarhoş ol muş, birlikte dövüş mş ve öldür mş tk. Matteo'dan sonra en çok güvendiğim adamdı. Bu yüzden Aria'yı korumasına izin veril mişti. Ona asla elini sr meyeceğini biliyordum.

Liliana, Romero ile benim aramda ilerledi. Korku yüzünü buruştur muştu. Benden ve kararımdan korkuyordu. Etrafımdaki insanların bu bakışlarına alışkındım.

"Lütfen," diye fısıldadı, gözleri bana yalvarıyordu, sadece Aria'nın ulaşabileceği bir tarafa hitap etmeyi umuyordu. "Lütfen onu öldür me. Her şeyi yaparım ama lütfen yapma. Onsuz yaşayamam."

Ağlamaya başladı ama bu beni Aria'nın gözyaşları gibi etkilemedi.

Romero ayağa kalktı ve Liliana'yı çekti. "Lily, yapma. Ben Famiglia'nın bir askeriyim. Famiglia'yı her zaman ön planda tutacağıma dair ettiğim yemini bozdum ve gereken cezayı kabul etmek zorundayım."

"Yeminler umurumda değil. Seni kaybetmek istemiyorum," dedi Liliana.

Silahıma uzandım, bu işi bitirmek istiyordum ama Aria önümde belir di ve avuç lar ını gğ sme dayadı, bir avucu kalbimin üzerindeydi, ondan önce ölmüş olan parama hitap ediyordu ve böyle anlarda bunun böyle kalmasını diliyordum.

Gözleri benimkileri tuttu. "Lütfen Luca, Romero'yu sevdiği birini koruduğu için cezalandırma. O ve Lily birbirlerine aitler. Sana yalvarıyorum." Elleri bana karşı titriyordu ve gözleri bana yalvarıyordu.

İsteğini reddetmem gerektiğini biliyordum ama Romero'yu kaybetme düşüncesinden nefret ediyordum. O güvendiğim birkaç kişiden biriydi. Benim için ve daha da önemlisi Aria için her şeyi göze alacağını biliyordum. Ama aynı zamanda asla eskisi kadar koşulsuz sadık olamayacağını da biliyordum çünkü artık Lily'ye olan hisleri hep araya girecekti.

Aria'nın ellerini gğ smden çektim ve yüz ifadesi dş t. "Kararlarımı duygularıma göre veremem. Ben Capo'yum ve Ailemin yararına olacak kararlar almak zorundayım."

Romero yanıma geldi, kararımı kabul etmeye hazır dı. Yalvarmadı. Gözlerinde benden beklediği karar için bir yargı yoktu: Ölüm cezası.

Bakışlarını uzun süre üzerimde tuttum ve seçimimi yaptım.

"Sen benim en iyi askerimsin. Famiglia'nın sana ihtiyaı var ve Aria konusunda kimseye sana güvendiğim kadar güvenmiyorum," dedim elimi omzuna koyarken, en az onun kadar kendimi de şaşırtarak. "Savaş bir süredir kaçınılmazdı. Bunu birkaç lanet ay ertelemek için senin hayatını sona erdirmeyeceğim. Birlikte ayakta kalacağız."

Romero rahatladı. Bir şey söylemedi ama hayatının geri kalanında bunu telafi etmeye çalışacağını görebiliyordum. O sadık bir adamdı, kaybetmek istemediğim bir askerdi.

"Elbette bu evden canımızı kurtararak çıkamayabiliriz. Şu anda düşman tarafından kuşatılmış durumdayız."

"Konukların çoğu ya sarhoş ya da uyuyor. Gizlice çıkmayı deneyebiliriz. Benito'nun öldüğünü sabaha kadar fark etmezler; o zamana kadar da New York'a dönmüş oluruz," dedi Romero.

Bu kadar şanslı olabileceğimizden şüpheliydim. Cep telefonumu alıp Matteo'yu aramaya çalıştım. Chicago'dan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu ama aramalarım cevap vermedi. Muhtemelen karısını becermekle meşguldü. "Lanet olsun. Matteo lanet telefonunu açmıyor."

"Sence onlara bir şey mi oldu?" Aria sordu.

"Olan tek şey, muhtemelen şu anda kız kardeşinin beynini beceriyor ve lanet telefonunu görmezden geliyor," dedim. Liliana yırtık gelinliğini değiştirmek için içeri girmeden önce Romero ve ben Brasci'nin cesedini banyoya taşıdık.

Romero ona yardım etmek için içeri girdiğinde ve Aria'yla yalnız kaldığımızda yanıma gelip kollarını belime doladı, yanağını göğsüme bastırdı. "Teşekkür ederim

Luca. Çok teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bugün yaptıkların için seni daha da çok seviyorum." Başını

kaldırırken bana sarıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları fırçaladım. Lanet olsun bana. Bu kadın üzerimde hiç kimsenin sahip olmadığı ve olamayacağı kadar büyük bir güce sahipti.

Romero geri döndü ve Aria geri çekildi. Romero'nun yanında bile sevgi gösterilerini sınırlamak zorundaydım.

Romero, "Tamamdır," dedi.

"Güzel. Şimdi gidelim. Burada gereğinden fazla kalma riskini almak istemiyorum." Aria'ya elimi uzattım. Gergin bir gülümsemeyle elimi tuttu ve ben de silahımı çektim. Ne pahasına olursa olsun onu bu evden canlı çıkarmalıyım. Kapıyı açtım ve koridora baktım. Terk edilmişti ama parti hâlâ devam ediyordu.

Romero'ya etrafın temiz olduğunu işaret ettikten sonra kapıyı iterek açtım ve Aria'yı da yanıma alarak dışarı çıktım.

Matteo'nun odasına doğru ilerlerken kimsenin yoluna çıkmadık. Kapıyı çaldım ama tabii ki göt herif kapıyı açmadı. Muhtemelen sikini Gianna'nın amına gömmüştü. Kapıyı biraz daha sert çaldım. Yine kimse tepki vermedi. Aria bana endişeli bir bakış fırlattı ve ben de yumruğumu tahtaya olabildiğince yüksek sesle vurdum. Ve sonunda Matteo lanet kapısını açtı, üzerinde sadece boxer'ı vardı ve siki kalkmıştı.

"Lanet çağrına cevap vermediğimde rahatsız edilmek istemediğimi anlamadın mı?" Matteo'nun bakışları arkama kaydı ve dudakları yüzünü buruşturdu. "İçimde kötü bir his var."

Onu sertçe ittim. "Tanrı aşkına Matteo, seni aradığımda telefonu aç. Giyinmen gerek. Hemen gitmeliyiz."

"Sorun nedir?" Gianna saten bornozuyla Matteo'nun arkasından yaklaşarak sordu. Matteo'ya oral seks yapmakla meşgulmüş gibi dudakları şişmişti. "Kahretsin, kötü bir şey oldu, değil mi? O pislik seni incitti mi?" Lily'ye sarıldı. Aria'nın eli benimkinde gerildi.

"O öldü," dedi Liliana.

"Güzel," dedi Gianna. Romero'nun omzunu sıvazladı. "Başardın, değil mi?"

Romero sıkıca gülümsedi. "Evet, bu da bizi neden acele etmemiz gerektiğine getiriyor."

"Romero haklı. Birileri damadın öldüğünü fark etmeden önce bu evden çıkmamız gerekiyor," dedim sabrım taşarak.

"Her zaman Outfit ve Famiglia arasında bir savaş başlatacak kişinin ben olacağımı düşünmüştüm. Bir kez olsun yanıldığımı kanıtladığım için sana tebrikler Romero," dedi Matteo sırtarak.

Romero, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Herkes böyle düşünmüştü. Deli olan Matteo'ydu. Romero her zaman güvenilir biriydi ama Liliana bunu açıkça değiştirmişti. İçimi çektim. "Sohbetinizi bölmekten nefret ediyorum ama artık gitmemiz gerekiyor."

Matteo ve Gianna giyindiler ve odadan çıkıp evin içindeki yolculuğumuza devam ettik. Yolumuzdan geçen insanların en ufak sesini dinlerken vücudumdaki her kas gerginlikten gerilmişti.

Evin arka tarafındaki ikinci merdivenden birinci kata indik ve yeraltı garajına açılan kapıya yöneldik. Bu bölgedeki evlerin çoğunda vardı çünkü dışarıdaki alan sınırlıydı. Kapının solundaki koridordan adım sesleri geliyordu ve Aria'yı siper alıp silahımı kaldırdığımda vücudum savaş moduna geçti. Matteo ve Romero da aynısını yaptı. Şu ana kadar her şey çok düzgün gitmişti ama artık bitmişti. Susturucularımız takılı olsa bile ateş etmek belli bir gürültü yaratırdı, özellikle de saldırganlar bir uyarı çığlığı atmayı başarırlarsa. Kafaya sıkılacak bir kurşun tek çözümdü.

Sarışın bir çocuk köşeyi döndüğünde tetikteki parmağım sıkılaştı. Lanet olsun. Son anda kendimi ateş etmekten alıkoydum. Saçları onu kurtarmıştı. Fabiano'ydu.

Aria'nın nefesi kesildi, eli benim elimde sarsıldı. Onu yerinde tutmasaydım ona doğru koşacaktı. Fabiano tökezleyerek durup kendi silahını bize doğrulttuğunda

gözleri büyüdü. Henüz tam olarak katılmamıştı, kesinlikle henüz kimseyi

öldürmemişti ve duygularını saklamakta iyi değildi. Şüpheyi düşmeden önce

yüzünde korku parladı.

onun yerini aldı.

Aria avucunu koluma bastırarak onu indirmeye çalıştı ama ben silahımı Fabiano'ya doğrultmaya devam ettim. O sadece bir çocuktuk ama ondan gelecek bir kurşun herhangi birinden gelecek bir kurşun kadar ölümcüldü.

"Burada neler oluyor?" Fabiano her zamankinden daha da uzun durarak ve bir erkek gibi görünmeye çalışarak sertçe sordu. Elindeki silah ve ciddi ifadesiyle neredeyse ergen bir çocuktan daha fazlası gibi görünmeyi başarıyordu.

"İndir o silahı," diye emrettim.

Fabiano güldü ama sesi gergindi ve gözlerinde korku vardı. Kıyafet'te hayatta kalmak istiyorsa bunu daha iyi saklamayı öğrenmesi gerekecekti - tabii bu gece hayatta kalırsa. "Asla olmaz. Neler olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri Aria'dan Gianna'ya, oradan da Liliana'ya kaydı.

"Neden etrafta silahla dolaşıyorsun ki? Yatakta olman gerekmiyor mu?" Aria sordu ve öne doğru bir adım atmak üzereydi ama onu geri çektim.

Fabiano gururlu bir ifadeyle, "Benim muhafızlık görevlerim var," dedi. "Ama henüz göreve alınmadın," dedi Lily, kafası karışmış bir halde.

"Göreve başlama sürecine birkaç hafta önce başladım. Bu benim ilk görevim," dedi Fabi. Silahını tutan eli hafifçe titremeye başladı. Ona doğrultulmuş silahlarımız olmasa bile bize karşı hiç şansı olmazdı. Onu anında yere sermek için yanında olurum ve bu senaryoyu yanımdaki kadın yüzünden onu öldürmeye tercih ederdim.

"Babam bunu sana verdi çünkü ilk işin kolay olacağını düşündü, değil mi? Düşünlerde asla kötü bir şey olmaz," dedi Liliana kırık bir kahkahayla.

Fabiano omzunu dikleştirerek, "Sorumluluk sahibi ve yetenekli olduğumu bildiği için işi bana verdi," dedi. Gözleri tekrar bana, sonra Matteo ve Romero'ya kaydı. "Gerçekten üçümüzü de öldürebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Matteo sordu çarpık bir sırıtış.

Gianna ona ters ters baktı. "Kapa çeneni, Matteo."

"Deneyebilirim," dedi Fabiano. Aria'nın kolumdaki parmakları sıkılaştı ve bakışları adeta içimi yakıyordu.

"Fabiano," dedim, zaman aleyhimize işliyor olsa da mantıklı görünmeye çalışarak ve sadece siktir olup gitmek istiyordum. "Onlar senin kız kardeşlerin. Gerçekten onların incinmesi riskini almak istiyor musun?"

"Lily neden burada? Neden kocasıyla birlikte değil? Neler olduğunu bilmek istiyorum. Neden onu da yanında götürmeye çalışıyorsun? O Outfit'in bir parçası, New York'un değil."

"Burada kalamam, Fabi. Bana Benito'yla evlenmemem gerektiğini nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Bunun doğru olmadığını?" Liliana söyledi.

"Bu uzun zaman önceydi ve sen ona bugün evet dedin. Nerede o?"

Liliana Romero'ya on iki yaşındaki bir çocuğun bile anlayabileceği bir ifadeyle baktı.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" Fabiano tısladı ve silahını tekrar kaldırdı. "Bu Outfit'i zayıflatmak için bir tür numara mıydı? Babam hep bir gün bizi sırtımızdan bıçaklayacağını söylerdi."

Aria tekrar ona doğru ilerlemeye çalıştı ama onu ters bir bakışla geri ittim. Gözlerini kısmıştı. "O benim kardeşim!"

"O Outfit'in bir askeri." Belki de onu ilk sıraya koyduğum için diğer Made Men'lerin de ilk tercihlerinin her zaman mafya olması gerektiğini unutacaklarını düşündü.

"Fabi, Famiglia Outfit'i zayıflatmaya çalışmadı. Bu güçle ilgili değil. Hepsisi benim hatam. Benito bana zarar vermeye çalıştı ve ben de onu bıçakladım. Bu yüzden gitmem gerek. Babam beni cezalandırır, hatta belki de öldürür," dedi Liliana yatıştırıcı bir sesle.

Fabiano bir adım geri çekildi. "Kocanı sen mi öldürdün?" Matteo, Gianna'nın başının üzerinden bana bir bakış attı. Ona ateş etme izni vermemi bekliyordu ve eğer yanımda Aria'nın titreyen bedeni olmasaydı tereddüt etmezdim.

"Başka ne yapacağımı bilemedim."

Fabiano Romero'yu işaret etti. "Peki ya sen ve o? Ben aptal değilim. Aranızda bir şeyler dönüyor."

"Bir süredir birlikteyiz. Benito'yla evlenmeyi hiç istemediğimi biliyorsun ama babam bana başka seçenek bırakmadı."

Fabiano, "Yani sen de Gianna ve Aria gibi Chicago'dan ve Outfit'ten ayrılıp New York'a gitmek istiyorsun," dedi.

Liliana başını salladı. "Yapmak zorundayım."

"Bizimle gelebilirsin," diye önerdi Aria. Gözleri benimkileri buldu, yalvarıyordu.

Fabiano'ya baktım. "Famiglia'nın bir parçası olabilirsin." Ailem bundan hoşlanmazdı ve muhtemelen gücümü göstermek için birkaçını öldürmem gerekirdi.

Fabiano başını salladı. "Babamın bana ihtiyacı var. Ben Outfit'in bir parçasıyım.

Bir yemin ettim." Matteo, "Henüz tam olarak katılmadıysan, o kadar bağlayıcı olmaz," dedi. Lanet bir yalan. Matteo ve ben, intibaktan ayrılmaya karar veren herhangi bir inisiyeyi öldürürdük, Outfit'e katılmaktan bahsetmiyorum bile.

"Outfit'e ihanet etmeyeceğim."

Bu cevabı bekliyordum. Fabiano Outfit'te yetişmişti, bir gün babasının izinden gideceğini bilerek büyümüştü. "O zaman gitmemizi engellemek zorundasınız. Ve biz buna izin vermeyeceğiz. Kan dökülecek ve sen öleceksin."

Fabiano bakışlarımı karşıladı. "Ben iyi bir nişancıyım."

O da dehşete kapılmıştı. "Sana inanıyorum. Ama sen üçümüzden de daha mı iyisin? Kardeşin Lily'nin cezalandırılmasını gerçekten istiyor musun? Eğer onu kalmaya zorlarsan, ölüm fermanını imzalamış olursun."

Çatışma yüzüne yansımıştı. "Gitmene izin verirsem ve biri bunu öğrenirse beni de öldürürler. Seni durdurmaya çalışırsam dürüst bir ölümle ölebilirim."

"Yapabilirsin, sana övgüler düzerler ama yine de ölmüş olursun. Bugün ölmek istiyor musun?" Hâlâ gençti. Ölüm onun için bizim için olduğundan daha dehşet vericiydi. Henüz yeterince sık karşılaşmamıştı.

Fabiano silahını birkaç santim indirdi. Fark ettiğinden şüpheliydim.

"Kimse gitmemize izin verdiğinizizi öğrenmek zorunda değil. Bizi durdurmaya çalışabilirdiniz ama sayımız çok fazlaydı," dedi Romero.

"Benim korkup kaçtığımı ve senin de bu yüzden kaçtığını düşünecekler."

Romero'ya bir işaret verdim. Fabiano'nun elimizde olduğunu söyleyebilirdim. "Eğer yaralanırsan olmaz. Seni kolundan vurabiliriz. Bu kolay bir ilk iş olacaktı, kimse senden New York'un en iyi dövüşçülerini durdurmanı beklemiyor. Eğer vurulursan bunu sana karşı kullanmazlar."

Aria bakakaldı. "Kardeşimi vurmak mı istiyorsun?" "Ya onu ciddi şekilde yaralarsan?"

Lily sordu.

Matteo, "İstesem çenesindeki sivilceyi vurabilirim; sanırım kolunda sorunsuz bir noktaya vurmayı başarabilirim," dedi. "Ve onu öldürmeyerek risk alıyoruz, bu yüzden bir kol yarası gerçekten önemli değil."

Onları görmezden geldim ve dikkatimi çocuğa verdim. "Ne diyorsun Fabiano?"

Gözlerinde çatışma vardı ama sonra silahını indirdi. "Tamam. Ama yardım çağırمام gerekecek. Birkaç dakikadan fazla bekleyemem yoksa şüphelenirler."

Romero ve Matteo gibi ben de silahımı Fabiano'ya doğrulttum. "Uzaklaşmamız için birkaç dakika yeterli olacaktır. Neler olduğunu anladıklarında bizi takip edeceklerdir ama beş dakika onlarla aramıza yeterince mesafe koyacaktır. Dante açık alanda savaşmayı seven biri değil, bu yüzden adamlarını vahşi bir araba kovalamacasına göndereceğinden şüpheliyim. Bize zarar vermenin en iyi yolunu bulduktan sonra saldıracaktır."

Vurulmuş numarası yaptıktan ve Matteo Fabiano'nun kolunu vurduktan sonra kiralık arabalarımızla yola çıktık. Romero ve Lily kendi arabalarıyla ön tarafı oluşturdular, geri kalanımız da diğer arabaya bindik. Matteo direksiyonda, Gianna onun yanında, Aria ve ben de arka koltukta oturuyorduk. Pencereden baktım ve birkaç dakika sonra üç siyah Outfit arabası bizi takip etmeye başladı.

"Eğil," diye emrettim ve Aria hemen itaat etti, koltuğa kıvrıldı, yüzünde endişe ve korku vardı. Camı indirdim ve ateş etmeye hazırlandım. Şimdiye kadar Dante'nin adamları tek bir el bile ateş etmemişti, muhtemelen hâlâ meskûn mahalde olduğumuz için. Ne onun ne de benim basının ya da polisin daha fazla ilgisine ihtiyacımız vardı. Bir sanayi bölgesine girer girmez silahımı çıkardım ve ateş etmeye başladım. Camımız kırıldı ve Aria bir çığlık attı. Tekrar ateş ettim ve tetikçiyi başından vurdum. Bir sonraki kurşunum lastiklerini parçaladı ve araba kontrolden çıktı. Diğer iki araba takibe devam etti ama sonunda yavaşladılar. Dante geri çekilmeleri için emir vermiş olmalıydı. Yakında saldıracaktı, bize en çok nerede zarar verebileceğine dair bir plan yaptıktan sonra. Lanet olsun.

Tekrar saldırıya uğramayacağımızdan emin olduğumda bakışlarımı Aria'nın koltuğa yaslandığı yere indirdim. Saçındaki ve omzundaki kırıkları temizledim ve gözlerini açarak bana güvenle baktı. Onu koruyacağıma güveniyordu ama lanet olsun, bunu yapmak bugün daha da zorlaşmıştı.

"Chicago'ya asla dönemezsin," dedim sessizce, ayağa kalkarken. "Kardeşini bir daha asla göremeyeceksin."

Yüz ifadesi buruştu ve bana doğru bastırıp yüzünü boynuma gömdü. Ağlarken ona sarıldım. Matteo dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı. İkimiz de yakında ortalığın karışacağını ve amcalarımızı kontrol etmekle ve Outfit'i bölgemizden uzak tutmakla meşgul olacağımızı biliyorduk.

Sevgi. Zayıflığın kökü.

Lanet olsun.

Aria başını tekrar kaldırdı, o lanet bebek mavileri her zaman olduğu gibi beni içine çekti.

Bölüm 14

ARIA

Luca benim yanımdayken **hâlâ gergindi**, Lily ve Romero'yu bildiğimi ve ona söylemediğimi öğrendiğinden beri öyleydi. Dante Cavallaro bu yüzden bize savaş ilan ettiğinden beri Luca'nın ruh hali düzelmemişti.

Bana asla el kaldırmaz ya da hakaret etmezdi ama her zamankinden daha soğuktu. Geceleri beni arıyordu, hâlâ benimle sevişiyordu ama aramızda bir bariyer vardı. Onu tekrar nasıl yıkacağımdan emin değildim.

Lily ve Romero'nun düğününden sonra çatı katımıza döndüğümüzde, elimi göğsüne kalbinin üzerine bastırdım ve ihtiyatlı gri gözlerine baktım. "Luca, sana Romero ve Lily'den bahsetmediğim için özür dilerim. Lütfen kızma. Buna dayanamam. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sadece Lily'yi korumak istedim, sana ihanet etmek değil."

Gözleri hafifçe yumuşadı. "Famiglia'yı ve seni korumam gerekiyor ama Outfit ile savaş halinde olduğumuz için bu daha zor olacak. Ruslar ve Outfit bize karşı, bir de Las Vegas'taki Camorra var. Onlar da bize saldırmaya karar verirse ya da Allah korusun Outfit ile işbirliği yaparlarsa başımız belaya girer."

Titredim. "Bunun gerçekleşmesi gerçek bir olasılık mı?"

"Camorra şu anda çok güçlü değil ama bu değişebilir."

Famiglia için defter tutmaya başladığımdan beri işin daha fazla içindeydim ama Luca yine de kötülüğün sadece çok küçük bir kısmını deneyimlememi sağlıyordu. "Ama adamlarının çoğu Outfit'le ateşkesi bozduğu için seni suçlamıyor, değil mi? Size sadıklar çünkü güçlü ve yeteneklisiniz."

Luca karanlık bir şekilde gülümsedi. "Savaş istiyorlar ama Dante'nin bize savaş ilan etmesinden hoşlanmıyorlar. Romero'yu Kaptan yapmam da pek iyi karşılanmadı. Çoğunlukla hala sadece amcalarım ortalığı karıştırıyor ama diğer Underboss'larım da onların tarafına geçmeye karar verirse, hiç de istemediğim bir öldürme çılgınlığına girişmek zorunda kalacağım."

Titredim. "Dikkatli ol."

Savaş ilan edileli **altı hafta olmuştu**; altı hafta boyunca Chicago'dan, Fabi'den hiçbir ses çıkmamıştı.

Onun için endişeleniyordum, kendimi endişelenmekten alıkoyamıyordum. Lily ve Gianna'yla birlikte malikânemizin büyük salonunda Noel ağacını süslerken zihnim dönüp duruyordu. Bu yıl Noel zamanının çoğunu Hamptons'da geçirecektik. Luca

New York'tan çıkmamızı istedi. Şu anda orada işler gergindi çünkü herkes Dante ve Outfit'in misillemesinden korkuyordu.

Henüz Aralık ayının başındaydık ama Noel süslerinin moralimizi yükselteceğini umuyordum.

Gianna bana bir bakış fırlattı. "Çok sessizsin."

İçimi çektim. "Fabi için endişeleniyorum. Artık Val'le konuşamadığım için onun nasıl olduğunu öğrenmemizin hiçbir yolu yok."

"Val hikayesine inandıklarını ve onu cezalandırmayacaklarını söyledi. Ona bir şey olmayacak," dedi Gianna kararlılıkla. Söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim.

"Bunu bilmiyoruz. Bu bir aydan fazla zaman önceydi. Noel'i biz olmadan kutlamak zorunda kalacak olmasından nefret ediyorum. Geçmişte en azından onu Chicago'da ziyaret edebiliyorduk ama bu yıl babam ve yeni eşiyle baş başa kalacak."

Babam Fabi'ye karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı ve şimdi yeni bir karısı, daha fazla varis doğurabilecek genç bir karısı olduğu için, küçük kardeşime karşı daha az nazik davranacağından endişeleniyordum.

Gianna, "Fabi, Outfit'e katılmanın eşliğinde; Noel'i bizsiz kutlamak sorunlarının en küçüğü," dedi. Sesi her şeyden çok... bıkkın geliyordu. Belki de Fabi erkek olduğu içindi. Bizim dünyamızdaki erkeklerin ellerinde kanla doğduklarını sanıyordu.

"O hala bir çocuk. Doğum gününü bile kutlayamadık." Birkaç hafta önce on üç yaşına girmişti ve benim onunla konuşmama ya da ona bir hediye göndermeme izin verilmemişti. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.

Lily hiçbir şey söylemedi. Hâlâ her şey için kendini suçluyordu. Romero'nun karısı olarak mutlu olduğunu biliyordum. Ona her baktığında bu belli oluyordu ama bazen sanki durumumuzu daha iyi hale getirecekmiş gibi mutluluğunu bizden saklamaya çalışıyordu.

Gianna başını salladı. "Aria, değiştiremeyeceğin şeyleri kabul etmek zorundasın. Luca'nın emirlerine karşı gelmeyi bırakmalısın -bunu söylediğime inanamıyorum-."

Ona göz kırptım. "Bunu sen mi söyledin? Sen kaçtın, ben de sana yardım ettim."

"Biliyorum. Ama şimdi burada Vitiello klanının bir parçası olan Matteo ile evliyim ve senin aksine, kocamın nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. Ama sen Luca'nın ne olduğunu unutup duruyorsun."

"Nedir o?" Gözlerimi kısarak ona döndüm ve meydan okudum. Gianna'yla kavga etmeyi uzun zaman olmuştu ama son birkaç haftadır hepimiz gergindik.

"Bir Capo. Bir canavar. Bir katil."

"Matteo da öyle," diye sözünü kestim. "Ve sen onun emirlerini görmezden gelmeye devam ediyorsun. Onu kıışkırtmaya devam ediyorsun."

"Bu aramızda bir oyun, Aria. Ama Luca oyun oynamaz. O Doğu'nun Capo'su. Ve senin yüzünden toprakları tehdit altında. Capo olarak kalmak için her şeyi yapar. Bu onun kanında var. Nihayetinde sen ve güç arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, gücü seçecektir."

Hava ciğerlerimi terk etti. Gözlerimde öfkeli yaşlar birikti. Lily aramıza girdi. "Hey, kes şunu."

Lily'nin yanından geçip Gianna'ya yaklaştım ve bakışlarıyla doğrudan buluştum. Adamların içeri girdiğini duydum ama onlara aldırış etmedim.

LUCA

"**Dante** saldırmadan önce acele etmeyecektir. O bir plan adamıdır," dedi Matteo tekrar, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Sorun şu ki, ne zaman saldıracağını bilmiyordum. Tek umudum, Dante'nin kayınbiraderi Orazio'nun en başından beri planlara dahil olması ve bizi yeterince erken uyarmasıydı.

"Tanrı aşkına, bana öyle bakma!" Gianna çığlık attı.

Gözlerim Aria ve Gianna'yı sanki her an saldıracaklarmış gibi birbirlerine bakarken buldu.

"Hepimiz senin kadar bencil olamayız, Gianna," diye tısladı Aria.

Matteo bana sanki neler olduğunu biliyormuşum gibi bir bakış attı. Genelde birbirlerinden ayrılmazlardı. Ve Aria'nın kız kardeşiyle böyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

Gianna güldü. "En azından aptalca davranmıyorum ya da intihara meyilli değilim."

"Hayır, intihara meyilli olan sen değilsin. Başkalarının zarar görmesi anlamına gelse bile her zaman arkayı kolladığından emin oluyorsun."

Gianna'nın rengi soldu. Aria'nın Matteo'nun araba kazasını mı yoksa başka bir şeyi mi kastettiğinden emin değildim ama her neyse, tam on ikiden vurmuştu. "Sen Luca'ya lanet bir fahişe gibi satılmaktan mutluyken ben en azından bu yaşam tarzına karşı savaştım."

Sessizlik.

Aria hışım la gitti ve ben de peşinden gittim. Matteo kendi karısıyla ilgilenenecekti. Aria'yı yatak odamızda buldum, pencereden dışarı bakıyordu, vücudu titriyordu. Ellerimi omuzlarına koydum. "Gianna'yla aranızda ne var?"

"Kaltaklık yapıyor," dedi Aria titreyen bir sesle. "Bu onun doğal huyu."

Aria boğuk bir kahkaha attı ve bana döndü. Ellerimi saçlarında gezdirdim ve o da bana doğru eğildi. "Fahişe olan biri varsa, o da odur."

Aria dudaklarını büzdü. "Öyle demek istemedi."

Kıkırdadım. "Şimdiden onu savunmaya mı döndün?"

Aria'nın gözleri ihtiyaçla parıldadı ve elleri göğsümden kemerime doğru kaydı. Bakışları benimkilere kilitlendi ve kemerimi çözmeye başladı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. İkinci kez söylememe gerek yoktu. Aria pantolonumu karıştırırken ben de elbisesini başından aşağı çektim. Sonunda sikim serbest kaldığında, bir kolumu sırtına doladım ve diğeriyle kalçasını kavradım, sonra onu yukarı kaldırdım. Onu sikimin üzerine indirdiğimde nefesi kesildi, kasları etrafımda sıkıydı. Sırtını duvara yaslayarak, ona çarpmaya başlamadan önce etrafımda gevşeyene kadar onu sertçe öptüm.

Romero'nun Lily'yle olan ilişkisini benden sakladığı için ona kızgın kalmaya çalışmışım ama yapamamışım. Onun sevgi dolu gözlerini gördüğüm an benim de kalbim yumuşadı. Kahretsin, karanlık ve acımasız kalbim o kadın için her zaman yumuşardı.

Ağzımı boğazına doğru indirdim ve hafifçe ısırdım, derisini ağzımın içine çekerek onu işaretledim. Benim. Her zaman benim.

G noktasına vurduğumda Aria haykırdı ve sesle taşaklarım gerildi. Meme uçlarından birini ağzıma almadan önce "Evet," diye homurdandım. Aria ayağa kalktı ve ben de ona daha sert bir şekilde vurdum. Onu duvara karşı becerirken parmakları omuzlarıma saplandı.

"Luca!" diye bağırdı duvarları sertçe kenetlenirken, zarif boynu tekrar bana doğru uzandı. Başka bir noktayı işaretledim ve spazmı şiddetlendi, tırnakları tenimi çizdi ve şiddetli bir ürpertiyle boşaldım. Aria yüzünü boynumun kıvrımına gömerken alnımı serin duvara dayadım. Ondan ayrılmadan, onu yatağıma taşıdım ve ben onun üstünde olacak şekilde yatağa indirdim. Sanki kaybolacağımdan endişeleniyormuş gibi kollarını bana sıkıca sardı.

Onu öptüm, yüzündeki melankoli karşısında kaşlarım çatıldı ama sonra gözlerini açtı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "İyi miyiz?"

Neden tekrar sorduğunu merak ederek başımı salladım. "Sana kızgın değilim, Aria. Benim kim olduğuma engel olamadığım gibi sen de kim olduğuna engel olamazsın." Başkalarına, çoğunlukla da kardeşlerine yardım etmesi gerekiyordu. Anlamıştım. Eğer o benim karanlığımı kabul edebilseydi, ben de onun bazen kardeşleri için endişelenerek hareket ettiğini kabul etmeye çalışabilirdim. Yine de bundan hoşlanmadım.

Aria yüzünü göğsüme bastırdı ve derin bir nefes çekti. Kendi standartlarına göre bile duygusal davranıyordu. Belki de benim endişelerimi anlamıştı. Ve işler daha da kötüye gidecekti. Üç gün içinde Kaptanlarım ve Alt Patronlarımla bir toplantım olacaktı ve Gottardo Amca'nın bana karşı yine ateş açacağını hissediyordum. Aria'yla ne kadarını paylaşmam gerektiğinden emin değildim ve o eski haline dönene kadar bilgileri şimdilik minimumda tutmaya karar verdim.

ARIA

Pişmanlık omuzlarımda **ağır bir yük**tü. Böylesine kritik bir zamanda Luca'nın önünde yıkıldığım için pişmanlık duyuyordum. Onun için güçlü olmama ihtiyacı vardı. Ve bu sabah Gianna'yla yaptığım kavgadan dolayı da pişmanlık duyuyordum. O zamandan beri konuşmamıştık, akşam yemeğinde bile ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı ama ilk hamleyi yapamayacak kadar gururluydum.

Belki yarın bir gece uykusu bizi sakinleştirdikten sonra denerdim. Luca duştaydı. Ertesi sabah erkenden New York'a gitmesi gerekiyordu ve muhtemelen birkaç gün dönmeyecekti. Famiglia ile bir toplantısı vardı, paylaştığı tek şey buydu - çünkü duygusallığımdan endişeleniyordu.

İçimi çekerek çekmecedeki bebek önleyici hapıma uzandım ve dün hapımı almayı unuttuğumu fark ettiğimde içim burkuldu - yine. Son aylarda birkaç hapı da atlamıştım. Elimde paketle hareketsiz durdum, son âdetimden bu yana geçen günleri saydım ama hatırlayamadım. Daha önce de Luca'yla evlenmeden önceki aylarda regl olmamıştım, çünkü vücudum stres ve korkuyu pek iyi tolere edemiyordu. Belki bu sefer de aynıydı.

Cep telefonum komodininin üzerinde titreşti ve numarayı tanıdığımda ona doğru atıldım. Telefonu kulağıma götürerek sessizce yatak odasından çıktım ve koridordan geçerek boş misafir yatak odalarından birine girdim ve kendimi oraya kilitledim. "Fabi?"

"Aria," dedi Fabi hırıltılı bir sesle. Sesi sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyordu ve kalbim korkuyla sıkıştı.

"Sorun nedir?"

Durakladı. "Yok bir şey," dedi. "Sesini duymak istedim."

"İyi misin? Sesin iyi gelmiyor."

"Babam bugün çok kızgındı. Siz gittiğinizden beri hep kızgındır," dedi Fabi basitçe ve bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum.

Yutkundum. "Luca'yla tekrar konuşabilir ve seni yanına almasını isteyebilirim."

"Hayır!" Fabi'nin nefesi kesildi. "Bu ihanettir. Ben Outfit'in bir parçasıyım. Seninle konuşmamalıyım. Biz düşmanınız."

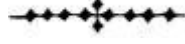
Nefesimi içime çektim. "*Biz*

değiliz." "Gitmem gerek."

"Fabi?" Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. Ekranı baktım. Fabi aramayı sonlandırmıştı. Titremeye başladım, kapıyı açtım ve trans halinde yatak odamıza geri döndüm.

Yatağa uzandığımda Luca hâlâ banyodaydı. Ne yapabilirdim ki? Luca'yla konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Luca'nın uğraşması gereken yeterince şey vardı, özellikle de yaklaşan Famiglia toplantısıyla. Ama bunu ondan saklayabilir miydim?

Luca banyodan çıktığında, bitkin ve gergin görünüyordu, kararımı verdim. Bu işi tek başıma halledecektim.

Luca sabah ayrılmadan önce **bana uzun bir** öpücük **verdi**. O gider gitmez oturduğum yerden kalkıp dizüstü bilgisayarımı aldım ve Chicago'ya uçuşları kontrol ettim. Seçeneklerimi değerlendirdim. Birileri ortadan kaybolduğumu fark etmeden uzun süre ortalıkta görünemezdim. Uygun olan en erken uçağa binmeli ve aynı gün geç bir uçakla geri dönmeliydim. Dudağımı ısırarak tereddüt ettim. Luca'nın ve benim banka hesabımı kullanamazdım. Kontrol ederse bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederdi.

Kararımı verirken parmaklarım titriyordu. Bir yıla yakın bir süredir Famiglia'nın muhasebecisiydim ve banka hesaplarının birçoğuyla ben ilgileniyordum. *İhanet*.

Parayı sadece ödünç almıştım ve mümkün olan en kısa sürede geri ödeyecektim. Küre için kullandığımız hesapla hızlıca uçuşlarımı ayarladım, sonra da çıkış yaptım. İki gün içinde Chicago'ya gidecek ve Fabi'yle birlikte dönmeyi umacaktım.

Şimdi tek yapmam gereken kimse fark etmeden malikânemizden çıkmanın bir yolunu bulmaktı. Gömme dolabıma gittim ve kahverengi peruğumu bulana kadar üst çekmeceleri karıştırdım. Chicago'da fark edilmemek için buna ihtiyacım olacaktı.

Yapmak üzere olduğum şey yüzünden nabzım damarlarımda hızla atıyordu. Lily ve Gianna'yı benimle birlikte New York'a getirmenin bir yolunu bulmuştum. Şimdi Fabi'yi, küçük kardeşimi kırmayı başaramadan önce babamızdan kurtarmam gerekiyordu.

Aşağı indim ve Gianna ile Lily'yi yemek masasında otururken buldum. Sandro'yu ya da Luca'nın son birkaç hafta içinde binaya yerleştirdiği yeni korumaları hiçbir yerde göremedim. Romero neyse ki Luca ve Matteo'yla birlikte New York'taydı, çünkü bu onun Kaptan olarak ilk resmi toplantısıydı.

Oturdum ve Gianna ile ben aynı anda "Söylediklerim için özür dilerim" dedik.

Bir an birbirimize baktık, sonra güldük. Lily rahat bir nefes aldı.

Yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu.

Gianna yüzünü buruşturdu. "Olamaz. Yüzündeki o ifadeyi hiç sevmedim." "Sorun nedir?" Lily elindeki kahve fincanını bırakarak sordu.

Bir bademli biscottoya uzandım ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kendime biraz kahve doldurdum. Hamur işinden bir ısırık almak üzereyken midem çalkalandı ve tabağıma geri koydum. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Zorla bir şeyler yemeye çalışırsam kusa c a k m ı ş ı m g i b i b i r h i s v a r d ı i ç i m d e .

"Aria, dökül bakalım," diye mırıldandı Gianna. "Bir şeylerin peşindesin." "Fabi dün beni aradı," diye fısıldadım.

Lily sandalyesinde sarsıldı, gözleri büyüdü.

"Öyle mi yaptı?" Gianna inanamayarak sordu.

"Babam ona zor anlar yaşıyor. Sanırım Fabi'yi eskisinden daha kötü dövüyor."

"Piç kurusu. Çocuk geliniyle evlenmenin onu iyileştireceğini düşünmüştüm. ruh hali."

"Öyle olmadı. Fabi'nin babamızla yalnız kalması bizim suçumuz. Onu benimle New York'a getirmeye çalışmalıyım."

Gianna başını salladı. "Sakin bana Chicago'ya gitmek istediğini söyleme."

"Aria," dedi Lily yalvarırcasına. "Bu çok tehlikeli. Sen Capo'nun karısısın."

"Biliyorum," dedim kararlılıkla. "Ama Fabi'yi kontrol etmez ve ona yardım etmeye çalışmazsam kendimi asla affetmeyeceğimi de biliyorum. O yalnız bırakılmayı hak etmiyor. Chicago'ya uçacağım ve söyleyeceğin hiçbir şey beni durduramayacak."

Durakladım. "Bana yardım edecek misiniz?" Lily ve Gianna birbirlerine baktılar.

"Kaçmana yardım ettim Gianna ve senin için bir sır sakladım Lily. Sanırım senden yardım istemek çok fazla değil."

"Sana yardım etmek istemediğimizden değil, ama endişeliyiz," dedi Lily sessizce. "Ve Chicago'ya birlikte gitmeliyiz. Yalnız gitmen gerektiğini düşünmüyorum. Fabi sadece senin sorumluluğunda değil. O bizim de kardeşimiz."

"Biliyorsun hepimiz ortadan kaybolamayız," dedim. "Bu çok fazla dikkat çeker. Ortadan kaybolduğumu saklamak yeterince zor olacak, bunu sen de biliyorsun."

Gianna gözlerini kıstı. "Zaten bir planın var, değil mi?" Başımı salladım ve onlara aklımdakileri anlattım.

İşim bittiğinde Gianna başını salladı. "Bu ya dahice ya da delice, karar veremiyorum."

"İşe yarayacak, önemli olan da bu."

Lily alt dudağını sıktı. "Eğer yakalanırsan Luca çok öfkelenir."

"Planınız işe yarasa bile, Fabi'nin aniden New York'ta ortaya çıkmasını nasıl açıklayacaksınız?" Gianna sordu.

"Ona Fabi'nin Chicago'dan kaçıp buraya geldiğini söyleyeceğim. Luca onu yanına alacak." Gianna ayağa kalktı ve ellerimi tutarak yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Aria. Bu yapmaya çalıştığın küçük bir şey değil. Famiglia, Outfit ile savaş halinde. Luca

arkasından Chicago'ya gittiğini öğrenirse çıldırır."

"Bu bizim savaşımız değil! Neden sırf Made Men birbirlerinden nefret etmeye karar verdi diye kendi kardeşimizden uzak durmamız gerekiyor?"

Gianna homurdandı. "Bunların benim sözlerim olduğunun farkında mısın?" "Yine de Gianna haklı. Luca çok kızacak."

"Öğrenmeyecek." Asla öğrenemez. Düşman bölgesine gittiğimi öğrenirse çok endişelenir.

Bölüm 15

ARIA

Luca Famiglia'ya benim asla olamayacağım bir şekilde **bağlıydı**. Luca'ya sadıktım ama o da sadakatin sorgusuz sualsiz itaat etmekle aynı şey olmadığını anlamalıydı. Luca, Romero ve Matteo hâlâ New York'ta meşguldü ve öğleden sonra Famiglia toplantısı yapılacaktı. Bu da herkesi meşgul edecekti.

Kaçmam gereken dört muhafız vardı. Üçü bahçenin farklı noktalarındaydı, sadece biri bizimle birlikte köşkteydi. Sabahın üçünde kalktım, giyindim, çantamı hazırladım ve odamdan çıktım. Gianna ve Lily karanlık koridorda beni bekliyorlardı. "Hazır mısınız?" Fısıldadım.

Gianna kayıtsız bir ses çıkardı.

"Evet," diye fısıldadı Lily. "Kâbus görüyormuş gibi yapıp avazım çıktığı kadar bağıracağım ve muhafızlar koşarak geldiğinde Gianna içeri dalıp bir sürtük gibi davranacak ve onlara sessiz olmalarını çünkü kendini iyi hissetmediğini söyleyecek."

Bu şekilde sadece iki muhafızdan kurtulacağımızı biliyordum. Bir muhafız suyun yakınında kalacaktı çünkü aşılması gereken bir kapı olmadığı için binadaki en savunmasız nokta orasıydı. Tek umudum diğerlerinin dikkatinin benim sıvışmama yetecek kadar dağılmış olmasıydı. Luca bana güvendiği için gerekli tüm güvenlik kodlarına sahiptim.

Eve girmeden önce kız kardeşlerime sarıldım. Bir nöbetçi her zaman açık oturma alanında otururdu. Çömeldim ve Lily'nin çılgılığını bekledim. Çılgılık geldiğinde, ilk muhafız beklendiği gibi oturma odasından koşarak çıktı ve merdivenleri tırmandı; ben de bu anı kullanarak aşağıya indim ve doğu kanadına geçtim. Arka kapımızın kilidine şifreyi girip dışarı çıktığımda Lily'nin çılgınlıkları kesildi. Yün şapkamı taktım ve çimenlikten aşağı, çalıların yanından kapılara doğru koştum. Bekçi yerinden ayrılmıştı. Kapılar yüksekti, tepeleri dikenli tellerle çevriliydi ve elektrikle uğulduyordu. Burası davetsiz misafirlerin saldırma ihtimalinin en düşük olduğu yerdi, bu yüzden muhafızlar ilk önce burayı terk ediyordu. Gülümseyerek ikinci kodu sisteme girdim. Kapı bir kez yanıp söndü ve dışarı çıkıp kilidi yeniden etkinleştirdim.

Bu kapıların insanları dışarıda tutması gerekiyordu, bizi içeri kilitlemesi değil. Yine de New York'a döndüğümde Luca'dan çevredeki korumayı artırmasını istemem gerekecekti. Hiç vakit kaybetmeden, Uber şoförüne beni almasını söylediğim köşeye varana kadar dolambaçlı yoldan aşağı doğru koştum. Arabanın spot ışıklarını gördüğümde rahatlayarak gülebilirdim. Gerisini Gianna ve Lily halledecekti. Gardiyanlar istenmedikçe beni odamda kontrol etmeyecekti ve Luca'nın bir şeyden şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu, kimsenin de yoktu. Bana güveniyorlardı.

Suçluluk duygumu bir kenara ittim.

Mide bulantısı beni yakaladığında **uçak daha yeni** havalanmıştı. Uçuşa hiç bu şekilde tepki vermemiştim. Hızla emniyet kemerimi çözdüm ve tuvalete doğru koştum. Dar bir uçak tuvaletinde kusmak asla yapılmayacaklar listemde üst sıralardaydı ama yemeğimi içeride tutamazdım. Grimsi mavi tuvalete eğildiğim anda midem kahvaltımı dışarı fırlattı. Çabucak sifonu çektim, ellerimi ve yüzümü yıkadım.

Hâlâ kendimi yanlış hissediyordum ve yavaş yavaş korkunç bir şeyin farkına vardım. Hâlâ regl dönemim gecikmişti. Fabi'nin araması dikkatimi dağıtmıştı ama şimdi her şey geri gelmişti. Kaçırdığım haplar, mide bulantım. Neredeyse iki hafta gecikmişim.

Duvara yaslandım ve bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştım. Adet gördüğüm ilk birkaç yıl çok düzensizdi ama Luca'yla evlenmeden kısa bir süre önce doğum kontrol hapi almaya başladığımdan beri bu durum değişmişti. İki ya da üç gün, bu bazen hala oluyordu... ama neredeyse iki hafta?

Lily ve Romero yüzünden son birkaç aydır her şey çok stresliydi. Ne sıklıkla hap almayı unutuyordum? Emin değildim. Saymamıştım. Fabi'yle yaptığım görüşmeden sonra saymalıydım.

Kesinlikle birkaç kez, ama kız kardeşim, Luca, evliliğim ve diğer her şey hakkında endişelenmekle o kadar meşguldüm ki buna fazla dikkat edemedim.

Belki de yanlış sonuçlar çıkarıyordum. Grip olmuş olabilirdim ya da midem strese tepki veriyor olabilirdi.

Evet, buydu.

Titreyen bir elle kapıyı açtım ve koltuğuma döndüm. Hostes bana endişeli bir bakış attı ama iyi olduğumu göstermek için ona hızlıca gülümsedim. Ciddi şekilde hasta olduğumu düşündükleri için acil iniş yapmalarını istemiyordum. Koltuğuma döndüğümde, endişeye kapılmıştım. Merak etmeden duramıyordum. Acaba Hamile miydim? Luca'yla bu konuyu en son konuştuğumuzda yakın gelecekte çocuk istemediği konusunda çok kararlıydı. İşler bu dünyaya bir bebek getirmek için çok tehlikeliydi. Ama bu ne zaman değişecekti ki, özellikle de Dante bize savaş ilan etmişken? Bu savaş çok saçmaydı.

Bir hiç uğruna kendimi bu kadar yormamın bir anlamı yoktu. Mide bulantısı hamile olduğum anlamına gelmiyordu. New York'a döndüğümde hamilelik testi yaptırabilirdim ve o zaman daha fazlasını öğrenebilirdim. O zamana kadar elimdeki göreve odaklanmam gerekiyordu. Val ile temasa geçmeli, Fabiano ile bir buluşma ayarlaması için onunla konuşmalı ve onu benimle New York'a gelmesi için ikna etmeye çalışmalıydım. Yine de Val'e bahsetmeyeceğim son şey.

Chicago'ya geri dönmek **garipti**. Büyüdüğüm şehir artık evim gibi gelmiyordu ve bunun nedeni Famiglia ile Outfit arasındaki savaş değildi. Dört yıldan uzun bir süre önce New York'a gittiğimde olduğum kişi değildim. Yine de, savaşa rağmen, şehir diğer ziyaretlerimden farklı hissettirmiyordu. Her şey huzurluydu. İnsanlar Noel'i dört gözle bekliyordu.

Tatiller.

Saçlarım peruğumun altında saklıydı ve yüzümün alt yarısına bir eşarp sarılmıştı. Neyse ki Chicago kışı bu tür bir kıyafeti gerektiriyordu, böylece dikkat çekmeyecektim. Kalın yün paltom bile soğuğun tenimi ısırmasını engelleyemiyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar özgürce sokaklarda yürüyordum.

Bu kadar özgür olmak heyecan vericiydi. Hayatım olan altın kafese alışmışım.

Luca'yı seviyordum. Onsuz yaşayamazdım ama bazen daha fazla özgürlüğüm olmasını diliyordum. Bana izin verebileceği şeylerin bir sınırı olduğunu biliyordum. Bir süre üniversiteye gitmeme yardım etmişti, bu onun konumundaki çok az erkeğin yaptığı bir şeydi ama sonuçta o ve ben her zaman sınırlı olacaktık mafya hayatının kurallarına göre.

Uzun zamandır ilk kez peşimde bir korumam yoktu. Yoldan geçenleri izledim, günlerini nasıl geçirdiklerini, mafyanın sınırlarından kurtulmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Hiçbir zaman gerçekten özgür olmamışım, kız kardeşlerim de öyle, Gianna bile kaçarken öyle olmamıştı çünkü hep öyle olmuştu: kaçmak.

Hiçbir zaman mafya hayatına Gianna kadar içermemişim ama bazen özgürlük anlarını özliyordum. Üniversite bana bir tat vermişti, ama her zaman sadece o kadar olacaktı.

-Kısa bir tat. Dünyamı asla terk etmeyecektim, Luca izin vermediği için değil, gerçi bu da doğrudu, ama gerçekten ait olduğum tek yer orası olduğu için. Bildiğim dünya orasıydı.

Umarım Val son telefon konuşmamızdan bu yana rutinini değiştirmemiştir. Tüm planımı buna göre ayarlamışım.

Her Çarşamba Bibiana ile brunch için buluştukları restoranın karşısında, dondurucu soğuğa rağmen sıcak kalabilmek için eldivenli ellerimde hazır kahve fincanıyla bekledim. Renkli camlı siyah bir Mercedes limuzin nihayet restoranın önüne yanaştığında ve Val her zamanki gibi uzun ve heybetli bir şekilde indiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Dokuzuncu ayında olmalıydı. Sekiz aylıkken de böyle görünür müydüm? Bu düşüncüyü bir kenara ittim. Hayal kurmanın sırası değildi.

Val yalnız değildi. Küçük bir kızın, üç yaşındaki kızı Anna'nın elini tutuyordu. Gülümsemekten kendimi alamadım ama onun büyüdüğünü göremeyeceğimi fark ettiğimde gülümsemem kayboldu.

vaftiz annesi olmasına rağmen. İki koruma onları restorana kadar takip etti. Yüzlerini tanıyordum ama isimlerini bilmiyordum.

Caddede trafik olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla diğer tarafa geçtim ve bistro benzeri restorana girdim. Rezervasyonum yoktu ama beni araya sıkıştırabileceklerini umuyordum. Garsona yaklaştım, yün şapkamı çıkardım ve peruğumun kimliğini gizleyeceğini umdum ama atkımı indirmek zorunda kaldım. Oturma alanına sırtımı döndüm. Val'in korumalarının beni izlediğini biliyordum, çünkü onlardan sonra içeri girmiştım.

"İki kişilik mi?" diye sordu garson, yirmili yaşlarının sonunda yakışıklı bir adamdı.

"Sadece ben," dedim ve paltomu çıkarıp koyu renk bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giydim, böylece Val'in korumaları benim silahsız, ufak tefek bir kadın olduğumu görecek ve beni önemsiz *biri* olarak işaretleyeceklerdi.

Garson gülümsedi. "Sakin bana sizi brunch'a götürecek biri olmadığını söylemeyin. Sizin gibi güzel bir bayan yalnız yemek zorunda kalmamalı."

Gözlerimi kırıştırdım, benimle flört ettiğini anlamam biraz zaman aldı. New York'ta kimse böyle bir şey yapmazdı. Çoğu insan yüzümü tanırdı ve Luca resmi olarak şüpheli bir geçmişe sahip bir iş adamı olsa da, herkes onun gerçekte ne olduğunu bilirdi. Korumalarım olmadan hiçbir yere gitmediğimden bahsetmiyorum bile.

"Kimse yok," dedim, Luca'yla yemeğe çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ederek. Kalbim pişmanlıkla sıkıştı. Döndüğümde, ilk buluşmamızda beni götürdüğü Kore restoranında rezervasyon yaptırmasını isteyecektim.

"Beni takip edin. Sizin için bir masam var."

Omzumun üzerinden bir göz atma riskini göze aldım ama beklediğim gibi korumalar artık bana dikkat etmiyordu. Gözlerini Val ve kızından ayırmıyorlar, sadece ara sıra sağ taraflarında takım elbiseli adamların bulunduğu masaya doğru bakıyorlardı. Made Men her zaman sadece erkekleri tehlike olarak görmüştür.

Garsonun bana uzattığı koltuğa oturdum ve peruğumu düzelttim, dışarıda taktığım yün şapka yüzünden kaymış olabileceğinden endişelendim ama her şey yerli yerinde görünüyordu. Midemi rahatlatmak için bir nane çayı ve avokadolu omlet ile kızarmış ekmek sipariş ettikten sonra cep telefonumu kontrol etmekle meşgulmüş gibi yaptım ve arada sırada Val'e bakma riskini göze aldım. Bibiana, ben kendi kızıyla oturduktan yaklaşık beş dakika sonra ona katıldı. Kocasını öldürüldüğünden beri ne kadar sağlıklı görüldüğüne hâlâ hayret ediyordum.

Garson bana çayımı ve yemeğimi getirdi, ancak nasıl olduğumu sormak ve daha fazla flört etmek için geri dönmeye devam etti. Val'e odaklanmak zorunda olduğum için bu biraz can sıkıcıydı. Mükemmel anı ölçmem gerekiyordu. Yemeğime neredeyse hiç dokunmadım. Avokadoyu her zaman sevmişimdir ama küçük bir ısırtık mide bulantımı artırmış ve sadece büyük bir yudum çay beni tuvalete koştuktan alıkoymuştu.

Val ve Bibiana bir şeye gülüyorlardı, bir an için Anna'ya dikkat etmediler ve sonra o an geldi. Anna içkisini üzerine döktü ve ağlamaya başladı. Çabucak kalktım ve kadınlar tuvaletine gittim. Orada bir kabine saklandım ve beklemeye başladım. Kapının açılma sesini dinlerken kalbim göğsümde çarpıyordu ve bir an sonra adımlar. Topuklar.

"Sorun yok tatlım," diye mırıldandı Val. Sesindeki sevgiye gülümsedim. Kısa süre sonra kızının ağlaması kesildi. Sifonu çektim ve Val sustu. Kabinden çıktığımda, kızının elbisesini peçeteyle silerken başını kaldırıp bana baktı. Beni tanıması için yüzüme ikinci kez bakması gerekti. Gözleri genişledi ve yalnız olmadığımı düşünerek kısa bir süre arkamdaki tezgâhlara baktı. Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyordu?

Aman Tanrım. Ben onun
kuzeniydim. "Merhaba Val,"
dedim gülümseyerek.

Yavaşça gevşedi ve karşılığında gülümsedi, ama sonra kaşları birbirine çarptı. "Burada ne yapıyorsun?"

Anna'nın alnı şaşkınlıkla buruştu. O tamamen Val'di. Kahverengi saçlar, aynı yüz hatları, Dante'nin soluk mavi gözleri dışında. Luca'nın ve benim çocuğum nasıl görünecekti? Karnıma dokundum, merak ettim ve hamile olduğumu öğrenirsem mutlu olacağımı fark ettim.

Val elimi takip etti ve ben de hemen elini çektim. Kızını bırakıp bana doğru geldi ve beni kucakladı ama karnı bunu zorlaştırdı. Geri çekildiğinde gözleri sıcacıktı. "Seni tekrar görmek güzel ama burada olmamalısın. Bu çok tehlikeli."

"Aria Teyze?" Anna yüksek sesiyle, peruğuma rağmen nihayet beni tanıdığını söyledi. Val hızla döndü ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sus, Anna. Aria'nın burada olduğunu kimse bilmemeli, tamam mı? Saklambaç oynuyor ve onu yakalamak istemiyoruz."

yakalandın, değil mi?"

Anna bana doğru gelirken hızlıca başını sallayarak "Doğru," dedi. Onun göz hizasına kadar indim ve ona sarıldım. "Her geçen gün daha da büyüyorsun."

"Yakında abla olacağım," dedi gururla.

"Biliyorum. Eminim harika bir abla olacaksın." Daha da büyük bir coşkuyla başını salladı.

Kapı çalındı ve ardından derinden gelen bir erkek sesi duyuldu. "Bayan Cavallaro, içeride her şey yolunda mı?"

"Evet, bana bir dakika daha ver, Enzo. Temizlemek için kazağımı çıkarmam gerekiyordu. Anna onu da kirletti."

Ne yaptığımı bildiğim için sırttım. Dante'nin karısını yarı çıplak görme riski olsaydı koruması içeri girmezdi.

Val bana döndüğünde ayıldım. "Fabiano'yu görmeye geldim Val. Burada olmamın tek sebebi bu."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Enzo şüphelenene kadar fazla zamanımız yok."

"Biliyorum. Bu akşam buluşmaya ne dersin?"

"Korumalarımın kurtulmak zor olacak. Yeniden hamile olduğumdan ve savaş ilan edildiğinden beri Dante daha temkinli davranıyor." Bir süre sonra bana kararlı bir bakış attı. "Ama eminim bir şeyler bulabilirim."

Başımı salladım. "Fabi'nin de orada olmasını sağlayabilir misin?" Enzo tekrar kapıyı çaldı. "Bayan Cavalarro?"

Val gözlerini devirdi. "Evet, birazdan çıkacağım!" Durakladı. "Aria, onu getirebileceğimden emin değilim ama ne yapabileceğime bakacağım. Santa Fe'de saat beşte diyelim mi?" Val bluzuna su sıçrattı.

"Orada olacağım."

Kabine geri dönmeden önce ona ve Anna'ya bir kez daha sarıldım ve bir süre sonra Val ve Anna'nın odadan çıktıklarını duydum. Tuvaletten çıkıp masama dönmeden önce başka bir müşteri gelene kadar birkaç dakika bekledim. Val hiçbir şey olmamış gibi Bibiana'yla konuşuyordu. Evliliğinde iyi bir oyuncu olmuştu ama ben de öyle... Val'in korumaları beni tanımadan önce ödemeyi yapıp restorandan ayrıldım. Sokaklarda yürürken Chicago'nun soğuğu beni kavradı. Nereye gitmek istediğimi biliyordum, eski evime, Fabiano'nun orada olup olmadığına bakmak istiyordum ama bu göze alamayacağım bir riskti. Babam beni tanırsa, hiç düşünmeden teslim ederdi.

Val'le buluşana kadar bekleyebileceğim bir kafe bulmalıydım ama önce güvende olmak için bir bıçak almalıydım.

Bölüm 16

ARIA

Santa Fe'ye otuz dakika erken vardım ve sokağa göz kulak olabilmek için pencere kenarında bir kabin seçtim. Val'e güveniyordum ama aptal değildim. O benim arkadaşımdı, ama bundan da öte Dante'nin karısıydı. Buluşmamızdan ona söz edeceğini sanmıyordum ama yine de tedbiri elden bırakmamayı tercih ettim.

Garson bana bir çay getirdi. Akşam yemeğinde nane çayı içmemi tuhaf bulduğunu söyleyebilirdim ama şu anda midemin kaldırabileceği tek şey buydu. Toplantıyı beklerken bir eczaneye girip hamilelik testi yaptırmayı düşünmüştüm ama vazgeçmiştim.

Uzun siyah mantolu hamile bir kadın taksiden inerken dikkatimi çekti. Aceleyle restorana doğru yürüdü ve bir süre sonra Val, Fabiano olmadan içeride belirdi, ama böyle olacağından korkmuştum. Beni gördü ve garsona bana katılacağını işaret etti.

Val karşımdaki kabine kaydı. "Aria," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, ama gergin olduğu belliydi.

Kızını getirmemişti. Tabii ki getirmedi. Bu bizim savaşıımız değildi ama biz de onun bir parçasıydık. Garson geldi ve tekrar gitmeden önce siparişini aldı.

"Anna çok güzel, Val. Onu çok özleyeceğim," dedim ona. "Oğlunuz ne zaman doğacak?"

"Zamanında gelmeye karar verirse yaklaşık üç hafta içinde," dedi gülümseyerek. "Peki ya sen ve Luca, çocuk istiyor musunuz?"

Gözlerimi kaçırdım ve hiç düşünmeden elim karnıma gitti. "Evet. Ama Luca çocukları savaşa sokmaz."

Başını salladı ama gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. "Dante bu yüzden ikinci bir çocuk istemedi, ama dünyamıza çocuk getirmek için asla iyi bir zaman yoktur. Adamlarımız bazen uyuşturucu savaşlarına ve güç oyunlarına kendilerini o kadar kaptırıyorlar ki asıl önemli olanın ne olduğunu unutuyorlar."

"Aile," diye bitirdim ve o da başını salladı. Birbirimize baktık. Bu zaten kocalarımızın muhtemelen paylaşmamızı istediğinden daha fazla bilgiydi. Val'in benim düşmanım olması gerekiyordu.

Sanki o da bunu hatırlamış gibi yüz ifadesi gerginleşti. "Neden buradasın, Aria?"

"Sana söyledim, Fabi yüzünden. Onun için endişeleniyorum. Noel'deyiz ve o yalnız."

Val bana karşı çıkmadı, çünkü babamı tanıyordu.

"Durumu nasıl?" Endişeyle sordum, onunla yaptığım ve hâlâ yüreğimi parçalayan son görüşmeyi hatırladım.

Val küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hâlâ indüksiyon sürecinde. Söyleyebildiğim kadarıyla fiziksel olarak iyi görünüyor."

Giysiler pek çok şeyi örtebilirdi, bunu ikimiz de biliyorduk. "Sence onu görmemin bir yolu var mı?"

Gözleri belirsizlikle titriyordu. "O Outfit'in bir parçası. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Sadakati Dante'ye bağlıydı ve yine de buradaydı ama bana olan dostluğunun sınırları vardı. "Ama o aynı zamanda benim kardeşim, benim kanımdan Val. New York'a gitmek zorunda kalana kadar onu neredeyse ben büyüttüm. Onu bir annenin çocuğunu koruyacağı gibi korumak istiyorum." Henüz çocuğum olmadığı için bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama Val'in beni anlayacağını biliyordum. Yuvarlak karnına dokundu, kara kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Bu savaş çok gereksiz," diye mırıldandı.

"Kocalarımız aynı fikirde olmayacaktır. Ya da Dante'yi ateşkese dönmeye ikna etmenin bir yolu var mı?"

Val iç çekti. "Gurur ve onur. Hem Luca'nın hem de Dante'nin yeni bir ateşkes yapmasını engelleyecekler. İkimiz de birbirlerini hiç sevmediklerini biliyoruz."

"Keşke bu doğru olmasaydı," dedim sessizce. Kapı açıldığı i ç i n gözlerim girişe kaydı.

Restorana giren uzun boylu adamı fark ettiğimde donakaldım. Sarı saçlı, soğuk gözlü, üç parçalı gri bir takım elbise giymişti.

Val bakışlarımı takip etti ve soldu. "Ona hiçbir şey söylemedim, Aria. Asla-" Standımızın yanında durdu. Dante Cavallaro.

"O yapmadı," diye onayladı tehlikeli bir sesle ve tüylerim diken diken oldu. Soğuk mavi gözlerini Val'in üzerine dikti. "Ama böyle bir zamanda, benden habersiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

"Beni takip ettin," dedi masanın üzerinde düz duran telefonuna bakarak. "Bu, evet ve Enzo bu sabah brunch sırasında tanıdık bir yüz tanıdı. ama emin değildi ve bana Aria'nın bir fotoğrafını gönderdiğinde ve ona onu yakalamasını söylediğimde çoktan ortadan kaybolmuştu."

Enzo benim fotoğrafımı çekmeyi başarmış mıydı? Tanrım, aptalın tekiydim. Dante Val'in değil de benim masama oturunca irkildim. Ona oturacak yer açmak için yana kaymak zorunda kaldım. Bu şekilde benim kaçış yolumu kapatıyordu. Kalp atışlarım iki katına çıktı.

Val'in gözleri büyüdü ve yüzünü endişe kapladı. Benim için endişeleniyordu. "Dante," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Dışarı çık. İki adamım seni bekliyor. Seni eve götürecekler."

"Dante," diye tekrar denedi.

"Valentina," dedi sertçe ve ona gönderdiği bakış beni ürpertti. Titreyen ellerimi kucağıma koydum.

Yavaşça ayağa kalktı, özür dileyen gözlerle bana baktı.

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim Val," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak ama beceremeyerek.

Başını salladı, sonra döndü ve gitti.

Dante vücudunu bana doğru eğdi. Bakışlarına karşılık verdim, beni korkuttuğunu saklamaya çalıştım ama ne kadar iyi bir oyuncu olsam da içimi görebildiğini biliyordum. Kendi yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Merhamet umabilir miydim? Merhamet için? Ama bu sorunun cevabını biliyordum. Dante, Outfit'e hükmediyordu. Pek çok açıdan Luca'ya benziyordu.

"Şimdi garsonu çağıracağım ve yemeğin parasını ödeyeceğim. Birlikte kalkacağız, sen yanımda kalacaksın, arabama gideceğiz ve sen bineceksin," dedi duygusuz bir sesle, gözlerinde açık bir uyarı vardı.

Yutkundum ve başımı salladım. Çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Garson geldiğinde gülümsemeye zorladım. Dante ödemeyi yaptı ve ayağa kalktı. Koltuğun arkasına attığım paltomu aldı ve bana uzattı, yüzünde bir nezaket maskesi vardı. Gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu.

Ayağa kalktım ve ceketimi giymeme yardım etmesine izin verdim. Elleri omuzlarıma dokunduğunda titredim ve daha yakına eğildi, ağzı kulağımın yanındaydı. "Sakin kaçmaya ya da aptalca bir şey yapmaya kalkma, Aria. Seni incitmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Bir kez daha başımı salladım ve omuzlarımı bıraktı, sonra da elimi tuttu. Daha da gerildim ama onu dışarıda Mercedes'ine kadar takip ettim. Yolcu kapısını benim için açtı, ben içeri girerken bakışları etrafımızı taradı. Kapıyı kapattığında titrek bir nefes aldım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Savaştaydık. Savaş.

Ben de Capo'nun karısıydım ve Outfit tarafından yakalanmama izin vermiştim.

Panik yapmayın.

Chicago bir zamanlar benim evimdi. Dante beni hayatım boyunca tanıdı.

Dante kadınları incitmekle tanınmazdı ama ya beni koz olarak kullandıysa? Güçlü bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ve onu bastırmak için tüm irademi kullandım.

Dante direksiyonun arkasına geçti ve arabayı caddeye çekti. "Yalnız olduğunuzu varsayıyorum." Trafiğe odaklanmıştı ama her hareketimden haberdar olduğunu biliyordum.

"Öyleyim," dedim.

"Chicago'ya gelmemeliydin," dedi dikiz aynasını kontrol ederken, sanki birinin bizi takip etmesini bekliyormuş gibi. Haklı olmasından korkuyordum. Luca haklıydı. Kardeşlerim söz konusu olduğunda düşünmeden hareket ediyordum.

Sonunda Dante arabayı yana çevirdi, beni korkuttu ve frene bastı. Rayların yakınında ıssız bir alandaydık. Hiçbir şey söylemedi. Gözlerimi kapattım. Burası çığlıklarımı kimsenin duymayacağı bir yerdi, cesetlerin atılabileceği bir yerdi.

Öğleden sonra aldığım bıçağın çantamda olduğunu hatırlayınca dizlerimin üzerindeki parmaklarım sıkıştı. Bacaklarımın arasında duran bir çanta. Ama ona ulaşabilmem için eğilmem ve çantanın fermuarını açmam gerekiyordu. Ve Dante'ye bıçak çektikten sonra bu arabadan canlı çıkabilmem için bir mucizeye ihtiyacım olacaktı.

Gözlerimi açtım ve çantama baktım. Luca ve ben yıllar boyunca kendimizi savunma alıştırması yapmıştık ve deneyimsiz bir adama karşı kendimi savunabilirdim ama Dante Patron'du. Hiç terlemeden öldürebilirdi.

Sonra Dante üzerime eğildi, uzun boylu ve korkunçtu, kolu kalçama değdi ve ondan ürkererek uzaklaştım, başım cama çarptı. "Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Dante'nin mavi gözleri benimkilerle buluştu, yüzüne anlayış yansıyor ama hemen uzaklaşmadı, sanki bir şey bekliyormuş gibi hâlâ çok yakındı. Sonra doğruldu, elinde çantamı tutuyordu. Bacaklarımın arasından çantama uzanmıştı. Bir nefes verdim ve yüzümdeki hain bir gözyaşını hızla sildim, duygusal tepkim hamile olduğum için değildi umarım. Ya bu bebeği riske atıyorsam? Tanrım, ben ne yapmıştım?

Dante çantamı açtı, bıçağı çıkardı ve yan bölmeye koydu, sonra çantayı tekrar bacak boşluğuna koydu.

Hâlâ cama dayanmıştım, nabzım hızla atıyordu.

"Aria," dedi Dante sertçe, bakışlarımı gözlerine çekti. Tam olarak yumuşak değillerdi ama en azından tehditkârlıklarını biraz kaybetmişlerdi. "Sen Luca'nın karısısın; bir savaş bunu değiştirmeyecek. Ve onun karısı olmasaydın bile, benden ya da Chicago'daki herhangi birinden korkmana gerek kalmazdı. Yemin ederim."

"Teşekkür ederim, Dante," diye fısıldadım. Hareketlerimden utanarak koltuğumda doğruldum.

"Bedenine saygı duyduğum için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. "O zaman benimle ne yapacaksın?"

Hiçbir duygu kırıntısı göstermeden bana baktı. "Sanırım asıl soru bu. Luca ve Famiglia'yı cezalandırmak için seni kullanmalıyım."

Titredim.

"Ya da en azından seni ona şantaj yapmak için koz olarak kullanacak."

Korktuğum şey buydu. "Luca Capo'dur. Famiglia'yı riske atmaz."

Dante soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama sen onun karısısın ve sana nasıl baktığını gördüm. Luca'nın Capo'luk pozisyonunu riske atacağı tek bir şey var, o da sensin."

Tanrım, Luca benim yüzümden bölgesini ya da adamlarının güvenini kaybederse beni asla affetmez.

"Sanırım benim değerimi abartıyorsunuz. Luca'nın ilk tercihi her zaman Famiglia olacaktır."

Dante başını eğdi, beni bir varlık gibi görüyordu. "Ve bence iyi bir nedenden ötürü değerini küçümsüyorsun."

"Yapmayacağım. Luca kendi bölgesini riske atmaz. Onu benim kadar iyi tanı mıyorsun." "Sorun da bu zaten," dedi. "Luca isteklerimizi yerine getirmezse onu ikna etmeye çalışmalıyım."

"Bana zarar vererek,"

dedim.

Başını salladı. "Seni inciterek. Kadınlara acı çektirmekten pek hoşlanmam." Ama yapmak zorundaydı. "Yine de, benim endişelendiğim yer Outfit." Sanki seçimini yapmış gibi konuşmuştu.

"Hâlâ Matteo ve Famiglia'nın geri kalanı var. Luca onların isteklerini dikkate almalı."

"Luca insanların olayları nasıl görmelerini istiyorsa öyle görmelerini sağlamayı biliyor. Luca, New York'un uzun zamandır gördüğü en güçlü Capo. Adamları ona saygı duyuyor ama onun zayıflığını bilmiyorlar."

Ben onun zayıflığıydım.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Luca'yı asla zayıf düşürmek istememiştim ve düşmanlarının önünde o şekilde görünmediğinden emin olmalıydım çünkü Dante öyleydi. Derin bir nefes aldım. "Luca Capo olarak kalmak için her şeyi yapar. Bu onun kanında var. Nihayetinde benimle güç arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, gücü seçecektir, inan bana." Dante'nin soğuk bakışlarıyla karşılaştım ve sözlerimin yalan olduğunu anlamamasını umdum.

Dante bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. "Belki de. Ama belki de sadece kendini ve Luca'yı kurtarmaya çalışıyorsun. Belki de burada olmanın Famiglia'nın sonu anlamına gelebileceğinin farkındasındır."

"Bana ne yaparsanız yapın, Luca bölgesinden vazgeçmeyecektir. Luca kimseye boyun eğmez."

"Ama sana işkence edilmesine göz yummayacaktır."

Oturduğum yerde sarsıldım, şaşkınlığımı gizleyemeden gözlerim büyüdü ve Dante'nin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Lanet olsun mafyaya. Dante'ye ve onun manipülasyonuna lanet olsun. Paniğimi bastırdım ve kararlı bir şekilde, "Yapmayacak. Chicago'ya saldırarak ve herkesi öldürecek. Güç gösterecek, zayıflık değil. Luca tanıdığım en acımasız adam, Dante.

Seni tanıyarak büyüdü. Onun sahipleniciliğini başka bir şeyle karıştırma. Ben onun m a l ı y ı m ve onu geri almak için şehrinizi ve evinizi yerle bir edecek." Boğazımdaki yumruyu ve korkumu aşarak her kelimeyi zorla söylemek zorunda kaldım. Luca için güçlü olmalıydım, Dante'nin beni ona karşı kullanmasına izin veremezdim. Luca için her şeyi yapardım. Dante öne doğru eğildi, gözleri sertti.

"Ben de New York için aynısını yapacağım.

Sen benim medeni maskemi görerek büyüdü, Aria. Bunu gerçek doğamla karıştırma. Luca canavarını dışarıda taşır; ben benimkini ihtiyacım olana kadar gömülü tutuyorum."

Bundan hiç şüphem yoktu. Luca saldıracak ve Dante misilleme yapacaktı. İnsanlar ölecekti. Belki kız kardeşlerim, belki Fabi. Belki Luca. Ve ben buna izin veremezdim. Seçeneklerimi gözden geçirdim. Kendimi öldürmeyi deneyebilirdim ama o zaman Luca kesinlikle Chicago'yu yakıp yıkardı. Dante'ye kadın olduğum için beni bağışlaması için yalvarmayı deneyebilirdim ama yüzündeki acımasız ifade bana pek umut vermiyordu. Onu baştan çıkarmaya çalışmak söz konusu bile olamazdı, bana temel içgüdülerinin mantığının önüne geçmesine izin verecek bir adam gibi gelmiyordu ve bir de Val vardı. Luca'dan başkasını öpebileceğimden değil. Tanrım, aklımı kaçırmaya başlıyordum. Midem bulanıyordu ve bulantım üzerime öyle bir çöktü ki dışarı çıkmak için kapıya uzandım ama tabii ki kilitliydi.

"Aria," dedi Dante uyarırcasına.

"Hasta olacağım," diye soluk soluğa bağırdım ve yüzüme bir kez baktıktan sonra arabanın kilidini açtı. Tökezleyerek dışarı çıktım ve arabanın arkasına koştum, sonra eğildim ve çayımı ve öğleden sonra yediğim çöreği kustum. Mercedes'in bagajından destek alarak nefes almaya çalıştım. Dante'nin gri pantolonunun paçaları çevresel görüşümde belirdi ama utanmadım bile. O noktayı geçmiştim. Arabaya tutunurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Al," dedi Dante sessizce, bir mendil uzatarak.

Mırıldanarak "teşekkürler" dedikten sonra ağzımı sildim. Kendimi destekleyerek başımı kaldırdım ve Dante'nin bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarını çatmıştı. "Bu korku mu yoksa başka bir şey mi?" diye sordu.

Mavi gözlerine baktım. Dante bir babaydı ve Val yine hamileydi. Bunun beni kurtaracağına inanmak zorundaydım. Gözümü kırpmadan gerçeği söylemeye karar verdim. "İkisi de. Senden hiç bugün korktuğum kadar korkmamıştım."

Dante'nin yüz ifadesi değişmedi ama bu sözlerimin onun üzerinde küçük bir etkisi olmadığı anlamına gelmiyordu. Öyle olmasını ummalıydım.

"Ama mesele bu değil," dedim ve sonra tereddüt ettim. Ya hamileliği kabul etmek Luca'yı ve beni kurtaracaktı ya da onu ve Famiglia'yı mahkûm edecekti. "Hamileyim."

Dante'nin gözleri karnıma kaydı. "Luca'nın çocuğuna mı hamilesin?"

Emin değildim ama her şey onu işaret ediyordu. Mide bulantıma ve baş dönmeme rağmen doğruldum. "Evet."

Dante sert bir sesle, "Umarım bu konuda senin sözüne güvenemeyeceğimi anlamışsındır," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?" "Kanıt istiyorum."

"Kanıt mı?" Ben de yineledim. "Peki ya sözlerimin doğruluğu kanıtlanırsa?"

"O zaman buna ben karar veririm." Dante'nin yüzü aşılmaz bir maskeye dönüşmüştü. "Arabaya geri dön, Aria."

Dante beni bir eczaneye götürdü ama o hamilelik testi alırken ben arabada kilitli kalmak zorunda kaldım. Dante'ye hamile olduğumu söyleyerek büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Eğer test hamile olduğumu kanıtlarsa, Luca'ya karşı daha fazla kozu olacaktı ve eğer test yalan söylediğimi kanıtlarsa, beni herhangi bir şekilde bağışlamaya daha az meyilli olacaktı. Bazen bu güç oyunlarını oynayabileceğimi düşünürdüm çünkü Luca ve Matteo'nun oynadığını görmüştüm ama adamlarımız yılların deneyimine sahipti.

Gözlerimi kapattım ve avucumu hâlâ düz olan karnıma bastırdım, ne ummam gerektiğinden emin değildim. Kapı açılıp Dante içeri girdiğinde gözlerimi açtım. Gözleri karnımdaki elime kaydı ve ben de elimi çektim.

Paketi uzattı ve kapıyı kapattı. "Sınava nerede girmem gerekiyor?"

"Seni halka açık bir yere götüremem. Seni tanıyan biriyle karşılaşmaktan nefret ederim."

Çünkü bu onun elini zorlayacaktı.

Kaldırıma yanaştı ve bizi su kenarındaki terk edilmiş bir otoparka geri götürdü.

"Burada mı?" Ben sordum.

"Al. Alçakgönüllülüğünü dikkate alamam." Arabadan çıktı ve ben de onu takip ettim. Etrafıma bakındım, titriyordum.

"Sandığın arkasına saklan; ben burada bekleyeceğim. Eğer şüphelenmeme neden olacak bir şey yaparsan, seni izleyeceğim, anlaşıldı mı?" Dante gözlerini bana dikti ve ben de başımı salladım, sonra arkaya doğru yürüdüm ve kot pantolonumun fermuarını açtım. Dante bana arkasını döndü ve ben de çömelip test çubuğunu beceriksizce bacaklarımın arasında tutmadan önce kotumu ve külotumu indirdim. Bırakacak kadar rahatlamam biraz zaman aldı ama Dante bir şey söylemedi.

Doğruldum ve testi sandığın üzerine bırakıp giyindim. "Bitti," dedim. Dante döndü, arabasına uzandı, sonra bana doğru yürüdü ve mendilleri uzattı. "Hazırsın," dedim acı bir kahkaha atarak.

"Genellikle onlarla temizlediğim kan oluyor."

Yüzünü aradım. Beni korkutmaya mı çalışıyordu yoksa sadece dürüst mü davranıyordu? Bunu söyleyemezdim, onu bunun için yeterince iyi tanıımıyordum.

Dante başını sallayana kadar kalan süreyi sessizce bekledik. Titreyen parmaklarımla teste uzandım ve kapağını açtım.

Teste baktım ve ağlamaya başladım.

Hamileydim.

Dante beni sessizce izledi. Testi ona gösterdim ama o biliyordu. Daha fazla sessizlik izledi.

"Luca bilmiyor," dedi Dante.

Onaylarcasına başımı salladım. Arabanın kenarına tutundum. Luca'nın çocuğuna hamileydim. Bir bebeğe. Kendime baktım ve daha önce hiç bilmediğim bir dehşet beni ele geçirdi. Chicago'ya, düşman topraklarına, içimde Luca'nın bebeğiyle gelmişim. Çok aptaldım, çok aptal.

"Aria." Dante'nin sesi bütün akşam olduğundan daha yumuşaktı ve ben tekrar ona baktım ve birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Outfit'i düşünmen gerektiğini biliyorum," diye fısıldadım ama avucunu kaldırarak beni susturdu.

"Gitmene izin vereceğim. Luca benim düşmanım. Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum ama sen masum bir kadınsın ve onun çocuğunu taşıyorsun. Umarım Valentina onun eline düşerse o da aynısını yapar, ki düşmeyecek." Gözlerinde vahşet parlıyordu. Luca gibi koruyucuydu. Ben nasıl Luca'nın zayıflığıysam, Valentina da Dante'nin zayıflığıydı.

Luca, Dante'nin yerinde olsaydı ne yapardı emin değildim. Onun da aynı seçimi yapacağına inanmak istiyordum.

"Ama Aria hata yapmasın: Luca'yla karşılaşsam onu öldürürüm ve bu hiç de çabuk olmaz."

Ona inandığım için ürperdim.

"Luca'ya bundan bahsetmeyeceksin," dedi bir emir gibi.

"Yapmayacağım, inan bana." Luca bunu öğrenirse aklını kaçırdı.

Başıyla onayladı.

Ona doğru küçük bir adım attım. "Teşekkür ederim, Dante. Çok teşekkür ederim." Keskin bir baş sallama daha. "Uçak biletiniz var mı?"

"Evet, uçağım üç saat içinde kalkıyor."

"Seni havaalanına götüreceğim."

Arabaya geri döndük ve elim yine karnımı buldu, hala içimde küçük bir insanın büyüdüğüne inanamıyordum. Luca'nın ve benim aşkımızın sonucuydu bu.

Dante beni havaalanına doğru götürürken yanımda gergindi. Gidiş terminalinin önünde durdu, sonra bana döndü ve yüzünü yırtıcı bir ifade kapladı. "Sakin Chicago'ya dönme, Aria. Bu seferlik bunu yapıyorum ama bir dahaki sefere Outfit'in bu savaşı kazanması için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Tekrar barış olamaz mı? Sizin ve bizim çocuklarımız için. Fabi ve bu savaşta acı çekecek diğer herkes için."

Dante soğuk bir şekilde gülümsedi. "Eğer Luca Romero ve Liliana'yı teslim eder ve özür dilerse, o zaman belki barış olabilir."

Luca ikisini de yapmayacaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Birbirinden nefret eden iki adam ve birbirini parçalamaya hevesli daha fazla adam hepimizi, çocukları ve kadınları karanlığa sürükledi ve benim çocuğum bu karanlık dünyaya doğacaktı.

Kanla doğdu. Kanla yemin ettim. Canlı girdim ve ölü çıktım.

"Git," dedi Dante ve ben de gittim. Havaalanına doğru giderken arkama hiç bakmadım. Chicago'yu bir daha asla göremeyecektim, Fabi'yi bir daha asla göremeyecektim. Avucumu karnıma bastırıp teselli aradım. Fabi'nin Outfit'te hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğuna güvenmeliydim. Luca'yı ve ailemizi korumak istiyorsam, içimde büyüyen bir bebek varken bir daha hiçbir şeyi riske atamazdım.

Uçağa binerken Luca'nın da aynı şeyi yapıp yapmayacağını tekrar merak ettim. Val'in çekip gitmesine izin verir miydi?

LUCA

Adamlarımı dinlerken kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı. Matteo da amcalarımızı hayatın yükünden kurtarmaya niyetli gibi görünüyordu.

Gottardo Amca ve Ermano Amca sessiz bir tartışma içinde görünüyorlardı ama bahse girerim kapalı kapılar ardında beni devirme planları yapıyorlardı. Ermano korkağın tekiydi, Gottardo ise biraz daha iyiydi ama eninde sonunda harekete geçeceklerdi. Belki de Gottardo kalan meşru oğlunu beni öldürmesi için gönderecekti.

"Savaş kaçınılmazdı," diye homurdandım. "Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Hepiniz yeniden Outfit kanı dökmek için bir fırsat beklemiyormuş gibi davranmayın." Yardımcı Patronlarım başlarını salladı ve Kaptanlarımın çoğu da öyle. Gottardo ve Ermano hariç.

Gözlerim elektrik santralinin yüksek tavanına dikildi. Son üç yıldır Kaptanlarım ve Alt Patronlarımla yaptığım her toplantıda, onlara lanet açıklamamı hatırlatmak için burayı seçmiştim. Hafızalarının tazelenmesi gerektiğini hissediyordum.

Gottardo yumruğunu masaya vurarak bakışlarımı tekrar ona çevirdi ve Ermano'nun yatıştırıcı elini itti. "Yeter," diye mırıldandı. "Çok fazla risk aldın

Scuderi'nin en genç kızını buraya getirip onu kaptan yapacak kadar." Gottardo küçümseyici bir homurtuyla Romero'ya doğru başını salladı.

Romero sandalyesinde gerildi ama Gottardo bana döndü.

"Hepsi sarışın Scuderi fahişesinin seni sikinden tutup gezdirmesine izin verdiği için."

Devasa masayı ittim ve amcamı boğazından yakalayarak sandalyesinden kaldırıp yere fırlattım. Onu duvara doğru ittim ve iki elimle boynunu kavrayıp olabildiğince sert bir şekilde sıktım. Baş kıkırmızı oldu, gözleri şişti. Beni tırmaladı, dövdü ve tırmaladı ama ben elimi gevşetmedim. Hayatı için savaşırken kimse yardımına gelmeye cesaret edemedi.

Yıllar önce oğlunu öldürdüğümde yaptığım gibi gözlerinin içine baktım. Kemikleri boyun eğdi, şahdamarını ve yemek borusunu deldi. Boğuldu, dudaklarından kan fışkırdı. Öksürdü, kendi lanet kanında boğuldu. O hırıldarken kan yüzüme ve gömleğime çarptı. Gözlerindeki ışık sönene kadar rahatlamadım, sonra tutuşumu çözdüm ve cesedinin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Etrafım ölüm sessizliğine bürünmüştü. Adamlarımla yüzleştım. Ellerim, yüzüm ve gömleğim kan içindeydi ve Matteo'nun yüzündeki ifadeden -şok ve hastalıklı bir hayranlık- cehennemden fırlamış bir görüntü olduğumu anladım.

"Ben sizin Capo'nuzum. Doğu Yakası'na hükmediyorum. Sizi yönetiyorum. Birinin benimle bir sorunu varsa, çıksın ve yüzüme söylesin, ben de size hızlı bir ölüm bahşedeyim. Ama Cennet ve Cehennem üzerine yemin ederim ki, amcamın boğazını ezmek, karıma hakaret etmeye cüret eden bir sonraki puşa merhametli bir son gibi görünecek. Saygısızlığın hiçbir türüne katlanmayacağım."

Birçok erkek onaylarcasına başını salladı; diğerleri ise altlarına sıçmış gibi görünüyordu. Umurumda bile değildi. "Bu toplantı bitmiştir."

Amcamın adamlarına el salladım, sonra da babasının ölümüne pek de üzülmemiş görünen oğlunu işaret ettim. "Cesedini eve götürün. Umarım bir gün sen de kardeşin ve babanın kaderini paylaşmazsın."

Döndüm, bu toplantıyla işim bitmişti. Santralden çıkıp Aston Martin'ime doğru ilerlerken Matteo arkamdaydı.

Ben direksiyona geçmeden Matteo önüme geçti. "Sanırım ben kullanmalıyım. Şu anda pek akli başında değilsin."

Anahtarları ona doğru ittim. "Öyle mi düşünüyorsun?" Mırıldandım.

Sandığa yöneldi, bir süre sonra geri döndü ve temiz beyaz bir gömlek uzattı. "Belki de üstünü değiştirmelisin. Bizi yakalarlarsa bunu polise açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Hepsi bizim maaş bordromuzda değil, unuttun mu?"

Gömleğimi çıkardım ve onunla yüzümü ve ellerimi sildim, ama pembe renk kalmıştı. Romero arkamızdan geldi ve gömleği ona uzattım. "Bunu yakabilir misin?"

Başını salladı, gömleğimi alırken gözleri endişeliydi. Onların endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

Ben iyiydim.

Arabaya bindim ve Matteo direksiyona geçti. Sessizce sürdük ama sürekli bana bakıyordu. "İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. "O kadar çok insan öldürdüm ki. Hâlâ umursadığımı mı sanıyorsun?"

"En son bir boğazı ezdiğinde, sonrasında biraz akli dengen bozulmuştu. Olan biten her şeyi göz önünde bulundurursak zaten gergindin."

Gerginlik, bunu ifade etmek için garip bir yoldu. Savaş patlak verdiğinden beri, Famiglia'da gitmemi isteyen sesler daha da yükselmişti. Hâlâ küçük bir azınlıkta ama hayatımı zorlaştırıyorlardı. Belki bu gece birkaç düşmanı susturmuştum, belki de kendime yeni düşmanlar kazanmıştım. Henüz bunu söylemek zordu. Amcalarımı daha güvenilir, daha genç Underboss'larla değiştirmem gerekecekti. Onlara yeterince uzun süre tahammül etmiştim. Birini daha öldürmek zorunda kalmadan önce emekli olmalarının zamanı gelmişti.

"Eşlerimizin yanına mı dönelim? Yoksa sakinleşmek için biraz daha zamana mı ihtiyacınız var?" Matteo sordu. "Sakinleşmek için zamana ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Tek istediğim Aria'nın çıplak vücudunu altımda."

Matteo bana bir bakış daha attı. Aria'yla seksten neredeyse hiç söz etmemiştim. Aria'nın o küçücük parçasını bile birileriyle paylaşmaktan nefret ediyordum. Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Genelde öldürdükten sonra nabzım hızla yavaşlardı ama bu sefer öyle olmadı. Malikânenin garaj yoluna girdiğimizde hâlâ gergin hissediyordum. Romero kısa bir süre sonra geldi ve birlikte evimize girdik. Oturma odasına geçtiğimizde ortalık sessizdi. Kadınlar kalan Noel süslerini de asmışlardı. Noel ağacı kırmızı ve gümüş rengine parlıyordu. Huzurlu bir Noel'e ihtiyacım vardı, gerçek ailemle geçireceğim birkaç günlük sessizlik için sabırsızlanıyordum.

Cep telefonum bip sesi çıkararak bir e-posta geldiğini haber verdi. Arka cebimden çıkardım. Bir gazeteciden geliyordu ve konu satırında "Acil" yazıyordu, ardından da bir düzine ünlem işareti vardı. Durakladım ve e-postaya tıkladım.

Bunu Chicago'daki bir meslektaşımdan aldım ve daha da kötüsü manşete çıkmasını engelledim.

Ekteki üç fotoğrafa tıkladım.

Bölüm 17

MATTEO

Her zaman hem Luca hem de benim için içimizdeki karanlığın çok yükseleceği, taşıp tüm ışığı, kalan tüm iyiliği boğacağı bir nokta olduğundan **şüphelenmişim**. Luca için o anın gelmesinden korkuyordum.

Elimi göğsüne bastırarak Romero'nun Luca'ya yaklaşmasını engelledim. Romero kaşlarını çattı ama sonra Luca'ya baktı ve gerildi. Ben de endişeyle donakalmıştım.

Luca ve ben tüm hayatımızı birlikte geçirmiştik, kötüyü ve daha kötüsünü yaşamıştık, öldürmüş ve acı çekmiştik, gülmüş ve savaşmıştık. Ağabeyime karşı hiçbir zaman gerçekten temkinli olmamıştım. Ne kuzenimizin boğazını sıktığında, ne de Aria hakkında saçma sapan konuştuğum için beni tehdit ettiğinde... Ama şimdiye kadar yüzünde o ifadeyi hiç görmemiştim.

Neden öyle baktığından emin değildim ama onu dize getirebilecek güce sahip tek bir şey biliyordum; Luca'yı yok edebilecek, onu sonsuza dek kendine getirebilecek tek bir şey. Bu, en başından beri onun kendini kaybetmesini engelleyeceğini düşündüğüm tek kişiydi.

"Luca?" Dikkatlice sordum.

Ekranındaki bir fotoğrafa baktı. Yaklaştım ve gördüğüm şey yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu. Aria'nın Dante ile el ele tutuştuğu bir fotoğraftı. Gördüğüm şeyi anlamam bir anımı aldı. Mantıklı bile gelmiyordu. Romero da fotoğrafa bir göz attıktan sonra kaşlarını çattı.

Gianna tabii ki o anda üzerinde sadece bir gecelikte oturma odasına daldı ama bizi görünce durdu. Gözleri benden Luca'ya kaydı ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Aria nerede?" Ona sertçe sordum.

"Benimle bu tonda konuşma," diye mırıldandı, gözleri bir kez daha Luca'ya kaydı, Luca hâlâ kılını bile kıpırdatmamıştı ve hâlâ telefonuna bakıyordu ama onu dinlediğini biliyordum.

"Gianna, Aria hangi cehennemde? Bu iş ciddi," diye hırladım.

Lily onun arkasında belirdi ama Romero başını salladı ve ona yaklaşmamasını işaret etti. "Nerede?" diye sordu ona.

"Bilmiyorum," dedi sessizce, ama bu bir yalandı. Romero bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Luca da biliyordu.

"Chicago'da mı?" Ben sordum.

Gianna ve Lily bakiştılar ama sessiz kaldılar. "Burada neler oluyor?" Gianna sordu.

Ve Luca gözlerini telefondan kaldırdı.

"Siktir," diye mırıldandım çünkü gözlerindeki o bakış... beni çok korkutmuştu.

"Lily," diye söze başladı Romero ama söylemek istediği uyarıyı tamamlayamadı.

"Bundan haberin var mıydı?" Luca ondan hiç duymadığım bir sesle sordu. Alçak, karanlık, kırılmanın eşiğinde. Telefonunu çevirdi, böylece Gianna ve Lily Aria'nın Dante'yle el ele tutuştuğu fotoğrafı gördü, sonra Dante'yi elleri Aria'nın omzunda, ağzı kulağında samimi bir hareketle gösteren bir sonraki fotoğrafa tıkladı. Ve bir sonraki, en kötüsü: Aria arabada Dante'yle birlikteydi ve Dante Aria'nın üzerine eğilmişti, sırtı kameraya dönüktü ve Aria'nın vücudunun büyük bir kısmı görünmüyordu. Yüzlerini göremiyordunuz ama yakındılar ve Dante'nin kolu Aria'nın bacaklarının arasına uzanıyordu.

Lily nefesini içine çekti ve bir şekilde bu bardağı taşıran son damla oldu. Luca kükredi ve telefonu fırlattı. Telefon duvara çarparak paramparça oldu. Sonra Noel ağacını kavradı ve yere fırlattı. Gianna'nın kolundan tuttum ve onu giriş kapısına doğru ittim. "Git buradan! Arabaya git ve beni bekle."

Romero'nun kendisini dışarı çıkarmasına izin veren Lily'nin aksine Gianna gitmeyi reddetti. "Luca, aptallık etmeyi bırak. Aria seni asla aldatmaz, seni aptal pislik!" Gianna bağırdı.

Luca bir bıçak çekmişti ve bıçağa bakıyordu, göğsü ve omuzları kabarmış, yüzü şiddetli bir ıstırap maskesine dönüşmüştü. Onu hiç böyle görmemiştim. Babamız bize bıçaklarla, çakmaklarla ve iğnelerle işkence ederken bile.

Gianna'nın kolundan tuttum ve yalınayak olmasını umursamadan onu evden çıkarıp Porsche'uma doğru çektim. Beni silkelemeye çalıştı. "Kes şunu, Matteo. Yanlış anlıyor!" diye bağırdı.

Dinlemedim. Onu güvenli bir yere götürmeli, sonra Luca'ya dönmeli ve onun korkunç bir seri katil gibi parçalanmasını engellemeye çalışmalıydım. Onu arabaya ittim, sonra da kapıları kilitledim. Gianna camlara vurdu.

Romero Lily'yi cipine kilitlemişti ve bana endişeli bir bakış attı. "Aria hile yapmaz," dedi.

"Bundan emin misin?" Mırıldandım.

Romero, "Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce onu sakinleştirmelisiniz," dedi.

Başımı salladım. "Git."

"Yakınlardaki bir otelde oda tutacağım. İhtiyacınız olursa beni arayın."

Gianna beni çıldırtacak şekilde korna çalmaya başladı ama arabadan inmesine izin vermedim. Luca böyle bir ruh halindeyken onun yakınında olmasını istemiyordum.

Derin bir nefes alarak malikâneye döndüm. Luca bıçağı hâlâ sağ elinde tutuyordu ama sol elinde iPad'i vardı ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Luca?" Cüret ettim. Tepki vermedi. Yaklaştım. Sanki fotoğrafları daha büyük bir formatta görmek onları daha az gerçek yapacakmış gibi iPad'deki fotoğrafları açmıştı.

"Bugün sana çok fazla şey fırlatıldı. Belki de öfkenle hareket etmeden önce sakinleşmeye çalışmalısın."

Luca iPad'i oturma odasındaki masanın üzerine bıraktı ve içki dolabına gitti. O lanet bıçağı yakında düşürmezse, kendiminkini çıkarmayı düşünebilirdim. Bir şişe viski aldı, dişleriyle açtı, vidalı kapağını tükürdü ve derin bir yudum aldı. Alkol onu daha az tehlikeli yapmazdı.

"Git," diye
homurdandı. "Luca,
sen Aria'yı
seviyorsun."

Luca sendeleyerek bana doğru geldi ve silah çekme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. "Aşk!" Ters ters baktı. "Gianna'nın arkandan iş çevirmesi senin için sorun olmayabilir ama ben yapamam... Aria'nın düşüncesine katlanamam..." Sesi kesildi ve yüzünü öfke kapladı. Gianna dalga geçmemişti ama Luca'yla tartışmak boşunaydı ve kesinlikle kendi öfkemi ateşlemesine izin veremezdim.

"Git!" diye kükredi. "Karının yanına git ve bırak kendi işimi kendim halledeyim!"

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "Luca, bazı şeyler geri alınamaz," diye Romero'nun bana söylediklerini tekrarladım.

Luca bana sırtını döndü, omuzları öfke ve daha da kötüsü kalp kırıklığıyla titriyordu.

İlkiyle başa çıkabilirdi ama ikincisiyle daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Ama Luca'yla kavga etme riskine girmeden müdahale edemezdim ve bugün ikimizden biri ölecekti. Gianna ve hatta Luca için ölmeye hazır olabilirdim ama Aria için değil, kardeşimi aldatmış olabileceksen değil. Geri çekildim, göğsüm sıkışmıştı. Luca'yı bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim, tanıdığım Luca'yı değil, çünkü Aria'ya zarar verirse iyileşemezdi. Her iki durumda da iyileşeceğinden emin değildim.

Direksiyona geçtiğimde Gianna gömleğimi tuttu. "Matteo, seni piç, Luca'ya gitmeme izin ver!"

"Hayır," diye tısladım. Luca en iyi günlerinde bile Gianna'ya zor tahammül ederdi ve bugün onu gördüğüm en kötü gündü ve hayatındaki her kötü ve daha kötü anda onunla birlikte olmuştum.

"O zaman Aria'yı arayayım. Onu uyarmam gerek. Luca aklını kaçırmış. Onu aldattığını düşünürse Aria'yı öldürür. O sahiplenici bir pislik."

Luca Aria'yı sahiplenici bir pislik olduğu için öldürmeyecekti. Onu öldürecekti çünkü Aria onu sevmesini ve ona güvenmesini sağlamıştı ama ona ihanet etmiş, kalbini kırmıştı. Arabayı çalıştırdım ama Gianna kolumu itti. "Matteo, lanet olsun!"

"Bunu halletmeleri gerekecek."

"Bunu halletmek mi? Luca'nın bunu halletmesinin tek yolu lanet bıçağı. Matteo,

yemin ederim, kardeşinin Aria'ya zarar vermesine izin verirken, işimiz biter."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu ama ben müdahale etmedim. "Luca'yı durdurabilmem için onu etkisiz hale getirmem ve başarılı olabilmem için de onu öldürmem gerekir. Ve bu benden isteyebileceğin bir şey değil, Gianna. Kardeşin bunu kendi başına getirmişken olmaz. Luca'yı herkesten daha iyi tanıyor."

"Onu aldatmadı, Matteo," diye fısıldadı Gianna umutsuzca. "Bunu asla yapmaz. Luca'yı seviyor. Ve o her şeyi mahvedecek."

"Hayır," diye homurdandım. "Aria her şeyi mahvetti. Luca'nın güvenini kırdı. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Luca hiç kimseyi Aria gibi sevmiş ya da güvenmiş biri değil. Onun arkasından iş çevirmemeliydi."

Gianna başını salladı. "Aldatmadı. Aldatmadı. Bunu fark etmiş olmalı." Gözlerini kapadı ve kalbimi parçalayan bir hıçkırık çıkardı. Gianna ağlayan biri değildi ve ondan hiç böyle bir ses duymamıştım.

"Luca Aria'yı kendi hayatından daha çok seviyor," dedim ona. "Onu öldürmeden önce kendi hayatını ortaya koyacaktır."

Başka biri olsa bu sözler yalan olurdu, ama Aria kardeşimin kalbini kırabilecek ve sonunda zarar görmeden çıkabilecek tek kişi olabilirdi.

ARIA

Luca'ya bebeği söylediğimde **mutlu olacak** mıydı? Henüz çocuk istemiyordu ama hamileliğimi kabulleneceğini umuyordum. En zor kısım, Luca'ya söyleyene kadar bunu Lily ve Gianna'dan saklamak olacaktı. New York'taki işlerinin ne zaman biteceğinden ve Hamptons'a ne zaman döneceğinden emin değildim.

Taksi şoförü beni kapılara bıraktığında etrafta hiç koruma yoktu. Kapıdaki tuş takımına kodu girdim, sonra kafam karışmış bir şekilde içeri süzüldüm. İçeri gizlice girmem gerekeceğini düşünmüştüm ama etrafta kimse yoktu. İçeri girdiğimde malikâne de tuhaf bir şekilde sessizdi ve oturma alanındaki perdeler kapalıydı, sabahın erken ışıklarının içeri sızmasını engelliyordu. Herkes gitmiş olmalıydı, ama neden?

Endişe midemin çukuruna yerleşti. "Lily?"

Seslendim. "Gianna?"

"Burada değiller," diye alçak bir hırıltı geldi arkadan.

Luca.

Karanlıkta kanepede oturuyordu. Işık düğmesini elime aldım ve bizi yumuşak bir ışığa boğdum. "Luca?"

Gözlerim yerde duran, süsleri paramparça olmuş Noel ağacına ve onun yanında duran Luca'nın kırık cep telefonuna takıldı. Burada ne olmuştu?

Başka bir Bratva saldırısı daha mı olmuştu?

Gözlerim Luca'yı koltuğa yığılmış, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş halde buldu. Dirseklerini güçlü kalçalarına dayamıştı ve bir şeye bakıyordu. Başını kaldırıp bana bakmadı.

Tuhaf davranışlarından endişelenerek yavaşça ona yaklaştım. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes alıp verirken omuzları kabarıyordu. Yanında durdum ve bakışlarını iPad'inin siyah ekranına doğru takip ettim.

"Basından bir arkadaş manşet olması gereken fotoğraflarla benimle temasa geçti," dedi soğuk bir sesle.

Bu ses genelde benim için kullandığı bir ses değildi. "Fotoğraflar?"

Luca iPad'ine dokundu ve iPad canlandı.

Derin bir nefes aldım.

Ekranda Val ile buluşmak için seçtiğim restoranın penceresinden çekilmiş bir fotoğraf vardı. Ama Val yoktu.

Dante'nin elleri omuzlarımdayken beni gösteriyordu. Arkamdaydı, yüzü bana doğru eğikti, ağzı kulağıma yakındı, sanki tek yaptığı beni kaçmamam konusunda uyarmak olduğu halde kulağıma sırlar fısıldıyordu.

Bir sonraki fotoğrafta Dante ve ben restorandan birlikte, el ele çıkıyoruz. Luca o anda ne kadar gergin olduğumu görmesin diye yüzümü eğmiştim.

Luca bir sonraki fotoğrafa tıkladı.

Dante'yle arabada çekilmiş bir fotoğrafım ve sanki eli bacaklarımın arasındaymış gibi görünüyordu - ve çantaya uzandığı için değil.

Safra boğazımdan yukarı

çıktı. Bunlar kötü

görünüyordu.

Gerçekten kötüydü. İnsanlara ortalama güven duyan birine kötü görünebilirlerdi ama Luca güvensiz, kuşkucu ve temkinliydi. Onun için bu fotoğraflar tek bir sonuca götürebilirdi. Ama Dante'yle bir ilişkim olduğuna inanıyor olamazdı. Tanrım, o daha iyi bilirdi. Beni *taniyordu*.

"Luca," diye fısıldadım, omzuna dokunmak için uzandım ama gözlerini benimkilere diktiğinde donup kaldım. Gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemişim. Öfkeden çılgına dönmüşlerdi.

Kaçabildiğim kadar uzağa kaçmak istedim.

Gözlerim ayaklarının dibindeki boş viski şişesine kaydı. Luca çoğunu içmişti. Kehribar rengi sıvının bir kısmı dökülmüş ve bej rengi halıyı lekelemişti ama daha koyu lekeler de vardı. Bakışlarım yavaşça bir bıçak tutan ellerine kaydı. Avuçlarından biri bıçağın etrafında o kadar sıkı kıvrılmıştı ki kan elinden aşağıya ve halıya damlıyordu.

Kaçmam *gerektiğini* biliyordum ama bu işlemediğim bir suçu kabul etmek anlamına gelirdi. Luca'yı aldatmamıştım, bunu asla yapmazdım. Ve Luca'nın düğün gecemizde bana söylediği sözler aklımdan geçti. *Baban sana canavarlardan korktuğunu saklamayı hiç öğretmedi mi? Kaçarsan kovalarlar.*

"Kanaman var. Kendini yaralamışsın," dedim yatıştırıcı bir sesle, ona ulaşmaya çalışarak. Alkolün ve uygunsuz fotoğrafların çağırdığı şeytanları aşmam gerekiyordu.

Yüzü öylesine öfkeyle çarpılmıştı ki, ondan geri çekildim. Bıçağı bıraktı ve koltuktan doğrulurken elinden daha fazla kan damladı.

Bir adım geri attım, kendimi durduramadım.

Bıçaklı kolu yanında gevşekçe asılı duruyordu.

Bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendimi zorladım. Luca orada bir yerdeydi. Öfkenin ve acının ardında, Luca'm oradaydı.

"Luca, lütfen beni dinle. Göründüğü gibi değil."

"Yani Cavallaro'nun benim olanı almasına izin vermedin mi?" diye kükredi. Ve üzerime geldi, kanayan eli ön koluma kenetlenmişti. Bıçağı hâlâ tutuyordu.

"Bunu asla yapmam! Sen her zaman birlikte olmak istediğim tek erkek olacaksın. Val ile buluşmak ve Fabi ile konuşmak için Chicago'ya gittim. Ama Dante Vall'i takip etmiş ve benimle konuşmak istemiş. Hepsi bu, yemin ederim."

"Peki senin yemininin değeri ne? Bana daha önce de ihanet ettin."

"Sana hiç yalan söylemedim. Hiç hile yapmadım. Kız kardeşlerime yardım ettim ve sana her zaman her şeyi anlatmadım ama sana asla yalan söylemedim." Hile yapan oydu ve Matteo'nun Gianna'yı istemesi gibi benden hiç sır saklamamış değildi.

Gözleri beni delip geçiyor gibiydi. Gözlerinde sadece öfke yoktu ve diğer duygu beni daha çok endişelendiriyordu, çünkü o bir ıstıraptı.

"Luca, lütfen bıçağı bırakır mısın? Beni geriyor."

Sanki her şeyi unutmuş gibi gözleri kanla kaplı bıçağa kaydı ve yaptığımı düşündüğü şeye rağmen tereddüt bile etmeden bıçağı bıraktı. Çelik yere çarparak daha da fazla kan sıçrattı. Sonra gözleri tekrar yukarı kaydı. Beni sertçe kendine doğru çekti ve vahşice, *acımasızca* öptü. Öpücüğünde sadece öfke ve umutsuzluk vardı.

Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve eğer test her şeyi değiştirmemiş olsaydı bunu ona memnuniyetle verirdim. Luca beni incitmek istemiyordu ama en son seks yaptığımızda bu kadar kızgın olduğunda, hamileliğin bu kadar erken döneminde riske atabileceğimden daha sert davranmıştı. Çocuğumuzu ve Luca'yı korumak zorundaydım. Bebeğimize zarar verirse kendini asla affetmezdi.

Elleri vücudumun üzerinde açlıkla dola tı ve k    k bir parçam bu his karşısında heyecanlandı ama ondan uzaklaştı. "Hayır!" Beni tekrar kendine doğru çekmeye çalıştı. "Luca, dur! Bunu istemiyorum!"

Dudakları benimkilerden bir santim uzaktaydı ve sertçe nefes alıyordu, gözleri erimiş  elik gibiydi. "Beni inkar mı ediyorsun?"

Sert bir yorumu ısıarak geri çektim. Daha önce de kendimi iyi hissetmediğimde ya da havamda olmadığında onu reddetmi tim ve o da her zaman isteğimi yerine getirmişti. Sarho  olduğunu, incindiğini ve kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu biliyordum. Beni ne kadar sevdiğini hen  z g stermemi ti. İlk adamını on bir ya ında  ld rm  , sayısız kişiyi daha  ld rm   ve işkence etmiş, birçok kez kendisini acımasız bir canavar olarak adlandırmı tı. Ve ben onun ne olduğunu biliyordum. Başkalarıyla.

"Dante ile birlikte olmadığınızı söylemeniz ve yine de dokunu uma dayanamamanız komik."

Tanrım, reddetmemin beni aldattığını kabul etmek olduğunu mu düşündü?

"Yarın pişman olacağın bir şey yapma," dedim sessizce, gözlerimle ona yalvararak.

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. * ok yanlış.* "Pi man olacağımı sana düşündüren nedir?"

Bunu yapacağını biliyordum çünkü onu herkesten daha iyi tanıyordum, kendisini tanıdığından bile daha iyi.

"A kımız çok önemli."

"A k," diye tükürdü kelimeyi. "Seni sevmi  olmam benim en b   k hatamdı. Bir daha yapmayacağım."

Sevdin mi? Onun tehdit ar y   ne bakarken kalbimin paramparça olduğunu hissedebiliyordum.

"Luca, lütfen." Ona doğru uzandım ama beni elinin tersiyle itti. Gözlerinde sadece soğuk bir   ke vardı.

"  nk  sen benim karımsın, ya ayacaksın. Daha fazlasını bekleme. İ imiz bitti."

Ne dediğini anlayamadım. Boğazım d ğ  lenerek, kalbim g ğ  mde g  mb rdeyerek ona baktım. Bir an tereddüt etti ama sonra d  nd  ve beni orada tek başına bırakarak uzaklaştı.

Luca'nın daha önce oturduğu kanepeye uzandım. Deri hâlâ sıcaktı. Karnıma dokundum ve ağladım. Ağladım çünkü a kımızı mahvetmi  olabilirdim. Luca'nın en başta beni sevmesine izin vermesi bir mucizeydi. Ya onu sonsuza dek kaybetseydim?

Matteo birkaç saat sonra temkinli bir şekilde odaya girdiğinde **ben hâlâ** aynı yerde **oturuyordum**. Perdeleri açan düğmeye bastı ve odaya ışık doldu. Gözlerimi iki kez kırptım ama göz kapaklarım sanki kurşundan yapılmış gibiydi. Avucumu yavaşça karnımdan aşağı indirdim.

"Seni o öldürmedi," dedi Matteo. Sesi duygularını açığa vurmuyordu. Yüz hatları Luca'ninkine benziyordu ama Luca'nın sert hatları ve ham çekiciliğine karşılık Matteo poster çocuğu güzelliğindeydi. Ama kalbimi kalp kırıklığıyla tutuşturacak kadar Luca'ya benziyordu.

Bana doğru yürüdü, gözleri kanlı giysilerimi, kanepedeki ve yerdeki kanı görüyordu.

"Doktora ihtiyacınız var mı?"

"Bu benim kanım değil," diye fısıldadım çiğ bir sesle.

Matteo bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. "Onu kanatmak. Bir kadına göre bu işte oldukça iyisin."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyordu ama artık ağlayamıyordum. Saatlerdir ağlıyordum. Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. Matteo'nun kolunu tuttum. Bana izin verdi, sadece duygusuzca bana baktı.

"Matteo, ben bir şey yapmadım. Hayatım üzerine yemin ederim. Yemin ederim..." Sustum.

Neredeyse "çocuk" diyecektim. "Lütfen, bana yardım et. Luca'nın gerçeği görmesini sağlamama yardım et." "Fotoğraflar."

"Fotoğraflar beni Dante ile bir restoranda ve bir arabada gösteriyor. Konuştuk. Beni Famiglia'ya karşı koz olarak kullanmayı düşündü. Hepsi bu kadar."

"O zaman neden gitmene izin verdi, Aria. Neden?"

Gözlerimi Matteo'ya diktim. Luca'ya bile söylememişken ona çocuktan bahsedemezdim. "Çünkü içinde zerre kadar namus var."

Dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Dante'yi ara, Valentina'yi ara. Sana söylediklerimi anlatacaklar."

"Sanki onların sözlerinin bir anlamı varmış gibi. Onlar düşman. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"O zaman fotoğrafları çeken kişiyi arayın. Muhtemelen masumiyetimi kanıtlayan daha fazla fotoğraf çekmişlerdir. Luca'nın sadece beni aldatmış gibi gösteren fotoğrafları alması garip değil mi? Belki de biri evliliğimizi yıkarak Luca'yı zayıflatmak istiyordur. Belki de bunu Outfit ya da Famiglia'dan biri yapıyordur."

Matteo'nun bunu gerçekten düşündüğünü anlayabiliyordum. "Ve gerçekten Luca'nın güçlü olmana ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Kardeşimle olan evliliğini yıkarlarsa Famiglia'yı zayıflatabileceklerini mi düşünüyorsun?"

Evet demek istiyordum ama artık hiçbir şeyden emin değildim. Çok kırılmış ve kafam karışmıştı.

"Luca için seve seve ölürüm," dedim onun yerine. "Onu her şeyden çok seviyorum." İçimde büyüyen çocuk hariç. Bizim çocuğumuz.

"O zaman belki de o bıçağı alıp hayatına son vermelisin."

Şaşırmıştım. "Bensiz daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Luca beni seviyor." Yoksa seviyor mu? Kalbim öyle şiddetli bir acıyla sıkıştı ki neredeyse buruşacaktım.

"Senden önceki haline geri dönerdi. Ondan daha kötü olur. New York'a hükmetmek için olması gereken canavar olur. Onun küçük bir parçası sevgiye yatkınsa, belki de onu sen öldürdün."

Mekanik bir şekilde başımı salladım, soğukkanlılığımı korumak için savaşıırken içim şiddetle çalkalanıyordu. Matteo'nun öfkesine sırtımı döndüm, dayanamıyordum çünkü öfkelenmekte haklı olduğunu biliyordum. Luca normal bir adam değildi. O bir Capo'ydu. Capo olmak için yetiştirilmişti ve benim için çok şeyi riske atmıştı ve şimdi onu aldattığımı düşünüyordu. Eğer güvenini tekrar kazanmayı başarabilirsem, bir daha asla onsuz bir şey yapmayacaktım, ne Gianna için, ne Lily için, ne Fabi için, ne de bu dünyadaki hiçbir şey için.

"Babamızın Luca'nın tırnaklarına iğne batırdığını, Luca'yı bıçakla kestiğini, Luca'yı bilincini kaybedecek kadar çok dövdüğünü gördüm ama tüm bunlara rağmen Luca'nın seni Dante'yle gördüğünde yüzünde beliren acıyı hiç görmedim."

Avucumla ağzımı kapadım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Luca'yı bu şekilde incitmiş olma düşüncesine dayanamıyordum. "Aldatmadım," diye boğuk bir ses çıkardım. "Eğer bana inanmıyorsan, işkence et. Bir keresinde kendin söylemiştin: Bıçağını üzerimde kullanırsan sır saklayamam."

Matteo bana doğru yürüdü ve başını salladı. "Luca senin aldattığını düşündüğü sürece benim neye inandığının bir önemi yok."

Koluna dokundum. "Lütfen Matteo, masumiyetimi kanıtlamama yardım et. Lütfen, sadece benim için değil."

"Onu aldatmamış olsan bile, arkasından iş çevirdin. Düşman bölgesini ziyaret ettin ve sadece kendi hayatını değil, Luca'ninkini de riske attın. Seni kurtarmak için Dante'nin önünde canını feda edebilirdi; Chicago'da kasıla kasıla dolaşırken bunu hiç düşündün mü?"

"Sadece Fabi'yi görmek istedim. Noel zamanı," dedim sessizce.

"Evet, sayende hepimiz harika bir Noel geçireceğiz."

Görüşümün köşeleri siyaha döndü. Kendimi baygın hissettim. Bunun hamilelikten mi, neredeyse bir gündür hiçbir şey yemediğimden mi yoksa kalbimin kırılmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Sallanıyordum ve bacaklarım kendi üzerine katlanıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Matteo ve kollarımdan tutarak düşüşümü durdurdu. Önüme çömelmeden önce beni kanepeye yatırdı. Çenemi kavradı ve sert, acımasız gözleriyle karşılaşmam için yüzümü yukarı kaldırdı. "Luca'yı aldatmadığına yemin eder misin?"

"Yemin ederim, Matteo. Luca'yı asla aldatmam. Onu seviyorum. Başka bir erkek yok ve asla da olmayacak."

İçini çekti ve çenemi bıraktı. "Fotoğrafları çeken fotoğrafçıya ulaşmaya çalışacağım ve sonra onunla uzun bir konuşma yapacağım. Bu kolay olmayacak. Chicago'ya gidemem ve benim yerime oraya gönderebileceğim çok az adam var, ama başka bir yol olabilir. Ama adamı ele geçirsem ve senin masumiyetini kanıtlasa bile.

Luca'nın yola geleceğine söz veremem. En başta senin onu aldattığına inanmasının tek nedeni arkasından iş çevirmiş olman." Tekrar başını salladı. "Siktir." Doğrudu. "Doktoru görmek istemediğine emin misin? Berbat görünüyorsun."

"Eminim," dedim çabucak. Doktorun hamile olduğumu öğrenmesini istemiyordum. Luca'ya söyleyecekti. Diğer doktorlar gibi tıbbi gizliliğe bağlı değildi.

Matteo iç çekerek, "Gianna'yı şimdi serbest bırakacağım," dedi. "Onu serbest bırakmak mı?"

Fısıldadım.

"Onu arabaya kilitledim."

Dışarı çıkarken cep telefonunu başına götürdü. "Romero? Evet, buraya gelmeni istiyorum."

Kan lekeleri olan halıya baktım. Luca'nın kanı.

"Aria!" Gianna'nın çığlığı beni zıplattı ve sonra saçları dağınık ve geceliği boğuşmuş gibi yarı yırtık bir halde bana doğru fırladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım. Bana karşı sarsıldı ve boğazıma ıslak bir şey çarptı.

Başının arkasına dokundum. "Şşş. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı Gianna geri çekilirken, gözleri halının üzerindeki dağınıklığa kaymadan önce beni tarıyordu. "Sana zarar verdi mi?"

Kalbim sıkıca sıkışırken bile başımı salladım.

"Seni öldüreceğini düşündüm. Seni uyarmak istedim ama pislik Matteo izin vermedi."

Bir parçam ölmüş gibi hissediyordum ama Luca beni asla öldürmezdi.

"Matteo senin güzel kışını kurtarmaya çalıştı," dedi Matteo Gianna'ya. "Luca'yı Aria'nın boynunu kırmaktan alıkoyan bir şey olsa da, bu onu sana karşı durdurmayacak, inan bana."

"Seninle konuşmuyorum," dedi Gianna sertçe ve bu kez oyun oynamıyordu.

Bacağına dokundum. "Seni korumak istedi. Ona kızma, lütfen. Kendi evliliğimi mahvetmiş olmam yeterince kötü; bir başkasının sorumlusu olmak istemiyorum."

"Luca yola gelecektir," dedi ama sözleri inandırıcılıktan yoksundu.

Ön kapının açılıp kapanma sesi içimi umutla doldurdu ama Luca değil de Lily ve Romero içeri girince söndüm. Lily de yanıma geldi ve kolları titreyerek bana sıkıca sarıldı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Suçluluk duygusu üzerime çöktü.

"Senin için çok endişelendik," dedi. Gözlerimi Matteo'nun yanında duran ve onu dinleyen Romero'ya kaldırdım ama Romero'nun gözleri benim üzerimdeydi. Beklediğim gibi öfke değil acıma vardı gözlerinde ve nedense bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Bölüm 18

MATTEO

Luca'yı ikinci cep telefonundan tekrar **aramayı denedim** ama açmadı. Hangi cehennemdeydi?

Gözlerim Aria, Gianna ve Lily'ye kaydı.

On beş dakika önce malikâneye girdiğimde kapıdaki kanlı el izlerini ve mermer zemindeki kan lekelerini gördüğümde Aria'yı ve nihayetinde Luca'yı ölü bulacağımdan emindim çünkü onu öldürmek Luca'nın sonu olacaktı ama Aria mucizevi bir şekilde zarar görmemişti.

Kahretsin, Luca, neredesin?

Kan peşindeydi, şüphesiz. Ya Chicago'ya gidiyorsa? Ya Dante'yi tek başına öldürmeye çalışıyorsa?

Siktir!

İkinci cep telefonumu çıkardım ve Orazio'yu aradım, sonra telefonu kapattım, o anda rahatça konuşamıyorsa diye beni geri aramasını bekledim. Beni geri araması beş dakika sürdü ve ben o sırada arabama binmiş, New York'a doğru yola çıkmıştım. Luca'yı kendini öldürtmeden ya da başkalarını öldürürken polis tarafından yakalanmadan önce bulmam gerekiyordu.

"Matteo, senin için ne yapabilirim?" Orazio söyledi.

Orazio'nun Outfit'teki casusumuz olduğu için hiç bu kadar rahatlamamıştım. İki yıldır bizimle çalışıyordu ve bizi hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Luca Chicago'da ortaya çıkarsa, Dante'ye yaklaşmadan önce onu bayılttığından emin ol."

"Ne?" Orazio mırıldandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver."

Orazio sessizdi. Zaten pek konuşkan bir adam değildi.

"Benim için birini bulmanı istiyorum. Bir fotoğrafçı. Sana detayları içeren bir e-posta gönderdim. Onu mümkün olduğunca çabuk bul ve Dante ile Aria'nın fotoğraflarını çekmesi için ona kimin para verdiğini sor."

"Bekle, ne? Ne fotoğrafları?"

"Lanet e-postamı oku. Ve ona sormayı bitirdiğinde, onu New York'a götüreceksin."

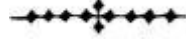
Sessizlik. "New York'a gelmemi mi istiyorsun?"

"Uzun sürmeyecek. Fotoğrafçıyı teslim ettikten sonra Chicago'ya döneceksiniz."

"Olur," dedi Orazio, ama ses tonunda bir tereddüt seziyordum.

"İki yıldır bizim için çalışıyorsun," diye hatırlattım ona. Dante öğrenirse, Orazio'nun Valentina'nın kardeşi olması bile ona hızlı bir ölüm sağlamayacaktı.

Orazio seslendirilmemiş tehdidi aldı ve telefonu kapattı. Bana o fotoğrafçıyı getirecekti ve ben de o herifle çok uzun ve yoğun bir konuşma yapacaktım.

Demetrio kulaklığımdan beni aradığında **akşam olmuştu**. Luca'nın ve benim kuzenim, Gottardo'nun gayrimeşru oğluydu. "Ne oldu?"

Luca'nın izini hâlâ bulamamıştım ve Romero dışında kimseyi aramaya dahil edemezdim. Olanlar duyulursa Famiglia'da işler karışabilirdi. "Birisi Jersey MC'nin tüm üyelerini katletmiş."

Ayağımı gazdan çektim. "Nereye?"

"Kulüp binaları. Ben de oradayım. Orfeo ve benim onları uyarmak için başkanlarıyla buluşmamız gerekiyordu ama birileri bizden önce onları yakaladı."

Sikeyim. "Otuz dakika içinde orada olacağım."

Gaza bastım ve Kawasaki'min üzerine eğildim, trafiğin içinden kör edici bir hızla geçtim.

Orfeo ve Demetrio'nun yüzlerini gördüğüm anda durumun kötü olduğunu anladım. Beş yıldır Made Men'de çalışıyorlardı ve çok şey görmüşlerdi. İyi askerlerdi, verimli ve sadıktılar. Kulüp binasına girdim ve pis kokudan burnum tıkanı. Kan. Ter. Sidik. Bok.

Korku.

Gözlerim kanlı karmaşaya takıldı. Her yerde uzuvlar, deri ve kan vardı. "Tüm üyelerin bunlar olduğunu nereden biliyorsun?"

Orfeo yüzünü buruşturarak, "Cesetleri saydık," dedi.

"Ben hiç ceset görmüyorum," diye mırıldandım. Birisi neredeyse bütün cesetleri parçalara ayırmıştı. Yerde kan ve et parçalarıyla kaplı kanlı bir balta gördüm.

"Kelleleri saydık," diye ekledi Demetrio alaycı bir gülümsemeyle, Orfeo'yla bakışarak.

Kafalar da kötü durumdaydı ama yine de kafa olarak tanınabiliyorlardı. "Her şeyi yakın. Geride hiçbir iz bırakmayın," diye emrettim.

"Bunu kimin yaptığını öğrenmek istemiyor musun?"

Orfeo sordu. "Hayır," diye hırladım. "Her şeyi yakıp yıkın."

Bunu kimin yaptığını biliyordum ve daha kötüsünü yapmadan önce onu durdurduğumdan emin olmalıydım.

"Kahretsin," diye haykırdı Demetrio, gözleri farkındalıkla dolmuştu. O ve Orfeo birbirlerine bir kez daha baktılar. Doğduklarından beri en iyi arkadaşlar. "Luca'ydı, değil mi?"

Seçeneklerimi düşündüm. Luca'nın güçlü görünmesi gerekiyordu. Eğer onun bu işe karıştığını gizlemeye çalışırsam insanlar şüphelenebilirdi. Omuz silktim. "Bunun diğer MC'lere güzel bir mesaj göndereceğini düşündü. Her şeyi yakıp yıkmadan önce fotoğraflarını çek ve bölgemizdeki havuzumuza işemek isteyen her MC'ye gönder."

Orfeo yüzünde tiksinti ve saygı karışımı bir ifadeyle inanmaz bir kahkaha attı. "Bunu tek başına mı yaptı? Lanet olsun, tam bir canavar."

Arkamı döndüm ve onları görevleriyle baş başa bıraktım. Kardeşim hangi cehennemdeydi?

Kızın kendini direğin etrafında döndürmeden önce çıplak kıcını yukarı kaldırmasını **izledim**, koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi, kırmızı boyalı dudakları cilveli bir gülümsemeyle genişledi. Yere düştü ve bana doğru süründü, sarkan üst kısmı büyük sahte göğüsleri ortaya çıkarıyordu. Matteo yanımdaki koltuğa çökerken, "Görüyorum ki yeni striptizcimizi inceliyorsun," dedi. Kız sırtüstü dönüp üstünü geri çektiğinde onu görmezden geldim, şişman piercingli meme uçlarını ortaya çıkardı ve gözleriyle beni becerirken çevirmeye başladı. Onu Pergola'nın arka tarafındaki odalardan birine götürüp sikebilirdim. beynini dağıttı.

"Dünden beri seni arıyorum," dedi Matteo, sesi gerginleşmişti.

Öne doğru eğilerek kızı görmemi engelledi. Gözlerimi ona diktim. Kahverengi gözleri sanki bir yerlerde saklı bir hazine arıyormuş gibi yüzümü taradı. "Sakin görünüyorsun."

"Sakinim," dedim.

"Demetrio bana birilerinin New Jersey'deki tüm MC üyelerini katlettiği haberini aldığını söyledi. Jersey'deki silah ticaretini ele geçirebileceklerini düşünen piçleri hatırlıyor musun?"

Matteo'nun başının üzerinden kızı izledim. Direğe döndü ve üstsüz bir şekilde etrafında döndü, göğüsleri aşağı yukarı sallanıyordu.

"Oraya gittim. Tam bir kan gölü. Her yerde uzuvlar ve deri vardı. On ölü." Matteo kaşlarını kaldırdı. "Parçalara ayrılmışlardı. İşin çoğu baltayla yapıldı, ama birkaçı deri yüzme bıçağıyla biraz sevildi." Öne doğru eğildi ve göğsüme bağlı bıçağa dokundu.

Dansçı kendini direğin üzerine kaldırdı ve bacaklarını geniş bir V şeklinde açtı. Matteo ona doğru döndü. "Neden siktirip gitmiyorsun?"

Gözleri büyüdü ve soyunma odalarına doğru koşmadan önce direği bıraktı. Gözlerim kışını takip etti. Dört yıl önce Grace'den beri kimsenin kışını sikkememişim.

"Beni dinlemen için soyunmam mı gerekiyor?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Dinliyorum."

"Sanırım bunu sen yaptın."

"Çılgınlıkları ve kanları cennet gibiydi," diye mırıldandım.

Matteo başını salladı. "Siktir, Luca. Bana kızmayacaksın, değil mi? Seni son gördüğümde... siktir. Ve şimdi tamamen sakınsın - bu senin için bile garip."

"Ben sakınım."

Matteo sandalyesinde arkasına yaslanarak aramıza mesafe koydu ve bir sonraki söyleyeceği şeyden nefret edeceğimi biliyordum. "Dün sabah Aria'yı malikanede gördüm."

Kalbim sıkıştı ama yüzümü sakın tuttum. "Orada kalacak. New York'a dönmeyecek. Sandro ona göz kulak olsun."

Matteo şakağını ovuşturdu. "Luca, dinle, bunu duymak istemediğini biliyorum ama Aria'nın seni aldattığını sanmıyorum."

Ayağa kalktım, gözlerim striptizcinin kaybolduğu soyunma odasının kapısına kayd. Matteo göğsümü itti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Tanrı aşkına, şu saçmalığı keser misin? Beni bile korkutuyorsun ve seni en kötü halinle gördüm." Durakladı. "Yine de kulüp binasında yaptığın şeyin şimdiye kadar gördüğüm en sapkın şey olabileceğini kabul etmeliyim."

"Dante ve Aria'nın fotoğraflarını gördün," diye boğazım düğümlenerek bağırdım. Yumruklarımı sıktım, bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ediyordum.

"Hiçbir şey göstermiyorlar. Orazio ile konuştum. Fotoğrafçıyı ele geçirmiş ve yarın bize getirecek."

"Orazio'yu şimdi içeri alamam. Ona casus olarak ihtiyacımız var."

Matteo gözlerini devirdi. "Biliyorum ve Chicago'ya dönecek." Valentina Dante'yle evlendiğinden beri rütbesi yükseliyordu. Kardeşi olarak bizim için mükemmel bir varlıktı.

"Ne dediğimi duydun mu? Fotoğrafçıyla yarın konuşabiliriz. Orazio onu çoktan sorguladı ve Aria'nın söylediği gibi, Val ile buluştu, sonra Dante onlara katıldı ve Aria'yı onunla birlikte restorandan ayrılmaya zorladı, ama yarın bana inanmıyorsanız aynı şeyi size tekrar anlatmasını sağlayabilirsiniz."

Başımı salladım ama bunun dışında hiçbir tepki vermedim. Dışım taş gibiydi ama içimi kontrol edemiyordum. Kendimi rahatlamış hissediyordum ama artık bir önemi yoktu. Dün bana bir şey göstermişti: Aria yüzünden zayıf düşmüştüm. O bir zayıflıktı, Capo olarak kendime izin veremeyeceğim bir zayıflık.

"O pisliği sorgulamama yardım edecek misin?" Sırıttım. "Elbette."

Matteo kaşlarını çattı. "Sana ne söylediğimi gerçekten anladığından emin değilim."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Aria benim arkamdan Chicago'ya gitti. Bu gerçek. Aldatmadı, kimin umurunda?" Kelimeler boğazımı yakıyor gibiydi. Lanet bir yalan. Aria'nın benden başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi.

Bir zayıflık.

Hayatımda hiç zayıf olmamıştım.

Aria kendime izin veremeyeceğim bir zayıflıktı.

Matteo başını salladı. "Her neyse. Yarın o fotoğrafçıyla konuşacağız.

Belki sonrasında daha katlanılabilir olursun."

Elini sıkıtiğında **Orazio bana** başıyla selam **verdi**. Benden sadece birkaç santim kısaydı. Valentina ile akraba olduğu çok açıktı. Aynı gözler, aynı saç rengi. En azından Dante'ye yaltaklanmıyordu.

Dante. Sadece onu, Aria'nın omuzlarındaki ellerini, kulağına yakın ağzını ve bacaklarının arasındaki lanet olası kolunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu...

Matteo beni itti. "Tanrı aşkına kendine gelir misin? Bir cinayet çılgınlığı daha yapmana izin veremem."

"Neden olmasın? Eminim birçok düşmanımızı susturacaktır."

Matteo başını salladıktan sonra kendisini ilgiyle dinleyen Orazio'ya döndü.

"Nerede bu pislik?" Matteo sordu.

"Trunk. Altına işedi. Bu yüzden onu arka koltuğumda istemedim," dedi Orazio. Bizi BMW'sinin arkasına götürdü ve bagajı açtı. Otuzlu yaşlarında, kısa boylu, şişman bir adam içeride kıvrılmış yatıyordu. Sidik, bok ve ter kokuyordu. Ağzı bantla kapatılmış, yaşlı gözlerle bize bakıyordu.

Onu boğazından tutup kaldırdım, sonra da yere fırlattım.

Arkamızda eski Yonkers elektrik santralinin binası gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Cehenneme açılan kapı.

Beni şeytanmışım gibi izlerken yerde sızlanan adama gülümsedim. "Demek o fotoğrafları sen çektin?" Adamın yanına diz çöküp bıçağımı göğüs kılıfımdan çıkarırken alçak bir hırıltıyla sordum. Konuşabilmesi için bandı çıkardım ama bundan daha fazlası vardı: böylece çığlıklarını duyabilecektim.

Bıçağa açık bir dehşetle baktı. "Lütfen! Ben sadece yapmam için para aldığım şeyi yaptım. Zarar vermek istemedim."

Gülümsemem genişledi. Kaderimde böyle biri olmak vardı. Acımasız. Zalim. Merhametsiz.

Aria'nın beni dönüştürdüğü lanet duygusal karmaşa değil.

Çoğu zaman işkenceyi Matteo'nun yapmasına izin verirdim çünkü bu işte ustaydı. Kurbanlarıyla oynamayı severdi. Ben öldürmeyi tercih ederdim. Ama bugün değil. Ben fotoğrafçıyla ilgilenirken Orazio ve Matteo geride durdular. Bıçağımı lanet olası kalbine sapladığımda ve ona ölümü bahsettiğimde son sırrını çoktan açıklamıştı. Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken uzun bir süre sessizlik oldu.

Dante fotoğrafçının o fotoğrafları çekmesine izin vermiş ve bana göndermişti çünkü Aria'nın benim zayıf noktam olduğunu biliyordu. Kendimi kaybedeceğimi, öfkeleneceğimi, hatta belki Chicago'ya saldıracağımı ummuştum. Emin değildim.

Orazio boğazını temizledi. "Ayrıca dün öğrendiğime göre Gottardo ve Ermano birkaç hafta önce Dante'yle temasa geçmişler ve seni atmasına yardım etmişler. Dante onlara karşı temkinliydi, bunun bir tuzak olduğunu düşünüyordu ama çünkü görüşmemizde Scuderi onlara güvenmesi için onu cesaretlendirdi."

"Gottardo ve lanet olası Ermano. Lanet olası piçler," diye tısladım, Dante Cavallaro'nun beni Aria'nın onunla bir ilişkisi olduğuna inandırmaya çalıştığı gerçeği yerine onlara odaklandım. Sikeyim onu!

Aşk, lanet bir zayıflık!

Matteo sanki bir şeyi öldürmek için Orazio'nun ya da onun boynunu kıracağımı düşünmüş gibi dikkatle beni izledi. "En azından sadece onlar ve birkaç düşük rütbeli asker. Baş edemeyeceğimiz bir şey değil."

"Biz onları hallederiz," dedim. "Keşke Gottardo'ya hızlı bir ölüm vermeseydim." "Boğazını parçaladın Luca. Ölmenin daha güzel yolları var," dedi Matteo. Orazio'nun

Kaşları hafif bir merakla kalktı.

"Ermano'nun alacağından daha güzel." "Kesinlikle," dedi Matteo.

"Sakıncası yoksa, kimse gittiğimi fark etmeden Chicago'ya döneceğim," dedi Orazio. Ona hızlıca başımı salladım. Arabayı sürmeden önce Matteo ile birkaç kelime daha konuştu.

Matteo yanıma geldi. "Yani Aria hile yapmadı."

"Bu gece saldırmalıyız. Sorunumuzun kaynağını bir an önce ayıklamak istiyorum. Aile hainlerle dolu, Gottardo'nun onlardan biri olduğunu hep biliyordum. Şimdi Ermano da öyle. Bu ikisi her zaman kalın kafalıydı."

Matteo kaşlarını çatı. "Luca, ne dediğimi duydun mu?"

Onunla yüz yüze geldim. "Evliliğimden uzak dur Matteo ve kendi karının seni bir aptala dönüştürmediğinden emin olsan iyi edersin."

Matteo hiçbir şey söylemedi ve bu en iyisiydi çünkü yine kan istiyordum.

O gece Romero, Matteo ve ben Ermano'nun Hamptons'daki tatil evine saldırdık. Ermano'nun sabah Atlanta'ya dönmesi gerekiyordu. O asla

dönüş. Orfeo ve Demetrio, Gottardo'nun diğer meşru oğlunu yakalamaya gidiyorlardı. Demetrio'nun üvey kardeşiyle başa çıkmakta zorlanmayacağını biliyordum. Bu ikisi arasındaki sevgi boşa gitmemiştir.

Ermano'nun ilk askerini bir uyarıda bulunamadan boynunu kırarak öldürdüm, Matteo da ikincisini bıçağıyla indirdi. Romero'nun üçüncüyü etkisiz hale getirip getirmediğini görmek için beklemeden, ikişer ikişer merdivenlerden yukarı koştum. Sağımda bir kapı açıldı ve bıçağımı o kişiye doğru savurdum ve son saniyede yukarı doğru kavis çizerek bıçağı genç bir kızın başının birkaç santim üzerine sapladım. Ağzı bir çığlık atmak için açıldı ve elimi dudaklarına kenetledim. Kolum beline dolanırken çırpınmaya başladı. Kulağına doğru eğildiğimde sertçe mücadele etti. "Ses çıkarma. Sana hiçbir şey olmayacak Kiara." Gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı. "Baban nerede?"

Kuzenim koridorun sonundaki kapıyı işaret etti, kollarının üstü morluklarla doluydu. Onu bıraktım ve kollarını kendine sararak kocaman gözlerle bana baktı. Gözlerim köprücük kemiklerindeki morluklara ve şişmiş yanağına takıldı. Ermano baştan aşağı babamın kardeşiydi.

Matteo bana doğru koştu ve ben de Kiara'yı ona doğru ittim, sonra da işaret ettiği kapıya doğru süründüm. Yalan söylememişti. Söylemesi için bir neden yoktu. Ben kapıyı açmadan başka biri açtı. Karısı karşımda duruyordu. Ermano onu gürültüyü araştırması için göndermiş olmalıydı. Kahrolası korkak.

Onu yana ittim ve bir kurşundan zor kurtuldum. Ermano devasa yatağın arkasına saklanmış bana ateş ediyordu. Kendimi yere atıp kendi silahımı çekmeden bir saniye önce ağır bir gümbürtü duydum. Omzumun üzerinden baktığımda karısının yerde yattığını ve kafasındaki yaradan kanlar aktığını gördüm. Ermano kendi karısını kazayla ya da belki de bilerek vurmuştu - deli herifin kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? Ben olsam onu vurmazdım. Bu çok hızlı olurdu.

Matteo koridorda çömeldi ve bana yerde kalmamı işaret etti.

Sürünerek yatağa yaklaştım.

"Ne istiyorsunuz?" Ermano çığlık attı.

Matteo, "Dışarı çık, o zaman çabuk ölürsün," diye bağırdı. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Onu parça parça, kas, kemik ve deri olarak ayıracaktım.

Yatağa daha da yaklaştım. Yatağın altındaki boşluktan Ermano'nun dizlerini görebiliyordum. Sağ diz kapağına nişan aldım ve ateş ettim. Delici çığlığı kulaklarıma müzik gibi geldi. Yerden kalktım ve iki büyük adımda amcamın yanına geldim, onu boğazından kavradım ve göz hizamıza gelene kadar kaldırdım.

"Bu hızlı ölümüne veda edebilirsin amca," diye hırladım.

İki saat sonra Matteo ve ben malikaneden ayrıldık. Romero temizlik ekibiyle ilgilenecekti. Matteo'nun Porsche Cayenne'ine yaklaştığımızda, arka koltuktan darmadağın kahverengi bir kafa çıktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Matteo. "Kiara'yı unutmşum." Elimi başımın üzerinde gezdirdim.

"Kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok. Çok fazla kuzenimiz var. On iki mi?"

İç çekerek arka kapıyı açtım ve içeri eğildim. Kiara irkilerek benden uzaklaştı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. "Kaç yaşındasın sen?" Babasını parçalara ayırdıktan sonra olabildiğince sivil bir ses tonuyla sordum.

Onu öldürecekmişim gibi beni izledi.

Kiara'nın yüzünü dikkatle taradım, hatırlamaya çalıştım. "On iki mi?" Yutkundum.

Kapıyı kapattım ve Matteo ben yolcu koltuğuna geçmeden önce kapıyı kilitledi. "Nereye?" Matteo sordu.

O bizim kuzenimizdi ve güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu ama seçeneklerim sınırlıydı. Evlendirilmek için çok gençti ve onur, aileyi seçmemi gerektiriyordu ama kime güvenilebilirdim? Baltimore'daki Egidia Teyze ve kocası Felix içlerinde en düzgün olanlarıydı. "Egidia. O zamana kadar onu Marianna ve kocasına götüreceğiz."

"Bana ne olacak?" diye fısıldadı sonunda.

Hâlâ bacaklarını göğsüne bastırıyordu. "Güvende olacaksın."

Matteo bana gözlerini devirdi. "Kimse sana zarar vermeyecek Kiara, en azından Luca ya da ben."

Kuzenimizi Marianna'nın evine bıraktığımızda çok sevinmişim. Kocası sadık bir askerdi ve Kiara'nın Egidia Teyze'nin yanına taşınana kadar güvende olmasını sağlayacaktı.

Daha sonra Matteo, Demetrio ve Orfeo ile kararlaştırdığımız buluşma noktasına, Yonker elektrik santraline gitti. Angelo, Gottardo'nun son meşru oğlu, bir sandalyeye bağlıydı.

Yaklaştığımda ters ters baktı, sonra da Demetrio'nun ayaklarına tükürdü. "Adımıza leke sürüyorsun. Orospu çocuğu. Babam seni asla evimize kabul etmemeliydi."

"Hoş geldiniz mi?" Demetrio tısladı.

Demetrio üvey kardeşine bıçak saplamadan önce, "O benim," diye uyardım. Ben de kendi bıçağımı çıkardım. "Bakalım bizim için ne tür sırların var, Angelo."

Bu geceden sonra Famiglia hainlerden arınmış ve Outfit'le savaşa hazır olacaktı ve ben de aşkın zincirleri beni tutmadan onlara acımasız bir odaklanmayla liderlik edecektim. Ne kadar uzun sürerse sürsün, kaç cana mal olursa olsun, Beni öldürse bile Dante Cavallaro'yu alaşağı ederdim.

Bölüm 19

ARIA

Romero, Luca'nın kalbimi kırarak beni terk etmesinden sonraki günlerde neredeyse sürekli olarak malikanede **bizimle kaldı**. Onun ve kız kardeşlerimin benim için endişelendiğini biliyordum çünkü neredeyse hiç yemek yemiyordum. Denemediğim için değil ama çoğu yemeğin kokusu midemi bulandırıyor. Luca New York'ta kaldı. Üç gündür bana mesaj bile atmamıştı ve ben buna zor dayanıyordum. Evlendiğimizden beri neredeyse her gün onunla birlikteydim ve onu sadece geceleri değil, her zaman çok özliyordum.

Gün doğmadan uyandım, gece kullandığım iki battaniyeye rağmen üşüyordum. Yataktan kayarak çıktım, bornozumu alıp geceliğimin üzerine geçirdim ve odamdan çıkıp aşağıya indim, sonra da terasa çıktım. Titreyerek etrafı araştırdım ve Romero'nun her sabah olduğu gibi koşu ve burpee hareketleri yaptığını gördüm. Gianna ve Lily hâlâ uyuyorlardı ve birkaç saat daha uyuyacaklardı.

Birkaç dakika sonra beni fark etti ve tişörtü terli göğsüne yapışmış halde bana doğru koşmaya başladı. "Aria, sorun ne?"

Ona bakarak boğuk bir kahkaha attım ve o da başını salladı. "Aklı başına gelecektir," dedi. "Aldatmadığını biliyor. Matteo fotoğrafçıyı buldu ve hikâyeni doğruladı."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, masumiyetimi kanıtlayabilmek için bir adamın yeryüzünde cehennemi yaşadığını biliyordum, ama suçluluk yoktu. Kendimi boş hissediyordum.

"Ne zaman?"

"Dün."

Luca benimle iletişime geçmemişti, yani ya hâlâ aldattığıma inanıyordu ya da beni artık gerçekten sevmiyordu.

Karnıma dokundum ve okyanusa doğru baktım.

"Sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Arkasından Chicago'ya gitmen onda yara izleri bıraktı ve olabilecek en kötü zamanda geldi. Luca şu anda ailesinden gelen bir sürü pislikle uğraşıyor."

Romero'nun haklı olduğunu ve Luca'nın bize bir şans daha vereceğini umarak iç geçirdim. O yanımda olmadan bir hayat düşünemiyordum. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedim sonunda ve Romero gerildi.

"Aria, şimdi Luca'yı daha fazla kızdıracak bir şey yapmanın sırası değil."

"Biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sertçe fısıldadım. "Ama benimle konuşmuyor. Benimle işinin bittiğini söyledi ve beni affetmesini bekleyecek zamanım yok."

Romero kaşlarını çattı. "Neden? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Beni New York'a, bir doktora götürmen gerekiyor." Tekrar karnıma dokundum ve Romero hareketi takip etti.

Şaşırmış bir halde bir adım daha yaklaştı. "Hamile misin?"

"Hamilelik testi de bunu söylüyordu. Dante'nin gitmeme izin vermesinin nedeni bu." Romero'nun yüzü nefretle gerildi. "Dante hamile olduğunu biliyor mu? Lanet olsun!"

Dedi, dudakları bükülerek. "Luca'ya söylemelisin."

"Hayır," dedim sertçe. "Kızgın olduğunda değil, benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde değil. Çocuk yüzünden kendini bana dönmek zorunda hissetmesini istemiyorum. Bana dönmesini istiyorum çünkü bunu istiyor. Ve şu anda pek de iyi bir ruh halinde değil."

Romero yavaşça, "Bu doğru," dedi. Bir şeyler sakladığı belliydi. "Eninde sonunda bunu saklayamayacaksın."

Midem daraldı. "Bana aylarca kızgın kalacağını mı düşünüyorsun?" Yüzü bana korktuğum cevabı verdi. Belki de onu gerçekten kaybetmişim.

Asla başka biriyle aynı yatakta yatmamış, silahı olmayan insanların yanında bulunmamış bir adam, hatta kardeşi bile, çünkü güvenin insanı öldürdüğünü küçük yaştan beri öğrenmişti - bana güvenmişti ve ben her şeyi berbat etmişim.

Romero sonunda, "Hızlı bir duş almama izin verirseniz, hemen yola çıkabiliriz," dedi.

Sözlerini algılamam birkaç kalp atışımı aldı. "Evet, lütfen. Ben hazırlanayım."

Kırk dakika sonra Romero ve ben New York'a doğru yola çıkmıştık. Biz ayrıldığımızda Gianna ve Lily hâlâ uyuyorlardı ve Sandro ile diğer iki muhafız nöbet tutacaklardı.

İnsanlar beni tanımasın diye peruğumu tekrar takmışım. Kimse hamileliğimi öğrenemezdi.

"Kız kardeşlerine söyleyecek misin?" Romero sordu.

Tereddüt ettim. "Bunun bir süre aramızda kalmasını tercih ederim." Romero bana çelişkili bir bakış attı ama sonra başını salladı. Lily'den bir şeyler saklamaktan hoşlanmadığını biliyordum ama son birkaç gün içinde çok fazla şey olmuştu ve daha fazla insanı dahil etmeden önce bazı şeyleri kendim çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ben Dr. Brightley'i tedavi odasına kadar takip ederken Romero bekleme odasında bekledi. Hamileliğimi doğruladı ve altı haftalık olduğumu söyledi. Daha sonra çıktığımda ve Romero beni asansöre götürdüğünde Luca'yı o kadar çok özlemiştim ki gözyaşlarımı tutamadım. O da yanımda olmalıydı, bu sevinçli anı benimle paylaşmalıydı.

Romero omzuma dokundu ama ben rahatlamak istercesine ona yaslandım ve bir anlık tereddüitten sonra kollarını bana doladı. "Aria, Luca sana geri dönecek."

Ona inanmak istedim, başka bir şey istemedim. Başımı sallayarak geri çekildim ve patlamamdan utanarak gözlerimi sildim. Luca'nın yokluğu kalbimi kırsa da bebeğimiz için güçlü olmam gerekiyordu.

Gergindim. Luca'yı üç hafta sonra ilk kez görecektim. Hiç konuşmamış ya da mesajlaşmamıştık. Başlangıçta ona birkaç mesaj göndermişim ama onları görmezden gelince vazgeçmişim. Eğer yalnız kalmaya ihtiyacı varsa, beni öldürse bile bunu ona verecektim.

"Erkekler olmadan kutlama yapmalıyız," diye mırıldandı Gianna. "Onlar sadece her şeyi mahvedecekler." Luca'yı kastediyordu ve haklı olmasından endişeleniyordum. Böyle giderse bu Noel nasıl büyük bir karmaşadan başka bir şey olabilirdi ki?

Duştan çıktım ve bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda mermer tezgâha tutunmak zorunda kaldım. Dokuz haftalıktım ve henüz karnımda bir şişlik yoktu ama yine de hamilelik hayatıma hükmediyordu. Son üç haftada on kilodan fazla kaybetmişim çünkü hiçbir yiyeceği midemde tutamıyordum. Dr. Brightley bebek olması gerektiği gibi geliştiği için henüz endişelenmiyordu. İç çamaşırlarımı giydim ve yatak odasına geçtim. Luca bu gece benimle aynı yatağı paylaşacak mıydı?

"Kahretsin, Aria," dedi Gianna, beni izlerken dudaklarını büzerek. "Çok fazla kilo vermişsin."

"Abartıyorsun," dedim hafifçe. Krem rengi yün elbiseyi elime aldım ve üzerime geçirdim. Eskiden kıvrımlarımı sarardı ama şimdi boldu.

Gianna kaşlarını kaldırdı. "Bana abartıyormuşsun gibi gelmedi." "Önemli bir şey değil," dedim kararlı bir şekilde.

Gianna yaklaştı. "Çok solgunsun. Ve gözlerinin altındaki o gölgeler." Başını iki yana salladı. "Bak ne diyeceğim. Sadece minimum makyaj yapacağız. Bırakalım da sana ne yaptığını görsün."

İtiraz edemeyecek kadar yorgundum ve biraz fondöten ve rimel sürmesine izin verdim. "Sana bok gibi davranırsa onu öldüreceğim. Yemin ederim. "Sana böyle davranırsa

Matteo'nun zalim kalbine sapladığı bıçaklar."

"Gianna," dedim uyarırcasına. "Onun arkasından iş çeviren benim."

"Küçük kardeşimizi ziyarete gittin. Luca seni Grace'le sırf sen istemediğin için aldattı ve Matteo babamızdan benimle evlenmek için izin istediğinde bunu sana söylemedi. Ve eminim sana bilmediğimiz daha pek çok konuda yalan söylemiştir ama sırf sen ona uslu bir köpek gibi itaat etmediğin için kendini ihanete uğramış hissediyor. Yapma Adamların aptal gururu."

Luca'yı geride tutan şeyin sadece gurur olmasını dilerdim ama daha fazlası olduğunu biliyordum - daha karanlık ve daha güçlüydü.

Lily kapıyı çaldı ve başını içeri uzattı. "Yemek hazır. Marianna oturabileceğimizi söyledi."

"O burada mı?" Sesimin kırılmasından nefret ederek sordum.

Lily'nin ifadesi yumuşadı. "Evet, o ve Matteo on beş dakika önce geldiler. Romero'yla birlikte alt kattalar."

Gianna aynadaki yansımalarını kontrol etti. O da Matteo'yu neredeyse hiç görmemişti çünkü Matteo New York'ta Luca'yla birlikteyken ona hâlâ kızgın olduğu için benimle kalmayı tercih etmişti.

Kendimi toparlayabilmeyi umarak doğruldum. Hamileliğim beni duygusal bir karmaşaya dönüştürüyordu.

Gianna elimi sıktı ve bırakmadı. "Hadi, Aria. Biz varız. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Onların Famiglia'ları ve kan yeminleri var, ama biz kardeşiz, biz kanız ve tüm günlerin sonuna kadar senin yanında olacağız."

Lily kararlı bir gülümsemeyle diğer elimi tuttu. "Eğer onun varlığına katlanamıyorsan, o zaman gideriz. Akşam yemeğini mutfakta yiyebiliriz. Sadece üçümüz."

Gözyaşlarımla savaştım.

"Ağlama," diye emretti Gianna. "Bunun kendi yüzünden olduğunu düşünecek. Ona bu gücü verme."

Ama kalbim üzerinde böyle bir gücü vardı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaybedilmiş bir aşkın kanıtı olan karnıma dokunma isteğime direndim.

Yutkundum ve başımı salladım. "Hadi gidelim."

Odadan çıkıp koridora ve merdivenlere doğru adım attık. Sonra onun derin sesini duydum ve sadece kız kardeşlerimin tutuşu beni hareket ettirdi. Merdivenlerden inip sesine yaklaştıkça Gianna'nın elimi tutuşu ezici bir hal aldı. Hep birlikte yemek odasına girdik ve gözlerim Matteo ve Romero'nun yanında dimdik duran, sakın görünen Luca'ya takıldı. Son üç haftanın onu etkilediğine dair hiçbir işaret yoktu. Bu şekilde hayatına devam edebilir miydi? Aşkından bu kadar kolay vazgeçebilir miydi?

Lily elimi sıktı ve Gianna yanımda sertleşti. "Siktir et onu, Aria. Hepsini sik," diye fısıldadı.

Onun tavsiyesine uymaya kararlıyım ama Luca başını çevirip doğrudan bana bakınca dünyam başıma yıkıldı. Bu umutsuzluk haftalarında kısa süreli umut anları olmuştu, çünkü ya Luca olmadan yaşayabileceğime kendimi inandırmaya çalışmışım ya da kendimi Luca'nın düzeleceğine ikna etmeyi başarmışım.

Şimdi onun sert gri gözleri bana herhangi birine baktığı gibi, soğuk bir dikkatle ve en ufak bir sıcaklık belirtisi olmadan bakarken, her iki umut da toza dönüştü.

LUCA

"**Bu Noel'i** hepimiz için mahvetmeyeceksin, değil mi?" Matteo sordu. Sanki Gianna ile ilişkisi son birkaç haftadır iyi gidiyormuş gibi. New York'ta benim gölgem olmuştu ve Gianna onunla gelmeyi reddetmişti. Birbirlerinin yanında zar zor medeni davranıyorlardı.

Gözlerimi devirdim. "Merak etme. Aria kâğıt üzerinde benim karım ama hepsi bu." Son üç haftadır duygularımı içime kapatmıştım ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yoktu. Dante'yi ve onunla birlikte Outfit'i alaşağı etmek gibi endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Bu birkaç hafta ya da ay içinde başarabileceğim bir şey değildi, hele ki eylemlerim hâlâ öfkeyle beslendiği sürece hiç değildi. Başarımızı kesin olarak garantileyecek bir plan yapmam gerekiyordu.

Kapının yanındaki hareket dikkatimi çekti ve başımı ona doğru çevirdim ve içime bir duygu balyozu indi.

Aria, ince zarafeti ve uzun sarı saçlarıyla kız kardeşlerinin arasında duruyordu. Gözlerim gözlerinin altındaki koyu gölgelere, elmacık kemiklerinin keskinleşmesine, elbisesinin vücudundan sarkmasına takıldı. Suçluluk duygusu üzerime çöktü ama onu bastırdım. Suçlu olmak için hiçbir nedenim yoktu. Bana ihanet eden oydu.

"Sadece kâğıt üzerinde, hepsi bu, kıçımın kenarı," diye mırıldandı Matteo.

Bakışlarımı Aria'dan ayırıp kendimi çelikleştirdim. Yemek masasına gittim ve her zamanki yerime oturdum. Matteo karşımdaki koltuğa oturdu ve sanki çıldırmak üzereymişim gibi bana baktı. Eğer sürekli tepemde dolaşmaya bir son vermezse, *ona karşı* kendimi kaybedecektim.

Bir anlık tereddütten sonra Aria yanıma uzandı ve tatlı çiçek kokusu burnuma doldu.

Bana dokunmadı, ben de ona uzanmadım.

Gianna tam bir nefret ifadesiyle karşımda oturuyordu. Ben de ona Capo kaşlarımı çatarak baktım ve sonunda gözlerini kaçırdı. Hoşgörülü olmaktan bıkmıştım. Ben Capo'ydum ve öyle davranacaktım.

Romero ve Lily de yerlerine oturduktan sonra Marianna yemeklerimizle birlikte içeri girdi. Dudaklarını büzerek bana baktı ama bir şey söylemedi. Bir süre sessizlik içinde yemek yedik. Aria ne yemeğine dokunmuş ne de şarabını içmişti. Çatalını tutarken elleri titriyordu.

Beni suçlu hissetmem için manipüle etmesine izin veremezdim.

ARIA

Yemekten kısa bir süre sonra kendimi affettirmek **zorunda** kaldım ve kusmak için misafir banyolarından birine girdim. Romero birkaç dakika sonra bana katıldı. Yere diz çökmüştüm, kollarımı kapalı tuvalet kapağına dayamıştım ve yanağımı da onların üzerine koymuştum.

Romero yanıma çömeldi, sesi yumuşaktı. "Söyle ona, Aria."

"Hamileliği onu bana geri döndürmek için bir suçlama aracı olarak kullanmak istediğimi düşünecek. Bunu yapmayacağım. Bana sevgiyle dönmesini istiyorum, Romero." Sesim kesildi ve gözlerime yaşlar doldu.

Romero bana sessizce baktı. Bu kez bana Luca'nın geleceğini söylemedi. Doğruldu ve elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve ellerimi yıkayıp ağzımı çalkaladım.

Başımı dik tutarak oturma ve yemek alanına döndüm ama Lily ve Gianna'yı kanepede birbirlerine sokulmuş halde buldum.

"Scotch içmek için salona gittiler," diye mırıldandı Gianna.

"Oh," dedim sessizce.

Yorgunluğuma rağmen Luca'nın bize katılacağını umarak oturma odasında olabildiğince uzun süre kaldım ama katılmadı ve sonunda yatak odamıza gidip uzandım. Kapının gıcirtısını duyduğumda ne kadar geç olduğundan emin değildim. Arkamı döndüğümde gözlerim Luca'nın uzun boylu haliyle karşılaştı ve göğsümde bir umut kabardı.

"Luca?" Fısıldadım.

Bir şey söylemedi, ben de ışığı açtım. Çekmeceleri karıştırıyordu ve gitmek için dönmeden önce eşofman altını çıkardı.

"Kalmayacak mısın?" Sesimin titremesinden nefret ederek sordum.

Omuzları gömleğinin altında gerildi. Sert bir sesle konuşurken arkasını dönmedi. "Hayır. Ama istediğin buysa seni becerebilirim?"

Titrek bir nefes aldım. "Yapma bunu."

Başka bir şey söylemeden gitti ve bir süre sonra titreyen parmaklarımla ışıkları kapattım.

Benimle bir sonraki konuşması ertesi sabah kahvaltı sırasında, Senatör Parker'ın Sylvester partisine birlikte katılmamız gerektiğini bildirmek içindi. Daha sonra New York'a döndü.

Bölüm 20

ARIA

"**Bana bir iyilik yap ve gitme,**" diye yalvardı Gianna. İki saate yakın bir süredir parti için yeni elbiseler arıyorduk ve mide bulantım giderek kötüleşiyordu. Gianna ve Lily'nin endişelendiğini biliyordum ama onlara söyleyemezdim. Önce Luca'nın öğrenmesi gerekiyordu ama bu nasıl olacaktı ki?

Elbise vitrinine göz gezdirdim. "Luca'nın yalnız gitmesi soru işaretlerine yol açabilir."

"Aria, lütfen."

Omzumun üzerinden kız kardeşime baktım. Sesindeki bir şey beni endişelendiriyordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

Gianna bana yaklaştı. "Matteo Grace'in de orada olacağından bahsetti."

Elbisenin üzerindeki parmaklarım sıkılaştı. "Onun İngiltere'de olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Zengin bir İngiliz işadamıyla evli ama partiye katılacak."

Yutkundum. "Onunla başa çıkabilirim."

Gianna kolumu kavradı. "Aria bu iş çirkinleşecek. Gitme. Lütfen gitme."

Zorla gülümsedim. "Benim için endişelenme." Krem rengi, yere kadar uzanan zarif bir elbise çıkardım, soyunma odasına geçtim ve giydim. Belden oturuyordu ve sırtı açıktı. Karnımı taradım. Hamile olduğum belli oluyor muydu? Gianna kafasını içeri uzattı ve ben kaskatı kesildim ama o sadece ıslık çaldı. "Al bakalım. Nefes kesici görünüyorsun. Luca ne kaybettiğini görsün."

Hiçbir açık elbise Luca'yı beni tekrar sevmeye ikna edemezdi. İşler öyle yürümedi.

Sandro, Gianna ve beni malikânenen **alıp** New York'a götürdü ve orada Luca ve Matteo ile apartmanımızın garajında buluştuk. Luca geniş omuzlarını ve dar belini vurgulayan şık siyah bir takım elbise giymişti.

Beni elbisemle gördüğünde gözünü bile kırpmadı. Yüzü taş gibiydi ve gözleri soğukluğuyla içimi dondurdu. Tek kelime etmeden arabasının yolcu koltuğuna bindim. Sessizlik içinde Parker'ın evine doğru sürdük.

Dışarı çıkmadan önce Luca bana döndü ama gözlerinde sıcaklık yoktu. "Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyoruz, bu yüzden medeni davranacağız." Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı salladım.

Luca dışarı çıktı ve kapımı açtı. Olacaklara karşı kendimi hazırlamıştım ama Luca'nın avucu çıplak sırtıma değdiği anda vücudumdaki her kas ihtiyaç ve özlemle canlandı.

Luca'nın parmakları tenimde gerildi ve başımı kaldırdığımda yüzünün tamamen boş olduğunu gördüm. Tek kelime etmeden ya da bana bakmadan beni eve doğru götürdü.

Gianna ve Matteo zaten oradaydı, şampanya içip konuşuyorlardı. Yeniden daha iyi anlaşıyor gibiydiler ya da belki de Luca ve benim gibi toplum içinde medeni davranıyorlardı.

Luca beni onlara doğru götürdü ve vardığımız anda elini bıraktı. "Bize içecek bir şeyler getireyim." Cevabımı beklemedi ve gitti.

Gianna bana cesaretlendirici bir gülümseme vermeden önce onun arkasından kaşlarını çatı. Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama kaşları birbirine yaklaştı. Bir adım daha yaklaştı ve kolumu kavradı. "Aria, onun kazanmasına izin verme. Ona senin üzerinde bu gücü verme," diye fısıldadı sertçe.

Başımı salladım ve başım dik bir şekilde halk maskemi taktım. Luca geri dönmedi ve odayı taradığımda onu Senatör Parker ile sohbet ederken buldum. İşte o zaman onu gördüm. Grace Parker. Uzun boylu, güzel ve hayal gücüne çok az şey bırakan dar bir tulum giymişti. Yalnızdı, görünürde İngiliz kocası yoktu. Onu onunla yakaladığım zamanı hatırladım, hayal kırıklığı ve üzüntü hissini hatırladım ve o zamanlar onu sevmemiştım bile.

Luca onu benimle aynı anda fark etti ve gözlerini ondan ayırmadı. Beni böyle mi cezalandırmak istiyordu?

"Buna cesaret edemez," diye tısladı Gianna.

Matteo'nun cevabı kulaklarımdaki sisin içinden geldi. "Yapmayacak."

Grace seksi bir gülümsemeyle Luca'ya yaklaştı ve Luca sırtıttı. Bu bakışı bekârlık günlerinde gördüğüm fotoğraflarından hatırlıyordum; ne sunması gerektiğini bilen ve kadınların ona sunduklarını kabul eden bir adam gibiydi.

Midem öyle bir daraldı ki, midem bulandı. Topuklarımdın üzerinde döndüm ve aceleyle koridorun sonundaki banyoya girdim. Kusmadan önce kapıyı kapatıp tuvalete ulaşmayı zar zor başardım ve midemde hiçbir şey kalmayana kadar şiddetle öğürdüm. Boncuk boncuk ter alnımı kapladı. Titreyen parmaklarımla sifona uzandım.

Birkaç dakika sonra Gianna'nın yumuşak kapıyı çalma sesi duyuldu.

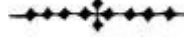
"Aria, beni içeri al." Aynanın karşısına geçtim ve karnıma dokundum.

"Aria, lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Bana yardım edemezdi. Bu tek başıma vermem gereken bir savaştı çünkü kalbime karşı verdiğim bir savaştı.

Luca'nın haftalar önce söylediği sözler aklıma geldi: *İşimiz bitti.*

Evet, öyleydik.

LUCA

Grace bir akbaba gibi etrafımda dolanıyordu. Banka hesabında milyonları olan yaşlı bir herifle evlenmişti, ama şimdi geçmişte yaptığı gibi beni gözleriyle beceriyordu.

"Şimdiden karından sıkıldın mı? Seni tatmin edemediğini söylemiştim." "Onun hakkında konuşma," diye uyardım. Beni unutmuş gibi görünüyordu.

Geçen seferki uyarı.

Matteo odanın diğer ucundan kaşlarını kaldırarak bana baktı. Aria ya da Gianna'yı hiçbir yerde görmedim ve buna çok sevindim. Aria o bembeyaz elbisenin içinde sanki bir hayalet, bir melek gibiydi.

Bir zayıflık.

"Buraya konuşmaya gelmedim, merak etme," diye mırıldandı. Gözlerim göğüs dekoltesine kaydı.

"O zaman ne için buradasın?" Dudağımı kıvrarak sordum.

"Sikişmek için." Gülümsedi. "Hadi Luca."

Birkaç adım gerisinden takip ettim, gözlerim o şaka gibi tulumun içindeki kışındaydı.

Beni eski yatak odasına götürdü, güzel anılarımın olduğu bir odaydı.

Grace kapıyı kapattı ve kırmızı dudaklarını yalayarak bana döndü. "Oh, sikinin içimde olmasını özledim, Luca," diye mırıldanarak bana doğru yaklaştı ve beni öpmek için eğildi. "Öpüşmek yok," diye homurdandım, ona ters ters bakarak.

Suratını astı ama bir daha denemedi. I onu öpmekten hiç hoşlanmamıştı, şimdi her zamankinden daha az.

Uzun tırnakları göğsümü tırmaladı, sonra daha aşağılara indi. Elini itme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Henüz sertleşmemiştim, yakın bile değildim. Onun dokunuşu beni gerçekten iğrendiriyordu.

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da cüretkâr bir gülümseme belirdi. "Zoru mu oynuyorsun?" "Birimiz yapmak zorunda," diye mırıldandım, ondan ve kendimden nefret ederek.

Kızardı ama sertliğimin onu caydırmasına izin vermedi. Dizlerinin üzerine çöktü ve masum bir yüz ifadesi takındı. Çok sahte görünüyordu. Ve benim üzerimde onun amaçladığının tam tersi bir etki yarattı. Aria'nın masum gülümsemelerini, onu benim yaptığım zamanki masum dokunuşlarını hatırladım.

Aria.

Sikey
im.

Her zaman Aria.

Sonra beni en son ağzına aldığı zamanı hatırladım, mükemmel dudakları,

alaycılığı. Yıllar geçtikçe seks konusunda kendine daha çok güvenmesini seviyordum. Kokusunu, tadını, ipeksi tenini seviyordum. Sikerim böyle işi. Her şeyi sevdim.

onu hala seviyordum. Her santimini seviyordum ama en çok da kahkahalarını, gülümsemelerini ve bana sevgi ve güvenle bakışını seviyordum.

Grace'in fermuarıma dokunan parmakları karşısında sendeleyerek geri çekildim. Elini bıraktı, gözleri kısılmıştı.

"Şimdi ne var? Sakın bana Aria'yı aldatamayacağını söyleme."

Kolunu ölümcül bir şekilde kavradım. "Sakın ona hakaret etmeye kalkma. Onun adını bile ağzına alma." Onu kendimden uzaklaştırdım, o kadar öfkeliydim ki kendimi zor kontrol ediyordum. Zayıflığım ve işe yaramaz duygularım yüzünden kendime öfkelen dim. Sonra arkamı döndüm ve partiye geri döndüm.

Matteo hemen yanımdaydı. "Bu gördüğüm en hızlı sevişmeydi." Sesi tuhaftı ama ruh halini analiz edecek sabrım yoktu.

"Yapamadım. Sikimi emmesine bile izin veremedim. Siktir et." Ne hale gelmiş tim ben?

"Aria yüzünden."

Ellerimi yumruk yaptım, bir şeyleri yok etmek, öldürmek ve sakatlamak istiyordum. "Ben çok zayıfım," dedim sessizce.

"Zayıf mı?" Matteo güldü. "Luca, bir kulüp binası dolusu motorcuyu öldürüp paramparça ettin, amcamıza gözünü kırpmadan saatlerce işkence ettin ve bu odadaki her pisliği öldürsen bile en ufak bir pişmanlık duymazsın. Aria'ya olan hislerin yüzünden zayıf değilsin. Babamız sadist bir pislikti ve deliydi."

"Kısırlaştırılmış bir köpek gibiyim."

Matteo inledi, ters ters baktı. "Aria'nın seni asla aldatmadığını biliyorsun. O kadın her zaman sadece sana aitti ve öyle kalacak Luca."

"Biliyorum," diye homurdandım. Ve lanet olsun, onun sadık olduğunu biliyordum, sadece fotoğrafçı hikâyesini doğruladığı için değil, aynı zamanda Aria öyle biri olmadığı için de. O aldatmazdı. Bunu çabucak fark etmiş tim ama arkamdan iş çevirdiği için ona hâlâ kızgındım ve özür dilemeyecek kadar da gururluydum. "Ve görünüşe göre ben de onu aldatamam."

"Seni amından yakalamış."

Keşke sadece o olsaydı. Soğuk kalbimi amansız bir şekilde kavramıştı ve ben ondan kurtulamıyordum.

Gözlerim kalabalığı tekrar taradı ve sonunda Aria'yı buldum. Gianna onun yanımdaydı, neredeyse onu tutuyordu. Aria solgun görünüyordu, sonra gözleri bana takıldı ve beni Grace'le giderken gördüğünü anladım. Doğruldu ve bakışlarımı tuttu.

İşte buydu. Beni Dante için kolay bir hedef haline getiren zayıflığımdan kurtulmanın yolu.

"Özür dile," diye mırıldandı Matteo. "Tanrı aşkına Luca, ondan özür dile." "Hayır," dedim kararlılıkla. "İşimiz bitti."

Bölüm 21

ARIA

En kalın paltomu, atkımı ve eldivenlerimi **giydikten** sonra terasa çıktım ve yamaçtan aşağıya, suya doğru yürüdüm. Soğuk havayı içime çekerek güneşin okyanus üzerinden doğuşunu izledim. Uzun bir süre öylece durduktan sonra arkamdan adım sesleri duydum. Gianna'yı bekleyerek arkamı döndüm ama onun yerine Matteo bana doğru geliyordu, dondurucu soğuğa rağmen üzerinde sadece eşofman altı ve bir tişört vardı. Onunla son dört haftadır birkaç kelimeden fazla konuşmamıştık. Suyu geri döndüm, bu neredeyse huzur dolu anı bozmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Artık geceleri nadiren birkaç saatten fazla uyuyordum. Ama ona teşekkür borçluydum.

Matteo yanımda durdu.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Boşuna da olsa fotoğrafçıyı bulduğun için." Dört hafta geçmişti ve yavaş yavaş bunun o an olduğunu anlamaya başlamıştım. O güne kadar kanıksadığım aşkı bir daha asla yaşayamayacaktım.

"Üç yıl önce Luca'dan benim için bir sır sakladın," dedi Matteo uykudan çakıllı bir sesle. "Eğer saklamamış olsaydın, bugün burada duruyor olmazdım."

Ona doğru döndüm ve yüzümü yukarı kaldırdım. Sonraki yıllarda o gün hakkında hiç konuşmamıştık. "Bunu Luca için yaptım," dedim çünkü bu gerçektir ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sadece onun adını söylemek bile içimi yakıyordu.

Matteo başını salladı, kahverengi gözleri benimkileri arıyordu. "O fotoğrafçıyı da onun için buldum çünkü sana ihtiyacı var."

Hüzünle gülümsedim. "Son dört hafta yanıldığımı kanıtladı. Luca hayatımı eskiden olduğu gibi yaşıyor. Yeniden özgür, parti yapmakta ve kadınları yatağına almakta özgür." Tanrım, bu sözler göğsümde bir delik açtı ve boğulacağımdan emin olana kadar boğazım sıkıldı.

Sylvester'a kadar içimde bir umut ışığı vardı ama artık bitmişti, asla gerçekleşmeyecek bir şey için umut etmekten, sürekli acı çekmekten bıkmıştım.

Matteo sırtarak başını salladı. "O kaltakla yatmadı. Ona dokunmadı, hiçbir şey yapmadı."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Dört hafta oldu ve Luca kimseyle yatmadı, tek bir kadına dokunmadı, sikini yalatmadı. Seninle işi bitmiş olsaydı, şimdiye kadar New York'un yarısını sikmiş olurdu, inan bana. Bu taş kalpli piçin bir kalbi var gibi görünüyor ama sadece senin için atıyor. Sadece sana gösteremeyecek kadar aptal bir herif."

İçimi bir rahatlama kapladı ama bir yanımda Luca'nın bana hâlâ sadık olmasının bir önemi olup olmadığından bile emin değildi. Bizim için umut var mıydı? Aşkımız için? Belki de çok kırılmıştı.

"Ona git," dedi Matteo yalvarırcasına. "O çok gururlu."

Okyanusa döndüm ve hiçbir şey söylemedim. Luca'ya gitmeyecektim. Başlangıçta denemiştım ama aldatmadığımı bildiği halde beni geri itmeye devam etmişti. Bana doğru küçük bir adım atması, bizim için hâlâ umut olduğunu göstermesi gerekiyordu. Sadece kendimi değil bebeğimizi de korumalıyım.

"Luca kilo kaybın yüzünden doktorun sana bakmasını istiyor." "Fark edeceğini sanmıyordum, ne de olsa artık bana hiç bakmıyor bile."

Matteo kaşlarını çatı. "Görünüyor, inan bana." Bekledi, sonra içini çekti. "Aria, ciddi olmasan bile ondan özür dileyemez misin? Biriniz ilk adımı atmak zorunda."

"Ben kendime bir çay alacağım," dedim ve onu orada öylece bıraktım. Luca endişelendiyse bunu bana kendisi söyleyebilirdi ama yine de bir yanım onun hâlâ benim iyiliğimi düşündüğü için aptalca bir rahatlama hissetmesine engel olamıyordu.

İçeri girdim, sıcağdan memnundum. Soğuk mide bulantısına iyi gelmişti ama şimdi içerideydim ve mide bulantısı geri gelmişti. Paltomu, atkımı ve eldivenlerimi çıkardıktan sonra mutfığa yöneldim ve kendime çay yapmak için elektrikli su ısıtıcısını açtım. Hizmetçilerden biri, her seferinde indirmeme rağmen çay poşetlerini yine en üst rafa koymuştu. Bu beni deli ediyordu. Bir sandalye kaptım ama tereddüt ettim; başım dönerken düşme riski çok büyüktü. Sandalyeyi bıraktım, rafın kapağını açtım ve bir spatula aldım.

Parmak uçlarımda durdum ve poşet çay paketini spatulayla raftan indirmeye çalıştım ama sadece daha geriye itmeyi başarabildim. Üzerime bir gölge düştü ve şaşkınlıkla geri çekildim, sonra da donup kaldım. Luca rafa uzanıp paketi aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Yüzü taş gibiydi ama gözlerinde bir şeylerin izi vardı.

Bakışlarımı kaçırdım. "Teşekkürler," dedim sessizce.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kahve makinesine gitmeden önce başını salladı. Onu izlemek için kendime bir an izin verdim. Matteo gibi o da siyah bir eşofman giymişti ama gömlek giyme zahmetine katlanmamıştı. Daha önce hiç kimseye Luca'ya dokunduğum kadar dokunmak istememiştım. Onun yakınlığını, sıcaklığını özlemiştim. Tanrım, onun sevgisini özlemiştim. Gözlerim omzundaki dövmeyle takıldı.

Yol ne kadar karanlık olursa olsun, senin gittiğin yere gideceğim.

Zorlukla yutkunarak hızla arkamı döndüm ve bir an önce mutfaktan çıkmak isteyerek çayımı hazırladım. Bir elimde fincanımla kapıya yönelmişim ki baş dönmesiyle karışık yeni bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Kupa elimden çıkıp yere düştü ve sıcak çay çıplak ayaklarımla üzerine döküldü ama acıyı fark etmedim bile çünkü görüşüm kararmıştı ve kendimi sabitlemek için masaya uzanmaya çalışıyordum. Güçlü kollar beni sardığında yere hızla yaklaşıyordum,

Beni yukarı kaldırdı ve avuçlarım sıcak bir göğse bastırdı. Nefesimi içime çektim, alnım kaslara karşı öne düştü. Derin bir nefes aldım, tanıdık bir koku, rahatlık ve sevgi kokusu. Görüşüm yavaşça netleşti.

"Aria?"

O çok özlediğim nazik ses tonunu. Kalbim aynı anda hem onarılıyor hem de kırılıyor gibiydi.

Başımı kaldırdım ve Luca'nın yüzüne baktım. Endişe. Endişe mi vardı? Kaşları birbirine yaklaştı. Tanrım, bu adamı seviyordum.

Birbirimize bakarken, Luca'nın maskesinin tekrar yerine oturduğunu görebiliyordum, çelik gibi aşılmaz bir maske. Soğuk ve sert. Endişeyi hayal etmiş olmalıyım. Ellerimi göğsünden indirip geri çekildim ve ayaklarımın hafifçe yandığını fark edince irkildim.

"Yanık merhemiyle tedavi edilmeli," dedi Luca kararlı bir şekilde. "Doktoru arayacağım, böylece sana bir göz atabilir."

Bedenim yaklaşmak için çılgık atarken, kalbim onun yakınlığı için daha yüksek sesle bağırırken bile kendimi kararlı bir adım geri atmaya zorladım. "Ona ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Sadece sana ihtiyacım var.

Bu sözleri söyleyemeden diz çöktüm ve parçaları toplamaya başladım. Yukarı bakma riskini göze aldığım Luca çözemediğim bir bakışla beni izliyordu. Neredeyse kızgın görünüyordu ama tam olarak değil. Birden bana doğru uzandı, kolumdan tuttu ve beni yukarı çekti. "Git."

Gözlerimi diktim. "Burayı temizlemem gerek. Hizmetçiler yarına kadar dönmeyecek."

Luca'nın gözleri içimi yaktı. "Git buradan." Sesi öfkeyle mi titriyordu? "Sadece git."

Döndüm ve çıktım.

Birkaç gün sonra kanepeye kıvrılmış kitap okuyordum ki Gianna yanıma geldi. Kitabıma doğru başını salladı. "İyi mi?"

Omuz silktim. Herhangi bir şeye uzun süre odaklanmakta zorlanıyordum. Aynı sayfayı iki kez okumuştum ve hâlâ ne olduğunu bilmiyordum. Kurabiye dolu bir tabak uzattı.

"Fırıncılıkta şansımı denedim."

"Sen yemek yapamazsın." Gianna mutfakta benden daha yetenekli değildi. Yenilebilir bir şeyler pişirebilen tek kişi Lily'ydi ama o da Romero'nun ailesiyle birkaç gün geçiriyordu. Öte yandan Gianna her zaman etrafımızdaydı, sürekli bir gölgeydi.

Gianna, "Dene şunları," diye ısrar etti.

Bir tanesine uzandım ve tereddütlü bir ısırık aldım ama sıcak hamur ve çikolata kokusu midemi alt üst etti. Hamileliğimden önce çikolatayı sevdiğimi düşününce. Isırığı çabucak yuttum ve kurabiyeyi geri bıraktım.

"Aria, lütfen artık kendini aç bırakmayı bırakır mısın?" Gianna aniden tısladı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Kendimi aç bırakmıyorum," dedim. "Beni yerken görüyorsun."

"Biliyorum ve çok fazla değil, ayrıca sonrasında tuvalete gittiğini de görüyorum. Hadi ama, Luca için bulimia olmaya değmez."

O her şeye değdi.

"O kadar kötü mü görünüyorsun?" Kendime baktım. Kilo kaybetmişim. Vücudum bebeğin büyüebilmesini sağlamak için rezervlerimi kullanıyordu ve neyse ki büyümüştü. Doktor bebeğin büyümesinden memnundu.

Gianna gözlerini devirdi. "Podyum mankenlerini bile kıskandırırısın." "Tabii, on santim küçük olmam dışında."

"Bir de kıyafetlerin var," dedi bol bluzumu göstererek. "Sanki artık vücudunu göstermeye katlanamıyorsun."

Gözlerimi kapattım. "Luca bir şey söyledi mi?"

"Bildiğiniz gibi onunla pek konuşmuyorum."

Biliyordum. Ailem parçalanıyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Luca'dan özür dile.

Ama çoktan özür dilemiş, aşkımızı yok etmemesi için yalvarmışım ve o beni itmişti. Gianna'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Matteo'nun ağzından kaçırıklarına bakılırsa Luca çok endişeli. Hepimiz endişeliyiz, Aria. Luca neden aniden haftanın yarısını Hamptons'da geçiriyor sanıyorsun? Çünkü sana göz kulak olmak istiyor. O pisliği anlamıyorum ama belli ki kendi çarpık yöntemiyle seni hâlâ önemsiyor."

Parmaklarımı sıktım. Artan varlığını fark etmişim ama benim yüzümden olduğunu ummaya cesaret edememişim. Kendime, karnımdaki neredeyse fark edilmeyen şişliğe baktım. Hamileliğimi daha ne kadar sır olarak saklayabilecektim? Sadece hamilelik yüzünden barışmamızı istemiyordum. Yeniden bir araya gelmenin yolunu kendi başımıza bulmamızı istiyordum, çünkü aşkımız her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüydü. Ama eninde sonunda bunu daha fazla saklayamayacaktım. Ne de olsa on ikinci haftamdaydım.

"Aria." Gianna'nın sesi beni geri getirdi. Yüzü endişeyle çarpılmıştı. "Lütfen."

Derin bir nefes aldım. "Ben hamileyim."

Gianna arkasına yaslandı, ağzı açık kalmıştı. "Siktir." Karnıma baktı. "Kaç aylıksın?"

"On ikinci hafta."

Yüz hatlarına rahatlama yerleşti. "Demek bu yüzden hastasın?"

Başımı salladım. "Sanırım hastalığın henüz geçmemiş olması benim şanssızlığım," dedim küçük bir kahkaha atarak.

"Kötü şansmış. Luca'nın çocuğuna hamile kalarak en kötü şansa sahip olan sensin." Kaşlarını çatı. "Doğum kontrol hapı aldığını sanıyordum."

"Unuttum. Ama Lily ve Romero'nun başına gelenler yüzünden ara sıra unutuyordum. Bunun olmasını istemedim. Luca şu anda çocuk istemiyor." Ya da hiçbir zaman.

Gianna bakışlarını karnıma dikti ve kolunu uzattı ama birkaç santim ötede durdu. "Dokunabilir miyim?"

Etrafa bakındım. Yalnızdık. "Elbette."

Avucunu yumruğuma dayadı ve ben onun dokunuşuyla rahatladım.

"Hâlâ çok küçük. İçinde minik bir insan olduğuna inanmak zor."

"Biliyorum," dedim, Gianna'nın yumruğuma yaslanan eline bakıp Luca'nın eli olmasını dileyerek. Gözlerimde yaşlar birikti.

"Ah, Aria," diye mırıldandı Gianna ve beni kucakladı. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

"Çok yalnızım, Gianna. Onu özlüyorum."

"Onun kızgın yüzünü neredeyse her gün görüyorsun, Aria."

"Eskiden benimle nasıl olduğunu özlüyorum. Öpücüklerini ve dokunuşlarını özlüyorum, geceleri yanımdaki bedenini özlüyorum. Onun sevgisini özlüyorum." Yutkundum. "Sarılmayı özledim."

Gianna kucağını sıvazladı ve ben de başımı kucağına eğdim, sonra daha gençken yaptığı gibi parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuyla rahatlamaya başladım. Hâlâ kız kardeşlerim ve bebeğim içimdeydi. Bundan sonra beni onların sevgisi taşıyacaktı. Yeterli olacak mıydı? Emin değildim ama öyle olmalıydı. Gianna yatıştırıcı bir melodi mırıldanmaya başladı ve gözyaşlarım kirpiklerimin arasından süzüldü. Annemizin ara sıra bize söylediği bir ninniye mırıldanarak daldım.

Sessizliğe büründü ve tanıdık adımlar çınladığında altımda gerildi.

Gözlerimi açmadan önce kendimi destekledim.

Luca ve Matteo antrede durmuş bizi izliyorlardı. Luca'nın yüzü duygusuz bir maskeydi. Son birkaç haftadır olduğu gibi beni dışarıda tutuyordu. Başımı Gianna'nın bacaklarından kaldırdım ve doğrulurken karnıma dokunma isteğimi bastırdım. "Affedersiniz," dedim Gianna'ya ve ayağa kalkıp yukarı doğru yürüdüm. Luca beni takip etmedi. Artık hiç gelmiyordu.

Matteo ve ben malikaneye girdiğimizde bizi **alçak bir uğultu karşıladı**. Sesi takip ederek açık yaşam alanına girdik ve karşımızdaki manzara karşısında göğsüm sıkıştı. Gianna sarı saçlarını okşarken Aria kanepeye kıvrılmış, başı kız kardeşinin kucağında yatıyordu. Aria ağlıyordu, gözleri kapalıydı, gözyaşları mükemmel ama çok solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu. Çok solgundu.

Gianna dondu kaldı, bakışları üzerimde sertleşti. Küçümsemesini gizleme zahmetine girmedi. Umurunda bile değildi ama Aria'yı böyle görmek beni etkilemişti. Yavaşça o büyüleyici mavi gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştuklarında onları acı ve umutsuzluk doldurdu. Hay sikeyim. Mideme bıçak saplanmış gibiydi. Bundan daha kötüydü.

Ayağa kalktı ama sanki artık vücudundan emin değilmiş gibi, sanki bir şey onu tutuyormuş gibi hareket ediyordu. Ne olduğunu söyleyemiyordum, onu okumanın bir yolu yoktu çünkü yanımdan hızla geçip üst kata çıkarken başını eğmişti. Benden kaçıyordu ve çoğu zaman rahatlıyordum çünkü bu işleri kolaylaştırıyordu, onu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu, sadece onun uyandırabileceği duyguları unutmayı kolaylaştırıyordu.

Birkaç gün önce mutfakta fenalaştığında, kendimi kaybedeceğimi düşünmüştüm ve sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde, küçük ve umutsuz görüldüğünde, onu göğsümde ezmek istemiştım. Dizlerinin üzerine çökmemeliydi, kırık dökük görünmemeliydi. O fareler arasında lanet bir kraliçeydi.

Ne zaman o yanımda olsa, yüzüne bakmak zorunda kalsam, içimden kopmak üzere olan özü tutmakta zorlanıyordum. En başta bana ihanet eden oydu, onu suçladığım şekilde değil ama yine de ihanet etmişti. Kardeşleri için üç kez arkamdan iş çevirmişti.

Gianna koltuktan fırladı ve bana doğru hışımla yürüdü.

"Şimdi ne olacak?" Matteo ellerini kaldırarak sordu ama onu duymazdan geldi ve beni sertçe itti. Ona bakarken gözlerimi kıstım, şiddetine rağmen kıpırdamadım.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve bana vurmayı aklından geçirdiği belliydi.

Matteo da bunu görmüş olmalıydı çünkü onun bileğini kavradı ve mırıldandı,

"Gianna,

Kendine gel."

"Kavramak mı? Kendine gelmesi gereken kişi o." Onu silkeledi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bir saniyeliğine kafanı kışından çıkarıp Aria'dan özür dileyemez misin, seni aptal pislik? Her şeyi mahvediyorsun."

Onun hakaretlerine alışmışım. Bu tür hakaretleri aile içinde olduğumuz zamanlara saklayacak kadar kendini koruyordu ve Matteo ile Aria yüzünden saygısızlığına tahammül ettiğimi biliyordu. "Özür dilemek mi?" Kısık bir sesle sordum, kaşlarımı çatarak karşılık verdim ama o geri adım atmadı.

"Evet, özür dile. Seni aldatmadığımı biliyorsun ve ona pislikmiş gibi davrandın. Hâlâ da öyle."

"Ona pislikmiş gibi davranmıyorum."

Aria'nın hile yapmadığını biliyordum ama bana karşı geldiği de bir gerçektir. Famiglia'nın banka hesabından para çekmişti. Savaş zamanında Chicago'ya gitmiş, Dante tarafından yakalanmasına izin vermişti. Eğer aklımı kaçırmam için onu kullanmasaydı, hala onun elinde olacaktı ve kadın olsun olmasın, savaştaydık.

Gianna iğrenerek başını salladı. Ondan görmeye alışık olduğum bir bakıştı bu. "Her gün biraz daha soluyor, görmüyor musun? Gururun, senin psikopat bir seri katil olduğunu düşünmeyen tek kişiyi kaybetmeye değer mi?"

Aria'nın kilo verdiğini görmüştüm ama henüz tehlikeli boyutlara ulaşmamıştı. Doktora sordum. Aria istemediği için onu bir süredir muayene etmemiş olsa da, yeterince sağlıklı görüldüğüne dair beni temin etmişti.

"Ben bir katilim," dedim basitçe.

"Öyle," dedi Matteo omuz silkerek, sonra da havayı yumuşatmak için ekledi, "Psikotik mi sosyopat mı, bu kesinlikle tartışmaya açık."

Gianna başını salladı, sonra dönüp tepindi ve gitti.

Matteo içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Senin Aria'yla olan sorunların benim hayatımı da cehenneme çeviriyor. Artık neredeyse hiç seks yapamıyorum, öfkeli seks bile yapamıyorum ve Gianna öfkeli sekste en iyisi, sana söyleyeyim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Bu kadın elli aç yaban kedisinin öfkesini barındırıyordu. Tamamen tahammül edilemez biriydi, kız kardeşine hiç benzemiyordu. Aria tartışmalardan nefret eder, güzel gülümsemesi ve nazik sözleriyle insanları bir arada tutmaya çalışırdı.

Hay sikeyim. O mükemmel ağzın köşelerinde yumuşak bir kıvrımla başlayan yavaş gülümseme, sonra tüm yüzüne yayıldı, geniş ve çarpıcı.

Gülümsemesini her hatırladığımda midemde bir delik açılıyordu. Bir süredir gülümsememişti.

Matteo çok bilmiş bir ifadeyle sessizce beni izledi. "Belki bu karmaşayı Aria başlattı ama sonlandıracak kişi sen olacaksın Luca."

"Özür dilemeyeceğim."

"Tamam, ama bizi aşağı çeken bu gergin havadan çok sıkıldım. Sadece sen ve Aria değil, Gianna ve Liliana, ben ve Romero. Bu çok can sıkıcı ve hepimizi aşağı çekecek. Eğer Aria'yı aldatmakla suçladığın ve ona soğuk davrandığın için ondan özür dilemeyeceğinden eminsen, en azından bunu sonsuza dek bitir. Zaten Famiglia'da çok şey değiştirdin. Bir fark yarat ve boşanma davası aç, sonra New York'un kızlarını becermeye geri dönebilirsin ve Aria da evlenecek iyi bir adam bulabilir."

"Hayır!" Hırladım. "Aria benim. Ona dokunmaya cüret eden her pisliği öldüreceğim. Boşanma falan olmayacak. Asla. Ve kimseyi becermek istemiyorum..."

"Ama o," diye bitirdi Matteo. Omuz silkti. "O zaman taşakların maviye dönüp düşecek, çünkü Aria'nın bir daha ilk hamleyi yapacağını sanmıyorum."

Bölüm 22

ARIA

Sabah **çoktan geç olmuştu**. Gecenin çoğunda uyumamıştım çünkü hem hasta hissediyordum hem de yataktan kalkamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Arkamı döndüğümde gözlerim yatakta yanımdaki boş alanı buldu. Parmaklarım yumuşak kumaşın üzerinde gezindi. Hâlâ yatağın kendi tarafımda uyuyordum ve sanki bedenim geceleri onu arıyormuş gibi, her zaman Luca'nın boş olan tarafında uyanıyordum. Sekiz haftalık yalnız geceler.

Şişliğimi gizleyen bol ipek bornozu giydim ve çıplak ayakla yatak odasından çıktım. Ev sessizdi ama uzaktan derinden gelen seslerin gürültüsünü duyuyordum.

Luca ve Matteo'yu hâlâ kahvaltı masasında görünce şaşırdım. Tabakları kırıntılarla kaplıydı ama görünüşe bakılırsa yemeklerini bitirmişlerdi ve bir tartışmanın içindeydiler. Bir başka tabak da kırıntılarla kaplıydı ama Gianna çoktan çıkmıştı. O ve Luca bir odadaydı ama bu uzun sürmedi. Muhtemelen spor salonundaydı. Lily ve Romero dün sabah New York'a gitmişlerdi.

İki adam da bana baktı. Hiçbir şey söylemedim, ikisinin de bakışlarına karşılık vermedim. Duygularımla başa çıkamayacak kadar yorgundum. Mide bulantımı yutarak, Marianna'nın benim için her zaman hazırladığı meyve çayı termosuna uzandım ve bir fincana koydum. Sıcak meyve çayından bir yudum içtim, oturmam. Şu anda sabah sabah başka bir şeyi midem kaldırmıyordu ve tuvalete koşmak zorunda kalmamak için oturmayı göze almak istemiyordum.

Luca beni izliyordu, gözleri önce elmacık kemiklerimde, sonra köprücük kemiklerimde geziniyordu. Kemiklerimin keskin çıkıntılarını görebildiğini biliyordum. Bornoz her yerimi gizleyemiyordu. Son iki haftada daha da fazla kilo vermiştim. Bebek için endişelenmeye başlamıştım ama yiyecekleri içimde tutamıyordum. Çaydan bir yudum daha aldım, bir elimle kendimi sabitlemek için masanın kenarını tuttum. Sabahlar her zaman en kötüsüdür.

Matteo, "Oturmalısın," diye önerdi ve sesi endişe içerdiği için başımı kaldırmama neden oldu.

Luca sandalyesinden kalktı, içinde çörekler olan sepeti aldı ve bana doğru uzattı. Yakın değildi, artık hiç yakın değildi. "Marianna en sevdiğin bademli biscotti'yi getirdi. Yemelisin."

Gri gözleri uzun zamandır görmediğim kadar yumuşaktı ama umudumu yitirmiştim.

Pişmiş ürünlere baktım ve karnımın döndüğünü hissettim. Tekrar yukarı baktım. Gözleri çaresizdi. "Aria, lütfen," diye ekledi. Neredeyse hiç "lütfen" demezdi.

Özellikle de başkalarının önünde, Matteo'nun bile. Şiddetli bir mide bulantısı dalgası beni yakaladı. Mide bulantısıyla savaşıarak başımı salladım.

"Yapamam," dedim, sonra arkamı döndüm ve yavaşça yukarı çıktım. Koşmak kusmama neden olabilirdi. Luca'nın artık beni takip etmemesine sevinmiştim. Bu işimi kolaylaştırdı.

Midemde kalan azıcık şeyi de kustum, sonra sersemlemiş bir halde dişlerimi fırçaladım ve bir bezle kendimi yıkadım. Böyle sersemlemişken duşa girme riskini göze alamazdım.

Yatak odasına geri döndüm ve soyundum, sonra dönüp boy aynasına baktım.

"Bana ne yapıyorsun?" Sevgiyle fısıldadım. On dört haftalık. Göbeğimi avuçladım. Böyle çırılçıplakken hamile olduğumdan hiç şüphe yoktu. Döndüm, aynaya yan baktım. Bir bebek. Karnımı hafifçe okşadım, Luca'nın elleri olmasını diledim, onun dokunuşuna ve sevgisine o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki canım acıyordu.

Yatak odasının kapısı açıldı. "Aria." Luca'ydı.

Aynadan uzaklaşarak döndüm ve bornozumu bıraktığım elbise standına doğru koştum. Bornozu yırtıp çıkardım ve her şeyin devrilmesine neden oldum.

Ayaklarımın önünde yere çarpınca irkildim, sonra bornozu hızla çıplak önüme tuttum.

Luca odada donup kalmıştı, gözleri elbise askısından bornozu kurtuluşummuş gibi kavrayan bana kayıyordu.

Yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi ama umut etmeye cesaret edemedim. "Aria, benden korkuyor musun?" diye sordu sessizce.

Öyle miydin? Luca'ya baktım. Onu aldattığımı düşündüğü günlerde ara sıra üzülmüştüm ama artık üzülüyordum. Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğimi düşündüğünde beni incitmemişti. Beni *asla* incitmezdi.

"Hayır," dedim inançla.

Bana doğru ilerledi, rafı kaldırıp düzeltirken beni ürkütmemek için yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. Gözlerimin içine baktı ve gözlerindeki duygu kalbimin tellerine dokundu. "Acı umurumda değil. İşkenceyle başa çıkabilirim. Ama seni Dante'yle gördüğümde ve senin..." Sözünü yarıda kesti, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. "Seni öldürmek istedim ve kendimi öldürmek istedim çünkü bunu yapamayacak kadar zayıf olduğumu biliyordum."

Ne mantık ama.

"Bana güvenemeyeceğini düşünmene neden olduğum için özür dilerim. Ama Luca, seni seviyorum. Başka bir adamın bana dokunmasına asla izin vermem, sana asla böyle ihanet etmem. Asla."

"Biliyorum," dedi sessizce. Aramızda kalan mesafeyi hâlâ kapatmamıştı. Belki de çıplaklığımıza ne yapacağından korkuyormuşum gibi hâlâ bornozla kendimi koruduğum içindir.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu, yüz ifadesi korunaksızdı. O anda Capo değildi; o benim kocamdı, sevdiğim ve karşılığında beni seven adamdı.

"Elbette," dedim. Onu sevmekten vazgeçebileceğimi sanmıyordum. "Peki ya sen? Sen beni seviyor musun?"

Güldü, karanlık, çığ bir ses. Bir adım daha yaklaştı ama sonra kendini durdurdu. "Seni çok seviyorum. Bu çok acı verici. Seninle olmadığım her saniye, seni sevmiyormuşum gibi davranmak zorunda kaldığım her saniye beni öldürüyor. Benim yüzümden hasta olduğunu görmekten nefret ediyorum."

"Ben hasta değilim," diye itiraz ettim.

Köprücük kemiklerimi işaret etti. "Çok fazla kilo vermişsin, Aria. Kör değilim."

Omuz silktilim. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Beni affet," diye söze başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sözleri daha önce hiç söylememişti. Bir Capo ne af diler ne de af diler. Babasından aldığı derslerden biri de buydu.

Gözleri soğuk, sert ya da temkinli değildi. Beni içeri aldı. O geri dönmüştü. Luca'm geri dönmüştü. Ağlamaya başladım. O da kalan mesafeyi kapattı. "Aria?"

Ona baktım, acı dolu bir ifadeyle. "Elbette seni affediyorum, eğer sen de beni affedersen."

"Seni nasıl affetmem?" Yanaklarımı avuçladı. "Seni seviyorum." Eğildi ve beni usulca öptü. Boğuluyordum ve o benim havamdı. O benim hayatım, aşkım, her şeyimdi. Öpücüğü çok tatlıydı. Sahiplenme yoktu, sadece sevgi vardı. Dudaklarımı ayırdım ve dili beni tattı. Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim.

Bornozu çıkardım ve ellerimi göğsüne bastırarak kalp atışlarını hissettim. Elleri yanaklarımdan omuzlarıma, oradan da sırtıma ve kaburgalarıma indi. Yumruğuma çok yakındı. Geri çekildi.

"Kaburgaların," dedi sessizce. "Aria, yemek yemen gerek. Kendini aç bırakmana izin vermeyeceğim.

Size yardım edeyim."

Ona gülümsedim. "Yapabileceğin bir şey yok Luca."

Yanlış anladı. Yüzü çığ bir korkuyla buruştu. "Gerçekten hasta mısın?"

"Tanrım, hayır," dedim hızla. Bir adım geri attım ama o sadece yüzüme baktı, küçük şişliğe değil, anlamsızca. Elini tuttum ve avucunu karnımın üzerine koydum.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Tam bir şok. İnançsızlık. Gözleri yumruğumun üzerindeki eline kaydı. Henüz büyük değildi ve onun güçlü eliyle karşılaştırıldığında daha da küçük görünüyordu, ama açıktı.

"Ne?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Bebeğimize hamileyim Luca."

Gözleri yavaşça benimkilere döndü. Hiçbir şey söylemedi.

İçimi bir belirsizlik kapladı. "Özür dilerim. Lily'nin Brasci'yle düğünü yüzünden her şey karmakarışıkken hap almayı unuttum. Bu dünyaya bir bebek getirmek istemediğini biliyorum. Bu yüzden sana henüz söylememiştim. Dante'nin Chicago'dan zarar görmeden ayrılmama izin vermesinin sebebi de buydu. O zaman hamileydim ve ona söyledim. Özür dilerim Luca."

Boğazından kısık bir ses çıkararak diz çöktü ve beni irkiltti, eli hâlâ karnımdaydı. Öne doğru eğildi ve karnıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından alnını çıplak tenime dayadı ve sertçe nefes aldı.

Titreyerek nefes verdim ve tabii ki tekrar ağlamaya başladım.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Oh, Aria. Senin ve çocuğumuz için dünyayı yakıp yıkacağım. Keşke daha önce özür dileseydim. Keşke bunu tek başına yaşamana izin vermeseydim." Ayağa kalktı ve beni hafifçe öptü. Öpücüğü derinleştirdim ve ellerimi gömleğinin altından karın kaslarının üzerine kaydırdım. Ona ihtiyacım vardı, onun yakınlığına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Öpücüğe karşılık verdi ve sonra geri çekildi. "Bebek ne olacak?"

"Sorun değil. Seks yapabiliriz. Jinekologla konuştum." Sonra tereddüt ettim. "Yoksa beni şişlikle çekici bulmuyor musun?"

Luca güldü. "Sen dünyanın en seksi ve en güzel kadınısın Aria, şiş ya da değil." Beni kollarına aldı ve yatağa doğru taşıdı.

Luca beni yatağa yatırdı ve gözlerinin beni görmesine izin verdi. "Oh lanet olsun. Çok güzelsin, Aria."

Parmakları kesilmiş buklelerimin üzerinde gezindi ama sonra durakladı, ifadesi belirsizdi, sanki izin istiyordu. Onun için bacaklarımı ayırdım. Parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirip beni ustalıkla okşarken gözlerini benden ayırmadı, her dokunuşun ve fiskenin hoşuma gittiğini biliyordu. O güçlü, kuvvetli adamı, benim erkeğimi, bacaklarımın arasında diz çökmüş, elleriyle bana zevk verirken izlerken nefesim kesildi.

Bir nefes aldı, başını bacaklarımın arasına indirirken yüz ifadesi arzuyla karardı ve merkezim beklentiyle gerildi. Dilinin etimin üzerinde kaydığını hissettiğimde nefesim kesildi. Onun için çoktan hazırdım. Onunla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Luca, seni içimde istiyorum."

Ama caydırılmasına izin vermedi ve tamamen bacaklarımın arasına yerleşti, dudakları klitorisimin üzerine kapanıp emerken gözleri yüzümdeydi. Orgazmım beklenmedik ve güçlü bir şekilde beni vurduğunda haykırdım. Çok uzun zaman olmuştu, onun dokunuşu olmadan çok uzun zaman.

Luca merkezime doğru inledi ve titreşim gözlerimin geri dönmesine neden oldu ama nazik saldırısını durdurmadı. Dilinin ve ağzının altında gevşedim, yeni bir zevk dalgası içimden geçerken beni tatlı bir unutuşa doğru yönlendirmesine izin verdim. İkinci boşalmamdan sonra daha fazla dayanamadım. "Luca, lütfen, sana ihtiyacım var."

Luca öpücüklerini vücudumda, kalçalarımda, karnımda, kaburgalarımda gezdirdikten sonra büyümüş olan göğüslerimin üzerinde durdu. Sırıttı ve ben küçük bir kahkaha attım, bu da onun dikkatini tekrar yüzüme ve gülümsememe çekti. "Bunu özlemişim."

"Seks mi?" Sıcak, ıslak ve daha fazlası için çaresiz hissederek sordum.

"Gülümsemen," diye mırıldandı, sonra başını göğüslerime doğru eğdi ve onları öpücüklerle boğmaya başladı. Ağzı meme ucumun etrafında kapandı ve inledim, başka bir salınımın yaklaştığını hissettim. Bir süre kemirdi ve emdi, ben kıvranıp inlerken gri gözleri yüzümdeydi. "Luca, lütfen."

Doğruldu ve tişörtünü başının üzerinden çekerek her zaman ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim kaslı gövdesini ortaya çıkardı ama gözlerini benden ayırmadı. Elleri, altındaki şişkinliği gizlemek için hiçbir şey yapmayan pantolonuna gitti ve onu ve külotunu aşağı çekti. Buna en az benim kadar ihtiyacı vardı. Yatağa geri tırmanırken ve bacaklarımı onun için daha geniş açtığımda vücudumu yukarı kaldırırken beklentiyle titredim.

Başka bir öpücük için ağzını indirirken ağırlığını dirseklerine verdi. Aramıza uzanarak kendini hizaladı, ucu bana doğru bastırdı. Kalçalarımı salladım, böylece birkaç santim içeri kaydı ve ikimiz de bu hisle inledik.

Neredeyse tamamen girene kadar yavaşça içime girdi, ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Gözlerinin içine baktım ve sert arka tarafını kavradım. "Hepsini içimde istiyorum."

Boğazındaki tendonlar esnedi, yüz ifadesi yaşadığı kargaşayı yansıtıyordu. "Sana ya da bebeğe zarar vermek istemiyorum."

"Luca," dedim kıcını sıkıca tutarak. "Yapamazsın. Güven bana, bana karşı yine kontrolden çıkıp sertleşmediğin sürece."

Sanki o günü hatırlamış gibi dudakları kendinden nefretle büküldü ama ben buna izin vermedim. Başının arkasına uzandım ve bir öpücük için onu aşağı çektim ve sonunda yolun geri kalanını içime kaydırды ve birlikte inledik.

"Siktir," diye homurdandı, alnını benimkine bastırdı, göğsü kabarıyordu. "Ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar mükemmel hissettirdiğini unutmuşum."

Birkaç santim geri çekildi, sadece tekrar içime girmek için. Dolgunluk hissiyle inledim. Üzerimdeki güçlü vücudu, içimdeki uzunluğu, gözleri sevgi, ihtiyaç ve açlıkla içimi yakıyordu. Patlayacak gibi hissediyordum. Sanki her anın tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça itiyordu ve kendimi kontrolden çıkarken hissedebiliyordum ama bırakmak istemiyordum. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Bana biraz daha sert vurdu, teni ter içinde kalmıştı, kontrolünü kaybetmemek için savaşıırken ağzı sımsıkı kapalıydı. "Aria, çok uzun zaman oldu. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Bakışlarını tutarak yanağına dokundum.

Kim olduđuna ve ilk bařta yaptıđımı dűřűndűđű řeye rađmen bana sadık kalması benim için dűnyalara bedeldi. Belki de minnettar olmam gereken bir řey deđildi, normal kadınların minnettar olacađı bir řey deđildi, ama birçok Made Men'in eřlerinin arkasından neler yaptıđını biliyordum ve onlar Capo bile deđillerdi. Luca isterse her gűn yeni bir kızla birlikte olabilirdi. Bundan daha fazlasına sahip olabilirdi.

"Yaklaştım," diye nefes aldım, G noktama ulaşmak için itişlerini yukarı doğru açarken ve omuzlarını kavradım. Ayak parmaklarım kıvrıldı, parmaklarım tenine karşı seğirdi. Çok yaklaşmıştım.

Luca gerildi ve sonra řiddetli bir űrpertiyle bořaldı ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına gűtűrdű. Alnı yastıđa dűřmeden űnce birkaç kez daha içime girdiđinde omuzlarına yapıřarak serbest bırakıldıđımı haykırdım, nefesi bođazımda sertleřti. Muhtemelen bebeđi ezeceđinden endiřelendiđi için ađırlıđını benden uzak tutuyordu.

Bu anın tadını sonsuza dek çıkarmak, onun sıcaklığını ve gűcűnű hissetmek, hızlı nefes alışını dinlemek istiyordum ama bedenimin kendi aklı vardı ve belli ki midemde kalan az miktardaki meyve çayını dışarı atmaya niyetliydi. "Luca," diye bastırdım, yűkselen mide bulantısıyla savaşmaya başlamıştım bile.

Bařını kaldırdı, kařları endiřeyle çatıldı. Hemen beni itti ve yataktan ařađı kaydı. Hareket etmekte űzgűr olduđum anda yataktan fırladım ve banyoya dođru kořtum. ayımı kusmadan űnce tuvalete zar zor ulařabildim. Titreyerek ve baygınlık hissiyle dizlerimin űzerine öktűm.

Aria banyoya kaçtıđında **bir an** ne yapacađımı bilemedim, ama sonra onu takip etmek için harekete geçtim. Kustuđunu duydum, ama odaya girdiđimde yere diz ökmű, titriyordu, parmakları kuađında gevřek bir řekilde uzanıyordu ve sarı saçları yűzűnű perdeliyordu. Kűűk ve savunmasız gűrűnűyordu ve içimi řiddetli bir koruma duygusu kapladı. Ona dođru ilerleyip sifonu çekerken gűzlerim kűűk yumruya takıldı. Bebeđimizi Aria tařıyordu. Karnındaki řiřlikle onu çekici bulmadıđımı nasıl dűřűnebilirdi ki? O bu gezegendeki en gűzel kadındı. Hayatımın ařkıydı ve ben onu neredeyse kaybediyordum, ondan vazgeçmiřtim. Tam bir aptaldım.

Dolaptan bir bez çıkarıp birkaç dakika ılık suyun altında tuttuktan sonra Aria'ya dűndűm, yanına çömelip bezi ona uzattım. Mahcup bir "teřekkűr" ile bezi aldı, sonra da solgun yűzűnű sildi. Utanmasına gerek yoktu; hayatımda hamile bir kadının kusmasından çok daha kűtűlerini gűrműřtűm. Sırtını hafifçe ovdum, omurgasının çok keskin bir řekilde çıkıntı yaptıđını hissettiđimde içimi endiře kapladı. "*Principessa*, doktorun size bir gűz atmasına izin vermeliyiz."

Başını yukarı kaldırdı, alnında ter parlıyordu. "Ama o bir jinekolog bile değil Luca. Yardım edebileceğinden şüpheliyim."

Belki de haklıydı. Doktor bıçak ve kurşun yaralarını tanıdığım herkesten daha hızlı sarabilirdi ama genellikle bebek doğurtmazdı. "Jinekoloğunuz kim?" "Dr. Max

Brightley," dedi ve sahiplenme duygusu çirkin yüzünü gösterdi. Daha önce bir erkek jinekolog mu? Herhangi bir erkeğin Aria'yı öyle görmesi fikri beni kıskançlıktan çatlatıyordu.

Aria'nın solgun yanakları kızarıırken içinden hafif bir kahkaha yükseldi. "Oh Luca, sakın bana doktorumu kıskandığını söyleme?"

"Benim sahiplenici bir piç olduğumu biliyorsun. Bu seni neden hâlâ şaşırtıyor?" Başını salladı. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Doğrudum ve ağırlığını destekleyerek onu ayağa kaldırdım. Hafifçe sallanıyordu. "Şimdi Dr. Max'e gidiyoruz. Onunla konuşmak istiyorum."

"Luca," diye azarladı Aria. "Sırf doktorumun gözünü korkutmak için gideceksen gitmeyeceğim." "Sadece gözünü korkutmak için değil. Seni neden durduramadığını da bilmek istiyorum.

kilo vermekten."

"Bazı şeyler değiştirilemez, Luca. Hamilelik senin etkileyebileceğin bir şey değil. Bedenime güvenmek zorundasın."

Aria'ya güveniyordum ve vücudunu seviyordum ama yardıma ihtiyacı olduğu çok açıktı. Sorunlara çözüm bulmaya alışkındım ve eğer kendim bir çözüm bulamazsam, insanları benim için bir çözüm bulmaya zorlardım - ve Dr. Brightley'in nasıl bir adamla uğraştığını görmesini sağlayacaktım.

"Duşa ihtiyacım var ama bayılacağımdan korkuyorum," dedi Aria. Onu duşa doğru yönlendirdim, sonra suyu açtım ve ılık hale gelmesini bekledim, sonra Aria'yı nazikçe içeri götürdüm ve şampuanı aldım. Avucuma küçük bir miktar sıktım ama Aria başını salladı. "Bu yeterli değil."

"Bu benim kullandığımın iki katı," dedim.

Gözleri kısa saçlarına kaydı. "Seninki gibi kısa saçlarım olsaydı, benim de daha az şampuana ihtiyacım olurdu."

"Hayır," dedim niyetimden daha güçlü bir şekilde.

Gözlerini devirdi ama hâlâ kendini iyi hissetmediği belliydi. Şampuan miktarını iki katına çıkardım ve Aria'nın saçlarına masaj yapmaya başladım. Sarı saç tellerini seviyordum ama onları temizlemek çok zahmetliydi. Şampuanın her bir izini çıkarmak için geçen sürede giyinmiş ve doktora gidiyor olurdum ama ona böyle dokunmak hoşuma gidiyordu. Ilık su yüzünden aşağı akarken Aria gözlerini kapattı ve gözlerim yine hamileliğinin kanıtına kaydı. "Kaç haftalık hamilesin?" "On dört haftalık," diye mırıldandı Aria başını kaldırıp bana bakarken. Suyu kapattım ve bir havlu kaptım. Bir hamilelik dokuz ay sürerdi; tüm bildiğim buydu.

Onu sararak duştan çıkardım, başını cama arpmamasına dikkat ettim.

"Hâlâ yürüyebiliyorum," dedi gülümseyerek ama onu yatak odasına geri götürdüm ve yatağımızın önündeki banka oturttum. Onu kurulamak için zaman ayırdım, parmak uçlarımla üzerinde gezinirken yumuşak teninin verdiği hissin tadını çıkardım. Kendimi bu kadar uzun süre bundan mahrum bıraktığımı düşünmek.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Aria'nın ben yanında olmadan öğrendiği düşünce kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettirse de sesimi rahat tutmaya çalışarak sordum.

"Hayır," dedi usulca, parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirerek. "Muhtemelen hâlâ çok erken ve bilmek istemiyorum. Birlikte öğrenebileceğimizi umuyordum." Sesi kesildi ve alnımı çıplak kalçasına bastırdım. Hafif vanilya ve Aria'nın kendine has temiz tatlılığı kokuyordu.

"Yapacağız. şu andan itibaren her adımda yanında olacağım, yemin ederim."

Aria'nın başını salladığını hissettim ve başımı kaldırdığımda yine ağlıyordu. "Aria," dedim acı dolu bir sesle. "Neden yine ağlıyorsun?"

Onun gözyaşlarını görmekten nefret ederdim. Kendimi bir canavar gibi hissetmeme neden oluyorlardı çünkü bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum.

"Hormonlar yüzünden duygusal davranıyorum Luca, hepsi bu." Gülümsemeye çalıştı ama titrek bir sesle. "Doğum tarihi Temmuz'da."

Beş buçuk ay kaldı. Birdenbire kendi babamın görüntüleri, davetsiz ve nahoş bir şekilde ortaya ıktı. O adamla ilgili çok az iyi anım vardı. Matteo ve ben onu kesinlikle hiç sevmemiştik. Bizim dünyamızda bile kimsenin iyi bir baba olarak görebileceği biri değildi. ocuğumuza nasıl babalık yapabilirdim ki? Aria doğal bir bakıcıydı ama ben bir yok ediciydim, bir katildim.

Aria'nın giyinmesine yardım ederken bu düşünceler bana eziyet ediyordu. Ara sıra bana bakıyor, belli ki ruh halimi anlıyordu. Gözleri güvensizlikle doluydu. "Sen iyi misin?"

"Benim için endişelenmeyin, *principessa*," dedim ona, parmaklarımızı birleştirerek. Tereddütlü bir şekilde başını salladı.

"Mutlu görünmüyorsunuz."

"Hamile olduğun için mutluyum Aria, güven bana," dedim kararlılıkla. Birbirine bağlı ellerimizi kaldırdım ve avucunu öptüm. "Senin küçük bir versiyonun için nasıl mutlu olmayabilirim ki?"

Yüz ifadesi rahatladı. "Bir erkek ocuk olabilir, o zaman senin küçük bir versiyonun olur."

Midem sıkışmıştı. Yapımcıların, özellikle de bir Capo'nun bir varis doğurması gerektiğini biliyordum ama ben bir oğul istemiyordum. Bir oğulla birlikte, çocuğu güçlü kılmak için babam gibi davranma ihtimalim çok yüksekti. Onun gibi olmak istemiyordum. Aria yine tereddütlerimi anladı ve kaşlarını çattı. Hay sikeyim. Beni çok iyi tanıyordu.

"Kız mı istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," dedim tereddüt etmeden. Cinsiyet umurumda değilmış gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Sanki sorularının cevapları orada gizliymiş gibi yüzümü inceledi. "Bir oğlunu kızın gibi sevmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Çocuğumuzu cinsiyeti ne olursa olsun seveceğim çünkü o senin etin ve kanın, Aria. Ama bir erkek olursa, onun geleceğini düşünmem gerekir." Daha fazlasını söylemedim, detaylandırmak istemedim. Erkek olup olmadığını bile bilmezken bunu tartışmanın **b i r a n l a m ı y o k t u .**

"Artık çıkmalıyız," dedim onu çekiştirerek. Tekrar sallandığında onu kavrayışım sıkılaştı ve onu yatak odamızdan çıkarıp alt kata götürürken kendime doğru çektim. Birinci kat ıssızdı. Matteo muhtemelen Gianna'yı aramaya gitmişti.

"Gianna'nın hamileliğinden haberi var mı?" Aria'yı garajın önüne park ettiğim yeni siyah Mercedes G-Class'ıma doğru götürürken sordum. Onu dikkatimi dağıtmak için almıştım. Tabii ki işe yaramamıştı.

"O ve Lily..." Dudağını ısırarak sözünü kesti.

"Ve Romero," diye bitirdim.

Yüzünü endişe kapladı. "Jinekoloğa gittiğimde beni koruyabilmesi için onu da dahil etmem gerekiyordu. Oraya korumasız gitseydim bundan nefret edeceğini biliyordum ve Sandro'ya soramazdım. Sana hemen söylerdi."

Kapıyı onun için açık tutarken başımı salladım. Nasıl olsa Romero'yla konuşmam gerekecekti. İçeri girdi ama endişeli bir bakış daha atmadan. "Ona kızma. Bana çok yardım etti. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Öfkemi bastırdım. Öfkem Aria'ya değildi, Romero'ya bile değildi. En başta Romero'ya güvenmek zorunda kalmamalıydı. Kapıyı kapattım, kaputun etrafında yürüdüm ve direksiyonun arkasına tırmandım.

Aria New York'a dönerken uyuyakaldı ve ben de ona izin verdim. Yorgun görünüyordu. Gömleğiyle şişliği fark edilmiyordu ama yine de gözlerim sürekli o noktaya takılıyordu.

Arabayı bir yükleme alanına park ettikten sonra Aria'yı uyandırdım. İrkilerek doğruldu. Gözleriyle çevremizi inceledi. "Şimdiden Manhattan'a mı geldik?"

"Yolculuk boyunca uyudun," dedim ona.

"Özür dilerim." Pencereden dışarı baktı. "Çekilmeyeceğimizden emin misin?"

"Evet," dedim. Arabayı yükleyen restoran sahibinin dikkatini çekerek dışarı çıktım.

Barikat kurduğum bölge. Beni tanıdı. Koruma için bize para ödedi.

Aria'nın arabadan inmesine yardım ettim ve elini tuttum. Başını dik tutarak omurgasını sertleştirdi. Burası halk yeriydi. Aria ikimizden de ne beklendiğini biliyordu. Her zaman paparazziler tarafından takip edilebilirdik. Genelde bağlantılarım benimle görüşmeden önce

Fotoğraflar yayınlandı, ancak en başta riskli fotoğraflara sahip olmamayı tercih ettim. Dante/Aria fiyaskosu yeterince kötüydü ve hala kanımı kaynatıyordu.

"Umarım Dr. Brightley'nin bize ayıracak vakti vardır," dedi Aria, onu her türlü tıbbi sorun için birkaç doktorun bulunduğu bir binaya doğru takip ederken. Bu şekilde en azından insanlar Aria'nın hamile olduğundan şüphelenmezlerdi. Haberin bu kadar çabuk yayılmasını istemiyordum, hatta mümkünse hiç yayılmasını istiyordum. Savaştaydık ve çocuklar çok savunmasızdı. Dante'nin hamileliği bilmesi yeterince kötüydü, ama bunu diğer düşmanlarımızdan da saklamam gerekiyordu ve bu da Aria'nın hamile ya da çocuğumuzla çekilmiş bir fotoğrafının basında yer almamasını sağlamamız gerektiği anlamına geliyordu. Onların güvenliğini garanti altına almak için elimden geleni yapardım. Muayenehanenin resepsiyon bölümüne adım attığımızda, resepsiyon görevlisinin gözleri bize doğru kaydı ve beni görünce genişledi. Tabii ki beni tanıyordu. Sağ tarafımızdaki bekleme odasının kapalı kapısına doğru bir bakış fırlattım. Diğer hastaların bizi burada görüp dedikodu yaymasını istemiyordum. Bekleme odasına doğru adım attık.

Resepsiyon.

"Bayan Vitiello, sizi bugün beklemiyorduk," diye söze girdi resepsiyon görevlisi.

"Sanırım bu bir sorun olmayacak," dedim insanlar üzerinde her zaman aynı etkiyi yaratan kapalı dudaklı bir gülümsemeyle. Aria'nın yanakları kızardı.

Resepsiyon görevlisi gözlerini kırıştırarak bana baktı, sonra hızla başka tarafa baktı ve yüzü soldu. "Elbette. Önce Dr. Brightley ile görüşmem gerekecek. Bekleme odasında epeyce hastamız var. Belki ben sizi çağırana kadar oturabilirsiniz."

"Hayır," dedim. "Karımın ve benim dikkatleri üzerimize çekmek istemediğimi kesinlikle anlıyorsunuz. Gizlilik isteğimize saygı göstereceğinize inanıyorum." Gülümsemesi daha da genişledi ama gözlerim kısıldı.

Başını salladı ve mavimsi bir hemşire üniforması giymiş olan başka bir kadına el salladı. "Bay ve Bayan Vitiello'yu tedavi odasına götürebilir misiniz lütfen?"

Hemşire bana bir bakış attıktan sonra koşarak gitti ve bizim için bir kapı açtı. İçeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapatarak bize mahremiyet sağladı. Aria kızgın bir ifadeyle bana döndü. "Luca, böyle davranmak zorunda mıydın..." Sanki her şeyi anlatıyormuş gibi bana doğru bir el salladı.

"Yani?" Ben de yineledim.

"Çok baskın," diye bitirdi sözlerini, beyaz masanın önündeki iki sandalyeden birine çökmeden önce. Odadaki diğer mobilyalar, garip metalik bacak tutucularıyla hiçbir erkeğin yakından görmek istemeyeceği bir sandalye ve yanında ultrason makinesi olan bir paletti.

Bir kaşımı kaldırdım.

Aria başını salladı. "Boş ver."

Onun yanına gittim ama oturmam. Etrafımdakiler ayakta durmayı tercih etmeme neden oldu.

"Luca," diye başladı. "Dr. Brightley çok açık sözlü. Bunu yanlış anlamayı ve Capo gibi davranmanı istemiyorum."

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü kapı açıldı ve uzun boylu, kısa kahverengi saçlı ve gözlüklü bir kadın içeri girdi. İsim etiketinde Dr. Brightley yazıyordu. Aria'ya bir bakış attım, o da masumca gülümsedi. Doktor tereddüt etmeden ya da ilk şoku yaşamadan bana yaklaştı. Resepsiyon görevlileri onu uyarmış olmalıydı. Uzattığı elini kabul ettim, sıkıca kavraması beni şaşırtmıştı. Eğer bir erkek olsaydı, ben de kendimce güçlü bir tutuşla karşılık verirdim. "Ben Dr. Brightley, siz de zor baba Bay Vitiello olmalısınız." Sözleri kırılmıştı, gülümsemesi onaylamıyordu.

Ona sert bir gülümseme verdim. "Karıma yardım etmekten aciz doktor siz olmalısınız," dedim ölümcül bir sesle.

Aria sandalyesinden kalktı ve Dr. Brightley'in elini sıkmak için yanımıza geldi. "Demek istediği, hâlâ içimde yemek tutamadığım."

Dr. Brightley kaşlarını çattı, gözleriyle Aria'yı tepeden tırnağa kontrol etti. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri kilo verdin mi?"

Aria başını salladı. "Fazla değil."

"Kilonuz düşük Bayan Vitiello," dedi iç çekerek ve bakışlarını bana çevirdi. "Ne yazık ki seçeneklerim sınırlı. Karınıza besin kaynağını iyileştirmek için bir infüzyon verebilirim ama bunun dışında yapabileceğim çok az şey var." Tekrar Aria'ya döndü. "Hastalığınız duygusal stresle ilgili olabilir, bunu hiç düşündünüz mü?"

Aria'nın yüzü kızardı, ben de gerildim. Aria doktorla kişisel sorunlarımız hakkında konuşmuş muydu? Gözleri benimkilerle buluştu ve konuşmadığını söylemek için başını hafifçe salladı. Doktor önceki randevulara gelmediğim için böyle bir varsayımda bulunmuş olmalıydı. Pişmanlık ağzımda acı bir tat bıraktı. Doktorun bakışlarıyla karşılaştım, yüzümde sakın bir maske vardı. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiği onu ilgilendirmezdi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Aria sessizce ama kararlı bir şekilde. Elimi tuttu ve ben de karşılığında hafifçe sıktım. "Mümkünse bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek istiyorduk?"

Dr. Brightley başıyla onayladı. "Lütfen elbisenizin düğmelerini açın ve bankın üzerine uzanın. Henüz erken olduğu için size bir söz veremem."

Doktor ultrasona başladığında kendimi çok gergin hissettim. Aria'nın elini tuttum ama gözlerim ultrason ekranına odaklanmıştı. İlk başta pek bir şey göremedim, sadece sürekli yer değiştiren gri ve siyah renkte tanımlanamayan şekiller vardı, ama sonra aniden bir yüz ayırt edilebilir hale geldi. Mükemmel, küçük bir yüz. Burun, kulaklar, dudaklar. Sonra doktor bize elleri, on minik parmağı ve ayakları gösterdi. Aria'nın içinde tamamen oluşmuş bir insan, bizim çocuğumuz olduğuna inanamıyordum. Doktor, Aria'nın elleri ve ayakları arasındaki bölgeyi yakınlaştırdı.

çocuğun bacaklarına baktı ve gülümsedi. "Hamileliğin ilerleyen dönemlerine kadar tam olarak emin olamam ama kız gibi görünüyor."

Neredeyse rahatlamıştım. Bir kız. Aria'nın küçük bir versiyonu. Benim karanlığımı, Famiglia'da hayatta kalmasına yardımcı olmak için teşvik etmem gereken bir karanlığı barındıracak bir çocuk değil.

Aria elimi sıktı ve ben de ona döndüm. Gülümsedi. Doktorun gözlerini üzerimde hissederek ona küçük bir baş selamı verdim. "Eşinizin mümkün olduğunca dinlenmesi iyi olur. Bebek hala büyüyor ama kilo kaybetmeye devam ederse, güvende olması için onu hastaneye yatırmamız gerekebilir."

Başımı salladım. "Kilo alacak, merak etmeyin."

Randevudan sonra çatı katımıza **doğru yola çıktık**. Aria Hamptons'a bir saat sürecek yolculuk için çok yorgundu ve dairemize dönmek istediğini hissediyordum. Son birkaç haftadır neredeyse tüm zamanını Hamptons'da geçirmişti.

Çatıya çıkıp bakışlarını ufuk çizgisinde gezdirirken geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyordum. Arkasından yaklaştım ve kollarımı beline doladım, yumruğunun şaşkınlığı hâlâ üzerimdeydi. "Suşi sipariş edip kanepede uzanmaya ne dersin?"

Bana bir bakış attı. "Suşi mi? Bir şey unutmadın mı?" Elini benimkinin üzerine koydu.

Anlamadım.

Güldü. "Erkekler çok cahil. Çiğ balık ya da çiğ et yememe izin verilmiyor ve restoranın ürünlerini yeterince yıkamaması ihtimaline karşı pişmemiş bir şey sipariş etmemek en iyisi."

"Onlara yıkamalarını söylesem yıkarlar, güven bana," dedim. Aria'nın ya da kızımızın başına bir şey gelseydi, onlara dünyada canavarların dolaştığını gösterirdim.

"Biliyorum." Kucağımda döndü ve yanağıma dokundu. "Benim büyük kötü gangsterim."

Bir kahkaha attım. Bu konuda şaka yapabilecek tek kişi Aria'ydı. Eğildim, sesimi insanlar beni rahatsız ettiğinde kullandığım ölümcül fısıltıya dönüştürdüm. "Ben kötüyüm ve daha da kötüsü, ben Capo'yum."

Aria titredi ama kesinlikle korkudan değil. Kollarını ortama doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Tanrım, bunu özlemişim."

İpeksi saçlarını okşadım, sonra omurgasını takip ederek kıcının yumuşak kabarıklığına kadar indim.

Tekrar titredi ve daha da yaklaştı.

"Yemek yemelisin," dedim, sikimin başka planları olsa bile. Başını salladı ama hareket etmedi. "Makarnaya ne dersin? Bebek için kötü olmaz, değil mi?"

"Benim için Gnocchi à la Genovese," dedi tereddüt etmeden. "Ve belki de o lezzetli bademli keklerden biri. Da Daniele'de mi sipariş veriyorsunuz?"

Gülümsedim. "Tabii ki."

Kırk dakika sonra sipariş ettiğimiz yemeklerle birlikte oturma odasındaki kanepeye **yerleştik**; Aria benim beyaz gömleklerimden birini giymişti, ben de gri eşofman altı ve tişört giymiştim. Kutuları açtım ve Aria'nın tabağına küçük bir yığın gnocchi koydum. "Ossobuco'mdan bir ısırık ister misin?"

Ete baktı ve sonra hızla başını salladı. "Bunu yiyebileceğimi sanmıyorum."

Tabağını ona uzattım, aldı ve çıplak bacaklarını vücudunun altına çekerek kanepeye yaslandı. Tereddütle yemeğini kokladı. Onu izlerken ben de kendi tabağıma daldım.

Aria çatalı eline aldı ve gnocchi'sinden bir ısırık aldı, sonra gülümsedi. "İyi görünüyor."

Aria daha tabağının yarısını yemeden ben ana yemeğimi, focaccia'yı ve tapenade'i bitirmiştım ve kutunun yarısı hâlâ gnocchi doluydu. Bakışlarımı üzerinde hissedince başını kaldırdı. "Beni izlemek zorunda değilsin. Ben yiyebilirim." Sözlerini yumuşatmak için gülümsedi.

"Yeterli değil," dedim. Dizini okşadım. "Hadi ama, *principessa*. Seni zorla beslemek zorunda bırakma beni."

İç çekti. "Çok hızlı yersem hasta olacağımdan korkuyorum."

"Belki de bu konuda endişelenmeyi bırakmalısın." Durakladım. "Doktor haklı mıydı?"

Kavgamız yüzünden kendini hasta mı hissettin?"

Aria tabağı kucağına bırakmadan önce bir lokma daha yuttu. "Bilmiyorum. Belki de? Sen hayatımdaki en önemli kişisin. Küçük kızımızın babasısın ve ben sana uzun süre açılmadım. Bu canımı yaktı, her şeyden daha çok yaktı."

"Siktir," diye mırıldandım. Vicdan azabı hâlâ vücudumda alışılmadık, garip bir duyuydu. "Bu benim de hatamdı Luca. Bir gün benimle evlenmek isteyeceğini tahmin etmeliydim."

İzniniz olmadan Chicago. Dediğin gibi, senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum."

"Sahiplenici, kontrolcü bir pislik mi?" Ve bu benim için en kötüsü bile değildi.

Ama Aria biliyordu, *biliyordu* ve her şeye rağmen beni seviyordu.

"Evet," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ve tüm kalbimle sevdiğim adam."
Kalbimin üzerindeki noktaya dokundu. "Benim kalbim."

"Sadece senin. *Her zaman.*"

Gnocchi'den bir ısırık daha alıp dudaklarına götürdü ve yedi. Tekrar konuştuğunda sesi çok yumuşaktı. "Hiç tereddüt ettin mi?"

"Waver?"

"Grace. Ya da diğer kadınlar." Omuzları gergindi.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Tek düşünebildiğim senin gülüşündü." Ve bu lanet olası gerçektir. Aria söz konusu olduğunda tamamen kamçılanmışım.

"Ya sen?" Hırıltıyı sesimden uzak tutamadım.

Aria başını geriye attı ve çana benzeyen kahrkahasını attı. Bir ısırık daha aldıktan sonra tabağını yemeğinin geri kalanıyla doldurdu. "Ben bir erkekle nasıl flört edeceğimi bile bilmiyorum Luca. Yakın olmayı hayal edebildiğim tek erkek sensin. Sanki senin sahipleniciliğin beynimdeki bir düğmeyi çevirdi ve beni başka bir erkeğin yakınlığına tahammül edemez hale getirdi."

Ben sıırıttım, Aria da ofladı. Bir ısırık daha aldı. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Ne kadar yediğini fark etmemişti bile.

Uzaktan kumandaya uzandım ve müzik setini açtım. Hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalmaya başladı ve sonra derinden gelen bir erkek sesi şarkı söylemeye başladı. Aria'nın gözleri tanıdık geldi; bu Rag'n'Bone Man'in en sevdiği albümüydü. Gülümsedi, o mükemmel yavaş gülümseme muhteşem yüzünü ele geçirdi. Sekiz haftayı onsuz nasıl geçirmiştım? Onsuz?

Tabağını bıraktı, bana baktı, ciddiyet gülümsemesini yok etti. "Bir daha bu kadar uzun süre kavga etmeyeceğimize söz ver. Bir daha buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kollarımı açtım ve kucağıma tırmanarak boynuma sıkıca sarıldı. "Söz veriyorum, sen de bana bir daha ne olursa olsun arkamdan iş çevirmeyeceğine söz ver. Chicago'ya tek başına gitmen intihardı."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Fabi yüzünden oldu. New York'a gittiğin gece beni aradı."

Bu ihanetti. Eğer Dante öğrenirse, Fabi'yi öldürmek zorunda kalacaktı.

Aria devam ederken sesi titriyordu, "Babam ona karşı çok acımasız. Fabi'yi dövüyor ve daha kötüsünü yapacağından çok endişeleniyorum. Ona yardım etmek istedim. Hepsi bu."

Anladım. Aria kendini tutamadı. Ama Fabi bir inisiyeydi. Deneyimleyecekti, ve dayaktan daha kötüsünü *yaparlar*. "Onu gördün mü?" Kadın başını salladı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Seninle New York'a gelmezdi. O Outfit'e sadıktır." Aria zorlukla yutkundu. Onu rahatlatmak için sırtını okşadım. Çok uzun süredir üzgündü. "Fabi güçlüdür. Outfit'te hayatta kalmakta zorlanmayacaktır."

Ve eğer yeterince güçlü değilse, Aria'nın bunu asla öğrenmemesini umuyordum.

"Tekrar barış olamaz mı?" Aria gözleriyle bana yalvardı ama bu ona veremeyeceğim bir şeydi.

"Ben Capo olduğum sürece, Dante Cavallaro ile barış olmayacak." O lanet fotoğraf olayından sonra olmaz.

"Dante bana zarar vermedi. Yapmazdı."

Gerginleştım, eski öfkem yeniden alevlendi ama onu bastırdım. "O Capo ve biz savaştayız. Bir dahaki sefere seni ele geçirdiğinde, gitmene izin vermeyecektir, güven bana. Sen onun ve Outfit'in bana karşı ihtiyaç duyduğu kozsun. O da en az benim kadar ateş altında." Fotoğraflardan sorumlu olan kişinin o olduğundan bahsetmedim. Aria'yı daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramayacaktı ve bu durumda zaten çektiği stresten daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Gözlerinde endişe titreyordu. "Ailen hâlâ sana karşı mı? Gianna bana Dante'yle fotoğraflarımızı gördüğün gece amcalarından birini öldürdüğünü söyledi."

"Öldürdüm, toplanan Alt Patronlar ve Kaptanların önünde boğazını parçaladım."

Ermano ve Angelo'yu, lanet motorcuları ve sınırlarımıza çok yaklaşıp yakalanan

Outfit piçlerini de öldürdüğümünden bahsetmedim. Ben göndermişim Onları birkaç paket halinde Dante'ye geri gönderdim. Son birkaç hafta içinde *çok fazla* öldürmüştüm.

Aria yavaş bir nefes verdi. "Ve sonra beni Dante'yle gördün."

"Kendimi kaybettim, Aria. Kendimi kaybettim."

Beni öptü. "Seni Dante ile aldatacağımı nasıl düşünebildin?"

Elimi pürüzsüz baldırında gezdirdim ve Aria'nın kirpikleri dalgalandı. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Baldırlarına masaj yapmaya başladım, dokunuşlarımla rahatladığını hissediyordum. Sonra gözleri yavaşça açıldı. "Bana kızımıza asla vurmayacağına söz ver. Dünyamızdaki pek çok erkeğin çocukları disipline etmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Aria," dedim sertçe. "Dünyamızdaki pek çok erkek, bir kocanın karısını aynı şekilde terbiye etmesi gerektiğini düşünür ve ben sana asla el kaldırmadım ve kaldırmayacağım. Ve bu dünyada benim için önemli olan her şey üzerine yemin ederim ki kızımıza asla zarar vermeyeceğim."

Telefonunun zil sesi onu yerinden sıçrattı ve masanın üzerinde duran ekrana doğru bir bakış attı. Gianna, tabii ki.

Aria içini çekti, sonra telefonuna uzandı ve sesi kapatıp masaya geri koymadan önce hızlıca bir cevap yazdı.

"Ona ne söyledin?"

"Seninle New York'ta olduğumu."

"Hepsi bu kadar mı? Ona her ayrıntıyı anlatana kadar bizi rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğini biliyorsun," diye mırıldandım, öne doğru eğildim ve dudaklarımı onun narin boğazında gezdirdim.

"Sesi kapattım."

"Sanki bu onu durduracakmış gibi," dedim ve sanki bir işaretmiş gibi telefonum çalmaya başladı. "Matteo." Ekrana bakmama bile gerek kalmadı. Gianna muhtemelen ona kız kardeşini kontrol etmesini emretmişti.

Aria yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Benim için endişeleniyor. Ona endişelenmesi için çok sebep verdim."

Ve bunun sebebi de bendim.

Telefonum durmadan çalışıyordu.

Aria bana bakmak için arkasına yaslandı. "Vazgeçmeyecekler."

İnleyerek kendi telefonuma uzandım ve Matteo'nun aramasını cevapladım. "Meşgulüm," diye mırıldandım.

"İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı meşgulsün?" Matteo sordu. Gianna'nın arka plandaki yüksek perdeden atışmalarını duyabiliyordum.

"Neyi iyi bir yol olarak gördüğünüzden emin değilim," dedim Aria'ya arkasına yaslanmasını işaret ederken. Hiç tereddüt etmeden yattı ve ben de baldırlarını ve ayaklarını ovmaya başladım. Yüzü daha da yumuşadı ve benim katran karası kalbim de bu manzara karşısında yumuşadı.

"Luca," dedi Matteo sesinde biraz gerginlikle. Gianna son birkaç haftadır sinirlerini bozuyor olmalıydı. Her zamankinden daha dengesizdi ama ben kim oluyordum da konuşuyordum?

"Aria seninle mi?"

"Evet," dedim, başparmağımla Aria'nın ayağının tabanına baskı uygularken, ondan yumuşak bir inilti çıkardım.

"Tanrı aşkına Luca, sadece iyi olup olmadığını söyle."

"O iyi, Matteo. O ve ben her şeyi çözdük."

"Tanrıya şükürler olsun." Gianna yine arka planda konuştu. Matteo önce ona, sonra bana, "Onunla ben konuşayım," dedi, "Ne zaman döneceksin?"

"Yarın, ama sadece birkaç şey almak için. Aria bundan sonra benimle New York'ta kalacak."

Aria o zaman bana baktı ve memnun olduğu belliydi.

"Tamam," dedi Matteo yavaşça.

Arka planda Gianna'nın sesinden bıkmış bir halde telefonu kapattım, keşke telefonumun sesini de kapatabilseydim ama Capo olarak bu mümkün değildi.

"Matteo'ya hamileliğini söyleyecek misin?" Aria dudağını ısırarak sordu. "Evet, yarın. Korumamı arttırmak için onun yardımına ihtiyacım var."

"Korumamı arttırmak mı?" Aria sordu. Bir ayağımı kaldırdım ve bileğine bir öpücük kondurdum. "Ah evet," diye mırıldandım.

Aria itiraz etmedi. Bir esneme sesi çıkardı ve utanarak gülümsedi. "Özür dilerim. Sensiz pek iyi uyuyamadım."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. Geceleri uyanıp ona uzandığım ve nedenini hatırlayana kadar orada olmadığı için korktuğum zamanların sayısını unutmıştım.

Kanepeden ittim ve Aria'yı göğsüme doğru kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve yanağını omzuma bastırarak küçük bir iç çekti.

"Biz yatmaya gidiyoruz. Dinlenmen gerek."

Onu merdivenlerden yukarı, yatak odamızdan geçirip banyoya taşıdım ve lavabonun önüne bıraktım. Başını iki yana salladı. "Hamileyim, hareketsiz değilim."

Gözlerim gömleğimin altında saklı olan şişliğe kaydı. Aria'yı ve kızımızı korumak için her şeyi yapardım. Beni izledi ve sonra başını salladı. "Bu konuda kılını kıpırdatmayacaksın."

"Yapmayacağım."

Gömleğimi çıkarmasına yardım ettim ve o da göbeğini gösteren geceliğini başına geçirdi. Bu görüntü beni çok mutlu etmişti, bu da beni şaşırtmıştı. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Bu soyut bir kavramdı.

Yatmaya hazırlanırken ona hayranlığımı gizleyemiyordum. Yüzünü yıkadı ve parmakları kenarı kavramadan önce bir an gerildi. Hemen belini kavradım. "Aria?"

"Başım dönüyor," dedi özür dileyerek. Onu kollarımın arasına aldım ve yatağıma götürdüm, orada onu yatırdım ve yanına uzanıp onu kendime çektim. Vücuduma sarıldı, sanki beni bırakırsa gideceğinden korkuyormuş gibi parmakları pazularıma sıkıca yapıştı. Gözlerini benimkilere dikmeden önce göğsümü öptü. Yanağını avuçladım ve bana her seferinde soğuk kalbimi ısıtan o gülümsemeyi verdi.

Kollarıma girdikten sonra birkaç dakika içinde uykuya daldı ama ben uyuyamadığım için değil, uyumak istemediğim için uzun süre uyanık kalıp onun ritmik nefes alışını dinledim. Aria'nın kollarımdaki hissi en iyisiydi. Elimi Aria'nın karnının üzerine koyana kadar dikkatlice aşağı indirdim. Hâlâ böyle bir şey yapabiliyor olsaydım, belki de ağladığım an bu olurdu ama bu en son annemi bileklerini kestikten sonra kendi kanının içinde gördüğümde olmuştu ve bir daha olmayacaktı. Yine de göğsüm duygularla gerilmişti.

Bölüm 23

LUCA

Ertesi gün Aria'nın ihtiyacı olan birkaç giysiyi almak için Hamptons'a **döndük**. Bundan sonra benimle New York'ta kalacaktı. Onu yakınımnda istiyordum ve New York'ta bana ihtiyaç vardı.

Malikaneye girdiğimizde Gianna ve Matteo yemek masasında oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Öğle yemeği vakti yaklaşmıştı, muhtemelen geç yatmışlardı ya da her zamanki gibi geç yatmışlardı. Gianna sandalyesinden fırladı ve aceleyle yanımıza geldi. Aria'yı serbest bıraktım. Gianna kız kardeşine sarılmadan önce bana sert bir bakış attı. "Sen iyi misin? O vahşi sana iyi davrandı mı?"

Gerildim. Aria'ya kötü davrandığımı mı ima ediyordu? Dante'yle yattığını düşündüğümde bile ona elimi sürmemiştim. Çok daha azı için insanları öldürmüş ve işkence etmişim. Aria bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra ben Matteo'ya doğru ilerlerken o ve kız kardeşi oturma alanına geçip oturdular.

Matteo omzuma vurdu. "Sonunda kafanı kışından çıkardın mı?"

Gözlerim Aria'da kaldı. Artık onu geri kazandığım için, ne kadar savunmasız olduğunu bildiğim için onu gözümün önünden ayırmakta zorlanıyordum.

"Neyin var senin? Kavganızı hallettiğinizi sanıyordum."

"Yaptık." Beni dikkatle izleyen Matteo'ya döndüm. "Aria benim çocuğuma hamile."

Matteo'nun gözleri büyüdü, bakışları önce Aria'ya sonra tekrar bana döndü. "Baba mı olacaksın?"

Sesi daha fazla şaşırmış gibi çıkabilir miydi? Ters ters baktım, sonra da görünüşe bakılırsa Gianna'yı yatıştırmaya çalışan Aria'ya odaklandım.

"Belki de Dante'nin onun gitmesine izin vermesinin ve seni zayıflatmak için fotoğraf taktiğini seçmesinin nedenlerinden biri buydu."

Başımı salladım. "Olabilir. Eğer onu bir gün yakalarsam, kendi karımı öldürmemi isteyip i s t e m e d i ğ i n i soracağım."

"Onu öldürmeyeceğini biliyordu. Muhtemelen seni öldürebilmek için onun bölgesine, ona başsız bir saldırıyı göze alacağını düşündü."

Dante'nin nedenlerini bilmiyordum ama onu yakalarsam dayanılmaz bir şekilde öldürürdüm.

"Baba olma konusunda ne hissediyorsun?"

Omuz silktim. "Babamız bir rol model değildi."

"Hayır, bu kesin," diye mırıldandı Matteo. Uzun uzun bakiştık. Çocukluğumuz tam bir çile gibi geçmişti. Eğer birbirimize sahip olmasaydık, kafayı yerdik.

"O bir kız. Bu işleri kolaylaştırır," diye ekledim.

Matteo sırtıttı. "Eğer Aria kadar güzelse, erkekleri uzak tutmak için ellerimiz dolu olacak."

Dudaklarım sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bırak gelsinler."

Matteo güldü, kan olasılığı gözlerinde heyecanla parlıyordu, sonra sustu ve gözlerini aradı. Dante ve Aria'nın fotoğraflarını aldıktan sonraki ilk haftalarda, dibe vurup motorcuları katlettikten sonra ve ondan sonra daha çok endişelenmişti. "Tamamen çıldırmadığına sevindim."

Omzuna dokundum. "Bu senin Capo olma şansın olabilirdi."

Matteo da benim gibi alfydı. Kendisine ne yapacağının söylenmesinden, kimseye boyun eğmekten nefret ederdi. Bu, babamızın birden fazla işkence seansına yol açmıştı. Yine de benim zayıf anlarımı kendi konumunu iyileştirmek için asla kullanmadı.

"Sana bir sürü fırsat vermeme rağmen sırtıma bıçak saplamak yerine beni kollamanı asla unutmayacağım Matteo."

Matteo başını salladı, sonra ağzı sinir bozucu bir sırıtışla büküldü. "Hamilelik hormonlarının seni şimdiden etkilediğini görebiliyorum."

"Duygusal patlamalar için nefesini tutma, göt herif."

Matteo karnıma yumruk attı ama darbeden önce kaslarımı sıktım ve sesimi çıkarmadım. "Bunları sadece Aria için sakladığını biliyorum."

Gözlerim Aria'ya kaydı. Başını kaldırdı ve her zamanki gibi vücuduma bir sıcaklık yerleşti.

Matteo ve Gianna iki gün önce bizimle birlikte New York'a **dönmüşlerdi**. Bunun nedeninin Matteo'nun bana, Gianna'nın da kız kardeşine göz kulak olmak istemesi olduğunu biliyordum ama açıkçası neden böyle bir karar verdikleri umurumda bile değildi. Romero ve Lily zaten New York'taydı, çünkü yeni bir Yüzbaşı olarak onun varlığı gerekliydi ve Lily'nin Romero'nun bacağını kıran annesine yardım etmesi gerekiyordu. Aria ailesinin tekrar yanında olmasından mutluydu. O ve kız kardeşleri kanepede oturmuş, Lily'nin getirdiği bebek dergilerine göz atıyorlardı.

Onun için ikinci bir korumam olmadığı sürece, ben yanında olmadığım sürece evden çıkmasına izin vermeyecektim.

Romero, "Belki birkaç vardiyayı ben devralabilirim," diye önerdi.

Başımı salladım. Onunla işleri yoluna koymuştum ve Aria'yı tekrar korumasını tercih ederdim ama bu artık bir seçenek değildi. "Artık Kaptan'sın ve bir kocasın. Bu işleri değiştirir."

Romero'nun gözleri Lily'ye kaydı ve Aria'yı izlemesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Öncelikleri değişmişti ve aşkın etkisini bildiğim için hiçbir tehdidin ona Aria'nın hayatını Lily'ninkine tercih ettiremeyeceğini biliyordum.

"Demetrio hakkında ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"O iyi bir savaşı, sadık ve bağımsız. Onun için sadece Famiglia var," dedi Romero ve ağzı suçluluk duygusuyla sıkıldı.

"Angelo'yu bizim için aldı, sen Gottardo'yu öldürdüğünde gözünü kırpmadı."

Demetrio babasından ve üvey kardeşlerinden nefret ederdi. Piç bir evlat olarak onlarla birlikte yaşamaktan acı çekmişti. Onları öldürdüğüm için minnettardı.

"Kendini kanıtlarsa onu Washington'un Baş Patronu yapmayı düşünüyorum."

Matteo, "İlave teşvik kesinlikle yardımcı olacaktır," dedi.

Romero başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. "Hâlâ genç."

"Yirmi. Aria'yı korumaya başladığında sen de çok yaşlı değildin."

"Aria konusunda ona güveniyor musun?" Matteo sordu.

Gözlerim, avuçlarını karnına bastırarak, kız kardeşlerine gülümseyen karıma kaydı.

"Hayır. Ama fazla seçeneğim yok. Onu her zaman koruyamam. Demetrio'nun zayıflığını da biliyorum. Gerekirse onu hizada tutmak için bunu kullanacağım."

Demetrio salonumuza adımını attı, gözleri Matteo ve benim üzerimde temkinli bir şekilde duruyordu. Genelde Kaptanlarımdan birinin oğlu olan Orfeo ile birlikte çalışırdı ve onu buraya çağırma nedenlerim konusunda temkinli olduğu belliydi. Katlanabildiğim birkaç aile üyesinden biriydi, ancak bir piç olduğu için resmi olarak aileden bile sayılmıyordu. Her zaman sadık bir varlık olmuştu.

"Luca, Matteo," dedi dikkatle, bizden birkaç adım ötede durarak. Gözleri kaşlarını çatarak kıyafetlerimi inceledi. Üzerime eşofman altı giymiştim, başka bir şey giymemiştim. Tişörtüme kan bulaştırmanın bir anlamı yoktu.

Bakışları arkamdaki boks ringine kaydı ve vücudunu bir gerginlik kapladı. Uzun boyluydu, Matteo'nun boyundaydı ama benden birkaç santim kısaydı ve onun kadar kaslı değildi ama bu belliydi.

Gözlerinde ihtiyat ve bir parça endişe görebiliyordum ama silahına uzanmadı ya da kaçmaya çalışmadı. "Beni mi çağırdınız?" Sesi sertti ve bakışlarımla doğrudan karşılaştı.

Başımı salladım ve ona bir adım daha yaklaştım. Geri çekilmedi. "Son birkaç yılda sadakatini kanıtladın ve seni Washington'ın Baş Patronu yapmayı düşünüyorum."

Gözlerinde şaşkınlık okunuyordu. Washington benim bölgedeki en önemli şehirlerden biriydi ve o sadece amcam Gottardo'nun gayrimeşru oğluydu, babasının unvanını miras alması gereken biri değildi ama bana hiçbir zaman güvensizlik hissi vermemiş biriydi. Genellikle Yüzbaşı olurdu, daha fazlası değil.

"Bu bir onur," dedi. "Değerimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?" Hâlâ ihtiyatlı ve temkinli.

"Önümüzdeki bir yıl boyunca karımı koruyacaksın." Demetrio'nun gözleri büyüdü.

"Peki ya Sandro?"

"O ikinci muhafız olacak ama ben y o k k e n senin kadar ölümcül birini istiyorum. Bakalım senin en iyi seçim olduğun konusunda haklı mıyım?"

Matteo'ya başımı salladım.

Bıçağını çekti ve keskin sırtısını takındı. "Sen de bıçağını çıkarmalısın. Seni öldürmemeye çalışacağım."

Demetrio ceketini çıkardı ve uzun, kavisli bir bıçağı kınından çıkardı, ardından Matteo ile yüzleşirken göğüs hizasında tuttu.

Matteo saldırdı. Bıçaklar şakırdadı. Demetrio kendini tuttu ama Matteo öldürmek için dışarıda değildi elbette. Yine de gördüklerimden memnundum.

"Yeter," dedim. "Şimdi benimle dövüşeceksin."

Demetrio yanağındaki bir kesikten akan kanı sildi, sonra bana ihtiyatla baktı. "Silahsız," dedim.

Bıçağı bıraktı ve ben de saldırdım. Yanlarına, karnına ve yüzüne birkaç sert darbe indirdim ama o da bana birkaç kez vurdu, beni dizlerimin üstüne çökertecek kadar değil ama hiç yoktan iyiydi. Sonunda boğazını yakaladım ve onu yere yatırdım, sonra dizimi göğsüne sapladım. Nefes almasına yetecek kadar boğazındaki tutuşumu gevşettikten sonra yüzümü yaklaştırdım. "Aria benim karım. O benim."

Yutkundu, kara gözlerinde bir miktar öfke vardı. "Asla bir şey yapmam, yemin ederim."

"Ona dokunursan ne yapacağımı söylememe gerek yok."

"Herkes onun yasak bölge olduğunu biliyor Luca," diye mırıldandı. "Ben deli değilim. Ve alınma ama o benim tipim değil."

Matteo güldü. "Demetrio, sende bir sık var. Tam senin tipin. Ben Luca'nın kardeşiyim ve ben bile gördüklerimden hoşlandığımı itiraf edebilirim."

Matteo'ya bir bakış gönderdim. Omuz silkti.

Demetrio başını salladı. "Güzel bir kız," diye itiraf etti ve parmaklarını seğirdi. "Ama ben yabancıları tercih ederim. Bizim kadınlarımız kadar ölçülü değiller."

Başımı öne eğdim. Aria'dan önce ben de aynı şekilde düşünmüştüm ama tepkisi beni mutlu etmişti. Yalan söylediğini anlayamadım. "Onu hayatın pahasına koruyacaksın."

"Benimle güvende olacak," dedi kararlılıkla. Ben de buna inanıyordum ama yine de Romero'yu tercih ederdim, her zaman onu tercih ederdim. Yine de artık Kaptan'dı ve ondan bu pozisyondan istifa etmesini isteyemezdim ve Lily'ye olan hisleri onu çok değişken yapıyordu. Aria ve Lily arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, tercihi açıktı.

Demetrio'yu bıraktım ve doğruldum, sonra elimi ona uzattım. Elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırıp omzuna vurdum, sonra da sesimi tehditkâr bir şekilde alçalttım. "Orfeo senin kardeşin gibidir ve onun ailesi her zaman senin aileden daha yakın olmuştur."

Gerisini söylemedim, eğer hata yaparsa bedelini ödeyecek olan Orfeo olacaktı.

Demetrio sertleşti. "Karın konusunda bana güvenebilirsin Luca. Şerefim üzerine yemin ederim." Dövmesine dokundu.

"Kimseye güvenmiyorum, ama sen kendini kanıtlayacaksın."

"Yapacağım. Sandro'nun artık yetmemesinin bir nedeni var mı?" diye sordu dikkatle. "O hamile," dedim, vücudum bunu itiraf etmekten rahatsız olsa da.

Demetrio başını salladı ama yüz ifadesindeki endişeyi görebiliyordum. Güzel, ona ne tür bir sorumluluk verdiğini biliyordu. "Güvende olacak."

"Birinden şüpheleniyorsanız, önce etkisiz hale getirin, sonra sorular sorun. Birini çok geç öldürmektense, birini çok erken öldürmenin sonuçlarıyla uğraşmayı tercih ederim, anlaşıldı mı?"

Demetrio bir kez daha başını salladı. "Bunu halka açıklayacak mısınız?"

"Hayır," dedim. "Başka bir yol kalmayana kadar insanların bilmesini istemiyorum, o zaman bile sadece Famiglia'nın bilmesini istiyorum. Aria'nın hamileliğinin ya da çocuğumuzun fotoğraflarının basında yer almasını istemiyorum. Eğer bir fotoğrafçı fark ederseniz, onları ya da en azından isimlerini alın, ben onlarla ilgilenirim. Dante zaten biliyor. Bratva ya da Camorra'nın öğrenmesini engellemeliyiz. Anlaşıldı mı?"

Dante'nin bildiğini söylediğimde yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark etmiştim ama açıklama zahmetine girmedim. "Anlaşıldı," dedi.

"Yarın seni karımla tanıştıracığım" demeden önce ona sert bir bakış daha attım.

Demetrio başını eğdi.

ARIA

Luca her zaman korumacıydı. Artık buna alışmıştım. Ama hamileliğimi öğrendiğinden beri korumacılığı yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Beni gözünün önünden ayırmıyor ve kesinlikle Sandro'yla yalnız bırakmıyordu. Sandro'yu bulduğunu biliyordum.

Bu fikrin Sandro'nun pek hoşuna gitmediği açıktı ama onunla hiçbir zaman iyi geçinememiştik. Romero arkadaşım, hatta kardeşim gibiydi ama Sandro her zaman sadece korumamdı.

Luca asansör yükselmeye başladığında yanına gitti ama ben mutfak tezgâhının arkasında kaldım. Kapılar açıldı ve uzun boylu genç bir adam öne çıktı. Luca'nın elini sıktı, sonra bana doğru geldi, gözleriyle beni dikkatle süzdü. Keskin oniks gözlerini ve siyah saçlarını hatırladım.

"Bu benim kuzenim Demetrio," dedi Luca. O bir piç evlattı. İnsanların bu konuda fısıldadıklarını duymuş ve bundan nefret etmişim. Yıllar içinde onu birkaç kez görmüştüm, ilk kez düğünümde, o zamanlar genç bir delikanlıydı, benden birkaç yaş küçüktü. Şimdi yirmi ya da yirmi bir yaşında olmalıydı? Başını saygıyla eğdi, ben de gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Demetrio Luca'ya baktı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Ama gerçekten, Luca'nın askerlerinin bu tür davranışlarına artık alışmışım. Luca tepkimi fark etti ve sırtıttı.

Onayını beklemedim ve Demetrio'nun elini tutup sıktım. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım, muhtemelen bir aile etkinliğinde ya da belki de Luca'nın babasının cenazesinde. "Seni tekrar görmek güzel, Demetrio. En son Salvatore'nin cenazesinde miydin?"

Başını iki yana salladı, eli benimkinde kaskatı kesilmişti. "Hayır, en son üç yıl önce Luca seninle dövüşmemi önerdiği için beni spor salonunda dövmüştü."

Gözlerim büyüdü ve onu serbest bırakırken güldüm. "Oh iyi. Sanırım hatırlamak istemeyeceğin bir gündü." O zamandan beri çok değişmişti. Artık kesinlikle bir çocuk gibi görünmüyordu ve kendine güvensiz hiçbir yanı yoktu. Tüm Yapma Adamlar'ın eninde sonunda yaptığı gibi sertleşmişti.

"Hayır," dedi. "Bu öğrenmem gereken bir dersti."

Luca keskin gözlerle kuzenini izliyordu. Ona Romero'ya güvendiği kadar güvenmediğini söyleyebilirdim ama Luca Demetrio'yu seçtiyse onun yanında güvende olduğumu biliyordum.

"Seni tanımak için sabırsızlanıyorum," dedim ona.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra bunu gizledi.

"Neden akşam yemeğine kalmıyorsun?"

Koyu renk gözleri başını sallayan Luca'ya kaydı. "Aria korumalarını tanımayı tercih eder." Demetrio'nun Luca'nın onayını alma ihtiyacından duyduğum rahatsızlığı bastırdım.

Matteo ve Gianna da bize katıldı. Demetrio yemek boyunca gergindi ama kibardı ve çok korkutucu değildi, bu yüzden onun varlığında kendimi yeterince rahat hissettim.

O gece Luca ve ben yatakta uzanırken, "Neden o?" diye sordum.

"Son birkaç yılda değerini defalarca kanıtladı. Amcam Gottardo, yani babası beş para etmez bir pislikti ama Demetrio sadık bir asker. Onu test etmek istiyorum."

"Onu test etmek mi?"

"Washington için bir müsteşara ihtiyacım var ve bu işi ona vermek istiyorum." Saçımı okşadı. "Ve o ölümcül biri. Gerçek bir bağı yok. Annesi öldü ve evli falan da değil."

"Yani benim için hayatını ortaya koymakta zorlanmayacağını mı düşünüyorsun?" dedim.

Luca karanlık bir şekilde gülümsedi. "Senin için ölmekten çekinmeyecektir, güven bana, çünkü onun gözetimi altındayken başına bir şey gelirse yeni bir rekor kırarım."

Ses tonundaki alt akıntıdan ürperdim. "Kayıt," diye yineledim, ama içimde bildiğime dair bir his vardı.

Luca başını salladı ve gözleri yumuşayarak beni tatlı tatlı öptü. "Sana ya da bebeğimize hiçbir şey olmayacak, güven bana."

"Beni içeri kilitleyemezsin Luca. Hâlâ defterler üzerinde çalışmak istiyorum. Bir şeyler yapmam lazım.

Hiçbir şey yapmadan geçirdiğimiz bu son birkaç hafta cehennem gibiydi."

İçini çekti. "Gösteriye başladığınızda, sizi mümkün olduğunca halkın gözünden uzak tutmamız ya da en azından tanınmayacağınızdan emin olmamız gerekiyor."

"Başka bir peruk alabilirim," diye takıldım.

Luca kıkırdadı. "Bu da bir seçenek olabilir, evet." Belimdeki parmakları giderek daha da dikkat dağıtıcı olmaya başladı.

"Küçük misafir odasını çocuk odasına dönüştürmeye ne dersin?" "Büyük olanı değil mi?"

"Alt katta."

Gergin bir şekilde başını salladı. "Kızımızın bize yakın olması gerekiyor, haklısın." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Hem seni hem de onu nasıl koruyacağım?"

Parmaklarımı Famiglia dövmesinin üzerinde gezdirdim. "Bize hiçbir şey olmayacak."

Hafifçe gevşedi ama gerginliği devam ediyordu. Doğruldu ve Luca'nın gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Ellerimi sert karnının üzerinden külotunun bel bandına doğru gezdirdim. Barıştığımızdan beri ona oral seks yapmamıştım, kazara boğazımın arkasına vurursa mide bulantımın alevlenmesinden korkuyordum ve bu olmasını istediğim bir şey değildi.

Hemen sertleşti ve gözlerinde arzu parladı. Yine de, "Aria, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Külotunu aşağı çektim ve siki serbest kaldı. "Ağzımı üzerinde istemiyor musun?"

Boğazının derinliklerinden garip bir ses çıkardı, yarı gülüyor, yarı inliyordu. "Yüzünün sikime yakın olması bile boşalmama yetiyor."

Güldüm, o da sırttı, sonra eğilip ucunu ağzıma aldığımda ve dilimi etrafında döndürdüğümde gerildi. Tadı merkezimi uyarılmışlıkla sıkılaştırdı

-Mide bulantısı belirtisi yoktu. Vücudumun verdiği tepkiden cesaret alarak ağzıma daha fazla soktum ve yanaklarımı çukurlaştırarak yavaş bir ritim tutturdum.

Luca inledi, bacaklarımın arasında ıslaklık birikmesine neden olan alçak bir ses. Yarı kapalı gözlerle beni izliyor, battaniyeyi yumruklarken omuzları bükülüyordu. Uç kısmına onun sevdiği şekilde özel bir özen gösterdim ve taşaklarını avuçladım.

"Aria," diye homurdandı. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Kasıldı ve ben onu daha sert emdim, vücudunun gerilmesinin ve nefes alışının düzensizleşmesinin tadını çıkardım. Boşalmasının ilk ipuçlarını tattım ama ağzıma boşalamadan Luca beni nazikçe geri itti ve siki seğirirken karnının her yerine boşaldı.

Taşaklarına masaj yapmaya devam ettim, sonra kaslı kalçalarını okşamaya başladım. "Bunu neden yaptın?" Merakla sordum.

Luca bana doygun bir gülümseme verdi. "Hastalanman riskini almak istemedim."

Homurdandım. "Ben olsam üzerine kusmazdım." Sonra ekledim, "*Sanırım*. Kendimi oldukça iyi hissediyorum." Ve bu doğrudu. Luca hayatıma girdiğinden beri mide bulantım neredeyse tamamen geçmişti.

"Riske atmak istemedim," dedi kısık bir sesle, sonra koluma uzanıp beni kendine çekmeden önce bir mendille kendini temizledi. "Karnıma otur."

İstedığı gibi ona yaslandım ve o da bacaklarını yukarı kaldırdı, böylece bacaklarımı altımdan çekip ayırmadan önce onlara yaslanabildim ve beni aç bakışlarına maruz bıraktı.

Gözleri beni değerlendirmek için zaman ayırırken ürperdim.

"Sikimi ağzına soktuğum için çok ıslaksın," diye homurdandı ve ben tahrikten titreyerek bacaklarımı biraz daha araladım.

Luca'ya zevk vermekten zevk alıyordum. Kendimi güçlü hissettiriyordu ama sadece bu değildi. Onu ağzımla tatmin ettiğimde kendini bırakmasına bayılıyordum.

Çok güzel bir manzaraydı. Avuçlarını bacaklarımın üzerinde gezdirdi ve parmak uçları uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi okşadı ama ihtiyacım olan yerlere dokunmadı, sadece beni dikkatle izledi.

Onun üstünde kıvrandım. "Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Parmağı kıvrımlarımın dış kenarını sıyırdı. "Bana yalvarıyor musun? Serbest kalmak için yalvarıyor musun?"

"Evet," dedim sertçe.

"Yalvarmanın bende işe yaramadığını bilmiyor musun?" diye sordu karanlık bir sesle ve sesini duyunca neredeyse boşalacaktım.

"Luca, lütfen."

"Lütfen ne?"

Gözlerimi kısıtım ama bakışları baskın ve sahipleniciydi ve içim sıkıştı. "Lütfen dokun bana, sana yalvarıyorum."

İki parmağını dayanılmaz bir yavaşlıkla içime soktu ve beni izlerken ağzını ayırdı. Daha yarısına bile gelmeden sertçe boşaldım, dizlerine doğru geriye doğru eğildim, inledim ve rahatlamayla yarı çılgın bir hale geldim.

Ben orgazmımı atlatırken Luca parmaklarını nazık bir ritimle hareket ettiriyor, gözleri merkezimden yüzüme doğru kayıyordu.

Parmaklarını içimde derinlere doğru kıvrarak yavaşça girip çıkarken pelvisimi hafifçe salladım. Başparmağını klitorisime bastırdı ve daha sert bir şekilde içime itti, tekrar haykırdım, serbest kalmamı engelleyemedim, ama Luca hala gevşemedi. Parmakları tatlı işkencelerine devam etti ve ben tekrar boşaldım, öne doğru yığıldım, avuçlarımı göğsüne bastırdım, nefes nefese kaldım ve terledim. Luca'nın gri gözleri benimkileri tutuyordu.

"Bir daha boşalabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandım, neredeyse bayılacak gibi hissediyordum.

"Sakin olun, *principessa*. Biraz bekleyin. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz."

Tekrar bacaklarına yaslandım ve parmaklarıyla beni yavaşça, acele etmeden sikmeye devam etti. Karnı benim uyarılmamdan dolayı kaygandı ve hareketleri utanç verici derecede ıslak sesler çıkarıyordu. İnledim ve bakışları inanılmaz derecede daha sahiplenici oldu. Uzun sürdü, ama sonunda duvarlarım neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı ve içimde başka bir serbest bırakma sallandı.

Luca doğrulup ağzıma yapıştı, ben de ona tutundum. Dudakları hassas boğazımı sıyrırken "İnanılmaz," diye fısıldadı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Bölüm 24

ARIA

Yatağın **Luca'nın** tarafına doğru yuvarlandım. Hâlâ onun kokusu vardı ve kalbim kabardı. Luca, Gottardo'nun ölümünden sonra mevcut Underboss'un durumu kontrol edip etmediğini görmek için gün doğmadan Washington DC'ye gitmek üzere ayrılmıştı ama bu gece dönecekti. Kendimi yataktan kalkmaya zorladım çünkü gerçekten acıkmıştım. Sabahları en son ne zaman acıktığımı bile hatırlamıyordum.

Mutfığa indiğimde Demetrio çoktan bar tezgahında oturmuş cep telefonundan bir şeyler okuyordu ama beni görür görmez ayağa kalktı.

"Ben kraliçe değilim," dedim gülerek. "Kalkmak zorunda değilsin."

Bir an bana baktı, sonra tekrar yerine oturdu. Romero'dan farklıydı. O kadar cana yakın değildi. Bir çay ve bir muz aldım ve karşısındaki tezgâha yaslandım. Benimle nasıl başa çıkacağından emin olmadığını görebiliyordum. Luca'nın ona ne söylediğini sadece hayal edebiliyordum.

"Ne zamandır Made Man'sin?" Ona fincanımı kucaklayıp soğutmak için üfleyerek sordum.

"Beş, hayır altı yıl oldu. On dördüncü yaş günümde göreve başladım."

"Ve şimdi benim korumam olmak zorunda kaldın," dedim merakla. "Bahse girerim bu işi seçmezdin."

Omuz silkti ama sinirlendiğimi anlayabiliyordum. Elbette bunu asla söylemeyecekti. "Luca benden ne isterse onu yaparım. Ve karısını korumama izin vermesi benim için bir onurdur. Bu bana ne kadar güvendiğini gösteriyor."

"Bu doğru," dedim. Özellikle de Demetrio sadece beni değil, bebeğimizi de koruduğu için. "Ve sonsuza kadar benim korumam olmayacaksınız. Duyduğuma göre Underboss olacaktıysın."

Demetrio başını salladı. "Bu henüz belli değil. Ancak kendimi kanıtlarsam. Ve o zaman bile..." Yüzünü buruşturdu.

Başımı öne eğdim. "Babanın annenle evli olmaması Luca'nın umurunda değil."

"Başkalarının var. Kız onun ilişkisiydi," dedi ağzını acı bir şekilde bükerek.

İlişkisi yüzünden kendini öldürdüğünü duymuştum ama ayrıntıları ona soramazdım. Burnumu sokmaya hakkım yoktu.

Başımı salladım. "Birçokları senin rütbelerinin yükseldiğini görmekten hoşlanmayacaktır. Onlar senin umursamaman gereken kişiler."

Demetrio'nun gözleri sanki beni sadece koruması gereken bir şey olarak değil de bir insan olarak görmeye başlamış gibi onaylayarak parladı.

LUCA

Aria çatı terasındaki şezlonga **uzanmış** baharın ilk sıcak günlerinin tadını **çıkariyordu**. Karnı artık belirgin bir şekilde dışarı çıkıyordu ve bu yüzden çoğu gün çatı katına hapsoluyordu. Şimdiye kadar en yakın ailesi ve birkaç sadık asker dışında hamileliğini neredeyse hiç kimse bilmiyordu.

Bunu değiştirmeye kesinlikle niyetim yoktu. Valentina altı ay önce oğullarını doğurduğundan beri Dante ve ailesi kamuoyunun gözünden tamamen kaybolmuştu. Pittsburgh'a yapılan birkaç küçük saldırı ve fotoğraf fiyaskosu dışında, Dante belki çocukları yüzünden, belki de büyük bir şey planladığı için ortalıkta görünmüyordu.

"Sorun nedir?" Aria sessizce sordu, çatı terasının kapısında durmuş beni izliyordu.

Başımı salladım ve ona doğru ilerledim. "Bir şey yok."

Kaşlarını çattı ama konuyu zorlamadı. Yanına uzandım ve bana yer açmak için biraz kaydı. "Endişelerini tek başına taşımak zorunda değilsin Luca. Hamile olmak beni kırılabilir yapmaz."

Karanlık bir şekilde gülümsedim. Kırılabilir, savunmasızdı. Düşmanlarıma fırsat versem hedef alacakları yer oydu ve o kadar çok düşmanım vardı ki, artık Famiglia'da değil, son birkaç temizliğimden beri değil, ama yine de yeterince düşmanım kalmıştı. Matteo ve ben, adamlarımla birlikte son birkaç ayda o kadar çok öldürme çılgınlığı yapmıştık ki, artık tenimdeki pembe renkten zor kurtuluyordum. Ama öldürdüğüm her düşman için yeni bir düşman ortaya çıkıyor gibiydi.

Aria gerildi ve ben de aynısını yaptım. Elini uzattı, benimkini tuttu ve avucumu karnına bastırdı ve işte o zaman hissettim - bir tekme.

Gözlerimi kapattım çünkü baba olmam ve Aria'nın bebeğimizi taşıması hâlâ imkânsız görünüyordu.

"İsimler hakkında düşündün mü?" Aria fısıldadı ve ben gözlerimi açtım, hâlâ kuruydu, her zaman kuruydu.

Neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Büyükannemin adı Marcella'ydı."

Aria'nın sarı kaşları kalktı. "Savaş tanrısı Mars'ın dişi versiyonu mu?"

Eğildim ve önce Aria'nın karnını, sonra dudaklarını öptüm. "Kızımız güçlü olacak. Bir kocaya boyun eğmeyecek. Bir erkekten korkmak zorunda kalmayacak, yemin ederim."

"Marcella," dedi Aria kalın bir sesle ve neredeyse beş yıl sonra bile gözlerindeki o bakış beni her seferinde yakaladı. Beni her zaman yakalardı.

Cep telefonum o anı mahvetti ve inledim. Askerlerim bensiz tek bir lanet şeyle bile başa çıkamazlar mıydı? Ama ekrana bakıp Orazio'nun adını gördüğümde hemen toparlandım ve ayağa kalktım. "Sorun nedir?" Aylık raporunun vakti gelmemişti ve eğer arama ihtiyacı hissediyorsa bu kötüye işaretti.

"Dante, Benedetto Falcone tarafından arandı."

"Ne?" Homurdandım.

Aria gözlerini kocaman açarak doğruldu, ben de ona sırtımı döndüm. "Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Falcone destek arıyor gibi görünüyor. Gittikçe zayıflıyor. Adamlarının çoğu onun sadist ve öngörülemez yöntemlerine kızmaya başladı. Outfit ile bir ateşkes yapmak istiyor."

Eğer bu gerçekleşirse, savaş sadece dış sınırlara değil New York'a da ulaşacaktı.

"Cavallaro ne dedi?"

"Falcone'a güvenmiyor ve görüşmeyi reddetti."

"Fikrini değiştirecek mi?"

"Olabilir ama bundan şüpheliyim. İngiltere'deki bağlantılarımdan birinden de bir söylenti duydum.

Falcone'un oğlu hakkında bir söylenti."

"Oğul mu?" Camorra'nın başının birkaç oğlu olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama tek bildiğim buydu. Camorra ile hiç uğraşmamıştım.

"En büyük oğlu Remo. On yedi yaşında ve kardeşleriyle birlikte gittikleri yatılı okuldan kayboldu. Las Vegas'ta henüz kamuoyunun bildiğini sanmıyorum. Falcone bunu gizli tutmaya hevesli olabilir."

"Neden?"

"Çünkü Remo Falcone sözde babasını öldürmek ve Batı'yı ele geçirmek istiyor."

"Onun için endişelenmeme gerek var mı?"

"Bilmiyorum ama duyduğuma göre tatillerini babası için öldürerek, geri kalan zamanını da eğlenerek geçiriyormuş. Kardeşleri o okula gitmiş olabilir ama Remo, doğma büyüme bir katil."

Sanki listeme bir endişe daha eklenmesine ihtiyacım varmış gibi. "Eğer babasını öldürmekle meşgulse, başka bir yerde sorun çıkarmayacağını tahmin ediyorum."

"Belki de. Ancak Las Vegas'ta yeni bir Capo ortaya çıkarsa, Batı'nın alt patronlarını birleştirmeyi başarırsa eski güçlerine geri dönebilirler."

"Camorra hakkında bir şeyler yapmayı düşüneceğim, ancak şimdilik onlara Outfit ile çalışmak için daha fazla neden vermek istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Kulaklarını ve gözlerini açık tut, Orazio."

"Yapacağım."

Telefonu kapattı ve döndüğümde Aria arkamdaydı, avuçlarını karnına dayamıştı ve yüzünde endişe vardı. Zorla gülümsedim. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Bilmiş bir bakışla başını eğdi.

Matteo ve ben Küre'den çıkıp eve, eşlerimizin yanına dönüyorduk ki barda oturan siyah saçlı genç bir adam dikkatimi çekti. Kendine güvenen ve şiddeti zorlukla dizginleyen bir havası vardı. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi ve başka tarafa bakmadı. Genç bir delikanlıydı ama gözlerinden çoğu yetişkin erkekten daha fazlasını gördüğü ve yaptığı anlaşılıyordu. Ben durdum ve Matteo da durdu.

"Onu tanıyor musun?" Alçak bir sesle Beretta'ma uzanarak sordum.

Matteo başını salladı, o da ceketinin altına uzandı.

Adam çarpık bir şekilde gülümsedi ve ayağa kalktı. Kollarında yara izleri vardı ve bir tanesi kaşının üzerinden geçiyordu. Son bir meydan okuma bakışıyla kulübümden ayrıldı. Matteo ve ben onu takip ettik ve dışarı adım attığımız anda silahımı çektim, gözlerim karanlık sokakta ondan bir iz arıyordu.

"Luca Vitiello," diye bir ses geldi karanlıktan.

Silahımı o yöne doğrulttum. "Öne çık," diye emrettim.

O da öyle yaptı, yüzünde aynı çarpık gülümsemeyle ellerini kaldırdı. Korktuğunu belli etmedi. Matteo'ya başımla işaret ettim, o da atılıp adamın kolunu yakaladı ve bıçağını boğazına dayadı. Adam kendini savunmaya çalışmadı, irkilmedi bile, sadece gözlerimin içine baktı ve ben de kendi bıçağımı çıkardım. O çarpık gülümsemeyi ne kadar sürdürebileceğini görecektik. Matteo onu karanlığın derinliklerine doğru sürükledi ve ben de deli herife iyice yaklaştım.

"Bant mı?" Matteo'ya

sordum. Başını salladı.

"Çılgılık atmayacağım," dedi deli herif.

"Göreceğiz," dedim sessizce. "Kimsin sen?"

Gülümsemesi genişledi ve ben de kendimi kaybettim. Kolunu tuttum ve bıçağımı indirdim. Matteo elini adamın ağzına kapattı ama buna gerek yoktu. Adam ürperdi ama ses çıkarmadı ve acıdan zevk alıp almadığından tam olarak emin değildim. Bir meydan okuma.

Matteo elini adamın ağzından çekerken bana bir bakış attı. "Kimsin sen?" Hırladım.

"Remo Falcone."

Hay sikeyim. "Peki benim bölgemde ne işin var?"

"Müttefik arıyorum. Babamı ve tüm adamlarını öldürüp Vegas'ı ele geçireceğim ve sen de benim müttefikim ya da düşmanım olabilirsin, bu sana kalmış."

Matteo homurdandı. "Senden ve benden daha deli biri olduğunu düşünmek."

Remo'ya en soğuk gülümsememi verdim. "Seni şimdi öldürmeme ne dersin?"

"O zaman kardeşim karına zarar vermek zorunda kalacak." Boğazını sıktım. "Az önce ne dedin sen?"

"Çatı katınız iyi korunuyor," diye bastırdı. "Biri hariç, çevredeki binaların hiçbirinden en iyi nişancı için bile iyi bir atış pozisyonu yok. Yakındaki bir gökdelende, çatı katınızın trabzanlarına yaslanan birinin net bir atış yapabileceği bir pencere var. Zor bir atış. Çok az adam o mesafeden hedefi vurabilir. Çok az adam o noktayı bulabilirdi. Neyse ki o adamlardan biri kardeşim Nino, gerçek bir dahi. Ve güzel karın şu anda biz konuşurken o tırabzana yaslanmış durumda."

Elimi boğazından çektim, midem sıkıca kenetlendi. Matteo bıçağını indirerek bakışlarımı karşıladı.

"Ne istiyorsun?" Zorlukla kontrol ettiğim bir öfkeyle söyledim. Buna odaklandım çünkü diğer duygular beni zayıflatıyordu ve Remo'nun zayıflıkları nasıl kullanacağını bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Sadece dikkatinizi çekerim," dedi. "Karınıza zarar vermek gibi bir niyetim yok." Kolundaki kesiği dudaklarına götürdü ve kanı emerek uzaklaştırdı. "Benim kavgamdan uzak durmanı istiyorum ve sana ne teklif ederse etsin babama yardım etmeni istemiyorum. Yakında Capo olacağım ve o zaman bugünü hatırlamanı istiyorum," dedi, dudakları ve dişleri kendi kanıyla kaplıydı.

Çılgın ve tehlikeli. Bir adım geri çekildi.

"Müttefik mi yoksa düşman mı olduğumu öğrenmek istediğinizi sanıyordum?"

Başını öne eğdi. "Bence iyice düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın olabilir. Belki bir gün uzun zaman önce yapılması gerekeni yapabiliriz: Outfit'i yok eder ve bölgelerini aramızda paylaşırsınız. Babam sizinle iletişime geçtiğinde, güzel karını öldürebileceğimi ama öldürmediğimi unutma Luca. Senin bölgen umurumda değil ama benim olanı istiyorum ve onu elde etmek için her şeyi yaparım." Yavaşça geriye doğru yürüdü ve gölgelerin arasında kayboldu, ardından bir motosikletin motoru kükredi.

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım ve Aria'yı aradım. Açtığı anda tısladım, "Hemen içeri gir!"

Nefesini içine çekti ama bir hareket duydum. "Luca, neler oluyor?"

"Neredesin sen?" Arabama doğru koşmaya başlamışken sordum. Matteo hemen arkamdaydı, Demetrio'yla konuşuyor ve ona Nino ve Remo Falcone'yi aramak için elindeki tüm askerleri göndermesini emrediyordu.

"Oturma odasında. Demetrio panjurları indiriyor. Neler oluyor?" "İçeride kal."

Telefonu kapattım, nabzım hem öfke hem de korkuyla

hızla atıyordu. "Bu da neydi böyle?" Matteo

mırıldandı.

"Bir uyarı," diye homurdandım. Camorra hiçbir zaman odak noktam olmamıştı. Bu şimdi değişecekti.

Çatı katına adımımı attığım anda Aria koşarak geldi ve onu bedenime sardım. Orfeo, Demetrio'ya katılmıştı. Kafası karışmış ve korkmuş görünüyordu. "Neler oluyor? Kimse bana bir şey söylemiyor."

"Yanlış alarm," dedim ve kaşlarını çatı.

Onu alnından öptüm ve Orfeo'ya doğru ilerledim. "Keskin nişancı olan birini bul. O noktayı bulmak istiyorum." Orfeo başını salladı ve hızla uzaklaştı.

İki gün sonra Küre'nin kapısına bir mektup yapıştırılıp adres tarif edilene kadar yeri bulamadık. Remo Falcone'un ne tür bir oyun oynadığından emin değildim ama onunla da kavga etme riskini göze alamazdım. Dante ve Outfit'in benim odağымda kalması gerekiyordu. Bunun üzerine bir de Camorra ile uğraşamazdım.

Bölüm 25

ARIA

Doğum tarihime günler kala geri **saymaya başlamıştım**. Kendimi gergedan gibi hissediyordum ve geceleri rahat bir pozisyon bulmak neredeyse imkansızdı. Kalçamı mutfak tezgahına dayadım; ayakta durmak bile artık canımı sıkıyordu.

Luca mutfağa geldi ve dudaklarımdan öptü. "Nasılsın?"

Demetrio'nun kepenkleri indirmesine ve beni pencerelerden uzaklaştırmasına neden olan olaydan beri neredeyse sürekli yanımdaydı. Luca ayrıntıları benimle paylaşmamıştı ama bu onu çok endişelendirmiş olmalıydı çünkü sonraki haftalarda işlerin çoğuyla Matteo ilgilenmişti. Sadece son iki haftadır Luca biraz rahatlamaya başlamıştı.

"Açım." Her zaman öyleydim. Başlangıçta yemek yemek bir mücadele iken, şimdi tek yapabildiğim yemek yemekti. Neyse ki fazla kilo almamıştım. İyi genlerime şükrettim.

Luca karnıma dokundu. "Peki o nasıl?"

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Çok hareketli. Geceleri uyumama pek izin vermiyor." "Biliyorum. Yakında hamilelik bitecek."

"O zaman daha iyi uyuyacağımızdan şüpheliyim."

Luca başparmağıyla karnımı okşadı.

Adım sesleri duyuldu ve Demetrio köşeyi dönmeden bir an önce doğruldu ve elini çekti, sonra dondu kaldı. "Bugün evde mi kalacaksın?"

Luca adamlarının önünde bu tür bir nezaket gösteremezdi. En azından Matteo yanındayken duygularını bu kadar saklamıyordu.

"Hayır," dedi Luca. "Kaptanlarla görüşmem gerekiyor."

Parmak uçlarımı kısaca göğsüne, kalbinin ve dövmesinin üzerine dokundurdum. *Dikkatli ol.*

Gözlerim ona söyledi ve o da biliyordu. Gitmeden önce bana kısa, sahiplenici bir öpücük verdi.

Elime bir kitap alarak konağın bahçesine çıktım, Demetrio da peşimden geliyordu. Gianna ve Lily çoktan Haziran güneşinin altında güneşleniyorlardı ama ben bu halimle sıcağa uzun süre dayanamazdım. New York'u özlemiştim ama o olaydan sonra Luca malikânemizde kalmam için ısrar etmişti. Ancak doğum tarihim yaklaştığı için önümüzdeki birkaç gün içinde New York'a dönmem gerekecekti, çünkü Luca'nın seçtiği hastane oradaydı.

Vücudumu elbisemden çıkarmayı başardım ve bir iniltiyle sezlonglardan birine uzandım. Bikini altlarım göbeğim tarafından gizlenmişti ve bir an için onları doğru şekilde giyip giymediğimi merak ettim.

Gianna güneş gözlüklerini kaldırdı ve Lily ile eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Hamile kalana ve artık hareket edemeyene kadar bekle," diye mırıldandım gerinirken, tekrar inledim.

"Kesinlikle hamile kalmaya niyetim yok, inanın bana. Ne Matteo ne de ben çocuk istiyoruz."

Lily dudağını ısırıldı. "Romero'dan çocuk sahibi olmayı çok isterim ama ben biraz daha büyüyene kadar birkaç yıl bekleyeceğiz."

Ben de yirmi üç yaşında anne olacağımı hiç düşünmemiştim ama şimdi mutluydum.

Gianna bahçedeki gölgelik masada oturan Demetrio'ya baktı. "Bu kıyafet seni ısıtmıyor mu?"

Uzun kollu siyah bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Buraya eğlenmeye gelmedim."

Gianna homurdandı. "Tanrı kimsenin burada eğlenmesini yasaklamıştır." Güldüm. "Onu rahat bırak."

Demetrio bana minnettar bir gülümseme verdi, sonra bakışlarını binanın üzerinde gezdirmeye devam etti. Güneş yüzümdeyken uykuya daldım ama sonunda Marcella fırtına kopardığı için uyandım. Güneş ışığına karşı gözlerimi kırptım. "Saat kaç?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gianna, okumakta olduğu kitabı indirirken. Okyanusa doğru baktım, gelecek yıl İtalya'ya geri dönmeyi başarıp başaramayacağımızı merak ediyordum. Malikâneye hapsediğim son birkaç hafta denizin uçsuz bucaksız genişliğini özlememe neden olmuştu. "En son ne zaman dışarı çıktın?" Gianna bana bakarak sordu

Endişelen.

"Şu anda dışarıdayım." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Romero, insanlar Aria'nın Luca ile evli olduğu için ruhsal bir çöküntü yaşadığını düşünseler bile Aria'nın hamileliğinin gizli kalmasının en iyisi olduğunu söyledi."

Ona bir bakış attım. "Ne?"

Lily yüzünü buruşturdu. "Çünkü son dört aydır ortalıktan kayboldun. Rehabilitasyonda ya da psikiyatrik bir tesiste olduğuna dair bir söylenti var, bir diğeri de Luca'nın seni buraya kilitlediği çünkü çok güzelsin ve başkalarının sana bakmasına dayanamıyor."

"Ne saçmalık ama," diye mırıldandı Gianna. "Matteo'nun sırf komiklik olsun diye yaydığı bir dedikoduya benziyor bu."

Gözlerimi kapattım ve hafifçe güldüm. "Sanırım çok güzel söylentisini kaçık olanına tercih ederim." Sonra çıkıntılı göbeğime baktım. "Şu anda kendimi çok güzel hissetmesem bile."

Gianna, "O çocuğu içinden attıktan sonra eski vücuduna kısa sürede kavuşacaksın," dedi.

Lily sırtarak, "En azından Luca dayanışma yüzünden kese yaptırmıyor," dedi. "Birçok erkeğin hamilelik sırasında eşlerinden daha fazla kilo aldığını okumuştum. Buna dayanışma hamileliği ya da onun gibi bir şey deniyormuş."

Luca arkamdan, "Dayanışmayı biraz fazla abartıyorsun," deyince irkilerek bir çığlık attım ve omzumun üzerinden baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu ve üzerinde sadece mayosu vardı.

Dayanışma hamileliği mi? Hayır, Luca'nın başına kesinlikle böyle bir şey gelmemişti. Her zamanki gibi yırtık pırtıktı, tamamen kaslıydı, yağsızdı.

Matteo sırtarak kardeşinin arkasından yaklaştı ve Luca'nın karın kaslarını okşadı. "Sanırım küçük bir şişkinlik hissedebiliyorum."

"Sahip olacağım tek şişkinlik pantolonumun içinde olacak ve ellerini ondan uzak tutacaksın." "Şişkinlikler hakkında konuşmayı keser misin?" Gianna mırıldandı. Matteo onun üzerine eğildi;

O da sadece mayo giymişti. "Neden? Çıkıntımı seviyorsun."

"Tamam," dedim burnumu kırıştırarak ve oturma pozisyonuna geçmeye çalıştım. Sırt üstü yatan bir böceğin hareket alanı benden daha genişti. Luca elini uzattı, ağzının kenarında bir sırtma oynuyordu ama gözlerinde, şu anki savunmasızlığımı gösterdiğimde her zamanki gibi şiddetli ve koruyucu bir şey vardı.

İç çekerek beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Kaslı karnına dokundum. "Keşke kilo alsaydın, o zaman kendimi bu kadar devasa hissetmezdim."

Luca eğildi, elini karnıma koydu. "Aria, saçmalama. Çok güzelsin ve hâlâ küçüksün." İtiraz etmek üzereydim ama bakışları beni susturdu.

Rahat bir pozisyon bulamadım. Belimdeki ağrı son bir haftadır giderek artıyordu ve bu gece özellikle kötüydü. Emzirme yastığını karnımın altına yerleştirdim ve gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Saat daha ondu ama artık sürekli yorgundum. Resmi doğum tarihime daha beş gün vardı ama doğum yaklaştıkça zaman daha da uzuyor gibiydi.

Karnımın alt kısmındaki keskin bir ağrı beni sarsarak uyandırdığında uyuyakalmış olmalıydım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefes nefese kaldım. Kendimi oturur pozisyona getirmek için kolumu kaldırdım ama acıyla birlikte bu iki kat daha zor oldu. Sonunda yatağın kenarına tünemeyi başardığımda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Bunun olup olmadığından emin değildim. Ağrının şiddetinden, sadece kasılmalar yaşadığımı varsayabilirdim.

Komodinin üzerindeki cep telefonuma uzanmadan önce karnımı okşayarak acının geçmesini bekledim. Luca'yı aramayı düşündüm ama bu gece askerleriyle Bratva'nın laboratuvarlarını yakma stratejisi üzerine bir toplantısı olduğunu biliyordum ve muhtemelen

Bana söylemediği başka şeyler de vardı. Bunun yanlış bir alarm olduğu ortaya çıkarsa onu rahatsız etmek istemedim. Tereddüt ettim, sonra ona bir mesaj göndermeye karar verdim. *Ne zaman evde olacaksın?* Başka bir kasılma beni hırıltılı bir karmaşa haline getirmeden önce göndermeyi başardım. Yatağa tutunarak acıya rağmen nefes almaya çalıştım. Umduğum kadar iyi gitmiyordu. "Demetrio!" Sesimi bulduğumda seslendim. Kendimi yataktan ittim ve bir elimde telefonum, kapıya doğru süründüm. Titriyordu. Ekrana bir göz attım.

İki saat oldu. İyi misin?

Kapıya ulaştım ve açmayı başarana kadar birkaç kalp atışı boyunca kapı koluna tutundum. "Demetrio!"

Merdivende belirdi, saçları dağınık ve yüzü uykuluydu. Uyuyakalmış olmalıydı. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki hayır, yoksa seni aramazdım," diye mırıldandım, sonra acımı ondan çıkardığım için kötü hissettim, ama başka bir kasılma özür dilememi engelledi.

Demetrio'nun gözleri büyüdü. "Sen...?"

Demetrio'nun ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı anlaşılınca, "Gianna'yı getir," diye emrettim. Demetrio asansöre doğru koştu ve düğmeye bastı ama kod olmadan asansörü Matteo'nun dairesine gönderemezdi. Her şeyi tek başıma yapmak zorunda mıydım?

Tırabzana tutundum, nafile çabasında ona yardım etmek için merdivenden aşağı inmeye niyetliydim, ancak yarı yolda tekrar nefes almak için durmak zorunda kaldım.

Telefonum tekrar titredi.

Aria? İyi misin?

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki, henüz toza dönüşmemiş olmasına şaşırdım. "Matteo'yu ara," dedim Demetrio'ya dişlerimi sıkarak.

Emrimi yerine getirip getirmediğini kontrol etmedim ama birkaç dakika sonra asansör çalıştı ve Gianna bornoz giymiş bir halde dışarı fırladı, ardından Matteo boxer ve tişört giymişti.

Gianna adeta uçarak merdivenlerden çıktı ve yanımda durdu. Elleri neredeyse bana degecek şekilde dondu kaldı. "Aria? Ne oldu? Bebek yolda mı?"

Yutkundum ve başımı salladım.

"Hadi, seni hastaneye götürmemiz gerek," dedi elini hafifçe koluma koyarak.

Matteo ilk basamakta duruyordu ve arkasında Demetrio duruyordu, hepsi de rehberliğime ihtiyaçları varmış gibi beni izliyorlardı.

"Şu anda yürüyebileceğimi sanmıyorum,"

diye söze girdim. Gianna'nın rengi soldu.

"Bir şeyler yap. Ne yapacağını biliyor olmalısın," dedi Matteo ona bir adım daha yaklaşarak.

"Ne yapacağımı nereden bileyim? Kadın olduğum için mi?" Gianna tısladı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi ben vajinamdan hiç bebek çıkarmadım."

Aman Tanrım. Şu anda onların atışmalarına ihtiyacım yoktu.

"Matteo, lütfen bana yardım eder misin?" Fısıldadım. Gianna beni taşıyacak kadar güçlü değildi ve içimde daha fazla yürüyemeyeceğime dair bir his vardı. Bu iş düşündüğümünden çok daha hızlı ilerliyordu.

Hemen geldi. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Bir kasılma daha oldu ve Matteo'nun kollarına tutunarak öne doğru sallandım. Beni sabitledi. "Luca'yı ara."

"Beni bırakmalısın," dedi gergin bir sesle. İmkânı yok. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı ve Matteo beni Gianna'dan daha iyi kavrayabilirdi. Kollarını daha sıkı kavradım ve onu bırakmayacağımı anlamış gibiydi.

Gianna kendi telefonunu çıkardı. İlk söylediği şey "Evet, ben Aria," oldu. Elbette Luca, Gianna onu aradığında bunun benim yüzümden olduğunu biliyordu. Mesajım muhtemelen panik atak geçirmesine neden olmuştu.

"Onu hastaneye götüreceğiz." Başını salladı, sonra aramayı sonlandırdı ve bana baktı. "Çoktan yola çıktı bile."

"Yürüyebilir misin?" Matteo sordu.

Kendimi biraz daha güçlü hissederek başımı salladım. Matteo'nun kolumu sıkıca kavramasıyla aşağı bir adım attım. Gianna, Demetrio ve Matteo patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi beni izlerken kalan basamakları inmek sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi.

Gianna'nın telefonu çaldı. "Hayır, hâlâ evdeyiz. Aria çok yavaş."

Ona kaşlarımı çattım. Yavaş mı? İçim parçalara ayrılmış gibi görünürken yürüyebildiğime bile şaşırmıştım. Nefes almak için durakladım. Matteo beni şaşırtarak kolunu omzuma doladı ve diğer kolunu bacaklarımın altından geçirerek beni kollarının arasına aldı. Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. Hamilelik sırasında neredeyse otuz kilo almıştım. Hâlâ iri değildim ama artık kesinlikle hafif de değildim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Koyu renk gözleri yumuşadı. Matteo ile aramızda anlaşmazlıklar vardı ama beni sağ salim hastaneye götüreceğini biliyordum.

Gianna bana "Her şey y o l u n a girecek," diye güvence verdi. Sinir krizinin eşliğindeymiş gibi görünmeseydi daha inandırıcı olurdu.

Demetrio, "Ben arabayı getireyim," dedi ve asansörde kayboldu. Sanki şeytan peşindeymiş gibi görünüyordu.

"Hey!" Matteo seslendi ama kapılar çoktan kapanmıştı ve asansör aşağı iniyordu, asansör dönene kadar bizi çatı katında mahsur bıraktı. "Ne yapıyor lan bu?"

Gianna asansörün düğmesine defalarca bastı ama asansör hâlâ yeraltı garajına doğru inmekteydi. "Arabayı ne diye alıyor ki? Asansör kapılarının hemen yanına park etmiş zaten. Aptal."

"Gergin," dedim sessizce, neredeyse hiç acı çekmediğim bir anın tadını çıkarıyordum ama sonra başka bir kasılma omurgamı sertleştirdi ve Matteo'nun tutuşuyla eğilerek haykırdım. Sendeledi ve gerildi.

"Siktir," diye hırladı ve Gianna sanki şiddet teknik bir cihazın daha hızlı çalışmasını sağlarmış gibi düğmeye tekrar bastı.

"Biz hastaneye gidene kadar bebeği içeride tutabilecek misiniz?" Matteo endişeyle sordu.

Gözlerimi devirdim. Sanki orada kapıyı kapatabilirmişim gibi konuşmuştu. "Bilmiyorum."

"Nihayet!" Asansör bizim kata gelip kapılar açıldığında Gianna haykırdı ve kalbim rahatlayarak yerinden fırladı. Luca içeride yükseliyordu ve endişeli gri gözleri bana dikilmişti. Tek kelime etmeden Matteo'ya doğru yürüdü ve beni kardeşinin elinden aldı. Luca sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne bastırdı. Yüzünü indirdi ve asansöre yönelmeden önce beni nazikçe öptü. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum ama yüzü sakindi ve bu benim endişelerimi yatıştırıyordu. O yanımdayken her şey yoluna girecekti.

"Demetrio nerede?" Matteo sordu.

"Güvenli olduğundan emin olmak için onu hastaneye gönderdim," dedi Luca, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan ve bakışlarını tuttum çünkü acı böyle daha katlanılabilir görünüyordu. Matteo bizim için Porsche Cayenne'inin kapısını açtı ama Luca beni arka koltuğa oturtmak üzereyken en güçlü kasılma bedenimi sarstı. Kasıldım, gözlerim kapandı ve küçük bir çığlık attım.

"Sen güçlüsün Aria," diye mırıldandı Luca alnıma doğru. "Ve ben senin için buradayım. Keşke acını senden alabilseydim."

Yarı açık göz kapaklarının ardından ona baktım. Nefes alıp veriyor, onun nazik gözlerinde teselli arıyordum. Luca rahatladığımı hissedince beni arka koltuğa yatırdı, sonra da arkama geçerek göğsüne yasladı. Matteo ve Gianna önde oturuyordu ve Matteo arabayı deli gibi sürüyordu.

Hastaneye vardığımızda bebek hâlâ içerideydi ama ben hemen doğum odasına alındım. "Ağrısı için bir şeyler verin," diye bağırdı Luca ilk doktor yolumuza çıktığı anda. Başka bir ağrı dalgası her şeyi karartmadan önce *çok geç* gibi bir şey duydum.

Ben her kasılmada ona sarılırken Luca dudaklarıyla elimi okşadı. Artık aralarında nefesimi tutacak zaman bulamıyordum ve dayanabileceğim maksimum noktadaydım.

Luca'nın kaşları birbirine kenetlenmişti, yüz ifadesi neredeyse çaresizdi. Hemşirelere kaşlarını çattı. "Bir şeyler yapın," diye hırladı.

Ebe, "Son bir kez daha ıkın," diye teşvik etti.

Bir kez daha ıkınacak enerjim olduğunu düşünmüyordum ama sonra acı dolu sisin içinden bir ağlama sesi geldi. Bebeğimin. Kızım.

Luca'nın gözleri önce yüzüme, sonra daha aşağıya kaydı.

Ebe kana bulanmış küçük bir insanı kucağına alırken rahatlamıştım. Luca bir an kıpırdamadı, sonra yanağımlı ve şakağımlı öptü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve ben inanmadığım bir kahkaha attım. Ebe kızımızı kucağıma vermeden önce hızlı bir kontrol yaptı.

Luca onu tutabilmem için elimi bıraktı. Yapış yapış siyah saçlarını okşadım. Babasının gibi kömür karası saçları vardı. Yüzünde donuk bir ifadeyle çocuğumuzu izleyen Luca'ya gülümsedim. "Senin saçlarını almış," diye fısıldadım kokusunu içime çekip ezberlemeye çalışırken. Gözleri hâlâ mavimsi griydi. Gerçekte hangi renk olduğunu söylemek zordu.

"Çok küçük," dedi Luca sessizce. Ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunu yapmaktan neredeyse korkuyor gibiydi. Belki de hâlâ bizimle aynı odada olan doktor ve ebe onu sevgisini göstermekten alıkoymuyordu ama bu onu bana karşı şefkatli olmaktan alıkoymamıştı.

"Marcella," diye mırıldandı ve küçük kızımızı ilk kez adıyla çağırırken sesindeki şefkatten dolayı gözlerim yaşardı.

"Onu tutmak ister misin?"

Luca'nın gözleri Marcella'dan bana kaydı, sonra yutkundu.

"Hayır." Kaşlarımı çattım, reddettiği için kalbim sıkışmıştı.

"Neden?"

Sanki soruma cevap verecekmiş gibi yara izleri olan güçlü ellerini kaldırdı. "O saf ve kırılabilir. I-"

"Endişelendiğin şey buysa onu kırmayacaksın," dedim usulca ama başını salladı ve yanağımlı okşadı. "Onu sen tut. Bu çok güzel."

Hayal kırıklığımlı bastırarak küçük bir baş selamı verdim. Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Seni seviyorum."

Luca odanın köşesinde bir şeyler yazmakta olan doktora baktı. Odada başka biri varken bunu söyleyemeyeceğini anladığımı göstermek için eline dokundum. Beni sevdiğini biliyordum, Marcella'yı da beni de seviyordu, söze gerek yoktu.

Dikiş atıldıktan sonra özel bir odaya alınırken **Luca** yanımızdan **ayrılmadı**. Biz yerleştikten kısa bir süre sonra Gianna ve Matteo geldi. Ben yorgundum ve yorucu doğumdan sonra dinlenmek istiyordum ama onlar da uzun zamandır bekliyorlardı ve Marcella'yı görmeleri için onlara bir şans vermek istiyordum.

Matteo kardeşini kucaklarken Gianna yatağa doğru gelip bana nazikçe sarıldı. "Artık baba olduğuna inanamıyorum," dedi Matteo sırtarak.

Luca da inanamıyormuş gibi başını salladı, gözleri yatağımın yanındaki beşikte uyuyan Marcella'ya döndü. Neredeyse kaybolmuş gibiydi. Ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Beşiğe doğru işaret ettim. "Neden onu sen tutmuyorsun, Gianna?"

Gianna doğruldu ama Marcella'ya uzanmadı. "Çocuklarla aramın iyi olmadığını biliyorsun," dedi tereddütle.

Onlara inanamıyordum. Luca kızımızı kucağına almak istemiyordu ve şimdi Gianna da yeğenini kucağına almak istemiyordu.

Matteo bir iç çekti ve beşiğe doğru adım attı. Luca kardeşini durduracaktı gibi öne doğru sallandı ama sonra dondu kaldı. Matteo da bunu görmüş olmalıydı ama görmezden geldi. Ben yatakta doğrulunca elini Marcella'nın altına soktu. "Boynunu desteklediğinden emin ol. Henüz başını dik tutamıyor."

Matteo gözlerini kaldırdı. Belki de onu durduracağımı düşünmüştü ama Matteo'yla son birkaç aydır çok iyi anlaşıyorduk. Ona Luca'ya güvendiğim kadar güvenmiyordum. Yakınından bile geçmiyordu ama Marcella'yı koruyacağını biliyordum. Sonra onu beşiğinden kaldırdı ve gözleri açıldı, dudaklarından gömleğinin koluna tükürükler damladı. Aldırmıyor gibiydi.

Matteo kızına bakarken, "Yeni doğan bebeklerimizin bu kadar kırılgan ve işe yaramaz olması insanoğlunun hayatta kalması için bir mucize," diye düşündü.

"Çünkü kimsenin onlara zarar verme şansı olmadığından emin oluyoruz. Marcella'nın iyi korunacağını düşünüyorum," dedim Luca'nın bakışlarıyla buluşarak. Şiddetli koruyuculuk gözlerine yansımıştı.

Luca ve Matteo, Gianna'nın gözlerini devirmesine neden olan bir bakış attılar ama ben gülümsedim. Eğer biri Marcella'yı incitmeyi aklından bile geçirirse, Luca ve Matteo'nun tüm gazabıyla karşılaşmasını istiyordum.

LUCA

Marcella benim saçıma sahipti. Kızımızı ne **zaman** hayal etsem Aria'ya benzetirdim; sarı saçlı, mavi gözlü. Benim bir parçamın onda bu kadar açık bir şekilde yansıyacağını düşünmemiştim. Benden bir şeyler taşıyacağını düşünmemiştim. Aria saf, nazik ve güzeldi. Benim sunabileceğim pek fazla iyi özellik yoktu. Ama Marcella siyah saçlarıyla muhteşemdi. Annesi gibi saf bir mükemmellik.

Onu gördüğüm an aşık olmuştum ve Aria'yı Marcella'yla görünce güzel karımı daha da çok sevdim. İkisi de benim hayatımdı. Karanlığımıdaki ışık ve Marcella'ya dokunursam onu mahvedeceğimi biliyordum. O kırılgandı. El ve ayak parmaklarını hiç bu kadar küçük görmemişim. Onu kırabilirdim. Onu karanlığımla kirletirdim.

Matteo onu bu çekinceler olmadan tuttu. Ellerinde benim kadar kan vardı, benim kadar sapkın ve acımasızdı ama onu tuttu, kızımı tuttu. Onu durdurmak istedim, katil ellerinin masum kızımın üzerinde olmasını istemedim ama Aria'nın ifadesi beni engelledi ve şimdi kardeşim kızımı kollarında sallarken öylece durmak zorundaydım. Matteo yanımdayken Marcella için asla endişelenmeme gerek kalmayacağını biliyordum. Onu koruyacaktı. Onu korumak için öldürür, sakat bırakır ve yakardı - tıpkı benim yapacağım gibi. İkimizin de şeytanları vardı ama sevdiklerimizi korumak, sahip olduğumuz çok az olumlu karakter özelliğinden biriydi.

Aria'nın bakışları göğsümde bir delik açtı. Marcella'yı kucağına alacak kişinin ben olmamı istiyordu. Bana güven verici bir gülümseme verdi, sonra esnedi. Solgundu, çok kan kaybetmişti. "Gitme vaktin geldi. Aria'nın dinlenmeye ihtiyacı var," dedim.

Matteo, Aria'nın yanına gidip ona sarılmadan önce Marcella'yı beşiğine yatırdı, ardından Gianna geldi. Sonra bizi yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

"Kalmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Aria.

Ona doğru yürüdüm, ayakkabılarımı çıkardım ve onunla birlikte yatağa tırmandım. Aria'nın vücudu bana sarılmış olsa bile yatak dar geliyordu. Hareket ettiğinde yüzünü buruşturuyordu ve kollarımı ona sararken canını yakmamaya dikkat ediyordum. "Kalacağım," dedim kararlılıkla. Sık sık yaptığı gibi avucunu kalbimin üzerine koydu. Bazen bunun atan bir kalbim olduğuna dair kendini rahatlatmak için olup olmadığını merak ederdim. Elini kendi elimle kapattım ve o da nefesini bıraktı. "Ne zaman yanımda olursan, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

"Uyuyun, *principessa*. Ben sizi koruyacağım." "Ve Marcella'yı," diye ekledi yarı uykulu bir halde. "Sen ve Marcella, ikiniz de, ben ölene kadar."

Nefes alış veriş düzleşti ve ben de kendi gözlerimin kapanmasına izin verdim. Elbette uyumayacaktım. Burası bizim çatı katımız ya da malikânemiz değildi. Romero ve Matteo koridorları koruyan adamlar olduğundan emin olacaktı ama benim de tetikte olmam gerekiyordu. Karıma ve kızıma zarar vermek isteyen her kimse beni geçmek zorundaydı.

Ertesi gün Aria serbest bırakıldı. Doktorlar muhtemelen artık silahlı korumalarla uğraşmak zorunda kalmamak için gitmemizi istemişlerdi. Bizden ne kadar korktuklarını görmüştüm. Herkes ne olduğumuzu biliyordu. Umurumda bile değildi. Aria'nın çatı katımıza geri dönmesinden memnundum, Marcella'yla birlikte dışarıda bir devlet hastanesinde olduğundan daha güvendeydiler, özellikle de çatı terasımızın karşısındaki binadaki ofisleri satın alıp tepesine bir keskin nişancı yerleştirdiğinden beri.

Aria'nın hâlâ ağırları olduğu için ağır bir şey taşımasına izin verilmiyordu, bu yüzden Matteo Marcella'yı taşıyıcısında taşımak zorunda kaldı. Aria yorum yapmadı ama Matteo gözleriyle benimle alay ediyordu. Daha sonra kulağımı çekeceğini biliyordum.

Ve haklıydım da. Aria ve Gianna kanepeye yerleşir yerleşmez ve Marcella da onların yanındaki beşiğinde uyurken, Matteo beni mutfakta köşeye sıkıştırdı, ben de bize kahve hazırlamak üzereydim.

"Senin neyin var Luca?" diye mırıldandı, yüzüme doğru gelerek. Eşlerimize doğru baktım ama onlar derin bir sohbete dalmışlardı.

"İşime karışma." Kahve makinesinin düğmesine bastım.

Matteo başını salladı. "O senin kızın. Neden ona dokunmuyorsun? Ben bile senin tam bir ahmak gibi davrandığını görmenin Aria'yı öldürdüğünü söyleyebilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Babamız sadist bir pislikti, iyi bir baba olmanın ne demek olduğuna dair bir rol modeli değildi. Pek çok açıdan ona benziyorum - benim de boktan bir baba olmayacağımı kim söyleyebilir?"

Matteo güldü. Suratıma güldü. "Sikeyim. Saçma sapan konuşuyorsun. Sen babamıza hiç benzemiyorsun. Annemize tecavüz etti ve dövdü. Düğün gecende Aria'yı zorlamak istemediğin için kendi kolunu kestin. Ona bir kraliçe gibi davrandın, kızına da bir prenses gibi davranacaksın. Şimdi saçmalamayı kes, Luca."

"Tanrı aşkına Matteo, sanki ben bir azizmişim gibi konuşuyorsun. Beni *tanıyorsun*." "Aziz, günahkâr, sanki sikimdeymiş gibi." Matteo alay etti. "Seni tanıyorum. Seni çok iyi tanıyorum.

Öldürmeyi, kan dökmeyi en az benim kadar seviyorsun. Düşmanlarımızı ve hainleri doğramaktan hoşlandığını biliyorum. Korkulmayı sevdiğini biliyorum. Onların çılgınlıklarını ve yalvarışlarını seviyorsun. Sen de benim gibi hasta bir herifsin ama karısını ve kızını seven, onlara zarar vermektense kendi kanını dökmeyi ve kendi uzuvlarını kesmeyi tercih eden hasta bir herifsin."

Dolu kahve fincanını tek kelime etmeden Matteo'ya doğru ittim ve kendi sade kahvemden bir yudum aldım. Matteo'nun ikimizin de sağduyulu sesi olduğu günü görecektik kadar yaşayacağımı sanmıyordum. Bundan hiç hoşlanmamıştım. "Baba olmakla nasıl başa çıkacağımızı göreceğiz."

Matteo başını salladı. "Gianna ve ben şu anda çocuk istemiyoruz, belki de hiç istemeyeceğiz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ama Romero ve Lily öğle yemeği için geldiklerinden ona bunu sorma fırsatı bulamadım.

Romero, Aria'yı selamladıktan ve Marcella'ya şöyle bir baktıktan sonra Matteo ve benim yanıma geldi ve gülümseyerek elimi tuttu. "Tebrikler. Kızınız çok güzel."

O da Aria gibi güzeldi.

Aria başını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı.

Bölüm 26

ARIA

Herkes gittiğinde ve Luca ile ben tekrar Marcella ile yalnız kaldığımızda, **Luca** bize doğru yürüdü ve beşiğindeki Marcella'ya baktı. Ona dokunmak, onu kucaklamak ister gibi baktı ama buna izin vermedi. Ayağa kalktım. "Ben banyoya gidiyorum. Marcella'ya göz kulak olur musun?"

Luca yavaşça başını salladı ama gözleri endişeyle çakmak çakmaktı. Hareket etmek hâlâ zordu, bu yüzden üst kattaki banyoya çıkmam biraz zaman aldı. *Her şey daha* uzun sürdü ve Marcella'nın çığlıklarını duyduğumda ellerimi yıkıyordum. Aceleyle dışarı çıktım ama yatak odamızın kapısında durdum, aralıktan beşiğin yanında duran Luca'ya baktım.

Ona zarar vermeyeceğini anlamasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim. "Aria?" diye seslendi ve ben kapının arkasına saklanıp beklemeye başladım.

Marcella'nın çığlıkları içimi parçaladı. Ona doğru koşmamak ve onu kollarımın arasına almamak için tüm irademi kullandım.

Luca yumuşak bir sesle, "Sorun değil," dedi.

Aşağıya bir kez daha bakma riskini göze aldım.

Luca hâlâ beşiğin üzerinde durmuş, sanki onu öldürecekmiş gibi aşağıya bakıyordu. Tam aşağı inmek, Marcella'ya müdahale etmek ve onu sakinleştirmek üzereydim ki sonunda uzandı. Onu kaldırırken beni izlemişti. Tereddüt etti, sonra onu beşikten kaldırdı, küçük başını her zaman yaptığım gibi güçlü parmaklarıyla destekledi. Onun güçlü ellerine karşı küçücük görünüyordu. Onu kolunun kıvrımına aldı, sonra işaret parmağıyla yanağını okşadı. Kalbim o kadar büyük bir sevgiyle doldu ki, neredeyse acı veriyordu.

"Şşşt, prenses, şşşt. Her şey yolunda." Sessizleşti, iri gözleri ona odaklanmaya çalışıyordu. "Tanrım, çok küçüksün," diye fısıldadı, parmağı küçük elinin ve minik parmaklarının üzerinde gezinirken.

"Gördün mü?" dedim sahanlığa doğru yürürken. "Onu sen kırmadın." Başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. "Bunu sen ayarladın."

"Bunu ben ayarlamadım. Marcella istediği zaman ağlar. Ama her zaman yaptığım gibi yanına gitmemeyi tercih ettim."

Merdivenlerden yavaşça indim ve Luca bana doğru ilerleyerek boştaki elini bana destek olması için uzattı. Avucumu Luca'nın bebeğimizi tutan kolunun üzerine koyduğumda kalbim kabardı. "Senin kollarında olmaktan hoşlanıyor." Bakışları tekrar kızımıza kaydı.

LUCA

Marcella beşikte çırpınırken **çıgıllıkları daha da yükseldi**. Aria hâlâ üst kattaydı ama kızımızı sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Aria?"

Cevap vermedi ve Marcella feryat etmeye devam etti, yüzü buruştu, kolları ve bacakları seğirdi. Lanet olsun. Kalbim onun çıgıllıklarıyla parçalandı.

Nefesimi tutarak beşiğe uzandım, elimi dikkatlice Marcella'nın altına kaydardım, parmaklarımın başını desteklediğinden emin oldum ve onu dışarı kaldırdım. Avuçlarımın içinde çok küçüktü. Onu kolumun kıvrımına aldım ve başparmağımı yumuşak yanağında gezdirdim. "Şşş prenses, her şey yolunda." Sessizleşti, gözlerini kırptırdı.

"Gördün mü, onu kırmamışsın," dedi Aria merdivenlerin başında belirirken.

Kırmamıştım ve kırmayacaktım.

Aria aşağıda bize katıldı. Beni Marcella'yla izlerken onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Boştaki kolumu ona dolayarak yanıma çektim ve bana o muhteşem yavaş gülümsemesini verdi. "Gördün mü, senin karanlığın bana bulaşmadı ve ona da bulaşmadı Luca. Marcella seni benim gördüğüm gibi görecektir, ihtiyacı olduğunda ona sarılan, onu seven ve koruyan biri olarak."

"Beni insan yapıyorsun Aria," dedim sessizce.

Kaşları birbirine çatıldı. "Öyle söyleme. Sen bir insansın."

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Eğer biri sana ya da Marcella'ya zarar vermeye cüret ederse, benim insan tarafımı göremeyecekler."

Aria başıyla onayladı. "Hiç kimse bize zarar verme şansına sahip olamayacak Luca."

O haklıydı. Onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yapardım. Outfit ile savaş halinde olmak bunu daha da zorlaştıracaktı. İzlemem gereken Outfit ve Bratva vardı, Güneydoğu'da Underboss'larıma sürekli sorun çıkaran yerel MC'lerden bahsetmiyorum bile. Ama en büyük endişem Las Vegas'ta Camorra olmalıydı.

Outfit'in Camorra ile çalışmaya başlamadığından emin olmalıydım, yoksa işler karışır. Yine de Benedetto Falcone Underboss'larını öldürmeye devam ettiği sürece, Dante onu çok değişken olarak görecekti ve saflarında süreklilik olmadan, Benedetto gözlerini sınırlarının ötesine dikmek için gerekli odaktan yoksundu. Ama bunun ne kadar süreceğini kim söyleyebilirdi? Remo Falcone ortadan kaybolmuştu ama dışarda bir yerlerde olduğunu ve bir gün Batı'da kendini göstereceğini biliyordum. Babasını öldürüp Capo olana kadar bana bir daha sorun çıkarmayacaktı, ama o zaman her şey bitecekti. Beni ölçüp biçmişti. Hâlâ gençti ve kaybedecek bir şeyi yoktu ama uğruna savaşılmaya değer bir şeyim olduğunu unutmuştu. Belki de babası onu elimden alır ve ondan önce oğlunu ortadan kaldırırdı.

Bölüm 27

ARIA

Luca, Marcella'nın doğumundan altı ay sonra bir gece geç saatte döndüğünde **gergindi.**

Soyunurken onu izledim, hareketleri sarsıntılıydı, gözleri endişeliydi.

"Luca?" Sessizce sordum ama başını salladı ve çırlıçıplak yanıma uzandı. İhtiyacı gözlerine açıkça yansımıştı. Üstüne tırmandım, elleri sırtımda dolaşırken dudaklarım onunkileri buldu ve sonra bacaklarımın arasına daldı.

Üstünde titriyordum ama onu içimde hissetmek istiyordum. Aşağı doğru kaydım ve kendimi ereksiyonunun üzerine indirdim. Ellerimi göğsüne dayayıp gözlerinin içine bakarken kalçalarımı oynatmaya başladım. Luca'nın şu anda uğraşması gereken çok şey olduğunu biliyordum ama sorunlarını Marcella ve benden uzak tutmaya çalışıyordu. Onu rahatlatmanın tek yolunun bu olduğunu hissediyordum.

Daha sonra kollarına uzandığımda yine gerginleşti. "Luca, lütfen bana canını sıkın şeyin ne olduğunu söyle."

"Teyzem Flavia benimle temasa geçti."

Kaşlarımı çattım. Bu ismi hatırlamıyordum. "Flavia mı?"

"Babamın en küçük kız kardeşiydi ama ben küçük bir çocukken bir Camorrista ile kaçtı."

Kaşlarım kalktı. Ondan hiç bahsetmemişti ama ihanetini düşününce şaşırmadım.

"Las Vegas'ta yaşıyor ve kısa süre önce kocası Camorra'ya ihanet ettiği için Falcone tarafından idam edildi."

"Ve şimdi New York'a geri dönmek mi istiyor?"

Luca başını salladı. "Hayır. Benedetto Falcone onu benimle temas kurmak ve beni kendisiyle çalışmaya ikna etmek için kullanıyor."

Başımı kaldırdım. "Camorra ile çalışmak. Falcone'nin ne yapacağı belli olmayan ve sadist biri olduğunu söylememiş miydin?"

Luca, "Muhtemelen babamı yarı yarıya düzgün bir insan gibi gösteren tek kişi o," diye mırıldandı. "Ve Camorra ile çalışmayacağım. Benedetto Falcone'nin yönetimi altında olduğu sürece olmaz. Ama onun Outfit ile çalışmasını da istemiyorum."

"Sence bu bir olasılık mı?"

"Dante'nin Falcone'yi güvenilir bir müttefik olarak göreceğinden şüpheliyim." "Yani onu reddedecek misin?"

Teyzene ne olacak?"

Luca yüzünü buruşturdu ve bana her şeyi anlatmadığını söyleyebildim. "O ve kızları muhtemelen cezalandırılacaklar."

Yüzünü inceledim. "Camorra kadınları hiçbir şekilde bağışlamaz."

"Yok," dedi Luca. "Falcone muhtemelen kızlara tecavüz ettirecektir. Bu kadınlara karşı etkili bir ceza."

Elimde olmadan kaskatı kesildim.

Luca yanağımı okşadı. "Ben gerçekleri söylüyorum, aşkım. Geçmişte bunun bir savaş stratejisi olmasının bir nedeni var."

"Kuzenlerin olan kızlar kaç yaşında?" "On dokuz." Duraklama. "Ve on beş."

Sarsılarak elinden kurtuldum ve yorganın altından çıkıp yatağın kenarına oturdum, kalbim göğsümde çarpıyordu. On beş yaşıyordum. Babam Luca'yla nişanlanmamı kabul ettiğinde bu yaşıyordum. Ben bir kızdım ve Luca'nın kuzeni de bir çocuktuk. Yutkundum. Birinin çocuğu. Marcella'nın başına böyle bir şey gelebileceği fikri midemi buza çevirdi.

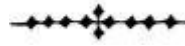
Luca doğruldu ve yüzümü ona çevirmeden önce omzumu öptü. Gri gözleri benimkileri aradı. "Aria, Falcone ile çalışmam. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Akli başında biri değil, bizim standartlarımıza göre bile."

"Marcella'nın asla böyle bir şeyden korkmak zorunda kalmayacağına dair bana söz verebilir misin?" Kelimeyi bile söyleyemedim. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Luca kollarımdan tutup beni kucağına çekti, gözleri öfkeli ve karanlıktı. "Ne sen ne de Marcella asla incinmeyeceksiniz, Aria. Asla. Bölgemizin güvenli bir yer olması için her şeyi yaparım. Ben Capo olduğum sürece siz korunursunuz ve oraya gidip onu kendim öldürmek zorunda kalsam da umurumda değil, ama şu anda kayıplar."

Başımı salladım. "Falcone ile çalışmadan teyzene ve kuzenlerine yardım etme şansın varsa, bunu yapar mısın?"

Luca bunu düşündü. "Olabilir. Onlar kadın. Ama bu da bir sorun teşkil ediyor. Kadınlara işkence etmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden onları nedenleriyle sorgulamamın bir yolu yok."

LUCA

Bu buluşmayı dört gözle beklemiyordum ama Aria teyzem ve kızlarına yardım etmemi istiyordu, ben de onlarla buluşmayı kabul etmiştim. **En** azından nedenlerden biri buydu. Diğerleri ise Camorra'nın İnfazcısı benimle temasa geçmiş ve kadınları almam karşılığında Falcone ve birçok üst düzey Camorrista'yı öldürmeyi teklif etmişti. Görünüşe göre, büyük kuzenim Cara Falcone tarafından kendisine ödül olarak verilmişti ve şimdi onun güvende olmasını istiyordu. Adama güvenmiyordum ama sözünü tutmuş ve Benedetto Falcone'yi öldürmüştü ve şu anda daha fazla adam öldürüyordu. Belki yakında Camorra artık endişelerimden biri olmayacaktı. Remo Falcone hâlâ kardeşleriyle birlikte saklanıyordu.

Toplantı için yine Yonkers elektrik santralinin önündeki park alanını seçmiştim. Matteo bana doğru baktı. "Bu konuda içimde hâlâ kötü bir his var."

Sonunda bir araba bize doğru yöneldiğinde başımı salladım.

Matteo, Romero ve ben bu arabadaydık, Orfeo ve iki kuzenim de arkamızdaki arabadaydı.

Araba bizden yaklaşık üç araba boyu uzağa park etti. Direksiyonun arkasında bir adam ve arabada onunla birlikte üç kadın görebiliyordum.

"Ne sikimi bekliyorlar?" Matteo mırıldandı.

Arabalardan birinin kapısı açıldı ve uzun siyah saçlı genç bir kadın indi. Kollarını kaldırdı ve arabadan uzaklaştı. Bir dakika sonra yaşlı bir kadın ve bir kız indi ve ellerini havaya kaldırdılar.

"Bunlar sevgili teyzemiz ve kuzenlerimiz olmalı," dedi Matteo sessizce. "Ama direksiyondaki herif bizi kızdırmaya niyetli görünüyor. Bunu düşünüp düşünmediğinden emin değilim."

"Oh, o arabadan inecek, merak etme," dedim, sonra arabanın kapısını iterek açtım ve silahımı çekerek dışarı çıktım.

Büyük kız Cara bana sanki cehennemden çıkmışım gibi bakıyordu ve küçük kız kardeşi annesinin yanında sinmişti.

Matteo ve Romero yanıma geldiler. "Hadi onlara gidelim," diye emrettim.

"Sence güvenilirler mi?" Matteo şüpheyile sordu.

"Hayır," diye mırıldandım. "Ama bizim için bir tehlike oluşturmuyorlar." Romero'ya dönerek ekledim. "Sen geride kal ve arkamızı kolla." Başını salladı, gözlerini arabaya dikmişti. Sonra diğer arabadaki adamlarıma bir işaret verdim.

Matteo ve ben üç kadına yaklaştık ama epeyce uzakta durduk.

Hâlâ arabada saklanan korkak herife başımla işaret ederek, "Şoförün dışarı çıkmalı," diye emrettim. Nasıl bir adam kendisi geride kalırken kadınların ve kızların ateş hattına girmesine izin verirdi?

Kuzenim Cara korkağa döndü ve ona el salladı. Adam kıpırdamadı. "Eğer hemen dışarı çıkmazsa, onu kendim çıkaracağım ve bu hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Matteo. mırıldandı.

Sonunda adam ellerini başının üzerine kaldırarak dışarı çıktı ve Orfeo hemen onun üzerine atılarak kollarını arkadan büktü. Kedi gerçekten de acıdan haykırdı. Orfeo'nun muamelesi adamda böyle bir tepki yarattıysa, Matteo'yla benim daha sonra onunla yapacağımız konuşmadan hiç hoşlanmayacaktı. Orfeo kafasının arkasına sert bir darbe indirerek onu susturdu ve korkağı sürükleyerek uzaklaştırdı.

Küçük kız ağlamaya başladı ve Cara onun elini tuttu ama bu sadece kızın daha çok ağlamasına neden oldu.

Cara omuzlarını dikleştirdi ve bana baktı. "Ben Cara. Ben senin kuzenim."

"Kim olduğunu çok iyi biliyoruz," dedi Matteo sertçe.

Yaklaşmalarını işaret ettim. Bir anlık tereddüitten sonra önce Cara gitti, ardından annesi ve kız kardeşi onu takip etti. Arabanın önünde durduğumuzda onlara "Bekleyin," dedim. "Sizde silah olup olmadığını kontrol edeceğiz."

Matteo teyzemizin yanına gitti, ben de küçük kıza döndüm ve ona uzandım ama gözleri korku dolu bir şekilde irkilerek uzaklaştı. "Talía," diye mırıldandı kız kardeşi. "Sana zarar vermeyecek."

"Bacaklarında ve sırtında silah olup olmadığını kontrol edeceğim. Ellerimin önünüzde olmasını istemiyorsanız, gömleğinizi kaldırabilirsiniz, ancak silah getirmediğinizden emin olmam gerekiyor" dedim.

Omuzlarına dokundum ve dokunuşumla titrediğini hissettim. Matteo bana bir bakış gönderdi. Hızlıca sırtına dokundum, sonra baldırlarına ve uyluklarına geçtim. Uyluklarının üst kısmına dokunmamaya karar verdim. "Tişörtünü kaldırmayı mı tercih edersin?"

Kalpsiz bir piçtim ama ben bile çok şey yaşamış bir kıyı tişörtünü kaldırmaya zorlamaktan hoşlanmıyordum. Yine de bunun bir tuzak olmadığından emin olmalıydım ve masum kızlar bile manipüle edilerek silah haline getirilebilirdi. Titreyen parmaklarıyla tişörtünü kaldırdı, çıplak teni ve düz siyah sütyeni ortaya çıktı ama silah yoktu. Başımı salladım ve o da tişörtü hızla aşağı indirdi. "Arabaya binebilirsin. Sen, Cara, önde benimle oturacaksın, Matteo da arkada annen ve kız kardeşinle oturacak."

Orfeo adamdan bilgi almaya çalışırken biz de onları şimdilik Küre'ye götüreceğiz.

Tabii ki Aria, yaşamaları için güvenli bir yer bulana kadar onları birkaç günlüğüne yanımıza almamız konusunda **ısrar etti.** Onlara yardım etmemin asıl nedeninin, bir gün Camorra ile savaş çıkma ihtimaline karşı, Camorra'nın eski İnfazcısı Grawl'a yanımda ihtiyacım olması olduğunu söylemedim.

Teyzelerim Egidia ve Criminella'nın protestosuyla karşılaşacağımı düşünmüştüm ama kız kardeşlerinin geri dönmesine şaşırtıcı derecede sevindiler. Entrikacı amcamdan kurtulduğumdan beri işler kesinlikle daha düzgün gitmişti.

Talia ve Cara malikanede yaşarken, Marcella New York'ta kaldı ve Aria kuzenlerim Hamptons'ta kalırken onları birkaç kez ziyaret ettiğinde kızımızı Romero ve Lily ile bıraktı. Marcella'nın varlığını gizlemek çok önemliydi. Ben de

Dante'nin Aria'yı bana karşı nasıl kullandığını gördüm. Düşmanlarımın Marcella'yı öğrendiklerinde ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

Growl'u ilk gördüğümde içgüdülerim anlaşılmamıza rağmen onu öldürmemi söyledi. Uzun yıllar Camorra'nın İnfazcısı olmuştu. Benedetto Falcone'nin oğlu, Remo'nun üvey kardeşi, her şey onun aleyhindeydi. Onlar kadar sapkın olması kaçınılmazdı ama ben onurlu bir adamdım ve ona söz vermiştim. O üzerine düşeni yaptı, Camorra'yı zayıflattı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendini kanıtlamak zorunda kalacaktı.

Nisan ayında, Growl'un gelişinden üç ay sonra, Matteo ve ben çatı katının oturma alanında oturmuş Las Vegas'taki en yeni gelişmeleri tartışıyorduk.

"İktidar için yıllarca savaşacaklar. Camorra darmadağınık durumda, eğer Remo Falcone bir gün iktidara ulaşırsa, Capo olursa, yıkıntılar üzerinde hüküm sürecektir" dedi.

Umarım haklıydı. Camorra'yı zayıflatmak için elimden gelen her şeyi yapmışım ama Remo Falcone ile karşılaşmamızı ve onun gözlerindeki bakışı hâlâ hatırlıyordum. Eninde sonunda gücü ele geçirecekti.

Telefonum pantolonumun içinde titredi ve çıkarıp açtım. "Orazio?"

Raporları daha seyrek gelmeye başlamıştı. Dante tüm askerlerinin tasmaını kısa tutuyordu.

"Fabiano Scuderi New York'ta ortaya çıktı mı?"

Doğruldum. "Fabiano mu? Neden? Ne oldu?"

Matteo kaşlarını kaldırdı.

"Rocco Scuderi oğlunun iltica ettiğini, kaçtığını ve izine rastlanmadığını söyledi. Dante onu arıyor."

Dante iltica ettiği için onu öldürecekti. "Ortaya çıkmadı."

"Gideli iki hafta oldu."

"Kaçtığından ve Scuderi'nin onu ortadan kaldırmadığından emin misin? Ne de olsa çocuk geliniyle birlikte yeni bir varisi oldu."

Orazio sessizdi. "Bilmiyorum. Scuderi pisliğin teki. Dante onu uzun zaman önce görevden almalıydı ama Fiore Cavallaro yaşadığı sürece Dante bunu yapmayacaktır. Babasına çok saygı duyuyor ve kendi seçtiği Consigliere'i ortadan kaldırmaz."

Onaylamadığı sesinden belliydi. Orazio, Outfit'te işlerin ele alınış şekline hoşlanmıyordu ama bizimle çalışmasının nedeni bu değildi. Bu kişisel bir şeydi, babasıyla ilgili bir şey.

"Dante, Outfit'te bir köstebek olduğundan şüpheleniyor."

"Pittsburgh'daki lanet olası MC'ye silah teslimatına müdahale ettiğimizde muhtemelen şüphelenmiştir." Dante beni zayıflatmak için gerilla taktikleri uyguluyor, benim bölgemdeki MC'leri destekleyerek işime karışmalarını sağlıyordu.

"Olabilir. Daha ne kadar güvende olacağımdan emin değilim."

Casusluk işinin eninde sonunda sona ereceğinden korkuyordum. "New York'a gel. Seni resmen göreve alacağım ve askerlerim seninle biraz çalıştıktan sonra, Boston'da Patron Yardımcısı olacaksın."

Şaşkın bir sessizlik. "Beni Underboss yapacaksın."

"Evet," dedim. Boston'un müsteşarı emekli olmak üzereydi ve sadece kızları vardı ve onun kayınbiraderini müsteşarım yaparsam bu Dante'yi çok kızdıracaktı. Telefonu kapatıp iç çekmeden önce Famiglia'ya girişiyle ilgili birkaç ayrıntıyı daha konuştuk. "Fabiano ortadan kayboldu."

Matteo yüzünü buruşturdu. "O çocuk sadıktı. Outfit'ten kaçtığından şüpheliyim."

"Katılıyorum." Geriye tek bir sonuç kalıyordu. Scuderi ondan kurtulmuştu. "Lanet olsun." "Karılarımıza söyleyemeyiz. Akıllarını kaçıırırlar."

"Öğrenemeyecekler. Kardeşlerine ulaşmaları ve Chicago'da neler olduğunu öğrenmeleri mümkün değil."

Aria ve ben artık birbirimizden sır saklamayacağımıza dair anlaşmıştık ama bu tutamayacağım bir sözdü. Aria kardeşinin öldüğünü öğrenirse kendini suçlayacaktı. Kırılır ve kendini asla affetmezdi. Bu onu korumak için saklamam gereken bir sırdı.

Aria kucağında Marcella ve birkaç adım arkasında Gianna ile merdivenlerden indiğinde Matteo ve ben sustuk. Marcella çılgınca kıpırdanıyordu, kalın siyah saçları her yere dağılmıştı.

Aria güldü ve Marcella'yı yere bıraktı. Hevesli mavi gözler bana çevrildi ve Marcella bana doğru emekledi, bezli poposu bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Öne doğru eğildim ve avuçlarımı uzattım. Daha hızlı sürünüyor, tiz kıkırdama sesleri çıkarıyordu. Bana ulaştığı anda onu yakaladım ve ayağa kalkarak onu bir roket gibi başımın üzerine fırlattım. Mutlu bir çığlık attı ve onu Matteo'nun uzanmış kollarına doğru savurdum, o da onu havaya fırlattı ve tekrar yakaladı.

Aria güldü, mutlu ve rahat bir sesle. Ona Fabiano'dan bahsedemezdim. Artık kendi ailemiz vardı. Matteo, Marcella'nın karnına bir ahududu üfledi ve Aria'nın kıkırdaması daha da çılgınlaştı. Birinin kahkahasını Aria'ninki kadar sevebileceğimi hiç düşünmezdim ama Marcella'ninki bana aynı tatmin duygusunu yaşattı. Marcella'yı tekrar kucağıma aldım ve göğsüme yasladım. Küçük eli ağzıma bastırdı ve avucunu öptüğümde kocaman, dişsiz bir gülümsemeyle sırıttı.

Hayatım boyunca düşmanlarımdan acı çığlıklarından daha iyi bir ses olmadığını düşünmüştüm. Ne kadar aptalmışım.

Bölüm 28

Altı yıl sonra, ARIA

"**Hayır!**" Amo ayağını yere vurarak bağırdı. Ayakkabılarını yerden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Üç yaşına göre zaten uzundu ve küçük bir çocuk için oldukça uzağa fırlatabiliyordu.

"Ayakkabılarını giymeysen dışarı çıkmayız," dedim içimi çekerek.

Gürültülü, iradeli ve asabi biriydi. Luca'nın küçük bir versiyonuydu, siyah saçlı, gri gözlü ve Matteo'nun öfkesinden izler taşıyordu.

"Ayakkabılarını al ve giy."

Amo başını bana doğru salladı ve kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır!" "Amo." Luca'nın sesi sertti.

Amo'nun bakışları kapı aralığında duran Luca'ya kaydı ve gözleri irileşti ama sonra çenesini dışarı çıkardı. Meydan okuma aşamasındaydı. Gerçi şimdiye kadar Luca'ya karşı hiç meydan okumamıştı. "Hayır," dedi.

Luca içeri girdi. "Ne dedin sen?"

Amo yere ters ters baktı. "Hayır." Sesinde tereddüt vardı.

Gözlerim Luca ve Amo arasında gidip geliyordu. Amo'nun Luca'nın izinden gideceğini biliyordum. Bir gün Capo olacaktı. Daha reşit olmadan çok önce bir Made Man olacaktı. Önündeki görevler için güçlü olması, sertleşmesi ve saygıyı öğrenmesi gerekecekti. Luca oğlumuzun önünde durdu. Amo ya da Marcella'ya bir kez bile el kaldırmamıştı, onlara başka bir şekilde zarar vermemişti, bundan sonra da vermeyecekti, zaten genellikle itaat ederlerdi.

Luca çömeldi, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Bana bak," diye emretti ve Amo gözlerini babasının kilere dikti. Luca ayakkabıları işaret etti. "Onları alacaksın ve giyeceksin. Anladın mı Amo?" Sesinde otorite vardı ve Amo yavaşça başını salladı, ama ayakkabılara doğru yürürken yüz ifadesi hâlâ meydan okuyordu. Yine de kıcının üzerine çöktü ve ayakkabıları giydi.

Luca başını salladı. Koluna dokundum. "Bu dönem geçecek," diye onu temin ettim. Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Matteo'ya çok benziyor. Bir azizin sabrına ihtiyacım olacak."

Amo ayakkabılarını bağlamayı başaramayınca sinirlendi ve gri gözlerinde öfkeli yaşlar birikti. Ayakkabılarını tekrar fırlatmak istediği belliydi.

Luca yürüdü ve kalçalarının üzerine çöktü, sonra Amo'ya nasıl yapılacağını gösterdi. Kendisi de yapmayı başardığında Amo gülümsedi. "Unutma Amo, biri seni görürken ağlamak yok. Öfkelenildiğinde ya da hayal kırıklığına uğradığında bile," dedi Luca sessizce ama kararlı bir şekilde. "Annenle ya da benimle yalnız kaldığında ağlamanda bir sakınca yok."

Amo başını salladı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Luca ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi amcanın yeni bisikletine bakalım. Bir öncekinden bile daha hızlı."

Amo Luca'nın elini tuttu ve babasına gülümsedi.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu kalbimi saçma bir mutlulukla doldurdu. Luca oğluna çok sert davranacağından endişelenmişti, özellikle de ona benziyorsa, ama endişelenmesine gerek yoktu. Amo'ya karşı sertti ama asla zalim değildi. Babasına hiç benzemiyordu.

Matteo'nun yeni bisikletini inceledikten sonra, Amo muhtemelen kız kardeşini rahatsız etmek için tekrar yola koyuldu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Matteo. "Neden içeri girip küçük canavarlarınızın bize yemek artığı bırakıp bırakmadığını kontrol etmiyoruz?"

Garaj yolundan geri yürüdük ve malikâneye girdik. Altı yaşındaki Marcella, siyah saçları dışında annesine oldukça benziyordu. İçeri girdiğim anda bana doğru koşmaya başladı, Amo da peşinden geliyordu.

Ortama sarıldı ve dudak bükerek bana baktı. "Amo bana vurdu!"

Gözlerim oğluma doğru kaydı. Amo kız kardeşine ters ters baktı. "Önce o bana vurdu!" "Çünkü sen benim bebeğimi aldın ve kafasını kopardın."

Gözlerimi oğluma diktim. "Kardeşine asla el kaldırmayacaksın, anladın mı?"

İsteksiz bir şekilde başını salladı. Marcella'yı dilini ona doğru uzatırken yakaladım ve parmağımla çenesini yukarı doğru ittim. Ona karşı genellikle fazla hoşgörülüydüm ama bana annesinin gözleri ve yüzüyle bakarken katı olmak zordu. "Ve kardeşine bir daha vurmayacaksın."

Kızardı. "Tamam."

Zafer kazanmış bir edayla kız kardeşine bakan Amo'ya döndüm. "Neden bebeğin kafasını kopardın?"

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Marci öpücük sesleri çıkardı ve onu öpmemi söyledi."

Matteo kıkırdarak kapı aralığına doğru eğildi.

"Neden amcana işkence etmiyorsun?" Ben önerdim.

Amo'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu elbette. Bir savaş çılgılığıyla Matteo'ya doğru fırladı ve bir örümcek maymunu gibi bacağına yapıştı. Marcella hemen arkasındaydı ve Matteo'nun kolunu çekiştirerek onu diz çöktürmeye çalıştı.

"Merhamet," diye inledi ve aşağı indi. Onun teatral performansı karşısında gözlerimi devirmiştim ama çocuklarım buna bayılmıştı. Matteo onları gıdıklamaya başladı ve Amo hızla uzaklaştı,

ve arkama saklandı. Kıkırdadım ve saçlarını karıştırdım. Bacağıma doğru bastırdı. Oğluma karşı zalim olabileceğimi düşünmek bana çok saçma geliyordu. Ona karşı daha katıydım ve onu sertleştirmek zorundaydım ama onu asla babamızın Matteo'yu ve beni incittiği gibi incitmezdim.

Matteo Marcella'yı yakaladı ve onu gıdıklamaya başladı. "İmdat!" diye bağırdı kahkahalar arasında. Amo beni bıraktı ve kız kardeşine yardım etmek için kendini Matteo'ya doğru fırlattı. Amo, Matteo'nun belindeki kılıfta duran silahına uzandığı anda gülümsemem kayboldu.

"Hayır," diye sertçe homurdandım ve elini hemen geri çekti. Hem Marcella hem de o gözlerini açmış beni izliyordu.

Matteo boğazını temizledi ve kılıfını işaret etti. "Babanın ya da benim iznim olmadan asla silaha dokunmayacaksın."

İkisi de başını salladı ama yine de bana doğru bakışlar fırlattılar. İç çekerek onlara doğru yürüdüm ve saçlarını okşadım, rahatladıklarında sevindim, keskin ses tonum unutuldu. "Neden annenizi bulmuyorsunuz?"

Başlarını sallayıp gülümseyerek hızla uzaklaştılar.

Doğrulurken Matteo, "Silahıma dokunmasına izin vermezdim," diye beni temin etti.

"Biliyorum," dedim. Sonunda Amo silah ve bıçak kullanmayı öğrenecekti ama bizim gözetimimiz altında ve üç yaşında değil.

Cep telefonum çaldı. Numarayı tanıyamadım. Telefonu kulağıma götürdüm.

"Evet?" "Luca," dedi bir erkek sesi. "Uzun zaman oldu. Ben Fabiano."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. "Fabiano Scuderi?" Matteo'ya beni dışarıda takip etmesini işaret ettim ve hoparlörü açtım.

"Seni Kaptan'ımın adıyla çağırıyorum."

Matteo'nun kaşları havaya kalktı.

"Kaptanınız mı?" Hâlâ karşımdakinin Fabiano olduğunu anlamaya çalışarak tekrarladım. "Remo Falcone. Eminim adını duymuşsunuzdur." Bir parça eğlence çınladı içinde

Ses.

Onun hakkında çok şey duydum. Las Vegas'ı ve Batı'nın büyük bölümünü ele geçirdiğinden beri baş ağrıyordu.

"Uyuşturucunuzun teslimat rotalarıyla ilgili görüşmeler için bizimle temasa geçtiniz. Ben onun İnfazcısıyım ve Remo'nun yerine müzakereler için New York'a gelmek istiyorum." Matteo bana bir bakış attı ve ağzından *İnfazcı* lafını kaçırdı.

Remo'ya bir aracı vasıtasıyla mesaj göndermeyeli haftalar olmuştu. Outfit uyuşturucu teslimatlarımızı engelliyordu ve Remo'nun bölgesi yeni teslimat yolları

bulmak için en iyi seçeneğimizdi. Remo'ya zerre kadar güvenmiyordum ama

uyuşturucu bizim ana işimizdi ve Remo'ya karşı kişisel hislerime rağmen

Famiglia'ya yardımcı olacak kararlar almam gerekiyordu. Dante ile çalışmak söz

konusu olmadığına göre geriye sadece lanet Camorra kalıyordu, hatta

Düşüncesinden nefret etsem bile.

"Yaptım," dedim dikkatlice.

"Ortak bir düşmanımız var Luca, o da Outfit. Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Ses tonundan hoşlanmadım ama üç gün içinde bir buluşmayı kabul ettim ve telefonu kapattım.

"O ölmedi," diye mırıldandı Matteo. "Karılarımız onu tekrar gördüklerine çok sevinecekler." "O Camorra'nın İnfazcısı, Matteo."

"Yani Aria'ya söylemeyecek misin?"

Seçeneklerimi düşündüm. Aria'ya kardeşinin New York'a geldiğini söylemezsem kalbi kırılırdı ama Remo'nun adamı olduğu için onu görünce de kalbi kırılırdı. "Bunu nasıl kaçırabiliriz?" Mırıldandım.

"Lanet olası Outfit, Bratva ve lanet olası MC'lerle yeterince işimiz var. Camorra için endişelenecek boş vaktimiz yoktu. Bölgemize hiç girmediler ya da bize sorun çıkarmadılar."

Başımı salladım ama yine de. Remo, Fabiano'nun varlığını bu kadar uzun süre gizli tutmayı başardıysa, bu adamlarının kemiklerine kadar sadık olduğu ve şehrinin demir kontrolüne sahip olduğu anlamına geliyordu. Nino Falcone'nin onun ikinci adamı olduğunu biliyordum ve duyduklarım da onlardı ama sessizce çalışıyorlardı.

"Sizce ziyaretinin gerçek nedeni nedir?" Matteo sonunda sordu.

Emin değildim. Remo'nun ne yapacağı belli olmazdı. Altı yıl önce New York'ta ortaya çıkması bunu kanıtlamıştı. "Öğreneceğiz."

Aria neredeyse yanımda sinirden **zıplıyordu**. Growl yüzünü buruşturarak başını salladı. Gözleri benimkileri aradı. Aria hâlâ hatırladığı kardeşiyle bir araya geleceğini düşünüyordu ama o çocuk olmayacaktı. Growl, Matteo ve ben bunu biliyorduk. Growl yıllardır Camorra'nın İnfazcısı'ydı ve bize anlattığına göre Fabiano, Remo'nun İnfazcısı olmak için merhametsiz birine dönüşmüş olmalıydı.

Kapı açılıp da kısa sarı saçlı, mavi gözlü, uzun boylu, kaslı bir adam içeri girdiğinde gerildim. Onu son gördüğümde duygularını saklamakta zorlanıyordu. Bunu aşmıştı. Soğuk bakışları kaslarımı gerdi. Hırıltı silahına dokundu, Fabiano'nun gözleri onun üzerine yerleştiğinde yüzünde nefret okunuyordu.

Aria ileri atıldı ve ben onu durduracak kadar hızlı değildim.

Fabiano gözlerini kıstı ve kollarını ona doladığında gerildi. Silahımı çektim ve doğrudan kafasına nişan aldım, Growl ve Matteo da öyle yaptı.

Elini Aria'nın boynuna dolayarak ona sarıldı ve sırttı. Onu yedi yıl önce, hâlâ bir çocukken öldürmeliydim. Aria'nın boynunu öyle bir tuttu ki

kolayca kırmasını sağlayacak bir şey. Aria yukarı baktı ve sonunda farkına vardı. Bu artık onun kardeşi değildi.

Fabiano kendinden emin bir ses tonuyla, "Silah çekmeye gerek yok," dedi.

"Buraya kadar kız kardeşime zarar vermek için gelmedim."

Elini indirdi, ben de bir adım öne çıkıp Aria'yı ondan uzaklaştırdım. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ne oldu sana böyle?"

"Sen, Gianna ve Liliana oldu."

Aria yanımda ağlamak üzereydi. "Anlamıyorum."

"Liliana da kaçıp gittikten sonra babam hepimizde bir sorun olduğuna karar verdi. Belki de sorun damarlarımızda dolaşan annemin kanıydı. Benim de başka bir hata yaptığımı düşündü. Beni dövmeye çalıştı. Belki de yeterince kan kaybedersem, bu zayıflığın izlerinden kurtulacağımı düşündü. Orospu ikinci karısı bir oğlan doğurduğu anda, artık işe yaramadığıma karar verdi. Adamlarından birine beni öldürmesini emretti. Adam bana acıdı ve Bratva'nın beni öldürmesi için Kansas City'de bir bok çukuruna götürdü. Yirmi dolarım ve bir bıçağım vardı. Ve o bıçağı iyi bir amaç için kullandım."

Aria'ya daha sıkı sarıldım çünkü ona yaklaşmak istercesine bir hareket yaptı. "Seni incitmek istemedik. Sadece Liliana'yı korkunç bir evlilikten kurtarmak istedik. Senin kurtarılmaya ihtiyacın olacağını düşünmemiştik. Sen bir çocuktun. Outfit için bir asker olma yolundaydın. İsteseydin seni kurtarırdık."

"Kendimi kurtardım."

Aria dikkatle, "Hâlâ... Las Vegas'tan ayrılabilirsin," dedi.

Ona bir bakış attım. Gerçeği görmüyor muydu? Fabiano sadık bir adamdı ama sadakati Remo Falcone'yleydi. Bunu nasıl yaptığını merak ediyordum. Remo, yıllar önceki o sapkın genç, nasıl bu kadar çok sadık takipçi kazanmıştı? Batı'nın tüm Underboss'larını bir araya getirmeyi nasıl başarmıştı? Camorra geçmişte olduğu kadar güçlüydü ve bu lanet olası bir sorundu.

Fabiano güldü. "Camorra'dan ayrılıp Famiglia'ya katılacağımı mı ima ediyorsun?"

"Bu bir seçenek."

Hayır, değildi. Ve artık onu kabul etmezdim.

Fabiano gözleriyle bana meydan okudu. "O mu Capo yoksa sen mi? Buraya gösteriyi yöneten adamla konuşmaya geldim ama şimdi bir kadın olabileceğini düşünüyorum."

Provokasyon onun taktiği idi, tıpkı geçmişte Remo'nun yaptığı gibi. "O senin kız kardeşin. Ben izin verdiğim için konuşuyor. Merak etme Fabi, sana söyleyecek bir şeyim olsa söylerdim."

"Biz senin düşmanın değiliz Fabi," dedi Aria.

Öyleydik. Aria olmasaydı, Fabiano'nun işini şu anda bitirmiş olurum.

"Ben Camorra'nın bir üyesiyim. Siz benim düşmanımsınız. Remo'dan size bir mesajım var." Bakışlarıyla karşılaştı ve çarpık sırtışı kanımı kaydattı. "Remo'ya ya da Camorra'ya verebileceğin hiçbir şey yok, tabii karını ona gezintiye göndermezsen."

Ona doğru hamle yaptım, gırtlığını parçalamak istiyordum ama Aria önüme çıktı ve sarsılarak durmak zorunda kaldım, yoksa ona çarpacaktım. "Sakin ol Luca," diye yalvardı Aria, gözleri çaresizlikle doluydu.

Fabiano'ya dik dik bakarken bastırılmış bir öfkeyle titriyordum. Onu bir gün öldürecektim. Fabiano alaycı bir şekilde eğildi. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Lily ve Gianna'nın nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?" Aria umutla sordu. Marcella ve Amo'dan bahsetmemesi, umuduna rağmen kardeşinin aileden biri değil bir tehdit olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. New York'taki şımartılmış hayatın için gittiğin gün, benim için var olmaktan çıktın."

Fabiano arkasını döndü ve gitti, ben de ona izin verdim. Aria yüzünden ve şu anda Camorra ile savaş riskini göze alamadığım için izin verdim.

Matteo bıçağını çevirdi, Fabiano'nun peşinden gidip boğazını kesecekmiş gibi görünüyordu.

Aria şoktan açılmış gözlerle bana döndü. "Ona ne oldu?" "Camorra," diye homurdandı Grawl. "Ve Remo lanet Falcone. Onunla sadece bir kez karşılaştım. birkaç kez, ama çocukken bile üvey kardeşim..." Başını iki yana salladı. "Doğru kelimeyi bulamıyorum."

"Evet," dedi Matteo.

Aria yanımdan geçti ve sırtı bize dönük bir şekilde kanepeye uzandı.

Kardeşıme ve Grawl'a bizi yalnız bırakmalarını işaret ettim. Dışarı çıktıklarında Aria'nın omzuna dokundum. Bana baktı, gözlerinde akmamış yaşlar vardı. Yanağını omzundaki elime yasladı.

Sonra bir kağıt parçası uzattı. Kaşlarımı çattım.

"Fabiano cebime koymuş, bu akşam buluşmak istiyor." Yutkundu. "Yalnız."

"Gitmeyeceksin."

Ayağa kalktı ve çenesini kaldırdı. "Ben gideceğim. Ona son bir şans vermeliyim." "Aria, bunu kabul etmeyecektir. Seni neden yalnız istediğini biliyorsun."

Gözlerini kaçırdı. "Bunu bilemezsin. O benim kardeşim. Belki de benimle yalnız konuşmaya ihtiyacı vardır." Ama yüz ifadesindeki şüpheyi görebiliyordum.

"Hadi eve gidelim," dedim. "Ve bu gece onunla birlikte buluşacağız." Başını salladı.

Çatı katına çıktığımızda, ağır hamile Lily, Amo ve Marcella'yla birlikte kanepede oturuyordu. Aria çocuklarımızın yanına gidip onlara sıkıca sarıldı ve başlarının üstünden öptü. Lily kaşlarını çattı, bakışları sorguluyordu. Her an doğum yapabilecek bir kadına kardeşinin Camorra üyesi olduğunu söyleyecek kişi ben değildim ve Aria da bu bilgiyi paylaşmaya pek hevesli görünmüyordu.

"Anne, amuda kalkabiliyorum!" Marcella gururla söyledi. Amo coşkuyla başını salladı.

"O zaman görelim," diye onu cesaretlendirdim.

Marcella ayağa kalktı. "Ayaklarımı tutmalısın baba."

"Yapacağım." Yaklaştı ve sonra öne doğru düştü. Momentumuyla düşecekti ama ayaklarını yakaladım.

Aria alkışladı. Marcella'yı bacaklarından tutarak yerden kaldırdım ve onu ileri geri salladığımda kıkırdamaya başladı. Amo hışımla bana doğru geldi. "Ben de!"

Marcella'yı yere bıraktım ve Amo'yu kavrayarak onun da baş aşağı sarkmasına izin verdim. Aria başını sallayarak güldü. "Başın kızarıyor, Amo."

Yüzünü görebilmek için Amo'yu daha yukarı kaldırdım ve o da genişçe sırıttı. "Daha yükseğe!" Uydum ama kafası çok kızarınca onu yere indirdim.

Aria, "Şimdi gidip ellerinizi yıkayın," dedi ve Marcella ile Amo banyoya doğru koşmaya başladılar.

"Bu gece de onları izleyebilir misin?" Ben sordum.

Liliana, Aria ve benim aramda bir bakış attı. "Bir şey mi oldu?"

Aria başını iki yana salladı. "Hayır. Luca ve benim sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var." "Tamam," dedi Liliana yavaşça. "Romero beni otuz dakika içinde alacak. Birlikte gidebiliriz.

Marcella ve Amo'yu bizimle eve bırakıp yarın öğle yemeğinde geri getirir misin?"

"Teşekkür ederim," dedi Aria kız kardeşine sarılarak.

Arabamıza binip Fabiano'nun mektubunda bahsettiği buluşma noktasına doğru yola çıktığımızda **saat neredeyse** sabahın **ikisiydi**. Aria yanımda sessiz duruyordu. Elini uzattım ve bana minnettar bir gülümseme verdi.

Korktuğum gibi kalbi kırık değil, kararlı görünüyordu. Sol bileğindeki bileziği kurcaladı. Onu ilk kez üzerinde görüyordum. Genelde sadece ona verdiğim bileziği takardı. Bir ara sokağa park ettim ve Aria'ya döndüm. Bileğine baktığımı fark etti. "Bu annemindi. Onu Fabiano'ya vermek istiyorum."

"Aria, hâlâ onun kalbine hitap edebileceğini düşündüğünü biliyorum ama Camorra'nın İnfazcısı olarak yumuşak bir kalbe izin veremeyeceğini söylediğimde bana güven."

Bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Etrafım onun gibi adamlarla dolu. Onlar benim ailem. Biriyle evliyim."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı.

"Yoksa Fabiano'nun senden daha kötü şeyler yaptığını mı söylüyorsun?"

Fabiano'nun ne yapıp yapmadığından emin değildim ama ben akla gelebilecek hemen her suçu işlemiştim. Famiglia ile Camorra arasında tek bir fark vardı ve o da benim suçlu olmadığım tek suçu.

"Kadınlara kıyamazlar, Aria."

Sesli bir şekilde yutkundum. "Biliyorum. Ama onun içinde iyilik olduğuna inanmak zorundayım." Famiglia dövmemin olduğu göğsüme dokundu. "Ben sana ulaştım. Belki ona da ulaşabilirim."

Bunu yapabilecek biri varsa o da Aria'ydı. Ne de olsa kalbimi kazanmıştı.

Arabadan indiğimizde kar yağmaya başlamıştı. Şüpheli sesler duymak için Beretta'mı çektim ama uzaktaki trafik sesi dışında ortalık sessizdi.

Aria titredi. "Onu öldürme. Lütfen."

Hiçbir şey söylemedim. Bu söz verebileceğim bir şey değildi. Eğer yanlış bir hareket yaparsa, Aria'ya zarar vermeden önce onun işini bitirirdim.

"Marcella ya da Amo'dan bahsetme," diye uyardım.

Kaşlarını çattı. "Luca, kardeşimi seviyorum ama çocuklarım ve senin için ateşe bile girerim. Onların güvenliğini asla riske atmam. Onları düşmanlarımızdan saklamak için çok mücadele ettik. Fabiano ya da başkası için bunu tehlikeye atmayacağım."

Onları daha ne kadar sır olarak saklayabileceğimizden emin değildim. Yaşlanıyorlardı. Onlar için halktan uzaklaşmıştık ve hakkımızda bir şeyler yazabileceklerini düşünen birkaç gazeteciyi tehdit etmiştim. Hiçbir şey halka açıklanmadı. Dante de aynısını yapmıştı ve Orazio'nun casusluğu olmadan çocukları hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Aria'ya başımı salladım ve ona önden yürümesini işaret ettim. Silahımı kaldırdım ama geride durdum. Köşeyi döndüğümüzde Fabiano'yu gördüm. Duvara yaslanmış, rahatlamış görünüyordu.

Gözleri Aria'ya odaklanmıştı ama beni fark etmedi. Kafasına nişan aldım.

"Merhaba Fabi," diye selamladı Aria onu ve mektubunu gösterdi. "Yardıma ihtiyacın olduğu için benimle yalnız konuşmak istediğini söylemiştin?"

Yüzünde hiç hoşlanmadığım bir ifadeyle yaklaştı. Aria onun kararlaştırdığımızdan çok daha fazla yaklaşmasına izin verdi. Silahı taşıyan eli hâlâ yanında gevşekçe duruyordu.

Gözleri bana döndü ve beni fark edince sırttı.

"Sonunda mantıklı davranıyorsun, Aria," dedi ve yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir titreşim vardı.

"Mafya hayatı hakkında bir iki şey biliyorum." Başını ona doğru eğdi. "Hayatın için endişelenmiyor musun?"

"Neden olayım ki?"

Birçok kez ölümle yüz yüze gelmiş ve bundan korkmayan bir adama benziyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve bu onu tehlikeli bir düşman yapıyordu.

Aria bileziği çözdü ve ona uzattı. "Annemindi. Ölümünden kısa bir süre önce bana vermişti. Senin almanı istiyorum."

"Neden?" diye mırıldandı, önce bileziğe, sonra da Aria'ya bakarak.

"Çünkü hatırlamanı istiyorum."

"Beni terk eden aile mi?"

"Hayır, eskiden olduğun çocuk ve hâlâ olabileceğin adam." Aria karım olarak geçirdiği yıllardan sonra bile bu dünya için fazla iyiydi.

"Hatırlamak istediğimi kim söyledi?" Aria'ya doğru eğildi, yüzü onunkine çok yakındı ve ben de Beretta'nın emniyetini açtım.

Fabiano doğruldu. "Daha iyi bir adam olmamı istiyorsun. Neden kafama silah doğrultan adamdan başlamıyorsun?"

Aria bileziği onun göğsüne doğru itti ve o da aldı.

"Belki bir gün, dönüştüğün şeye rağmen seni sevecek birini bulursun ve o senin daha iyi olmanı ister." Sonunda uzaklaştı. "Güle güle, Fabiano. Luca bir daha New York'a gelersen bunu hayatınla ödeyeceğini bilmeni istiyor."

Aria bana doğru yönelirken silahımı indirmedim ama Fabiano takip etmek için hiçbir hareket yapmadı. Bileziğe bakıyordu. Bana Aria'dan önceki gençliğimi hatırlatıyordu. O olmasaydı, bugün bambaşka bir adam olurum. Belki de babam gibi olurum.

Aria yanıma geldi ve onu uzaklaştırmadan önce bir kolumu ona doladım. Fabiano'yu öldürmesi için birini göndermeyi düşündüm ama bundan vazgeçtim. Camorra ile savaş şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

Aria eve dönüş **yolunda sessizdi** ve sabahın erken saatlerinde çatı katına çıktığımızda hâlâ bir şey söylememiştir. Ona gerçeklerle yüzleşmesi için gereken zamanı verdim. Sonunda yatağa yerleştikimizde, Aria sırt üstü uzanmış, ben de ona bakacak şekilde yan yatmışım, sessizliği bozdum. "İyi olacak mısın? Kendini suçlama. Fabiano kendi seçimlerini yaptı, sen değil."

Aria'nın yine kardeşi için çılgınca bir şey yapacağından korkuyordum.

Mavi gözleri ciddiye. "Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten iyiyim. Fabiano yetişkin bir adam. Camorra'nın infazcısı. O benim tanıdığım çocuk değil. Artık onu koruyamam ve bu benim işim değil. Sen, Marcella ve Amo benim önceliğimsiniz. İlgilenmem gerekenler sizlersiniz."

Ciddi olduğunu söyleyebilirdim ama içten içe hep Fabiano'nun eninde sonunda tekrar insan olacağını umuyordu. Belki de haklı olduğu kanıtlanacaktı. Benim acımasız kalbimi yumuşatmıştı; aynısının Fabiano'ya da olmayacağını kim söyleyebilirdi?

Yanağını okşadım ve göz kapakları dalgalandı. Gergin ve yorgun görünüyordu ama yine de muhteşimdi.

"Arkanı dönün, *principessa*," diye emrettim ve itiraz etmeden yüzüstü yuvarlandı. Yatağın üzerinde yanına diz çöktüm ve ellerimi yumuşak teninde gezdirerek gerginliğini gidermek için masaj yaptım. Yumuşak bir iç çekti, vücudu gevşedi. Gözlerim omurgasından aşağıya, mükemmel kıkına doğru kaydı. Yuvarlak küreleri sıktım, sonra dilimle o noktayı yatıştırmadan önce yumuşak etini hafifçe ısırdım. Aria titredi ve usulca inledi. Omurgasına doğru ağzı açık öpücükler gönderirken kıkının yanaklarını yoğurdum.

Saçlarını okşadım ve parmaklarım kıvrımlarının arasına dalıp onu sırlıslık bulurken boynunun kıvrımlarını hafifçe ısırdım. Alt dudağını ısırarak başını yana çevirdi ve yavaşça içine girdim. İnledi, gözleri zevkle kapandı. Onu parmaklarken yüzünü izledim. Parmaklarımı daha da derine sokarak kıkını itişlerimle ritim tutacak şekilde kaldırdı.

Aletim acı verici bir şekilde sertleştiğinde, vücudumu onunkinin üzerine getirdim ve ucumu içeri kaydurdum, onu tamamen doldurmadan önce bir an için sıcaklığının tadını çıkardım. Sırtını göğsüme yasladı. Dirseklerimi yukarı kaldırdım, onu kafesledim ve önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha sert bir şekilde içine sokmaya başladım. Boğazını öptüm, sonra ısırdım, onu işaretledim ve serbest bırakıldığını haykırırken duvarları bana kenetlendi. İticilerimi yavaşlattım, hızımı tekrar artırmadan önce nefesini tutmasını bekledim. Bu gece çatı katı bize aitti, bu yüzden ona mümkün olduğunca sık çığlık attırmak istedim.

Elimi vücudunun altına soktum, ona daha sert çarparken klitorisini ovuşturdum. Aria titreyerek ve nefes nefese tekrar boşaldı ve kendi salıverilmem beni kavradığında, tekrar süpürüldü ve üçüncü kez boşaldı.

Onun üstünde kaldım, boynunu ve boğazını öperken ağırlığının çoğunu uzak tutmaya dikkat ettim, sonra bir öpücük için ağzını aldım.

"Hâlâ beni işaretliyorsun," dedi biraz da eğlenerek, sırt üstü yuvarlanarak. "Gerçekten de dışarıda senin olduğumu bilmeyen biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Boğazındaki silik çürüğü okşadım. "Sen benimsin," dedim alçak bir sesle. "Ve hatırlattığım onlar değil, kendim, çünkü on bir yıl sonra bile bazen sana sahip olmam, seni sevmem ve senin beni sevmen hala imkansız görünüyor."

Aria'nın parmakları dövmenin olduğu kürek kemiğıme doğru ilerledi, gözleri sıcak ve hiddetliydi. "Yol ne kadar karanlık olursa olsun, sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Yıllar önce ona verdiğim bileklikle bileğini kavradım ve dudaklarıma götürüp öptüm. "En karanlık saatlerde bile sen benim ışığımsın."

SON

Kanla Doğan Mafya Günlükleri

Onurla Bağlı
Aria & Luca

Görev Bağı
Dante & Valentina

Nefretle Bağlanmış
Gianna & Matteo

Gnahla Bağlanmış
Liliana & Romero

İntikamla Bağlanmış
Cara & Grawl

Aşkla Bağlı
Aria & Luca

Fabiano'nun hikayesini, Born in Blood Mafia Chronicles'in yeni spin-off serisi
Camorra Chronicles'in ilk kitabında okuyun:

Çarpık Sadakatler
Fabiano

Çarpık Duygular
Nino

Bükülmüş Gurur
Remo

yazar hakkında

Cora Reilly, Born in Blood Mafia Series, Camorra Chronicles ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü çocukların yer aldığı diğer birçok kitabın yazarıdır. Tutkusunu aşk kitaplarında bulmadan önce, geleneksel olarak yayınlanan genç yetişkin edebiyatı yazarıydı.

Cora, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor ya da dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.

Hukuk diplomasına rağmen, Cora her gün kitaplardan konuşmayı kanunlardan konuşmaya tercih ediyor.